Keith Douglass

USS CARRIER 06

COUNTDOWN

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ

Versiunea în limba română

UNCRIS

PROLOG

Vineri, 20 Februarie

Kremlin, Moscova, R.S.F.S.R.[1]

Cizme cazone tropăiau peste cioburile de sticlă şi bucăţile de moloz ce acopereau mocheta scumpă, acum arsă de explozie şi foc. Tapiţeriile care acoperiseră un perete erau pe jos, sfâşiate, alături de tablourile în mărime naturală, în rame bogat aurite, ale lui Gorbaciov, Elţîn şi nenorocitu' de Leonov. Fişetele erau răsturnate, conţinutul împrăştiat şi ars. Mirosul de fum şi explozibil plutea peste tot. Un birou bogat ornat cu sculpturi, parţial ars, abia se mai vedea de sub un zid interior prăbuşit, iar ferestrele sparte de câteva RPG[2], lăsau să se vadă o Moscovă strivită de un cer plumburiu de februarie, din care veneau vârtejuri de fulgi de

---

[1] PoccMHCKaa CoBeTCKaa OegepaTHBHaa Co^MaAMC^MqecKa.H Pecny6AMKa – Rossiyskaya Sovetskaya Federativnaya Sotsialisticheskaya Respublika – Republica Sovietică Federativă Socialistă Rusă.

[2] **R**ocket-**P**ropelled **G**renade – Armă antitanc cu rachete cu focos exploziv. Se trage din poziţia „pe umăr".

zăpadă peste molozul din încăpere.

Mareşalul Valentin Grigorevici Krasilnikov privi încruntat la dezastrul de birou, apoi strânse puternic în mâna înmănuşată pistolul Makarov. Trădătorul fugise, dar – la dracu' – cum ştiuse? Cum a ştiut?

Un militar intră prin uşa ce abia se mai ținea într-o balama, în biroul spulberat.

— Tovarăşe Mareşal!

— Da, sergent Borodin!

Militarul, cu pistolul-mitralieră AKM la umăr, a luat poziția de „drepți".

— Am controlat toată aripa de birouri, inclusiv subsolul. Nu este aici.

— Doctorov a sosit?

— Nu cunosc, tovarăşe Mareşal!

— Află! Dacă nu e aici, anunță-mă când soseşte! Şi pune-i pe cei mai buni oameni ai tăi să-i caute şi să-i păzească pe prizonieri. Poate că ştie vreunul unde-i Leonov. Ar fi un inconvenient dacă au murit înainte de a ne spune ce trebuie să ştim. Mare inconvenient. Ai înțeles?

— Am înțeles, tovarăşe Mareşal!

— Te numesc responsabil, *locotenent* Borodin.

Omul lovi călcâiele, plesnind viguros şi cu palma peste

patul armei într-o impecabilă poziție de drepți. Zgomotul declanşă un ecou lugubru în biroul distrus de explozii.

— Vă mulțumesc, tovarăşe Mareşal!

Părăsi încăperea, şi Krasilnikov rămase singur printre ruinele a ceea ce cu numai cinci ore înainte era centrul de comandă al Rusiei democratice.

Demokratichyeskii Rossiya. Krasilnikov fornăi pe nas la absurditatea acestui gând. *Pah!*

Anarhia ce domnea peste *Rodina*[3] de mai bine de zece ani nu se compara cu nicio altă perioadă a istoriei de la *Marele Război pentru Apărarea Patriei*, nici chiar de la epicele sacrificii din 1917. Mai întâi au fost aşa-zisele *glasnost*[4] şi *perestroika*[5] ale lui Gorbaciov... urmate de lovitura de stat nereuşită din 91, ascensiunea lui Elțîn, şi masiva dezmembrare a Uniunii Sovietice, căreia Krasilnikov îi jurase să o apere cu prețul vieții. Partidul Comunist a fost interzis, economia planificată de stat jefuită, Pactul de la Varşovia a fost spulberat de valul contrarevoluționar ce

---

[3] Rodina – PO^MHA – Patria.

[4] Glasnost (rAamocrb) – deschidere şi transparență în activitatea instituțiilor guvernamentale.

[5] Perestroika (nepecxpoMKa) – mişcare politică de reformă a partidului comunist sovietic.

bântuia de la Berlin până la Vladivostok.

Krasilnikov şi un grup relativ mic de ofițeri fideli s-au străduit să mențină lucrurile pe calea bună, să restaureze ordinea acolo unde domnea haosul asemenea unui țar nou, maniac. Marioneta „democrată" care i-a urmat lui Elțîn la putere peste rămăşițele unei mari națiuni a fost asasinat la Oslo – aparent de anarhiştii occidentali, de fapt de agenții securității lui Aleksandr Doctorov, revitalizată şi reorientată – şi, ca urmare, o alianță între KGB, militari şi cei din linia dură a Partidului preluă puterea în ceea ce devenise Comunitatea Statelor Independente.

Acesta a fost doar începutul, desigur, renaşterii Uniunii Sovietice din cenuşă. Operația *Ciocanul lui Rurik*[6], fulgerătoarea cucerire militară a Scandinaviei, a avut ca scop consolidarea sprijinului popular pentru guvernul sovietic, în ciuda raționalizărilor de tot felul, a epurărilor, a eşecurilor KGB-ului; să intimideze un NATO fragmentat şi slăbit, deja supraextins după distrugătorul război din Balcani; şi să reamintească Europei de puterea armelor sovietice.

---

[6] Rurik (PropuK) – legendarul întemeietor al statului rus (i se atribuie origine scandinavă). Aici, nume-cod pentru operațiunea de invadare a Scandinaviei.

Dar *Ciocanul lui Rurik* a fost un eşec. Lamentabil.

Mult lăudatele Flote (Baltică şi de Nord – *Krasnîi Flag*[7]) au suferit înfrângeri umilitoare în fața unui Grup de luptă american ce avusese ca unitate principală doar un singur portavion ce a operat în largul coastei norvegiene, iar U.S. *Marines*[8] debarcați la Narvik au zdrobit lângă Trondheim o întreagă armată sovietică, silind-o să se predea. Cele două confruntări navale de la Freyen Banks şi Insulele Lafoten – *Bătălia Fiordurilor,* cum a fost numită apoi – erau deja considerate bătălii clasice de către istoricii militari. Chiar şi acum, după opt luni, Flota de Nord – *Krasnîi Flag* rămânea ancorată în porturi, neajutorată şi inutilă.

Fiasco militar din Norvegia a dus, desigur, la colapsul visului de renaştere a Uniunii Sovietice. Krasilnikov şi susținătorii lui au fost obligați să facă un compromis ruşinos cu Ilia Anatolevici Leonov şi Partidul Popular Democrat Rus, doar pentru a-şi menține câțiva reprezentanți în guvernul Rusiei, şi să asiste neputincioşi la dezintegrarea Mamei Rusia, la distrugerea a tot ceea ce

---

7 Krasnâi Flag (KpacmiM OAar) / Red Banner – Steagul Roşu.

8 US Marines – componentă a Forțelor Armate ale SUA; au ca rol principal susținerea acțiunilor de desant maritim. Deşi colaborează strâns cu US Navy, organizatoric este independentă de aceasta.

glorioasa Revoluție a făcut şi ar fi putut face în continuare.

Dar totul avea o limită! Nici măcar legendara răbdare a țăranului rus nu mai putea îndura aşa ceva. Coaliția dintre mareşali şi generali, liderii KGB-ului, a reprezentanților liniei dure a Partidului Comunist, şi naționaliştii prouniunea Sovietică a început să comploteze imediat ce rămăşițele spulberate ale Flotei*Krasnîi Flag* se retrăgeau la adăpostul portului Murmansk. Planurile lor au culminat în această dimineață, când unități militare şi ale KGB-ului au luat cu asalt Kremlinul. Tancurile controlau acum toate intersecțiile şi bulevardele importante din centrul Moscovei, în timp ce unitățile de elită Spetznaz[9] au ocupat toate cele patru aeroporturi internaționale ale capitalei şi complexele militare de comandă şi comunicații din oraş. De această dată, nu vor mai fi acele patetice jumătăți de măsură şi ezitări ale liderilor din timpul loviturii de stat din vara ,91. De această dată, nu vor mai fi civili zgomotoşi pe baricade, dezertări ale unor unități militare care să *„fraternizeze* cu poporul", sau reporteri CNN ce transmit *„live from*"[10] Moscova.

---

[9] Spetznaz (Boncra cneauaABHoro Ha3na'iemi>i) – termen sub care sunt cunoscute trupele de elită ruseşti.

[10] În direct.

— Tovarăşe Mareşal Krasilnikov, se auzi o voce moale, cunoscută, în spatele lui. *Dobre den!*[11]

Krasilnikov se întoarse. Aleksandr Dmitrivici Doctorov stătea în cadrul uşii, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele unui palton negru şi cu o căciulă din blană cei acoperea chelia.

— Doctorov! răspunse Krasilnikov. Pasărea a zburat din colivie.

— Am fost deja informat.

— Se pare că avem un mare eşec al Serviciului de Informații.

Şeful *Komitet Gosudarstvennoy Bezopasnosti* (KGB) – infamul Comitet pentru Securitatea Statului – se încordă uşor la auzul provocării.

„Oare avea vreun pistol în buzunarul paltonului?”

— Nu a fost un eşec, tovarăşe Mareşal. Leonov a fost acolo. Dacă a scăpat, înseamnă că a fost avertizat din timp. Poate chiar de unul din ofițerii dumneavoastră.

Krasilnikov avu grijă să țină mâna departe de tocul pistolului Makarov.

— Imposibil!

---

[11] Dobre den – Bună ziua.

Pentru un moment, Doctorov îl privi insistent pe Krasilnikov, apoi, surprinzător, aprobă dând din cap. Scoase mâinile din buzunare şi le frecă energic, încercând să le încălzească în ciuda frigului pătrunzător din biroul fostului preşedinte.

— De fapt, tovarăşe Mareşal, de data asta îl suspectez pe omologul meu din *Upravleniye* că a comis-o.

— Generalul Suvorov? De ce ar fi...?

— Un elicopter militar a fost văzut părăsind oraşul cu douăzeci de minute înainte ca oamenii dumitale să înceapă acțiunea. Conform înmatriculării, aparținea GRU.

Krasilnikov digeră informația. Directoratul de Spionaj Militar – *Glavnoye Razvedyvatelnoye Upravleniye* – era mai mare şi, în anumite domenii, mai puternic chiar decât notoriul KGB. Niciodată nu a fost mare „afecțiune" între cele două puternice agenții de informații, iar această rivalitate a provocat mari probleme în trecut politicii şi imaginii Uniunii Sovietice. Dar Krasilnikov fusese sigur că Suvorov era un membru de nădejde al colectivului care orchestra lovitura de stat.

— Destinația elicopterului?

— Sud. Probabil spre aerodromul militar de lângă Orel. Care se află încă sub controlul celor din Partidul Popular

Democrat.

— Asta schimbă întreaga situație, spuse Krasilnikov încet.

Doctorov îl gratulă cu un zâmbet sumbru.

— Înseamnă, dragul meu tovarăş Mareşal Krasilnikov, că problemele națiunii noastre au început. Dacă Leonov este viu, democrații din armată şi naționaliştii din republici se vor alia cu el. Înseamnă... ceea ce ne-am temut tot timpul.

— Da, spuse Krasilnikov cu privirea fixă pe fulgii de zăpadă ce se spulberau prin ferestrele sparte. Înseamnă alt război civil. O baie de sânge.

— Haide, tovarăşe. Avem avantajul. Sectoarele militare din nord şi grosul Armatei Roşii. Trebuie să redactăm mesajul pentru restul lumii.

— Da. Înainte de a năvăli peste noi ca lupii.

Un tunet se prăvăli din cerul gri atunci când un trio de avioane MIG-31[12] trecură la joasă înălțime pe deasupra oraşului. Krasilnikov aruncă încă o privire fugară asupra biroului ruinat, apoi se grăbi pe urmele lui Doctorov. Mai erau încă atâtea de făcut.

---

[12] Mikoyan MiG-31 (Mmkoah Mur-31; în cod NATO – Foxhound) – avion sovietic de luptă supersonic proiectat pentru a înlocui mai vechiul MiG-25.

CAPITOLUL 1

Marţi, 10 martie

2115 Zulu[13] -1 PriFly[14]

USS[15] Thomas Jefferson

— A dracu' vreme în noaptea asta!

Captain[16] Matthew „Tombstone"[17] Magruder stătea în PriFly-ul portavionului *Jefferson,* atent să nu verse cafeaua

---

[13] Maniera militară de a preciza ora: *twenty one fifteen;* Zulu – este echivalentul militar pentru GMT; -1 – ora locală (*Zone Time).*

[14] Pri-Fly – (Primary Flight Control) – centrul de comandă de la bord pentru operațiunile aeriene; asigură pentru Air Boss şi echipa sa o vedere directă asupra întregii punți de zbor.

[15] USS – United States Ship – Navă a Statelor Unite – prefix la numele navelor militare americane.

[16] Captain – Grad militar în US Navy (Marina Militară a SUA) – (cod NATO OF-5), echivalent *colonel.*

[17] Tombstone – Este o trimitere la numele oraşului texan Tombstone din perioada *wild west,* respectiv la celebrul pistolar/justițiar Wyatt Earp, fost şerif al acestui oraş. Porecla dată pilotului îşi are sens în duelul de numai 30 secunde de la OK Corral, în urma căruia, lui W. Earp i-a rămas reputația de *„toughest and deadliest gunman of his day"* – cel mai bun pistolar al vremii. Luptele aeriene – *dogfight* – sunt scurte, ucigătoare, duse 1 la 1, şi cel mai bun învinge, ca în duelurile pistolarilor western.

fierbinte pe spatele Air Boss[18]-ului. Simțea cum plonja puntea între valurile dezlănțuite, la patruzeci de metri mai jos, în întunericul ce învăluia oceanul.

— Acum, chiar mă bucur că nu mă aflu în aer.

— Oare e adevărat ce-mi aud urechile, CAG[19]?

Commander[20]-ul William Barnes îi zâmbi larg peste propria lui cană de cafea, pe care scria „I'm the BOSS". Pe *sweatshirt*[21]-ul cu care era echipat, ca şi pe spătarul scaunului era inscripționat „AIR BOSS". Era omul responsabil pentru întregul trafic aerian din zona portavionului, inclusiv lansările şi eventualele operațiuni de recuperare.

---

[18] Air Boss – termen uzual utilizat pe portavioanele din US Navy. Este ofițerul însărcinat cu supravegherea tuturor operațiunilor ce au loc pe puntea de zbor mişcarea, decolarea, aterizarea avioanelor, siguranța întregului personal de pe punte). Locul său este în Pri-Fly de unde are vizibilitate directă asupra punții de zbor.

[19] CAG – Ofițer superior care, ca şi comandant al *Air Wing* de pe portavion, este responsabil pentru toate *squadron* ambarcate, avioanele şi personalul lor navigant şi de deservire; acronimul CAG este o moştenire a vremurilor când actualul Carrier Air Wing se numea Carrier Air Group, dar noul acronim CAW nu poate fi folosit datorită pronunției asemănătoare cu COW=vacă.

[20] Commander – Grad militar în US Navy (cod NATO OF-4), echivalent *locotenent-colonel.*

[21] Sveter, tricou.

— Dom'le, asta e o premieră. De obicei te aud tot timpul bombănind că ai da orice să faci cât mai multe ore de zbor.

— Ore de zbor, da. Dar nu în asemenea condiții. Gradul III nu am mai întâlnit.

Gradul III de vreme rea însemna plafon de nori 70 m şi o vizibilitate de 1,5 km sau mai puțin. În operațiile *bluewater* precum cea de față, adică fără aerodromuri de rezervă în raza de acțiune a avioanelor lansate de pe portavion, aceste limite puteau să fie rapid reduse la zero-zero, fără plafon, fără vizibilitate.

— La dracu'! Băieții de la Meteo spun că va fi şi mai rău, spuse Boss. Arătă cu degetul peste umăr, spre ferestrele PriFly. Încercăm să-i aducem jos înainte de a se transforma în ninsoare.

Deocamdată ploua. O ploaie rece, mai mult lapoviță, care lăsa şiroaie oblice pe ferestre. Mai era şi întunericul beznă de dincolo de haloul luminilor de aterizare şi a-l marilor lentile Fresnel de la pupa[22], unde LSO[23] şi echipa lui comunicau deja cu următorul pilot ce urma la aterizare.

---

[22] Pupa – partea din spate a unei nave.

[23] LSO – Landing Signals Officer – ofițer care asistă/transmite instrucțiuni avioanelor ce aterizează pe punte.

Scena se putea vedea şi în alb negru pe marele monitor PLAT[24] suspendat în PriFly. Privind în sus, la ecran, Tombstone putea vedea câțiva membri ai echipelor de pe punte, în echipament de iarnă, cum aleargă undeva în afara unghiului camerei tv.

— 2 – 0 – 7, se auzi vocea LSO din difuzoare. *Call the ball!* (Cere *„mingea”)*[25]*.* A urmat o pauză, apoi o voce nouă izbucni în boxe.

— Clara.

Acest cuvânt-cod însemna că pilotul aflat pe panta de aterizare încă nu vedea *mingea.* Pentru că furtuna-l acoperea pe *Jefferson.* În mod normal, puntea de zbor ar fi fost *închisă* în condiții meteo de Grad III cu vizibilitate sub 1,5 km – cincisprezece secunde de zbor pe panta de aterizare.

— *Homeplate*[26]*,* 2 – 0 – 7, adăugă vocea după un

---

[24] PLAT – sistem TV cu circuit închis.

[25] Call the ball (meatball – chifteaua, sau prescurtat, ball – mingea) – în argoul celor de pe portavioane, luminile după care se reglează unghiul de aterizare al avioanelor.

[26] Homeplate – termen preluat din *baseball* – aici termen-cod prin care se identifică portavionul.

moment. *Wait one!*[27] OK, te văd! Tomcat[28] 2 – 0 – 7, *mingea.* Trei virgulă trei.

Această informație era necesară celor de pe punte care trebuiau să ajusteze tensiunea celor patru cabluri arestoare[29]. Avionul F-14D Tomcat venea la aterizare cu 3300 livre (circa 1500 l) de combustibil rămas în rezervoare, iar pilotul vedea luminile galbene, *chifteaua.*

Ca unul care avea la activ nenumărate aterizări de noapte, inclusiv în condiții meteo de Grad III ca aceasta, Tombstone putea *vedea* cu claritate toate fazele aterizării cu ochii minții. Atât timp cât pilotul ținea *mingea* perfect centrată între cele două linii orizontale verzi, avionul avea unghiul corect de aterizare. Tomcat mai era ghidat şi de sistemul ILS[30]. Cuplând ILS cu ACLS[31] aterizarea putea fi

---

[27] Wait one! – Aşteaptă o clipă!

[28] Grumman F-14 Tomcat – avion de luptă supersonic, biloc, bimotor, cu geometrie variabilă. Proiectat special pentru US Navy.

[29] La aterizarea pe punte (apuntizare) avionul trebuie să agațe cu un cârlig unul dintre cele 4 cabluri întinse transversal pe punte.

[30] ILS – Instrument landing system – sistem electronic care asistă manevra de aterizare.

[31] ACLS – Automatic Carrier Landing System – sistem electronic de aterizare automată.

preluată de computer, ce putea să o facă complet automat, fără nicio intervenție din partea pilotului.

După cum prea bine ştia Tombstone din lunga sa experiență, piloții din Navy aveau rezerve serioase despre ACLS, şi cu cât era venirea la aterizare mai dificilă, cu atât acesta le plăcea mai puțin. La dracu'! Nici unui pilot nu-i plăcea să zboare când la comenzi era altcineva, iar când acest *altcineva* mai era doar un afurisit de computer.

Vocea lui 207 părea uşor îngrijorată? Ce dracu'! Aterizarea pe o asemenea vreme ar fi făcut pe oricine să se simtă inconfortabil, iar *Lieutenant*[32] „Lobo"[33] Hanson era încă un fel de novice în treaba asta.

— *Roger*[34]*, ball,* vocea LSO suna calm, liniştitor. Eşti bine. La stânga, încă puțin. Cât un fir de păr. E bine! Rămâi centrat, direct spre punte, redu motorul.

Tombstone privea în noapte, spre pupa, fără să vadă nimic. Când deodată uriaşul Tomcat apăru din neant, cu

---

[32] Lieutenant – grad militar în US Navy (cod nato OF-2), echivalent *căpitan.*

[33] Lobotomy – lobotomie (operație pe creier). Porecla va fi explicată în paginile romanului.

[34] Roger – Termen-cod utilizat în traficul radiofonic pentru a confirma primirea unui mesaj.

aripile mult extinse, flapsurile coborâte, farurile de aterizare aprinse, cu luminile de poziție acoperite de ploaie, roțile atinseră pista, cârligul din coadă stârni o jerbă de scântei galbene, apoi agăță cablul numărul trei şi a frânat avionul aproape instantaneu, în ciuda celor două mari motoare F110-GE-400 reaccelerate la maxim.

După ce cârligul a prins cablul arestor şi a fost evident că pilotul nu trebuie să facă un *touch-and-go*[35] şi să repete manevra, motoarele au fost reduse. Toată faza, de la apariția avionului din întuneric şi până în momentul când a fost puțin tras înapoi de cablul tensionat, durase doar câteva secunde. 207 era în siguranță acum. O aterizare perfectă. Cu motoarele murmurând, F-14 a început să se rotească spre dreapta, după semnalele unui tehnician în vestă galbenă[36], care-l dirija cu nişte lanterne-baghete în afara pistei.

— 2 – 1 – 8, spuse Air Boss în microfon: Acum *Charlie*!

Charlie era comanda ca următorul avion să părăsească

---

[35] Touch and go – la aterizare avionul atinge pista cu roțile, dar trebuie să redecoleze imediat pentru că nu a prins nici un cablu. Aterizare ratată.

[36] Personalul tehnic de pe puntea de zbor poartă veste colorate în funcție de specializare.

formația de zbor în aşteptare *(Marshal Stack)* şi să intre pe pantă.

— 2 – 1 – 8, copy[37]! confirmă altă voce, dură, profesională. Ne băgăm!

— Ăă... fii atent, 2 – 1 – 8. Vizibilitatea la nivelul punții e sub 1 km. Vânt cu viteza 1 – 9 noduri pe direcția 0 – 4 – 0, cu rafale la 2 – 5.

— Mă bucur, *Homeplate.* O chestie plăcută şi odihnitoare.

— Eh... 2 – 1 – 8, am pus berea la rece şi te aşteptăm. Da adu-ne avionul. Barnes închise microfonul şi-l puse în consolă.

— De fapt, cine pilotează 2 – 1 – 8 în noaptea asta?

— Conway, a răspuns Tombstone fără să consulte lista. Nume de cod „Brewer".

Air Boss îşi lăsă scaunul pe spate, şi-i aruncă o privire scurtă.

— CAG, arăți neliniştit ca un începător la prima aterizare. Ce dracu' încurci oamenii pe aici? N-ai nişte hârtii de mişcat, sau cam aşa ceva?

Barnes a spus vorbele cu un zâmbet care atenua

---

[37] Copy – Termen-cod: *Am luat la cunoştință*!

duritatea lor, totuşi Tombstone se simți atins. Doamne! De-ar mai fi fost comandantul Escadrilei Viper, VF-95... şi tocmai Tomcat-urile Viper erau acum dirijate sub ochii atenți ai lui Air Boss. Tombstone era acum CO[38] al CVW-20, comandantul întregului *Air Wing*[39] de pe *Jefferson,* peste 90 avioane, dar a păstrat în inima sa un loc special pentru Viperele din VF-95.

— Haide, Bill, am venit doar să chibițez. Zi şi tu că doar ridic moralul şi încurajez trupele.

S-au pus pe râs, dar Tombstone era mai mult decât îngrijorat şi trebui să reziste impulsului de a se năpusti pe punte.

Pista unui portavion era cel mai periculos loc de pe pământ, iar amestecul dur de întuneric, vânt, lapoviță îl transformau într-o capcană a morții. În timpul războiului din Vietnam, cercetătorii au pus senzori piloților navali şi le-au monitorizat parametri fiziologici în timpul misiunilor de zbor. Nimic, nici accelerația unei catapultări, nici rachetele

---

[38] commanding officer – ofițerul aflat la comanda unei unități.

[39] Wing – termen ce desemnează o unitate militară a forțelor aeriene. *Wing/Group/Staffel* poate avea diverse mărimi, în funcție de țară şi de forța armată căreia îi aparține.

SAM[40] care-i vânau, nici luptele aeriene, nici măcar teroarea din timpul unei ejectări, nu puteau provoca o asemenea creştere a pulsului, a transpirației pe care le simțeau piloții în timpul aterizărilor de noapte pe portavion. Iar ploaia şi vântul înrăutățeau lucrurile, desigur.

Totuşi, operațiunile de pe portavion trebuiau să continue, indiferent de starea vremii, ziua şi noaptea.

Mai ales-acum. Cu acest război nedeclarat cu ruşii, sau cum dracu' îşi mai spun ei singuri în ultima vreme.

Tombstone aruncă o privire către un asistent Air Boss care avea tabelele cu avioanele aflate cel mai departe de portavion.

Furtună sau nu, în acest moment şase S-3A Viking[41] ASW42 desfăşurate pe un arc de cerc mult în fața flotei, cercetau adâncurile pentru a descoperi eventuale submarine ruseşti, care, profitând de ploaie şi vânt ar încerca o apropiere ucigaşă. Undeva la circa doi kilometri în urmă. Un

---

[40] Rachetă suprafață/sol-aer *[Surface-to-air missile* (SAM), *ground-to-air missile* (GTAM)], componentă a sistemului de apărare antiaerian.

[41] Lockheed S-3 Viking – avion bimotor, cu patru locuri, utilizat în lupta antisubmarină.

[42] ASW - Anti-submarine warfare - lupta antisubmarină

elicopter SH-3 Sea King[43], veghea solitar, gata să intervină dacă vreun aviator ar fi trebuit – Doamne fereşte! – să se catapulteze.

În tribord, la mare înălțime era unul dintre cele patru E2C Hawkeye[44] ce asigura protecția electronică prin întuneric şi lapoviță, pe sute de mile de spațiu în jurul lui *Jefferson,* şi care la nevoie, servea ca centru de comandă aeropurtat. CAP[45] era asigurată de patru F/A18 Hornet[46] din Escadrila VIA-161, Javelin. Decolaseră de pe puntea lui *Jefferson* acum 30 minute, deci Escadrilele Tomcat şi Viper puteau să se întoarcă pe portavion.

De fapt, era o forță expediționară relativ redusă. *Jefferson* şi navele sale de luptă ce alcătuiau Grupul de Luptă 14 navigau spre est-nord-est prin Marea Norvegiei la două sute de mile sud de Islanda.

---

[43] Sikorsky SH3 Sea King – elicopter bimotor utilizat în ASW.

[44] Grumman E2 Hawkeye – avion bi-turbopropulsor utilizat ca radar aeropurtat.

[45] Combat Air Patrol – patrulă aeriană de luptă.

[46] McDonnell Douglas F/A18 Hornet – avion supersonic, bimotor, multirol (luptă aeriană+atac la sol).

CBG[47]-14, USS *Eisenhower* şi navele însoțitoare, se aflau deja undeva mult în nord est, la cinci sute de mile înainte, având misiunea de a controla Marea Barents, zona portului Murmansk şi a Peninsulei Kola, pentru eventualitatea în care Flota *Red Flag,* învinsă în precedentul război din Norvegia, ar încerca să forțeze ieşirea.

Între timp, CBG-3 cu USS *Kennedy* se afla în Marea Nordului, zona Strâmtorii Skagerrak, supraveghind colapsul final al trupelor în Danemarca, Norvegia şi Suedia. *Kennedy* şi navele sale de luptă blocau Marea Baltică precum dopul sticla, obligând orice navă rusească să rămână ancorată în portul St. Petersburg, în afara teatrului de acțiune.

Nu, *Jefferson* nu avea de ce să se îngrijoreze de eventualitatea unui atac rusesc în această noapte. Dar starea vremii îi îngrijora. Tombstone simțea sub picioare cum puntea urca şi cobora între valuri ca pluta unei undițe.

— 218, spuse LSO. Cheamă *mingea.*

— *Homeplate,* 218, *Clara,* repet, *Clara.* Aş chema-o – mama ei de *minge!* – dacă aş vedea-o. E al dracu' de *umbră* la voi!

— 218 e ultimul pe sus? întrebă Tombstone.

---

[47] CBG – Carrier battle group – grup de nave de război a cărui componentă principală este un portavion.

— Mda.

Brusc, vocea lui Barnes deveni la fel de răguşită şi uscată ca a lui Tombstone. Nu mai rămăsese nicio urmă de zeflemea.

— 218, pârâi vocea în boxe. Văd *mingea.* Unu virgulă opt.

Doar 1800 livre de combustibil mai are? Aproape că funcționează cu vapori de combustibil.

— Roger, *mingea.* Pista la vedere, măreşte puterea.

Tombstone se surprinse ținându-şi respirația... apoi Tomcat apăru din întuneric într-un tunet, cu luminile de navigație roşu verde clipind, cârligul arestor coborât, dar prea sus. Atât de sus încât LSO a răcnit *„Wave off!* Ratează!" iar *mingea* s-a înroşit. Tomcat a lovit dur puntea, o jerbă de scântei izbucnind în noapte mult dincolo de cablul patru. Dar pilotul împinsese deja maneta de gaze la maxim înainte trimițând din motoare, în noapte, două lungi jeturi de flăcări galbene, tunătoare, în încercarea de a recâştiga viteza necesară.

— *Bolter! Bolter! Bolter!*[48] a urlat careva în intercom, când Tomcat-218 trecu pe lângă insula lui *Jefferson,* şi,

[48] bolter – un avion care ratează agățarea unuia dintre cablurile de aterizare de pe punte şi trebuie să redecoleze.

fulgerând peste puntea de zbor, a dispărut în noapte.

Stoney îşi ținea în continuare respirația, privind flăcările ce marcau motoarele... dincolo de prova... urcând... urcând... înghițite iar de noapte.

— OK, Brewer, spuse Barnes în microfon. Încă o tură. Ca o plimbare în parc.

— Îhî, *Roger, Homeplate.* Dar aminteşte-ți că parcurile pot fi a dracu' de periculoase noaptea.

— Deci, *Captain,* începu Barnes pe un ton de conversație, care ar fi şansele ca rusnacii să dea chix?

Evident, era o încercare de a destinde atmosfera încărcată ce invada PriFly ca un nor de furtună. Războiul rusesc fusese subiectul principal de conversație la bordul fiecărei nave din CBG-14 încă de la plecarea din Norfolk[49], de săptămâna trecută.

— Zero la zero, i-o întoarse Tombstone. Inima-i bătea atât de tare încât Barnes sigur o auzea.

— Roşii nu îndrăznesc să arate punctele slabe ale loviturii de stat. Se pare că Leonov se abține să facă prima mişcare. Singura alternativă pe care o au neo-sovieticii este să transforme situația într-un război general. Un război

[49] Norfolk – mare bază navală americană.

mondial.

— Au, CAG, dar eşti plin de gânduri roz în noaptea asta, spuse Baines. Crezi că vor folosi şi armele nucleare?

— S-ar putea. Cred că nimeni n-ar vrea, nici măcar Krasilnikov. Şi totuşi...

Ridică din umeri.

— Este pentru prima dată când avem un astfel de război civil, în care ambele părți au arme nucleare. Iar războaiele fratricide sunt cele mai sângeroase, cu adevărat cele mai urâte dintre toate.

— Hey! făcu Baines. Îți aminteşti vremea când cu toții credeam că lumea va fi mai sigură fără Uniunea Sovietică?

— Şi ce ar trebui? rânji Stoney. Să ne întoarcem la frumoasele vremi de altă dată, cu Războiul Rece?

Imperiul neo-sovietic aparent se prăbuşise în urma unei scurte, dar foarte dure campanii navale din Norvegia, în urmă cu nouă luni.

Când închidea ochii, Tombstone putea să-şi amintească, vuietul şi tunetele bătăliilor, coloanele imense de fum negru, adevărate ruguri funerare ale navelor, luptele aeriene ucigătoare cu avioanele înfruntându-se de moarte la viteze

de peste Mach 2[50].

Însuşi Tombstone se aflase într-un Hornet care survolase *la spuma valurilor*[51] puntea portavionului *Krerul* – chiar în clipele când nava amiral a Flotei Baltice a sovieticilor exploda într-o mare de flăcări. Pulsul îi creştea de fiecare dată când îşi aducea aminte.

USS *Thomas Jefferson* a fost greu avariat lângă Insulele Lafoten la finalul Bătăliei Fiordurilor. Reuşise să se *târască* înapoi cu propriile forțe, întâi la Scapa Flow[52], apoi la Norfolk, dar puntea de zbor îi era atât de avariată încât nimic nu putea ateriza, cu excepția elicopterelor. Atunci, chiar se vorbea de scoaterea navei din uz.

Dar evenimentele de peste Atlantic au hotărât altceva. Trupele Națiunilor Unite au ocupat rapid Moscova şi St. Petersburg, pe măsură ce unitățile Armatei Roşii se predau în masă. Se vorbea chiar de instalarea unui Guvern Aliat care să supervizeze revenirea la democrație în Rusia. Aproape peste noapte, a apărut Ilya Anatolevici Leonov şi

---

[50] Mach – unitate de măsură a vitezei în zborul supersonic (Mach 1 = viteza sunetului în aer, în condiții standard).

[51] La spuma valurilor – zbor la extrem de joasă altitudine deasupra apei.

[52] Scapa Flow – bază navală engleză situată în Insulele Orkney, Scoția.

Partidul Popular Democratic Rus care a preluat controlul guvernului. Trupele UN sau retras, iar comunitatea mondială urmărea (pe CNN *live from* Moscova) cu respirația tăiată cum se dezvolta cea mai nouă şi uimitoare democrație. Tocmai de aceea ştirile despre lovitura de stat militară de la mijlocul lui februarie a avut un efect devastator. Se părea că, peste noapte, vechea Cortină de Fier a căzut din nou. Singurele informații ce răzbăteau din gigantul, dar infirmul Rus, erau poveşti întunecate, de coşmar, despre epurări şi tribunale *ale poporului,* despre mobilizări, arestări făcute de KGB, asasinate, despre adeptul liniei dure din Armata Roşie, mareşalul Valentin Grigorevici Krasilnikov, care, judecând după poveştile răspândite de refugiații din Rusia, îl avea ca mentor spiritual declarat pe Stalin.

Războiul început de sovietici în Scandinavia, era clar acum, reîncepea. Veştile despre fuga din Moscova a lui Leonov şi a susținătorilor săi în sudul Munților Ural, a fost prima referire la existența războiului civil. Cu fostele republici silite să aleagă de partea cui sunt, cu Armata Roşie a lui Krasilnikov şi Armata Albastră a lui Leonov încleştate în sângeroase confruntări pe Râul Voronej, devenise evident că evenimentele din fosta Uniune Sovietică puteau să

influențeze întregul mapamond.

Atât Roşii, cât şi Albaştrii, posedau arme nucleare. Cât timp trebuia să treacă, până când una sau alta dintre părți să le folosească?

Reparațiile lui *Thomas Jefferson* au primit prioritate maximă într-o națiune care se străduia deja să-şi îmbunătățească puterea militară. Puntea de zbor a lui *Jeff* a fost reparată în timp record, iar dotarea cu numărul standard de mai mult de nouăzeci de avioane organizate în zece escadrile, a fost refăcută.

Acum, *Jefferson* se reîntorcea în aceleaşi ape unde a fost avariat cu nouă luni în urmă. Era aceeaşi navă, dar cu mulți oameni noi. Şi asta îi includea pe majoritatea aviatorilor.

Pierderile din rândul aviatorilor, în timpul Bătăliei Fiordurilor, au fost mari, iar *Navy Departament* a trebuit să facă eforturi serioase ca să găsească personal calificat pentru înlocuiri.

— 218, eşti bine, spuse LSO. Cere *mingea.*

Din boxe se auzea doar staticul, dar Tombstone şi-l imagina pe Conway în cockpitul Tomcat-ului, străduindu-se să vadă strălucind *chifteaua* în întunericul de cerneală al oceanului.

— 218, cere *mingea.* Confirmă.

— OK, domnilor, o văd, a replicat vocea lui Conway. 218, *mingea* la vedere. Unu virgulă. Aha. Adică zero nouă.

Deci nu mai avea destul combustibil pentru încă un *touch-and-go.*

— 218, *Roger.* Puntea liberă... BAGĂ GAZ!!!...

— GAZ, 218!!! SUS!!! SUS!!!

Doamne, Conway era prea jos pe pantă, năpustindu-se cu 140 de noduri direct în pupa navei. Din tenebrele nopții, Tomcatul se materializă ca o stafie cenuşie, cu botul ridicat, cu trenul de aterizare şi cârligul arestor coborâte într-o încercare disperată de a găsi puntea. F-14 izbi pista la doar câțiva metri de capăt, şocul trăgând brusc în jos nasul avionului. Maneta de gaze înainte, în plin. Dar cârligul a agățat cablul doi stopând aparatul aproape instantaneu. Maneta de gaze înapoi. Motoarele oprite.

— Mulțumescu-ți, Doamne! făcu Tombstone. Mulțumescu-ți Ție, Doamne!

A dus la ochi puternicul binoclu de marină, 7 x50. Tomcat 218 era dirijat de *o vestă galbenă* cu lanterne. Ploaia părea să se fi diminuat în ultimele minute, fiind rapid înlocuită de fulgi de zăpadă. Echipajul avionului a intrat în

acțiune blocând roțile cu cale şi începu complexul *tie-down*[53] de securizare a aparatului. Căpitanul avionului a dezăvorât cabina, iar cupola basculă spre înapoi.

Tombstone îl privea prin binoclu pe *Lieutnant-commander* Conway şi pe coechipierul acestuia, RIO[54] *Lieutenant* Damiano. Stând încă în carlingă, scăldați de lumina reflectoarelor de pe insulă[55], păreau a fi în regulă, executându-şi procedurile de *shutdown*[56] cu obişnuitul calm profesional.

Nu era pentru prima dată când Tombstone se simțea uşor uimit de schimbările survenite în Air Wing de pe *Jefferson...* ca şi în toate Armata americană.

Se gândea că numărul mare de pierderi din Norvegia, ororile luptelor navale moderne, au avut un efect exact contrar asupra politicilor de recrutare, antrenament şi a

---

[53] Complexul *tie-down* – totalitatea manevrelor de dezactivare a aparaturii unui avion după aterizare.

[54] Radar Intercept Officer – avionul F-14 este biloc, cel din spatele cabinei fiind ofițerul ce se ocupă cu interceptarea țintelor, navigația, comunicațiile, etc.

[55] Insulă – pe un portavion, suprastructura este concentrată într-o zonă relativ restrânsă de la tribordul navei, restul spațiului fiind destinat punții de zbor.

[56] Shutdown – dezactivarea avionului după aterizare.

opiniei publice americane. Uneori i se părea chiar greu de crezut.

Prin binoclu, vedea pe Conway şi Damiano dându-şi căştile căpitanului avionului, apoi desfăcându-şi hamurile. Părul blond al Triciei Conway era tuns foarte scurt pentru a se potrivi bine cu casca; părul lui Rose era puțin mai lung şi negru ca pana corbului. Costumul de zbor nu putea masca complet formele feminine.

Lieutenant Chris Hanson, ce tocmai coborâse din Tomcatul său parcat la doar câțiva metri mai încolo, a pus piciorul pe scara avionului în timp ce-i striga ceva lui Conway. Apoi i-a trimis o bezea.

Asta, decise Tombsone, era categoric o cu totul altfel de Navy, față de aceea în care se înrolase în urmă cu mai bine de zece ani. Douăzeci şi opt de ofițeri aviatori, piloți şi RIO, s-au prezentat la datorie la bordul lui *Jefferson* în Norfolk acum două săptămâni. Dintre aceştia, doisprezece erau femei.

Marele şi mult aşteptatul experiment social, *„femei americane care participă direct la lupte”,* începuse la bordul lui USS *Thomas Jefferson.*

CAPITOLUL 2

Marţi, 10 martie
2210 Zulu + 1
03 deck, USS Thomas Jefferson

Aviatorii din Navy nu se numeau pe ei înşişi *piloți.* Air Force avea piloți, bărbați care aterizau pe piste de 500 m, piste țepene, bărbați care nu aveau treabă cu punți mişcătoare. Navy avea *aviatori,* care-şi purtau *eticheta* cu mândrie şi onoare, ca pe o medalie de supremă recunoaştere.

Putea o femeie să fie *aviator? „That is the question"*[57]*.* Tombstone Magruder încă nu-şi formase o opinie clară referitoare la prezența femeilor la bordul unei nave de război sau a participării lor directe la misiunile de luptă aeriană. Cinstit să fie, nu avea nici cea mai mică îndoială asupra abilității lor tehnice.

Tricia Conway şi celelalte fete care veniseră la bord acum două săptămâni, la Norfolk, erau piloți relativ începători, la

[57] That is the question – (A fi sau a nu fi) Aceasta-i întrebarea – începutul monologului lui Hamlet, W. Shakespeare.

fel de buni ca orice *boboc-şofer* de Tomcat, pe care-i întâlnise Tombstone. Cu antrenamentul adecvat, după câteva sute de ore de zbor pe *Jefferson,* ziua şi noaptea, în toate condițiile meteo şi pe orice fel de mare, oricât de agitată, vor fi la fel de bune ca orice bărbat din CVW[58]-20.

Era de presupus că, în timp, vor deveni *aviatori* adevărați şi acceptați ca atare în frăția – până acum – eminamente masculină a zburătorilor navali.

Adevărata problemă creată de prezența femeilor la bord era de cu totul altă natură.

Destinația lui Tombstone era *Dirty Shirt Mess,* numită astfel deoarece ofițerii puteau veni aici la orice oră, pentru o gustare, fără a fi necesar să-şi schimbe hainele *de lucru,* spre deosebire de atmosfera mult mai formală din sala de mese *(wardroom)* unde erau obligați să se prezinte doar în uniforma *de serviciu.*

Ratase ora de masă deoarece toată seara a trebuit să fie prezent în CATEC[59] şi PriFly, de unde urmărise recuperarea avioanelor din CAP pe măsură ce vremea se înrăutățea.

---

[58] CVW – Carrier Air Wing – totalitatea avioanelor ambarcate pe un portavion.

[59] Carrier Air Traffic Control Centre – Centrul de control al traficului aerian de pe portavion.

Acum, după ce Conway şi fetele sale au aterizat cu bine, simțea ce foame i se făcuse şi căuta ceva de mâncare.

„Conway şi fetele sale". Toate regulamentele militare care au stat la baza activității lui Tombstone, accentuau că este interzis să te adresezi unei femei, profesionist militar, cu apelativul *fată.* Era înjositor, discriminatoriu, lipsit de tact... bla-bla-bla... Ca şi cum ar fi fost înjositor să-şi numească piloții, *băieții* lui! Chiar şi Conway îşi numea colegele *fete,* dar mai erau unele dintre ele, care se burzuluiau rău dacă vreun coleg bărbat le numea aşa. Problema era mai puțin importantă la nivelul gradelor inferioare, dar, pentru ofițeriibărbați din Air Wing, disputa tindea să devină stânjenitoare. Moralul a fost afectat, iar de când Tombstone, ca şi CAG, era responsabil de menținerea eficienței în CVW-20, asta devenise problema lui.

Tombstone intră în sală. Lumina fluorescentă se reflecta în suprafețele metalice albe. Nu se auzea decât murmurul conversației unui grup de NFO[60], toți bărbați, şi zgomotul tacâmurilor.

A luat o tavă şi s-a aşezat la rând, cu ceilalți.

Puiul prăjit era în meniul mesei de seară, şi ținut la cald

[60] NFO – navy flight officer – aviatori din US Navy.

pentru cei ce fuseseră de serviciu.

Tombstone nu lua în nume de rău prezența femeilor la bord. Nu, dacă avea ceva, era împotriva politicienilor şi a birocraților din Washington care continuau să se folosească de toate structurile militare ale SUA ca suport pentru experimentele lor de reformă socială.

Primul experiment cu femei la bord a fost în 1972, când amiralul Zumwalt, pe atunci Comandant al Operațiunilor Navale, a redactat una din faimoasele sale „Z-grams". Printre alte inovații, *Z-gram* 116 a aprobat ca 424 bărbați şi 53 femei din Navy, toți voluntari, toți atent selecționați, să facă parte din echipajul navei spital *USS Sanctuary* pentru o misiune test de 400 zile pe mare.

Oficial, testul a constituit un adevărat succes. Totuşi, neoficial, surse anonime ale presei, ca şi propriile rapoarte secrete le Navy, au conturat o altă poveste. În ciuda regulamentelor, au fost, au existat legături romantice între membrii echipajului şi chiar câteva sarcini. PDA[61] erau ceva obişnuit, şi au provocat destule încăierări.

Într-un raport al comandantului navei Sanctuary către CNO era menționat: „Situația a devenit serioasă şi este

[61] PDA – Public Displays of Affection – manifestarea în public a gesturilor de afecțiune (interzise de regulamentele militare).

categoric în detrimentul stării de disciplină de pe navă".

Poate cea mai evidentă dovadă că experimentul a fost un eşec era faptul că *Sanctuary* s-a întors în portul-bază după numai 42 de zile pe mare. Şi-a petrecut următorii câțiva ani amarată la docuri, înainte de a fi dezafectată în 1975.

În 1978, după afacerea Watergate, judecătorul John S. Sirica a hotărât în sentința Curții Federale a Districtului Columbia, că interzicerea prezenței femeilor *pe mare* încalcă drepturile prevăzute de Amendamentul 14. Navy a încercat din nou să integreze cele două sexe la bordul unei nave, desemnând un echipaj mixt pe nava de reparații *Vulcan.* Încă înainte de plecarea din port, câteva însărcinate au trebuit să fie debarcate, iar mass media a început să numească USS *Vulcan* ca „the Love Boat"[62].

Decizia judecătorului Sirica a fost casată de Curtea Supremă în 1981, fapt pe care feministele l-au comentat ca fiind „tragic" iar ACLU[63] a numit „o pierdere devastatoare pentru drepturile femeilor".

Dar problema nu s-a sfârşit aici.

---

[62] The Love Boat – Corabia dragostei. Aluzie la titlul unui serial american difuzat între anii 1977-1987.

[63] ACLU – American Civil Liberties Union – organizație americană non-profit ce apără drepturile constituționale.

În continuare, erau femei staționate pe nave auxiliare, necombatante. La începutul anilor ,90, distrugătorul-tender[64] *Samuel Gompers-a* devenit următorul *Love Boat* din Navy, când trei marinari – doi bărbați şi o femeie – s-au filmat singuri în timp ce făceau sex. Unul dintre bărbați a fost prins că a dat caseta prietenilor, fapt ce a declanşat un alt scandal sexual şi a necesitat începerea procedurilor Curții Marțiale.

Dar exista şi un alt aspect al problemei prezenței femeilor în unitățile combatant, nu numai PDA şi sarcini. În timpul războiului din Golf din 1991, femeile au servit cu onoare, inclusiv ca piloți de elicoptere angrenate în lupte. Moartea unei femei pilot în urma prăbuşirii unui elicopter şi capturarea şi violarea alteia, au fost pe larg comentate. Câteva femei au murit într-o noapte când barăcile-cazarmă ale Corpului de Intendență 14 de la Darhan au fost lovite de o rachetă iraqiană SCUD[65].

În cele din urmă, administrația Clinton, instalată la Casa Albă în 1993, a decretat oficial odată pentru totdeauna că

---

[64] Tender – navă de aprovizionare.

[65] SCUD – rachetă balistică-tactică fabricată de sovietici şi exportată în țări din lumea a treia.

nu trebuie să existe niciun fel de barieră pusă femeilor ce vor să-şi facă serviciul militar la bordul navelor sau în aviația de luptă.

Air Force, care a fost prima ce a permis-accesul femeilor cadet în academie încă din 1976, a integrat rapid femeile pilot în aviația combatantă, dar implementarea noii politici în alte servicii/arme s-a făcut mai lent. Prima femeie aviator de luptă din Navy a fost alocată unei baze terestre de aviație navală pe la mijlocul anilor ,90, dar până în prezent nu se făcuse nicio încercare de integrare într-o escadrilă de luptă ambarcată pe un portavion.

Varianta oficială era că escadrilele de pe *Jefferson* au suferit pierderi semnificative în *Bătălia Fiordurilor* şi era nevoie de femei calificate care să readucă forța aeriană a portavionului la randament maxim. Asta dădea bine la CNN, dar Tombstone ştia că erau destui NFO bărbați disponibili. Situația a fost exploatată de politicienii de acasă care erau avizi după suportul (voturile) grupurilor feministe ca NOW[66].

S-a orientat către o masă liberă şi, aşezându-se, se gândea cam ce imn trebuiau să cânte radicalele feministe în cazul în care confruntarea cu Rusia s-ar fi agravat destul,

[66] NOW – National Organization for Women – organizație fondată în 1966 ce are ca scop promovarea femeilor în viața publică.

încât să fie necesară punerea cot la cot a femeilor şi bărbaților în aceleaşi *foxholes*[67].

Îi reveni în minte discuția de mai înainte cu Barnes, din PriFly. Dacă iar izbucneşte războiul între renăscutul imperiu sovietic şi Occident, Conway şi *fetele* sale se vor afla chiar în mijlocul a ceea ce promitea să fie război lung, sângeros, înfiorător.

— Hello, CAG! Arăți la fel de dărâmat ca unu care se duce la eşafod. Sunt totuşi sigur că mâncarea nu e chiar atât de rea.

— Hey, Batman. Trage-ți un scaun.

Lieutenant-commander[68] Edward Everett Wayne, brunet, plin de vitalitate, era comandantul escadrilei VF-95. Era de asemenea unul dintre cei mai experimentați aviatori ai lui Tombstone. Cei doi se cunoşteau de mai bine de patru ani.

— Deci, cei cu toată *hilaritatea* asta?

— Pardon?

— De fapt – spuse Batman, arătând cu furculița plină de piure undeva deasupra capului lui Tombstone – norul acela

---

[67] Tranşee, adăpost individual săpat în pământ.

[68] Lieutenant-commander – grad militar în US Navy (cod NATO OF-3); echivalent *maior.*

întunecat mă îngrijorează. Să ştii că am să raportez Biroului Meteo. Ei au o viziune sumbră despre microfurtunile de la bord. Le ameninţă joburile şi-i face să pice de proşti.

Tombstone chicoti.

— OK, Batman[69]. Şezi blând. Imediat după ce mănânc, mă duc la biroul lui Scott şi-mi înregistrez norul.

Lieutenant Scott era şeful diviziei OA, Biroul Meteo.

— Aşa să faci! a dat Batman din cap continuând să mestece. Acu zi lui doctor Batman cum s-a format LBC!

— LBC?

— *Little black cloud* (micul nor negru), desigur. Doar trebuie să ţinem pasul cu acronimele oficiale ale Navy, nu-i aşa? Şi... CAG, e clar că suferi de stresul funcţiei de comandă.

Tombstone oftă.

— Ai dreptate. Sunt îngrijorat de *pepite*[70]. *Fetele* noastre.

Batman a rânjit larg.

— Necazuri cu femeile, Tombstone? Nu e stilul tău. Da Pamela ce zice?

---

[69] Este o referire la celebrul personaj de benzi desenate/film. Din aceeaşi categorie cu Superman, Captain America, etc., deci *un tip formidabil.*

[70] Nuggets (eng)/pepitas(span) – bucăţi de aur nativ. În argou, femei foarte atrăgătoare, dar – ca piloţi – începătoare.

Pamela Drake era logodnica lui Tombstone, redactor la ACN News.

— N-o amesteca pe Pamela.

— Cred că aşa ar şi trebui. Deşi cred că e încântată de ştirea că acum avem *fete* la bordul lui Jefferson. Şi ea şi aproximativ 6.000 de soții şi iubite de marinari care rămân acasă în timp ce bărbații lor navighează în întâmpinarea pericolului.

— Deja am primit scrisori de la neveste îngrijorate, admise Tombstone. Doamne, treaba asta cu *femeia-aviator* nu e decât o mare durere de cap. Ca şi cum n-am avea destule şi aşa.

— Eh, nu mai transpira atât! Fii ca mine! Eu apreciez mişcarea femeilor.

Tombstone îşi privi prietenul precaut, sesizând o capcană.

— Chiar aşa?

— Îhî! mai ales pe la spate.

Tombstone a închis ochii cu un geamăt.

— Wayne, eşti un degenerat total.

— Un mascul neanderthalian, un porc şovinist, acesta-s eu.

— Mda, probabil eşti ultima persoană de la bord cu care

ar trebui să discut acest subiect. Încă îmi amintesc incidentul de la Bangkok.

— „Incident”? Care incident? făcu Batman cu un aer de maximă inocență.

— Hotelul *Thai International*...? Înotul în pielea goală cu două stewardese în piscina hotelului, sub ochii a – Dumnezeu ştie câți – civili care se holbau prin marile ferestre subacvatice?

— Nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşte *Captain.* Batman afişă un aer de demnitate profund jignită. Cu siguranță că mi-aş fi amintit un asemenea incident, dacă aş fi fost implicat, domnule.

— Las o baltă! Oricum ar fi cam greu să ți aminteşti ceva. Cum se numea?

— Care dintre ele? Becky sau Arlene? De altfel, tot nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Exact ce spuneam. Nu pot discuta cu tine despre problemele ce le am cu femeile de la bordul navei. Eşti prea ocupat să le *vânezi.*

În mod surprinzător, Batman nu replică imediat, iar când o făcu, tonul băşcălios dispăruse.

— Ştiu că am reputația de vânător de fuste, Stoney. Că le consideram bune doar pentru un singur scop. Dar, de

acum, nu mai e cazul.

Tombstone îşi privi prietenul cu multă atenție.

— Ştiu. A vorbit gura fără mine, Batman.

Auzise povestea chiar de la Batman. Cu câțiva ani în urmă, când *Jefferson* fusese dislocat în Thailanda pe perioada tentativei de lovitură de stat militară, Batman fusese doborât de către rebeli în zona frontierei thailando-burmaneze[71].

Ar fi avut toate şansele să moară... dar a fost găsit de o tânără *karen,* numită Phya Nin, sergent în Armata Națională de Eliberare Karenă. Ei îi datora viața. De atunci, Batman continua să-şi confirme reputația de aviator uşuratic, fustangiu, dar era deja evident că toate astea erau doar de fațadă.

Probabil mai învățase câte ceva despre femei în timp ce se *plimba* prin jungla thailandeză.

— Nicio problemă, spuse Batman. Dar dacă îți faci griji, să ştii că nu am intenția să *agăț* amazoane. Nu că ideea ar fi de lepădat, dar e a dracului de greu să ai nițică intimitate în *ferma* asta *de păsări!*[72]

---

[71] Episod descris în Carrier 02 – Viper Strike.

[72] Denumire (în argou) a portavionului.

— Amazoane?

— Amazoanele DACOWITS. Aşa li se spune fetelor lui Conway. Neoficial, desigur.

DACOWITS era *„Defense Advisory Committee on Womenin the* Services" (Comitetul consultativ al Ministerului Apărării cu privire la femeile înrolate în cadrul Forțelor Armate).

Fondat în 1951, a vegheat mereu să asigure femeilor din armată, şanse egale cu bărbații. De prin anii '70, comitetul a fost folosit de mişcările feministe, ca o armă de luptă politică.

Erau destui şi cei care considerau că, de fapt, era vorba de o mişcare extremă, care expunea în mod deliberat mai multe femei americane unui stil de viață nontradițional, forțând schimbarea de dragul schimbării.

Tombstone nu lua în seamă aceste acuzații, dar îi disprețuia pe şmecheraşii care transformau structurile militare ale SUA în teren de testare a unor programe sociale. Administrația Clinton forțase aprobarea participării femeilor în acțiunile de luptă, aşa cum forțase şi o altă aprobare controversată, aceea a înrolării homosexualilor.

La dracu' cu toate astea! Se putea crede că, prin giganticele tăieri de buget şi prin ingineriile sociale, Casa

Albă era hotărâtă să torpileze moralul şi eficiența US Navy.

— Şi ce părere ai cu treaba asta? insistă Batman.

— Păi... cu cât mă gândesc mai mult, am impresia că problema este mai mult cu mine, decât cu situația în sine. Eram în PriFly urmărind cum le aduceau jos pe Conway şi Hanson. Hanson a aterizat OK, fără probleme, dar vremea sa zburlit rău când i-a venit rândul lui Conway. A ratat o dată, iar gazul a fost la limită.

— Dar, a reuşit.

— Mda. La a doua încercare.

— Se întâmplă şi celor mai buni dintre noi, dom'le.

— Evident. Problema este că eram cu *Air Boss,* amândoi cu *morcovu*, sperând că Conway nu se va da bătută, şi ne rugam Celui de Sus să nu se prăbuşească. La dracu', îmi fac griji pentru fiecare dintre oamenii mei când au necazuri, dar acum a fost mai rău. *Cât se poate de rău.*

— Conway, fiind femeie, făcea să fie *cât se poate de rău?*

— Cred că asta am şi spus. Tombstone respiră adânc. Am crescut într-o familie tradițională, Batman. O familie tipică din *Navy.* Am fost totdeauna învățat să consider că ceea ce ne aşteaptă acasă este o parte a scopului pentru care luptăm. Ştii... civilizație... familie... maternitate...

—... mama care coace plăcintă cu mere în bucătărie.

— Du-te dracu', Batman!

— Hey, şezi blând, CAG. Nu te iau la mişto. Dar mi se pare că ai oarece probleme cu adaptarea la *vremile* moderne.

— Cam ai dreptate – clătină din cap. Încă un dinozaur scăpat din ultima extincție.

— Încă un mascul şovinist, un porc de dinozaur. Batman muşcă din pulpa de pui şi mestecă absent câteva momente. De fapt problema ta e mai complexă, nu numai femeile aviator.

— Ce perspicace eşti.

— De asta am soldă aşa mare, dom'le. Deci, care-i treaba? Ți-e teamă că vreuna dintre ele o să dea rasol şi o să umple de sânge carlinga unuia din prețioasele tale avioane?

— Cristoase, Wayne!

— Iartă-mă. O glumiță de doi cenți. OK, reformulez. Te temi că fetele lui Conway nu vor face față, aşa-i? Că vor ceda când se va mpuți treaba?

— Păi... mă întreb care le sunt limitele. Se presupune că agresivitatea e o chestie masculină. Apoi mi-am dat seama că orice femeie care s-a luptat să ajungă în vârful piramidei – aviația navală – sigur nu are nimic lipsă la capitolul *agresivitate.*

— Eu aş zice chiar că te exprimi prea blând.

— Îmi fac griji pentru moralul din escadrile. Şi al bărbaților şi al femeilor. La dracu', ne pregătim de război. Oamenii vor trebui să ia hotărâri în fracțiuni de secundă, iar o cât de mică ezitare face diferența între viață şi moarte. Vor muri oameni, Batman.

Închise ochii un moment, revăzând ororile de la bordul lui *Jefferson* după ultima confruntare din timpul Bătăliei Fiordurilor.

Războaiele moderne, supertehnologizate, au momente deosebit de intense. Patru rachete sovietice de tip *Kerry* loviseră portavionul în toiul bătăliei, incendiind combustibilul şi muniția din hangar. Flăcările au cuprins-aproape întreaga navă. Îşi reamintea scenele de pe puntea de zbor, când tocmai se reîntorsese la bord cu elicopterul SH-3. Răniții erau culcați în şiruri lungi, aşteptând să fie evacuați. Nişte copii – cei mai mulți dintre ei – cu arsuri oribile pe fețe şi brațe.

Oare ar putea să suporte, dacă aşa ceva s-ar întâmpla unei femei?

— Moralul şi eficacitatea acestei unități este responsabilitatea mea, continuă el. Cred că prezența lor la bord ne afectează moralul, şi mai cred că lucrurile se agravează pe măsură ce ne apropiem de spațiul aerian

rusesc. Pe măsură ce ne apropiem de momentul începerii luptelor.

Batman nu răspunse imediat.

— Tu ce crezi? îl îmboldi Tombstone.

— Oo, moralul meu e beton, mulțumesc. Şi nu-mi fac nicio grijă că vreunul din escadrila *Vipers* ar avea asemenea probleme. Eh, poate doar Arrenberger.

— Slider? Cei cu el?

— Are o atitudine cam greşită. Este dintre aceia care consideră că femeia trebuie să fie casnică. Şi mai sunt unii cărora apreciază prezența lor la bord... puțin cam mult, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Întrebarea este: ce trebuie făcut pentru îmbunătățirea eficacității în luptă când ne vom afla *unu la unu* împotriva ruşilor?

— N-au rămas prea multe de făcut... pentru că deja s-au făcut. Asigură-te că toți sunt foarte bine antrenați, foarte bine motivați... ca întotdeauna. Nici nu e greu. Ai un *material* bun cu care să lucrezi. Cred că eşti nițel zdruncinat pentru că, în situația de aseară ai reacționat ca un *bărbat,* nu ca un *ofițer-comandant.*

— Mda. Şi nu prea pot schimba ceea ce sunt, nu-i aşa? Mă întreb dacă treaba asta nu e valabilă şi pentru alți

bărbați din *wing.* Cum ar fi cei care se bucură cam mult de prezența fetelor la bord?

— Hey, CAG. N-am dat niciun nume.

— Nu este un interogatoriu. Dar este vreo problemă? PDA? *Fraternizare?*

— Sunt sigur că unii dintre băieți au slăbiciune la *puştoaice,* mda. Îi cunoşti pe marinari.

— Şi pe aviatori.

— Corect. Dar îşi fac datoria. Sunt adevărați profesionişti, Stoney. Nu ar fi aici, dacă nu ar fi aşa.

Nu era nicio şansă – şi Tombstone o ştia – să-i oprească pe bărbați şi femei să fie *bărbați şi femei,* mai ales-atunci când sunt închişi împreună, luni de zile, într-un spațiu atât de restrâns, încât – prin comparație – viața în închisoare putea părea un lux. Întrebarea era dacă problema sexuală de la bordul navei putea avea influențe negative asupra capacității de luptă a lui *Jefferson.* El nu putea face mare lucru, decât – aşa cum sugerase Batman – să facă apel la bunul simț şi profesionalismul subordonaților săi.

Se gândea, însă, la Conway. Ca ofițer superior, aviator, ea era efectiv comandantul celorlalte femei de la bord, dar atât ea cât şi celelalte îi erau subordonate lui, în calitate de CAG.

Oare era şi ea la fel de îngrijorată pentru fetele sale, cum era Tombstone pentru băieții lui? Poate că ar fi o idee bună să discute subiectul cu ea.

CAPITOLUL 3

Marți, 10 martie
2215 Zulu +1
Puntea 02, USS Thomas Jefferson

Lieutenant-commander Tricia Conway ştia că va trece destul timp până când se va familiariza cu toată „geografia" portavionului, cu kilometrii de coridoare, compartimente, scări de acces. Desigur, participase la multe şedințe informative referitoare la aspectele vieții pe navă, dar, după două săptămâni petrecute la bord, încă mai folosea mica hartă primită în ziua când se prezentase la datorie. Reuşise să memoreze principalele căi de acces, cele pe care circula zilnic între puntea de zbor şi hangar, precum şi cele ce o duceau la spațiile importante ca VF95 *ready room,* careul ofițerilor, şi multitudinea de magazine, servicii, utilități cunoscute pe *Jefferson* sub apelativul *„main mall".*

Desigur, personalul feminin de pe *Jefferson* nu se putea apropia de această zonă, fără a provoca comentarii de genul *„mall dolls”,* dar, oricum, era greu să găseşti vreun aspect a-l vieții de pe portavion care să nu fie răsucit prin cuvinte cu dublu sens în sintagme pline de umor, savuroase, picante, de către personalul masculin de la bord.

Pe un portavion, vasta cavernă de oțel, numită puntea hangar, constituie un fel de linie de reper în desemnarea diferitelor zone convenționale. Puntea-hangar este nivelul 01; punțile de deasupra acestui nivel sunt numerotate în ordine crescătoare, 02,03, până la 09, sus în *insulă.*

Sub puntea hangar, nivelele sunt numerotate în ordine descrescătoare, prima punte, a doua punte, a treia punte etc, până în adâncul navei, mult sub linia de plutire.

Aviatorii bărbați de pe *Jefferson* erau încartiruiți pe puntea 03, care se întindea – fără întrerupere – de la prova până la pupa şi se afla chiar sub *acoperiş (flight deck).* În timpul operațiunilor de lansare, loviturile de oțel pe oțel ale marilor lanțuri, zăngănitul şi *whump-ul* catapultelor cu aburi care aruncau în văzduh cele treizeci de tone ale fiecărui avion, făceau somnul sau chiar simpla conversație să fie cel puțin dificile.

Personalului feminin – subofițeri şi ofițeri – i s-a alocat

un sector de compartimente aflat cu un nivel mai jos, pe puntea 02, chiar sub careul ofițerilor. Era considerabil mai liniştit decât cel de pe 03, deşi în timpul lansărilor rămânea suficient de zgomotos pentru a întrerupe somnul sau conversațiile. Erau, totuşi, alte dezavantaje, cum ar fi faptul că nivelul 02 era divizat în două sectoare aflate înainte şi după hangar, care era înalt cât două punți şi ocupa două treimi din lungimea de peste 300 m a portavionului. În cazul clasic *nu poți-ajunge-de-aici-până-aici,* era necesar să se treacă prin puntea bărbaților pentru a circula între cele două sectoare ale femeilor.

Cu timpul, treaba asta devenise sinonimă cu a trece printre furcile caudine.

Venea din *ready room*[73]*,* prin coridoarele fără sfârşit, îndreptându-se către cameră şi pat. A trecut prin zona ofițerilor bărbați de la nivelul 03, având grijă ca la fiecare *kneeknocker*[74] să facă un *stoop-and-step*[75], când o voce

---

[73] Ready room – încăpere destinată instruirii pentru misiunile de zbor. Fiecare squadron are una.

[74] *„Pălitor”* la genunchi (prag). Uşile de pe nave au un design special, trecerea prin ele presupunând păşirea peste prag simultan cu aplecarea capului (pragul de sus).

[75] Apleacă-te şi păşeşte peste.

masculină, binecunoscută, o apelă din spate.

— Hey, Brewski! Mici probleme la aterizarea din seara asta?

Locotenent-comandorul Greg „Slider”[76] Arrenberger îi zâmbea larg, dinții albi contrastând cu mica mustăcioară neagră.

— Nah, nimic deosebit, Slider, spuse ea. Am ratat o dată. E o noapte de groază.

— Şi foarte friguroasă. Rece ca o țâță de vrăjitoare. Îi făcu cu ochiul, chicotind. Poate bătrânul Slider să facă ceva ca să te încălzească?

Era prea obosită pentru a riposta la bătaia de joc, sau să se gândească la o replică suficient de inteligentă care să fie ca o palmă pentru el. În actuala ei stare de epuizare, îl percepea doar ca pe o mică jenă. Îşi încrucişă brațele, sprijinindu-se de perete.

— Fuck you, Slider!

— Bună idee! Oricând doreşti, baby. *Make a hole!*[77] Trecu pe lângă ea frecându-se intenționat de sânii ei.

Slider era un porc, autorul celei mai dure hărțuiri

---

[76] Hamburger – Explicația poreclei se va regăsi în paginile romanului.

[77] Textual – fă gaură ! (în sensul de: fă-mi loc, dă-te la o parte).

sexuale pe care o îndurase Conway de la venirea la bord. Majoritatea colegilor ofițeri o tratau cu politețe, acceptând prezența ei cu respect, dar totdeauna trebuia să existe câțiva.

A început la Annapolis, apoi a continuat la cursurile de antrenament şi dislocarea la RAG[78] Pensacola[79]. Conway, ca şi toate femeile aflate acum la bordul lui *Jefferson,* au suferit în toate etapele de pregătire, toate umilințele, de la hărțuirea verbală până la viol. Modul de a trece peste asta nu le-a fost predat la cursurile de pregătire profesională.

Cu o uşoară stânjeneală, şi-a reamintit de prima ocazie când s-a confruntat cu o astfel de hărțuire.

Era proaspăt recrut la Annapolis[80], avea douăzeci de ani şi era plină de ambiție şi determinare feroce de a se descurca cât mai bine în această lume străină, care, după atâția ani, încă mai era o lume a bărbaților condusă de bărbați.

Grăbită, cu brațele pline de cărți se îndrepta către

---

[78] Replacement Air Group denumire mai veche pentru o unitate navală în care se instruiesc piloții necesari ca înlocuitori pe portavioane.

[79] Bază aeriană a US Navy.

[80] Aici se află Academia Militară Navală a USA.

următoarea sală de cursuri. A trecut pe lângă un grup de cinci colegi cadeți, toți bărbați, care abia se mişcau pe hol. Imediat ce i-a depăşit, unul dintre ei mormăi cu voce joasă – *„Cristoase, asta arată ca una care „gives great head”*[81] – dar destul de tare ca să audă, deşi nu i se adresa direct.

Ar fi putut să-l ignore. Ar fi putut să-l raporteze. Niciuna din variante nu ar fi fost satisfăcătoare, doar că s-ar fi ales cu şi mai multe chestii asemănătoare şi chiar mai dure. În schimb, s-a oprit, întorcându-se brusc, şi-l identifică imediat pe plodul care vorbise, după expresia ochilor. Numele lui de cod era „SHAZINSKY” şi era un tip mare, musculos, care se detaşa între ceilalți din grup ca un jucător de fotbal american între membrii unui club şcolar de matematică.

— Ei, Shazinsky, spuse cu dulceață în glas. Nu ştiu din proprie experiență, pentru că nu am în dotare *echipamentul* necesar, dar am auzit că noaptea trecută ai făcut *best head* tuturor celor din Lehman Hall![82]

Îşi ţuguie buzele trimițându-i un sărut, iar fața lui Shazinsky a devenit purpurie în timp ce camarazii lui

---

[81] În slang – *specialistă* în sex oral.

[82] Campus universitar cu circa 200 studenți.

izbucneau în hohote de râs.

Pe toată perioada cât a mai stat la Annapolis, nu a mai avut de suportat nicio porcărie din partea lui Shazinsky. De fapt nu a mai avut probleme cu nimeni. S-a dus vorba că putea să le răspundă în acelaşi stil… şi i-a *liniştit.*

Asta a fost metoda de a face față hărțuirii verbale – de a le răspunde şi mai dur. Îl taxase pe Slider de câteva ori până acum, dar tot continua s-o şicaneze.

Ce ar fi trebuit să-i facă? Putea să-l raporteze lui CAG. De fapt, după regulament, chiar ar trebui să o facă. Dar la ce bun? Omul s-ar fi ales cu o săpuneală, poate cu una peste degete, iar la următoarea adunare a escadrilei VF-95 în *ready room,* tot ar fi fost obligată să stea lângă el.

Ba mai rău, la următoarea decolare s-ar fi putut să-i fie coechipier de zbor.

Caraghiosul credea că e amuzant; sau era singura metodă la care îl ducea mintea, ca să-i atragă atenția. Dacă îi făcea raport, lucrurile puteau deveni nasoale, poate chiar destul de nasoale încât să-l aducă în fața Curții Marțiale sau să fie consemnat la sol. La dracu', nu voia să-i distrugă cariera, chiar dacă era un porc.

De altfel, dovedirea hărțuirii sexuale în asemenea situații era dificilă, dacă nu chiar imposibilă. Până la urmă, el ce a

spus sau făcut, efectiv?

A întrebat-o dacă poate face ceva ca s-o încălzească, pe un ton care sugera conotații sexuale? A aprobat-o când i-a servit clasica replică bărbătească? I-a zis *baby,* şi a rânjit când a spus *make a hole,* expresie care face parte din vocabularul uzual al fiecărui marinar de pe nave. Asta înseamnă *Dă-te din drum* sau *Lasă-mă să trec.* Doar în gura cuiva ca Slider, şi când se adresează unei femei, poate avea un înțeles obscen.

Dar ceea ce i-a displăcut ei în mod deosebit, a fost faptul că Arrenberger i-a pocit numele de cod. Era Brewer – la dracu' – nu Brewski.

Povestea lui Lucy Brewer era printre cele mai cunoscute legende din armata americană. A fost o prostituată care, pe la 1800, a publicat o serie de pamflete în care descria cum s-a angajat la bordul *USS Constitution,* travestită în bărbat, pe timpul războiului din 1812. Afirmațiile lui Lucy au fost mereu infirmate de istoricii din Marină. Detaliile despre bătălii erau prea precise, copiate aproape cuvânt cu cuvânt – în unele cazuri – după rapoartele căpitanului sau după articolele din presa vremii.

Oricum, ea pretindea că a reuşit să nu fie descoperită timp de trei ani, deşi împărțea un dormitor comun cu 450

de bărbați, unde toaletele erau doar nişte scânduri aşezate peste bordul navei, şi unde regulamentul care cerea ca zilnic toți marinarii să se dezbrace, să se spele, şi să se îmbrace în prezența unui ofițer responsabil cu verificarea condiției lor fizice, era evident, ridicol.

Au mai fost cazuri de femei care au servit la bord în perioada aceea, de obicei prostituate sau soții urcate la bord fără ştirea ofițerilor. Jeannette, soția unui marinar francez de pe o navă de război, recuperată din mare după Bătălia de la Trafalgar din 1815, era cel mai cunoscut exemplu.

Povestea lui Lucy Brewer, totuşi, era mai mult ca sigur, o pură ficțiune, care a fost readusă în atenție de cartea activistei pentru drepturile femeilor, Jeanne Holm – *Femei în Armată: O revoluție neterminată.*

Dar asta nu a oprit-o pe Conway să adopte „Brewer" ca nume de cod. A citit cartea lui Holm pe când se afla la zboruri de antrenament la Pensacola, şi asta a determinat-o să afle mai multe despre Lucy, şi în general, amănunte despre femeile americane participante la lupte, de la Molly Pitcher care a manevrat un tun la Monmouth, până la anonimele fete din Armata Confederată, îmbrăcate ca bărbații, care au murit alături de soții lor în timpul şarjei de la Pickett.

Chiar dacă povestea lui Lucy Brewer nu era adevărată, modul cum a spus-o ar trebui să fie, pentru că reflectă atitudinea acelor americani care simt că femeile ar trebui să aibă acelaşi drept de a-şi apăra ţara şi pe cei dragi, la fel ca bărbaţii.

Prea puţini dintre colegii bărbaţi ai lui Conway cunoşteau originea numelui de cod. Cei mai mulţi credeau că are legătură cu berea, de aici şi deformarea în *Brew* sau *Brewski.*

De obicei, nu-i păsa – nu prea – ştiind că dacă ar reacţiona la fiecare înţepătură sau aluzie nu ar face decât să-şi macine nervii.

Conway considera că nu este o militantă feministă, ci o feministă militară; se numea pe sine însăşi ca şi pe celelalte ca fiind *fete,* tot aşa cum, de multe ori, îi numea pe colegi *băieţi* sau *tipi,* şi a râs la fel de tare ca orice bărbat când a auzit pentru prima dată povestioara cu marinarul şi fiica amiralului.

În vârstă de treizeci şi unu de ani – din care unsprezece petrecuţi în Navy – era, în toate privinţele, un adevărat profesionist, profund mândră de ceea ce era, şi de succesul ei în ceea ce până nu demult fusese un bastion exclusiv masculin. Toată viaţa, chiar cu mult înainte de a fi luat în

serios conceptul *femeile în luptă,* ea a dorit să fie pilot în Navy. Fratele ei mai mare a fost pilot de Tomcat în VF-41 *Black Aces*[83]*,* de la bordul lui *USS Nimitz,* la sfârşitul anilor ’80, iar tatăl său a zburat pe F-4B Phantom[84] ambarcat pe *USS Forrestral* în Vietnam.

Ziua când a păşit pentru prima dată pe puntea de zbor a lui *USS Thomas Jefferson,* a fost un vis devenit realitate.

Acum, după numai două săptămâni, se întreba dacă visul nu cumva începea să se transforme în coşmar.

Îşi spuse sieşi că s-a apărat teribil de slab. În timp ce cobora repede scările către puntea 02, se gândea că cel mai rău era mediul de pe navă, spațiul strâmt, cenuşiul cu care era vopsită toată nava şi care-şi punea amprenta asupra atmosferei vieții pe mare zi-după-zi-după-zi. Intimitatea practic inexistentă; regulamente care guvernează orice activitate: *când* să facă un duş, *cum* să facă un duş, *unde* poate folosi toaleta; inevitabila prezență a unor nenorociți ca Arrenberger, care se străduiau să deturneze orice schimb de glume într-o jignitoare deversare de hormoni sexuali;

---

[83] Aşii Negri.

[84] F-4B Phantom – avion american supersonic de luptă/bombardament, biloc, bimotor, rază lungă de acțiune, produs între 1958-1981.

limbajul – O, Doamne! – limbajul...

Şi nu că ar fi fost prea pudică – mare greşeală pentru cariera ei. *Shit,* încetase să se mai simtă şocată de expresiile vulgare încă din prima săptămână de la Annapolis. Nu, pentru Conway, cel mai rău aspect al limbajului folosit de bărbații din Navy îl reprezenta folosirea unor expresii – uzuale, dar cu conotații interpretabile ca hărțuire sexuală – pe care nu le accepta a fi spuse în prezența sa. Chestii ca *„He's got real balls", „It just went tits up"* sau *„Make a hole"*[85].

Era la bordul lui *Jefferson* doar de două săptămâni şi se săturase. La dracu', dacă deja era atât de stresată, oare cum va fi peste o lună? Peste trei? Peste şapte? Erau în misiune de război şi nimeni nu ştia când vor putea să se reîntoarcă iar la Norfolk. Cei mai experimentați susțineau că misiunea va dura cel puțin şase luni... poate chiar opt sau nouă.

„Fetițo, îşi spuse, este posibil să fi făcut o greşeală a dracu' de mare".

Făcând la dreapta la următoarea intersecție de coridoare, Conway a ajuns în sectorul cu cabinele alocate ofițerilor-

---

[85] Expresii din slang, cu dublu sens. Deşi utilizate în vorbirea curentă, pot avea şi conotații porno.

femei. O femeie *electrician's mate third class*[86], îndesată şi cu o față anonimă, ce purta insigna argintie MAA Force[87], era de gardă.

— Bună seara, doamnă.

Conway privi la ecuson.

— Hey, Shupe. How re they hangin?[88]

Shupe căscă ochii mari.

— Ăăă... pardon, doamnă!?!

— Nimic. Las o aşa. Sunt doar obosită.

Intră în cabina pe care o împărțea cu locotenent comandorul Joyce „Tomboy"[89] Flynn, o roşcată micuță, RIO, venită de la escadrila de rezervă de la Oceana[90] la VF95.

Şedea la micul birou rabatabil la perete, şi citea manualul radarului AWG-9 pentru controlul armamentului de pe F-14.

— Hey, Brewer. Îmi pare bine că ai reuşit. Chiar credeam

---

[86] Electrician's mate third class – Petty Officer 3rd Class – grad militar în US Navy (cod NATO Of-4); echivalent *caporal;* specializarea *electrician.*

[87] MAA Force – Poliția Militară (în US Navy).

[88] În slang: Ce mai faci? . Textual: Cum îți atârnă? (organele sexuale).

[89] Băieți.

[90] Bază Aeriană a US Navy.

că ai de gând să înoți.

— *Shit,* Tomboy. Chiar toți din *ferma asta de păsări* m-au văzut ratând?

— Doar cei care erau de serviciu şi toți ceilalți de la bord care nu dormeau. Ai dat un spectacol la PLAT[91].

— Eram sigură.

— Care-i treaba, Brewer? Eşti OK?

— Neeh. Doar o seară deosebit de afurisită.

— PMS blues[92]?

— Mai bine zis *Navy blues*[93]. A fost cât p-aci să ajungem în rai, şi eu şi Damiano. Cred că sunt doar puțin zguduită, atât.

Îşi scoase bluza de uniformă simțind-o parcă lipită de piele. Interiorul costumului de zbor fusese îmbibat de transpirație când se schimbase în uniformă, la vestiar, în urmă cu câteva minute.

— Doamne, Tomboy. Duhnesc. Cred că ai să mă trimiți să dorm pe hol.

---

[91] Pilot Landing Aid Television – sistem de televiziune cu circuit închis utilizat la asistarea aterizărilor pe navă.

[92] Sindromul premenstrual.

[93] „Sindrom” de Marină.

— Pot suporta, dacă poți şi tu.

Tot ce-şi mai dorea acum era un duş şi apoi patul... şi nici măcar nu putea să facă duşul în seara asta pentru că femeile de pe *Jefferson* trebuiau să împartă sala de duşuri cu bărbații, rotația făcându-se după un program prestabilit. Era un inconvenient, deşi mult mai mic decât acela de a reproiecta întregul portavion pentru a include țevi separate pentru femei. Oricum, programul de utilizare a apei era sever restricționat la bord pentru întreg personalul, iar duşul se putea face doar la anumite ore ale zilei. Pentru că pe puntea 03 sala de duşuri era comună, personalul feminin avea acces între orele 05.00 – 06.00, respectiv18.00 – 20.00.

Cum fusese în CAP până după ora 21.00, ratase duşul de seară. Exista un mic duş în *ready room* pentru aviatorii aflați *de serviciu,* dar deja era cineva în cabină când se schimbase ea, dar nu avusese răbdare să aştepte. Mai era o mică cabină pe hol, rezervată doar femeilor. La o adică, s-ar fi putut spăla cu buretele la chiuvetă. Dar... prea mare deranjul. Descheie bluza şi o aruncă în coşul cu rufe murdare. Îşi va face duşul mâine dimineață între 05.00 şi 06.00.

— Sigur nu s-a întâmplat nimic?

— Ah, m-am luat cu Arrenberger sus, pe 03.

— Tipul e un avorton.

— Mare noutate.

— S-a luat destul şi de mine în ultima vreme.

— Ai să-l raportezi?

Tomboy ridică din umeri.

— Nu merită deranjul, nu crezi? Pierdere de timp. Mai ales dacă voi fi desemnată RIO-ul lui cândva. Însă poți să pariezi că o voi face dacă va depăşi măsura.

Dându-şi jos pantalonii, Conway trase peste cap un tricou larg în care îi plăcea să doarmă.

— Uneori îmi vine să-i trag una la *biluțe* de să-i iasă pe urechi. Cam asta e camaraderia în vreme de război, nu?

S-a urcat în patul suspendat şi a aprins veioza din perete.

Tomboy se uita la ea de la birou.

— Te deranjez dacă mai stau să citesc puțin?

— Flynn, dacă chiar acum Valentin Krasilnikov şi întreg KGB-ul ar sparge uşa vrând să atenteze la *fecioria* mea, nici măcar nu i-aş auzi. Stai cât vrei.

Dar somnul nu voia să vină. Cum stătea culcată, simțind toate mişcările navei zguduită de marea agitată, se gândea la situația de adevărat test în care se simțea prinsă ca în capcană. Femei în serviciu la bordul navei. Femei în luptă în

linia întâi. Acestea erau ideile în care credea încă de când îşi pusese în minte să devină aviator naval, la fel ca tatăl său şi Robert. Mai credea oare? Întrebarea era greşită.

Adevărata întrebare trebuia să fie: să-i lase pe cei câțiva avortoni cu creierii îmbibați de hormoni să-i distrugă visul?

Nu... în niciun caz! Putea să-i facă față lui Slider. La o adică, putea să-i pârlească fundu'. Se gândi din nou la regulament, dacă să-l raporteze pe Arrenberger lui CAG. Avea acest drept şi chiar responsabilitatea să o facă, iar el încălcase, evident, regulile. Nu era vorba atât de ceea ce spunea sau făcea, luate separat, cât despre tipul de comportament în ansamblu. Întotdeauna se comporta ca un imbecil... cu excepția timpului când era în carlinga unui F-14. Îi venea peste mână să recunoască, dar afurisitu de avorton chiar ştia să zboare.

De altfel, nu putea exista nicio cale de a-i schimba cu adevărat pe cei *dăruiți* de Dumnezeu cu dreptul de a fi nişte cretini.

Într-un târziu, adormi.

CAPITOLUL 4

Miercuri, 11 martie

0930 Zulu + 2

Tretyevo Peschera lângă Polyarny, Rusia

Amiralul Ruslan Zakharovici Karelin stătea pe marginea docului, cu tot *staff*[94]*-ul* său de ofițeri şi gărzi aliniat în spate, supraveghind activitatea febrilă ale cărei zgomote reverberau în spațiul imens al sălii săpate direct în stâncă. Grupuri de muncitori se aflau pretutindeni, iar fulgerele orbitoare a nenumărate aparate de sudură izbucneau pe flancurile unor imenşi monştri, negri şi neclintiți. Zgomote de oțel ce loveşte oțelul, ordinele urlate de un ofițer se izbeau de pereții de piatră şi de coca metalică, pierzându-se apoi în huruitul general de maşini grele în funcțiune. Sus, mult deasupra capetelor, o macara-cadru masivă se mişca încet în lungul şinelor, cu cabina aflată chiar sub tavanul de piatră, aruncând umbre mişcătoare în lumina dată de nenumăratele tuburi fluorescente.

Locul se numea *Tretyevo Peschera* (A treia peşteră), dar un nume atât de tern cu greu putea să redea munca trepidantă ce se desfăşura în această glorioasă realizare a

---

[94] Echipa.

socialismului. A fost nevoie de o armată de ingineri, muncitori constructori şi deținuți aduşi la muncă forțată, racolați din taberele miniere de dincolo de munții Urali, şi de şapte ani pentru a sparge granitul din faleza mării, pentru a face un tunel de câteva sute de metri. Chiar dacă greul construcției se terminase în 1984, munca din marile încăperi subterane continua şi în prezent.

Pe parcursul ultimei decade, construcția acesteia şi a încă altor trei caverne similare localizate pe coasta vestică, foarte accidentată, a golfului Kola, între Polyarny şi Sayda Guba, a fost întreruptă doar pentru scurt timp, când Rusia a flirtat cu democrația.

— Activitatea se înscrie în programul planificat? îşi întrebă Karelin gazda.

— Da, tovarăşe amiral, răspunse scurt, milităreşte, un om scund, brunet, în uniformă de căpitan rangul unu[95].

Fiecare om, de la fiecare bază pe care o vizitase amiralul, fusese dornic să-şi arate zelul.

Şi trebuiau să o facă. În suita lui Karelin erau şi doi tipi în haine civile, anonimi, dar evident agenți ai Directoratului 3, secțiunea KGB-ului responsabilă cu garantarea loialității

[95] Căpitan de rangul 1 (KanuTaH 1-ro pama) – grad militar în Marina Militară Rusă (cod NATO OF-5); echivalent *colonel.*

unităților militare de la toate nivelele. În jurul lor erau opt oameni în uniforma standard, verde-camuflaj, cu petlițe „VV” (Vnutrennie Voiska), din trupele Ministerului Afacerilor Interne. Toți aveau expresia feței impenetrabilă, de asiatici, preferații MAI, deoarece – după cum se exprimase cândva un ofițer – erau *„recunoscuți pentru supunerea orbească la ordine, prostie şi cruzime”.*

Se bucurau îndeosebi să provoace suferințe ruşilor, de aceea erau atât de folositori pentru munca de securitate internă. Automatele AKM nu le țineau *la umăr* sau *la spate,* ci în mâini, orientate în toate direcțiile, gata să deschidă focul către orice potențială amenințare.

Cu mâinile la spate, Karelin îşi plimbă privirea pe cel mai apropiat dintre cei doi munți de oțel ce răsăreau ca nişte veritabile insule din apa neagră a peşterii. Deşi marea cavernă de piatră era închisă, aerul era foarte rece, în special lângă apă.

Cuvintele lui Karelin erau însoțite de aburi groşi cei învăluiau fața.

— Şi care-i situația lor actuală, tovarăşe căpitan?

— *Leninskiy Nesokrushimyy Pravda*[96] e gata să iasă în

[96] Adevărul de neclintit al lui Lenin.

larg chiar acum, raportă ofițerul.

Întinse mâna către cea mai îndepărtată dintre *insule,* identică cu prima. O macara aducea deasupra un cilindru alb, lung de şaisprezece metri care se clătina în cârlig. Câțiva membri ai echipajului, aflați dedesubt, o ghidau către tambuchiul deschis în punte.

— După cum puteți vedea, tovarăşe amiral, *Slavnyy Oktyabrskaya Revolutsita*[97] încă încarcă rachetele la bord. Căpitanul intenționează să lucreze şi la noapte pentru a putea ieşi în larg peste 24 ore.

— Sunt nişte adevărați monştri, spuse Karelin.

Şi nu greşea. De fiecare dată când vedea aceşti doi mastodonți metalici, negri, mai ales în interiorul acestei caverne de piatră, se simțea ca un băiețel, cu gura căscată la rotunjimile flancurilor şi înălțimea impunătoare.

Erau piesele centrale ale sistemului de apărare al Mamei Rusia, expresia concretă a tehnicii şi puterii ei nucleare: Typhoon.

O sută şaptezeci şi unu de metri lungime, douăzeci şi patru metri la travers şi un deplasament în imersiune de aproape treizeci de mii de tone. Erau opt în total, câte două

---

[97] Glorioasa Revoluție din Octombrie.

în fiecare din cele patru adăposturi maritime subterane de pe țărmul golfului Kola.

În afară de mărimea lor, Typhoon aveau şi alte particularități unice. Erau proiectate ca PLARB – **P**odvodnaya **L**odka **A**tomnaya **R**aketnaya **B**allisticheskaya – submarin cu propulsie atomică şi rachete balistice nucleare – numite de americani „boomer". Fiecare era armat cu câte douăzeci de rachete SSN-20, pe două rânduri, în hangare aflate sub puntea extrem de lungă. Fiecare rachetă era dotată cu câte şase/nouă focoase nucleare independente MIRV şi aveau o rază de acțiune de 8300 km. Dacă primea ordin, submarinul se putea adăposti în partea vestică a imensei caverne, în spatele unor masive uşi blindate. De la Polyarny, aflată doar câțiva kilometri de Murmansk, putea naviga pe sub banchiza polară de unde putea lovi ținte americane aflate mult spre sud, cum ar fi San Francisco, sau chiar marea bază subterană de rachete de la Kings Bay, Georgia.

Sau, dacă primea alte ordine, putea lovi orice țintă din Asia. Nicio armată rebelă, niciun oraş trădător, niciuna dintre republicile naționaliste de pe întinsul nemăsurat al imperiului neo-sovietic, de la Odessa la Dushambe sau Vladivostok, nu era în siguranță.

— Eşti căpitanul de rangul unu Anatoli Chelyag, spuse Karelin, ca şi cum abia acum i-ar fi aflat numele. Arătă spre unul din *munții* de metal. Este nava ta?

— Da tovarăşe amiral. Chelyag a luat poziția de *drepți* plin de mândrie. Am deosebita onoare să comand *Leninskiy Nesokrushimyy Pravda.*

La treizeci şi nouă de ani, Chelyag era destul de tânăr pentru o comandă atât de importantă, dar tatăl său era viceamiralul Ghenadi V. Chelyag, ofițer din cercurile înalte ale Flotei Baltice şi prieten personal al Ministrului Apărării. Asta era metoda scurtă de a avansa în cadrul flotei.

— Hmm... De unde eşti tovarăşe căpitan? a întrebat Karelin devenit brusc curios. Studiase deja dosarele tuturor ofițerilor comandanți din subordine, şi ştia precis unde se născuse şi crescuse Chelyag, dar dorea să audă personal ce avea de spus omul despre sine însuşi.

— Kuibuşev, tovarăşe amiral. Vocea căpătase brusc un ton defensiv, precaut, ca şi cum întrebarea ascundea o capcană. Întoarse discret ochii către cei din KGB şi gărzi. Dar... nu am mai fost pe acolo de foarte mult timp.

— Kuibuşev? Credeam că numele actual este Samara.

— Eu continui să-i spun Kuibuşev, tovarăşe amiral.

— Aha, înțeleg.

Kuibuşev, numit astfel după un lider al Marii Revoluții din Octombrie, era unul dintre sutele de localități exsovietice care reveniseră la vechile nume de pe vremea Țarului, după colapsul Uniunii de la începutul anilor ’90.

— Oraşul este adânc în teritoriul controlat de rebeli, căpitane. Şi continuă să se numească Samara.

— Dda... tovarăşe amiral. Dar vă asigur de totala mea loialitate.

— Spune-mi, căpitane. Dacă îți ordon să lansezi o rachetă asupra Samarei acum, pe loc, ce ai face?

— Aş executa numaidecât ordinul, tovarăşe amiral. Am slujit toată viața Rodina. Acum, casa mea e Partidul, Mama Rusia şi Marina.

— Răspuns corect, căpitane. Totuşi, ce simți în legătură cu un astfel de ordin, eh?

Chelyag suporta cu greu privirea lui Karelin.

— Aş... aş fi nefericit, desigur. Kuibuşev este un oraş minunat şi un port important pe Volga. Are o populație de aproape un milion de oameni... şi sincer mă îndoiesc că sunt mai mult de o fracțiune contrarevoluționari Albaştri. Sigur că nu aş vrea să moară cu toții. Dar voi executa ordinele, tovarăşe amiral.

— Iar familia ta?

— Soția şi copilul, spuse Chelyag încet, trăiesc în Severmorsk. Ambii părinți sunt acum în St. Petersburg. Leningrad, vreau să spun. Nimic nu mă leagă de Kuibuşev sau de oricare altă localitate a rebelilor.

Domolindu-se, Karelin îl bătu pe umăr pe tânărul căpitan.

— Liniştește-te, Anatoli Ghenadevici. Nu mă îndoiam de tine.

Chelyag arăta de parcă genunchii erau gata să-i cedeze, iar fața-i era palidă.

— Mulțumesc, tovarăşe amiral.

— Nicio povară atât de teribilă ca distrugerea propriului tău cămin, nu va fi pusă pe umerii tăi. Dar distrugerea inamicilor noştri, ai inamicilor Patriei, va cere maximum de loialitate şi dăruire de la fiecare dintre noi.

Era rândul lui Karelin să tragă cu ochiul la escorta de soldați asiatici. Doar câțiva dintre ei vorbeau rusa, totuşi amiralul nu voia să le afecteze moralul cu informația că oraşele lor natale constituiau ținte pentru rachetele nucleare.

Într-un fel, nu era sigur că ar putea să înțeleagă.

Ceea ce nu se spusese era că Kazakhstan, Turkmenistan şi celelalte republici asiatice sau declarat de partea

rebelilor… aşa cum, inevitabil, au fost mereu. Erau barbari, luptându-se neîncetat unii cu alții, şi urau doar Marea Rusie mai mult decât se urau între ei. Dacă Moscova hotăra să lanseze rachete nucleare împotriva propriului teritoriu, atunci va scăpa în primul rând de cuiburile de dizidenți ca Taşkent şi Alma-Ata.

— Deci, căpitane – spuse în timp ce arăta spre adâncul cavernei. Condu-ne la Centrul de Operații. Am de discutat ceva important cu amiralul Marchenko.

— La ordin, tovarăşe amiral. Pe aici, vă rog.

Grupul lăsă în urmă zona docurilor, îndreptându-se spre adâncul cavernei. Trebuiau să ocolească o sumedenie de puncte de lucru, prevăzute cu utilaje grele. Peste tot se aflau soldați care îi supravegheau pe muncitori, stăteau de gardă la fiecare pasarelă, intrare în sectoarele de construcții sau patrulând în grupuri mici pe căile de acces subterane. Mulți erau din trupele MVD desemnate să protejeze bazele PLARB. Alții făceau parte din armata regulată, sau infanteria marină sovietică, cu berete şi tricouri vărgate alb albastru vizibile sub vestoanele de uniformă. Unii – după cum ştia Karelin – erau chiar din Spetnasz, forțele speciale de elită ale armatei ruseşti, care, inițial, se aflaseră sub comanda GRU, ceea ce le făcea să fie privite acum cu suspiciune. Forțele *Spets*

rămase loiale Moscovei erau atent supravegheate dacă nu cumva sunt simpatizanți ai Albaştrilor, tot aşa cum erau supravegheați şi Chelyag şi camarazii săi comandanți de PLARB. Mai mult, fiecare unitate avea câte un cadru sub acoperire, aparținând Directoratului 3, KGB.

Blocul Operațional se afla chiar în fundul cavernei, în capătul cel mai îndepărtat de masivele uşi blindate. Părea să se înalțe direct din stânca neagră, o structură compactă de patru etaje împodobită cu însemnele tradiționale ale puterii sovietice: steaua roşie, secera şi ciocanul şi un enorm profil de bronz al lui Lenin.

Pe un banner de deasupra uşii se regăsea imaginea lui Lenin alături de lozinca: *„Prin Socialism – către Progres, Putere, Victorie!”*. În mare parte din armata rusă, spiritul şi doctrina comunistă nu a dispărut, nici chiar în timpul perioadei *nenorocite,* de revoltă democratică.

De fapt, comunismul era la fel de *mort* cum era şi în 1991, când Congresul Deputaților Poporului a desființat Uniunea Sovietică. În prezent, Rusia şi imperiul ei era condusă de militari, adică de cei care, alături de simțul practic, aveau atât curajul de a lua decizii capitale, cât şi puterea de a le duce la capăt.

În Blocul Operațional se desfăşura o activitate febrilă,

într-un decor modern, spre deosebire de scenele din cavernă care aduceau cu un şantier naval de la început de secol. În fiecare birou, erau oameni în fața computerelor, iar în Centrul de Comandă Principal monitoare supradimensionate afişau hărți ale întregii foste Uniuni Sovietice, înțesate de simboluri colorate ce desemnau unitățile aparținând beligeranților, de la Belarus până în Extremul Orient. Lifturi mari făceau legătura prin cei cincizeci de metri de rocă solidă, cu suprafața.

Trupe MVD înarmate stăteau de gardă la fiecare coridor-punct de control.

Amiralul Viktor I. Marchenko ocupa un întreg sector de birouri aflate la etajul trei. Karelin se prezentă singur secretarei personale a lui Marchenko, o tânără caporal blondă şi extrem de drăguță, care – după cum îşi dădu seama Karelin, când aceasta îi zâmbi – nu deținea această formidabilă poziție pentru competențele de dactilografă. Vestonul era descheiat neregulamentar, şi când se mişcă în spatele biroului a fost clar că nu purta sutien.

După ce îl anunță pe Marchenko prin interfon, secretara îl conduse pe Karelin în *sanctuar.* Doar adjutantul lui, un

căpitan de rangul trei[98] ce purta o servietă de piele asigurată cu un lanț de încheietura mâinii, îl însoți înăuntru. Restul anturajului – inclusiv căpitanul Chelyag – au rămas în antecameră.

Încăperea era deosebit de luxos mobilată, cu un birou de lemn masiv de dimensiunile unui portavion, şi cu o fereastră enormă orientată spre interiorul adăpostului.

Marchenko era un tip de statură mică, rotunjor, cu nasul roşu, cu fața ca o lună plină, semănând mai mult cu un barman sau un vânzător de aprozar, decât cu un comandant al uneia dintre cele mai secrete şi bine dotate baze militare ruseşti. Ca atâția alții, chiar ca şi însuşi Karelin, îşi datora prezenta funcție legăturilor sale cu Moscova. Unchiul său era membru al Parlamentului neo-sovietic, un om ce deține o putere politică considerabilă.

— Ei, Viktor Ivanovici, i se adresă Karelin pe un ton cordial, văd că ai ochiul bine format când e vorba de alegerea unui personal competent şi bine motivat.

Marchenko ezită o clipă, apoi izbucni într-un hohot de râs molipsitor.

— Ah, Te referi la Yelana! E grozavă, nu? Ascultătoare,

---

[98] Căpitan de rangul trei (KanuTaH 3-ro pama) – grad militar în Marina militară rusă (cod NATO OF-3); echivalent *maior.*

cum se spune, şi o adevărată dinamită în pat! Dacă vrei, n-ai decât să o probezi.

Ideea îl dezgustă pe Karelin, care deja era convins că Marchenko se simțea mult prea bine în funcție, prea dornic să profite de privilegii, fără a-şi asuma însă şi responsabilitățile uriaşe pe care le implica. Să-şi folosească secretara ca pe târfa sa personală...

Karelin era conştient că acest fapt era un obicei destul de răspândit printre cei cu rang înalt din Armata Roşie. Spre deosebire de Statele Unite, unde mai mult de zece la sută din personalul militar activ erau femei şi contrar declarațiilor oficiale privind totala egalitate pentru femeile ruse în toate domeniile vieții economice, militare şi politice, doar zece mii din cele 4,4 milioane de membri ai armatei erau femei, majoritatea servind în serviciile medicale şi clericale.

Femeile – în special cele *ascultătoare,* dispuse să-şi folosească fizicul ca pe un atu – erau desemnate rangurilor înalte din ierarhia sovietică, tranzacționate mereu pentru favoruri, sau transferate (oferite) ca recompensă ofițerilor – pentru că şi-au făcut bine datoria – asemenea unui birou mai mare sau o avansare în grad (mai bine plătit).

Chiar dacă încerca deseori, Karelin nu-şi putea totuşi

imagina cum trebuia să fie în Armata americană, unde femeile erau deja integrate în unități direct combatante. Cu câteva săptămâni înainte a citit un raport despre femei-piloți ambarcate pe portavioanele americane şi râsese cu mare poftă.

Femei la bordul navei!?!? Pe avioane de luptă!?!? ABSURD!!!

Milităria era treaba bărbaților, iar rolul femeilor era – *trebuia* să fie – sever restricționat.

În ceea ce-l privea pe Marchenko, ei bine, era cazul să fie îndepărtat din inutila sa prezență la Baza nr. 3. Aici trebuia un om mai tânăr, mai agresiv, unul care să nu lase luxul să-i întunece judecata. Dar, deocamdată, junta conducătoare a Rusiei, mai avea încă nevoie de oameni ca unchiul lui Marchenko.

Codoşul grăsan îşi va mai păstra un timp comanda, până ce va fi avansat într-un post de comandă mai puțin sensibil.

— Mulțumesc, tovarăşe, spuse Karelin, trăgând cu ochiul la samovarul din colțul biroului. Dar, momentan, aş bea mai degrabă un ceai.

— Sigur, sigur că da! Ia loc, tovarăşe amiral. Marchenko o chemă prin interfon pe Yelana şi-i ordonă să toarne ceaiul. La rândul său, Karelin pocni din degete, iar adjutantul îşi

descuie lanțul de la mână, eliberând servieta. După o clipă, secretara îi întinse ceaşca de ceai însoțită de un zâmbet promițător, aplecându-se destul cât să poată privi prin deschizătura bluzei. Aproape că a regretat refuzul de mai înainte. Aşa cum bănuise, nu purta sutien.

Ceva mai târziu, după ce secretara şi aghiotantul au părăsit biroul, Karelin a deschis servieta scoțând un teanc gros de dosare, hârtii şi hărți.

— Trebuie să fii felicitat, tovarăşe amiral, îi spuse încet lui Marchenko. Dintre cele patru baze adăpost, numai a dumitale este aproximativ în grafic.

Marchenko aproape că plesnea de mulțumire.

— Ne facem doar datoria față de Revoluție, tovarăşe amiral.

— Asta înseamnă, totuşi, că se aşteaptă mai mult de la dumneavoastră. Kaşirin şi Golovanov raportează că Typhoon-urile lor vor mai fi încă cel puțin o săptămână în pregătire.

În ciuda regulamentelor militare privind mijloacele de aprovizionare şi transport, ineficiența vechiului regim se manifesta în continuare. Dintre celelalte şase PLARB Typhoon disponibile, două se aflau în şantier la Severodvinsk, reparațiile fiind întârziate deja cu câteva luni,

datorită nelivrării la timp a unor componente. Alte trei aflate în adăposturi subterane din Polyarny, încă aşteptau torpile, provizii alimentare, rachete, care să le transforme din simpli munți de oțel ce lâncezeau fără folos în docuri, în arme redutabile. Ştiind prea bine cum funcționa sistemul, Karelin era sigur că Marchenko se descurcase ca să primească rachetele şi toate celelalte, prin menționarea numelui atotputernicului său unchi.

Ultimul Typhoon al flotei, *Blestyashehiy Krasnyy Pabeda,* se afla undeva sub banchiza oceanului Arctic, dar Karelin nu-l putea folosi. Deşi era posibil să se comunice cu submarinul prin transmisiuni radio ELF[99] – altfel cum să-i ordone deschiderea focului? – echipajul de pe *Măreața Victorie Roşie* nu fusese prevenit că exista posibilitatea să li se ordone executarea unui atac nuclear asupra propriei țări.

Sarcina Operației *Derzkiy Plamya*[100] a căzut în întregime pe epoleții lui Marchenko.

— Acest plan este cu adevărat *îndrăzneț,* spuse Marchenko, frunzărind filele dosarului, fiecare ştampilată

---

[99] ELF – Extra Low Frequency – frecvențe extrem de joase.

[100] ^ep3Kue HaaMfl – focul veşnic.

sus şi jos cu SOVERSHENNO SEKRETNO[101]. Avea un aer zguduit.

— Să dai lovituri nucleare asupra propriilor oraşe, asupra oamenilor tăi.

— „Să dai lovituri nucleare”, cum spui, trădătorilor, disidenților şi rebelilor. Într-un război – în special, într-un astfel de război – care trebuie să modeleze caracterul şi inima şi mintea acestei națiuni pentru următorii o mie de ani, nu este loc pentru jumătăți de măsură. De altfel, dacă Leonov şi camarila sa ne iau în serios, nu va mai fi nevoie de o eventuală lansare.

Karelin fu surprins cât de calm putea fi, stând în birou, sorbind ceai, în timp ce discuta despre folosirea armelor nucleare – sau cel puțin despre amenințarea cu folosirea acestora – în cel mai cumplit război civil posibil în Rusia.

Pe măsură ce se contura linia frontului între forțele neo-sovietice în nord şi cele aşa-zis democratice în sud, devenea tot mai clară posibilitatea ca buncărele cu ICBM[102] ale fostei Uniuni Sovietice – incluzând şi vastele câmpuri de rachete

---

[101] SOVERSHENNO SEKRETNO (СОВЕРШЕННО СЕКРЕТНО) – secret.

[102] ICBM (Inter-Continental Ballistic Missile) – rachetă balistică inter-continentală.

din Kazakhstan şi Ucraina – să cadă în mâinile rebelilor. Majoritatea dintre ele se mai aflau încă sub controlul comandanților din Forța Strategică de Rachete loiali Moscovei, dar erau izolați, sub asediu. Mai rău, rebelii erau acum în posesia codurilor de lansare a ICBM cu rază lungă de acțiune, ce erau staționate în bazele terestre.

Dar Moscova încă mai aveau sub control un număr de baterii de rachete cu rază de acțiune scurtă şi medie, şi – poate cel mai semnificativ lucru – controla Flota de Nord... inclusiv cele opt submarine Typhoon staționate lângă Polyarny.

Aceste opt Typhoon reprezentau o incredibilă putere de foc, 160 ICBM, însumând un total de mai mult de 1200 focoase nucleare independente, fiecare de 100 kilotone.

Amenințarea mortală reprezentată de un singur Typhoon – credea Moscova – era suficientă să-i intimideze pe rebeli. Ei nu ar fi îndrăznit să lanseze nicio rachetă nucleară, chiar dacă aveau codurile necesare, pentru că ar fi provocat devastarea întregii țări. Liderii militari de la Moscova credeau cu adevărat că, în timp ce ei îşi puteau permite să spulbere oraşe ca Samara sau Taşkent, Leonov nu ar putea concepe distrugerea Moscovei sau a Leningradului, amândouă, deopotrivă, inima şi creierul întregului imperiu

rus.

Iar dacă Leonov nu se preda, dacă se dovedea a fi necesară lansarea, atunci va fi cu adevărat *Derzkiy Plamya,* un foc îndrăzneț, care va curăța pământul de rebeli, şi va reinstaura ordinea şi disciplina unei autorități centrale, unice.

Totul depinde de Flota Nordică de Submarine – în particular de cele opt Typhoon ascunse în adăposturile din golfurile Polyarny, Sayda şi Kola.

Aproape 100 de rachete balistice au fost dislocate de pe Typhoon pe 13 bătrâne submarine diesel, cunoscute în Vest ca Golf-II. Alte 70 submarine de atac erau dotate cu rachete de croazieră prevăzute cu focoase nucleare. Dar, din acest număr, aproape o treime se afla în Marea Neagră sau în porturile din Extremul Orient, iar loialitatea căpitanilor şi a echipajelor era discutabilă. Peste jumătate dintre cele din Flota de Nord erau în reparații, sau aşteptau să fie aprovizionate cu cele necesare. Multe dintre celelalte erau pe mare, asigurând apărarea strategică a Rusiei.

Cele din port şi gata de luptă erau în stare de *stand by*[103]*,* dar Karelin era convins că şi un singur Typhoon era

[103] Stand by – în aşteptare/gata de acțiune.

de ajuns pentru îndeplinirea planului. Typhoon era imaginea puterii nucleare a flotei. Dacă numai unul ar fi lansat încărcătura nucleară asupra rebelilor, ar fi fost suficient să-i determine să capituleze.

— Planul va funcționa? întrebă, în sfârşit, Marchenko. Chiar e posibil să funcționeze?

— Da, Moscova aşa crede, îi răspunse Karelin.

— Dar... dacă se înşală. Dacă Leonov e capabil să riposteze, fie şi numai cu câteva rachete.

— Rebelii ar avea numai de pierdut în urma unor contralovituri nucleare. Şi nimic de câştigat. Noi avem doar o singură problemă imediată.

— Da. Posibilitatea ca Leonov să fie suficient de nebun să lanseze rachete primul!

— Leonov este politician, tovarăşe amiral, nu nebun. Nu ia în serios eventualitatea de a distruge infrastructura industrială şi de transport a Uniunii. Nu, problema noastră, Victor Ivanovici, o constituie americanii. Ca totdeauna!

CAPITOLUL 5

Miercuri, 11 martie

1.000 Zulu +2

Tretyevo Peschera

În apropiere de Polyarny, Rusia

— Americanii! ridică Marchenko ochii din hârtii. Crezi că se vor amesteca în *Derzkiy Plamya?*

— E posibil. Consiliul Militar de la Moscova consideră că dacă există posibilitatea unor lovituri nucleare în războiul nostru civil, intervenția americană în treburile noastre devine o certitudine. Deja se poziționează în vederea constituirii blocadei pentru ca flota noastră să nu mai poată ieşi în larg.

Karelin a tras un set de hărți din teancul de hârtii şi le răsfiră pe birou. Cu degetul arătă spre nişte simboluri grupate lângă coasta norvegiană, la nord de Cercul Arctic.

— Aici. *USS Eisenhower* şi Grupul lui de luptă. Îşi mişcă degetul de-a lungul țărmului, la sud de Danemarca. *USS Kennedy.* Ne blochează accesul în Marea Baltică. Mişcă degetul din nou, spre un grup de simboluri aflate la est de Islanda. *ŞI USS Jefferson* care se reîntoarce în zona Norvegiei după repararea avariilor şi reechiparea făcute în Statele Unite. Alte Grupuri de luptă americane sunt raportate că se află de asemenea în marş, unele spre Marea

Nordului, altele spre Mediterana.

— Şi ce ar putea ei să facă? spuse Marchenko disprețuitor. Chiar şi americanii, cu mult lăudata lor tehnologie, nu pot doborî din zbor o ICBM. Şi au abandonat programul *Star Wars* cu destui ani în urmă.

— Poate că nu ne pot doborî rachetele, ripostă Karelin. Dar ne pot descoperi PLARB-urile cu avioane anti-submarine şi cu submarinele de atac din clasa Los Angeles din componența Grupurilor de luptă. Pot face blocada porturilor şi hărțui submarinele când se deplasează. Pot chiar să monitorizeze PLARB-urile aflate în adăposturile subterane, mişcându-se silențios şi neobservat, având ordin să deschidă focul dacă aud că se deschid capacele silozurilor lansatoare de rachete. Dacă vor considera că e în interesul lor să prevină o lansare, nu vor ezita să tragă primii în caz de confruntare.

— Sun... suntem, deci, în război cu americanii?

— *Bah!* făcu Karelin un gest disprețuitor. Ce contează? Oficial nu suntem în război. Nu după ce ultimele noastre unități din Forța noastră Expediționară din Scandinavia s-au predat, iar Albaştrii i-au invitat pe *bastarzii* din ONU să ne ocupe oraşele. Şi, dacă vei examina documentele, vei vedea că nu eram oficial în război cu americanii nici când

am invadat Norvegia. Episodul a fost catalogat de ONU drept un „incident”, o „acțiune de menținere a păcii”. Guvernele vestice, ai să vezi, se tem să admită starea de război între Est şi Vest. Oh, desigur, au fost destule amenințări de la Washington şi din partea unor marionete din Vest după lovitura de stat a mareşalului Krasinikov, *mugete* şi *scuturat de coarne de tauri* furioşi. Dar nicio acțiune concretă... în afară de aceste amenințătoare dislocări de portavioane şi Grupuri de luptă. Este planul nostru să atacăm primii, să-i lovim înainte de a putea să ne lovească ei.

Marchenko trase aer în piept cu un şuierat puternic.

Karelin l-a privit atent.

— Asta te sperie?

— Mă preocupă, tovarăşe amiral, spuse Marchenko cu un aer gânditor, ideea că motivul pentru care fasciştii au pierdut Marele Război Pentru Apărarea Patriei a fost decizia de a ataca Rusia când încă luptau cu Anglia. Mai târziu, când hitleriştii dădeau pentru prima dată piept cu generalul Iarnă, au adăugat şi Statele Unite pe lista lor de inamici.

— Ai grijă, prietene. Vorbele tale pot fi interpretate ca fiind revizionism periculos.

Chiar şi în ziua de azi, înalții ofițeri ai Armatei Roşii nu admiteau că *Rodina* a primit un ajutor substanțial din

partea Vestului, în perioada celui de al doilea război mondial.

Totuşi, Karelin era impresionat... şi chiar mulțumit. Nu-l considerase capabil pe Marchenko să rişte o opinie contrară liniei Partidului. Poate că omul mai avea o şansă...

— Doar subliniez ce e evident, tovarăşe amiral. Umerii îi căzură şi se întoarse în scaun spre fereastră, privind la activitatea din şantier.

— Mă întreb dacă viitorii istorici vor considera decizia noastră de a ataca Statele Unite în timp ce luptăm cu Albaştrii, cel mult ca pe o... mişcare tactică.

— Sigur că e un joc de noroc. Dar aminteşte-ți că, deşi americanilor le place să facă multă gălăgie, de fapt, n-au niciun chef să se implice serios în treburile noastre interne.

— Au avut destul chef să se implice în Norvegia.

— A fost o situație cu totul diferită. Acolo, au venit în ajutorul unui vechi aliat. Au trimis doar un singur Grup de luptă, şi încă (aproape) prea mic şi (aproape) prea târziu. Te asigur, se vor uita la războiul nostru civil, iar politicienii lor îşi vor aminti de Vietnam... alt război civil încă proaspăt în memoria americanilor. Vor recunoaşte că, de fapt, nu este posibil să intervină în favoarea unei părți sau a alteia cu nicio şansă de succes.

— Dar şi să-i atacăm intenționat.

— Calmează-te, răspunse Karelin. După opinia Washingtonului, națiunea noastră se dezintegrează în anarhie şi război civil, da? Ei văd doar o sumedenie de facțiuni, ofițeri renegați, rebeli, dizidenți. De fapt, *asta* îi face să se teamă de armele noastre nucleare. Când îi vom lovi, o vom face în aşa fel încât să nu poată stabili cine e răspunzător. Poate că vreo facțiune a confundat portavionul american cu o navă a unui grup rusesc rival. Karelin îşi întinse mâinile şi ridică din umeri. În vâltoarea războiului se mai întâmplă şi greşeli.

Oricum, crede-mă, Victor Ivanovici, când afirm că americanii n-au chef să se implice într-un război lung şi costisitor ca al nostru. Ne vor hărțui, ne vor scufunda chiar nişte submarine – dacă asta este în interesul lor – dar nu vor risca o escaladare majoră. Şi mai ales, un război nuclear, acum, când – aşa cum clamează mass media lor – războiul rece s-a terminat.

— Deci… ce vom face?

Karelin răscoli printre hârtii şi scoase o altă hartă. Aceasta reprezenta Peninsula Kola, de la frontiera Rusiei cu Norvegia şi Finlanda – în vest – până la apele interioare ale Mării Albe – în est. Toată regiunea era împănată cu

aerodromuri militare, baze de rachete SAM, centre de comandă, instalații radar. Şi, desigur, bazele Marinei de la Polyarny, Severomorsk şi Murmansk.

— Spionajul nostru ne informează că unul dintre Grupurile de luptă americane – *Eisenhower* sau *Jefferson* – va intra în Marea Barents peste câteva zile. Este de aşteptat să constituie un fel de patrulă de observare apropiată a bazelor de submarine de la Polyarny.

Luă un creion roşu de pe birou şi încercui pe hartă o zonă aflată la 200 km nord de cea mai apropiată frontieră dintre Norvegia şi Peninsula Kola, Rusia.

— Aproximativ aici.

— E suficient de aproape ca să-şi trimită patrulele ASW până dincolo de Polyarny – observă Marchenko – rămânându-le şi alternativa de a se adăposti, dacă e cazul, în fiordurile norvegiene.

— Exact. Pot, de asemenea, să utilizeze bazele aeriene din Norvegia. Noi avem intenția să lovim înainte ca ei să-şi ocupe zona de staționare/patrulare.

— Moscova a numit-o *Operațiunea Ognevoy,* continuă el. Greul operațiunii va fi suportat de unitățile de aviație desfăşurate pe aceste aerodromuri: ZaPolyarny şi Pechenga lângă frontieră, Kirovsk, Alakurtti, Vaga Guba, Monchegorsk

din interiorul teritoriului. Coordonarea şi controlul operațiunii se va face prin punctul de comandă al districtului Kandalaksha. Niciunul dintre aceste aerodromuri – *atenție!* – nu se află mai aproape de 100 km de bazele navale de la Polyarny.

— Prin urmare, dacă americanii au chef să riposteze, nu ne vor ataca bazele de submarine.

— Aşa este. Moscova va nega orice legătură cu atacul, pretinzând că este opera unui mic grup anti-militar aparținând Albaştrilor, care vor să discrediteze guvernul legal. Dacă americanii ripostează, o vor face împotriva aerodromurilor de unde a pornit atacul.

Între timp, veți avea ambele Typhoon gata de ieşire în larg, în orice moment. Dacă e posibil, le veți deplasa pe ascuns sub protecția vremii urâte, dar factorul cheie este să le scoatem din golful Polyarny cât americanii vor fi încă în stare de şoc şi dezorientați de lovitura noastră asupra Grupului de Luptă.

— Şi cum voi şti.

— Vei fi informat. Eu mă voi afla la Centrul de Comandă Kandalaksha. Când voi vedea că atacul a avut succes, adică portavionul american este scufundat sau, cel puțin, inamicul se concentrează pe propria apărare, îți voi trimite

un semnal codat. Odată recepționat mesajul, vei disloca Typhoon-urile imediat. IMEDIAT! Este imperativ să le ții pe amândouă gata de plecare în orice moment, până când dau ordinul.

— Am înțeles, tovarăşe amiral.

— Mă bazez pe dumneata, Victor Ivanovici, spuse Karelin. Totul depinde de ajungerea Typhoon-urilor în larg, în siguranță şi nedetectate.

Celelalte submarine PLARB vor fi desfăşurate pe măsură ce vor fi disponibile, dar cele două Typhoon ne oferă cea mai bună şansă. Sunt cele mai silențioase submarine din flotă şi cele mai de nădejde. Sunt singurele care pot sparge blocada americană.

— Americanii au, desigur, propriile lor submarine de atac poziționate la intrarea în golful Kola, aşteptând să iasă ale noastre.

— Tocmai de aceea avioanele noastre ASW vor *mătura* întreaga zonă pe durata atacului. Ca de altfel şi submarinele de la Severodvinsk.

— Înțeleg, ezită Marchenko, continuând să studieze harta.

— Ar mai fi ceva de lămurit?

— Doar o mică chestiune. La urma urmei, de ce trebuie

Typhoon să iasă în larg?

Gesticulă spre fereastră şi dincolo de ea spre cele două enorme uşi blindate.

— Ar putea lansa asupra oricărui oraş al Uniunii chiar din faţa acestor uşi.

— Pentru că au nevoie de timp, tovarăşe amiral, în timp ce noi dăm ultimatumul, iar Leonov îşi evaluează opţiunile. Şi spaţiu maritim de manevră cât trece acest timp. Odată ce Albaştrii au acum codurile de lansare – dacă sunt destul de nebuni să lanseze – atunci ne putem aştepta ca bazele de aici să fie primele lor ţinte.

— M.da. Era evident că Marchenko nu se gândise la asemenea posibilitate.

— Aceste adăposturi pentru submarine au fost proiectate să reziste unei explozii nucleare, desigur, continuă Karelin, dar asta nu ne va fi de niciun ajutor dacă muntele de deasupra capului se va prăbuşi peste intrare. Dacă, însă, vor ajunge în siguranţă sub banchiza de gheaţă arctică.

— Ca în marele *joc* pe care l-am avut cu americanii atâţia ani, îl completă Marchenko. Leonov şi ai lui habar nu vor avea unde sunt submarinele, sau când vor ieşi la suprafaţă să lanseze.

— Leonov va fi obligat să se predea sau îşi va vedea

infrastructura şi cele mai importante oraşe incinerate pe rând. Ordinea şi disciplina vor fi restaurate în renăscuta Uniune Sovietică.

— Mai spune-mi un singur lucru, tovarăşe amiral, spuse Marchenko, cu o expresie preocupată pe chip.

— Dacă pot.

— În timpul studiilor la Academia Navală şi, mai târziu, la exercițiile planificate de Marele Stat Major, am rulat nesfârşite *jocuri de război* care simulau chiar acest tip de situație, atacul direct al *Frontovaya Aviatsiya*[104] asupra unui portavion dintr-un Grup de luptă ce se apropie de apele teritoriale ruseşti. Totdeauna am avut impresia că exercițiile erau trucate. Ca să mențină ridicat moralul ofițerilor ruşi.

— Asta e o treabă uzuală. Am auzit că şi ei au aceeaşi problemă la Pentagon.

— Nu mă surprinde. Dar, spune-mi, dumneata ce crezi? Un atac de acest fel poate distruge un întreg Grup de Luptă? Apărarea lor este... formidabilă.

Karelin reflectă un moment.

— Drept să-ți spun, Victor Ivanovici, nu sunt sigur. În

---

[104] Frontovaya Aviatsiya – Aviația Tactică rusă.

acest caz, desigur, nu este neapărat necesar să-i distrugem pe americani... doar să-i dezorientăm destul de mult, cât să aibă timp PLARB-urile să dispară.

— Sigur. Dar eram curios să ştiu estimarea dumitale cu privire la rezultatul luptei. Pare a fi punerea în practică a unui scenariu clasic de *joc de război.*

— Piesele principale ale unui Grup de Luptă sunt două nave – spuse Karelin – doar două. Însuşi portavionul, care este chiar motivul de formare a unui Grup, şi crucişătorul de clasa Ticonderoga echipat cu sistemul Aegis[105], care serveşte ca navă de comandă şi control pentru întreaga formație, coordonând manevrele navale şi apărarea antiaeriană.

Operațiunea *Ognevoy*[106] va reuni cam 2300 avioane: bombardiere grele purtătoare de rachete de croazieră anti-navă, dar şi avioane de atac la sol. Pe lângă acestea vor fi şi atacuri cu rachete de croazieră atât de la bazele de pe țărm, cât şi de pe submarine.

Ce cred? Cred că *creierul* Grupului de Luptă –

---

[105] Aegis Combat System – sistem naval integrat de apărare a navelor împotriva atacului cu rachete şi avioane.

[106] Ognevoy (OraeBon) – Foc / Flacără / Văpaie.

crucişătorul cu sistem Aegis – şi *inima* sa – portavionul – vor fi copleşite, complet distruse în primul val al atacului. Supraviețuitorii – distrugătoare, fregate şi submarine – vor fugi, sau vor fi *măturate* de noi. Iar Typhoon-urile noastre vor fi libere în Marea Barents, gata să-şi execute ordinele primite.

— Şi acestea vor fi... tovarăşe amiral? Li se va ordona să lanseze fără avertisment, sau se va da întâi un ultimatum?

— Ordinele ce le vor fi date vor face istorie, tovarăşe amiral, răspunse Karelin. Vor face istorie şi vor asigura victoria finală pentru guvernul legitim al Uniunii Ruse.

1330 Zulu
Biroul CAG
USS Thomas Jefferson

O bătaie scurtă în uşă şi Tombstone ridică ochii din raportul de pe biroul la care lucra.

— Intră!

Brewer Conway păşi înăuntru. Era înaltă suplă, cu un fizic atletic. Părul blond deschis era tuns bărbăteşte. Era echipată în uniforma albastră, bluză şi pantaloni

marinăreşti largi; tradiționala fustă albastră sau albă de uniformă fusese înlocuită cu pantaloni, în activitățile zilnice de la bord, cu excepția unor ocazii oficiale. Să ai la bord femei în fustă care urcă pe scări aproape verticale s-a dovedit a fi un prea mare motiv de distragere a atenției pentru marinarii care – alertați de un sistem de comunicare aproape paranormal ce răzbătea navele de la prova la pupa – se adunau ciorchine la baza scării pe care tocmai urca sau cobora o femeie.

— Bună ziua, CAG, spuse Conway. Fiind cu capul descoperit, nu salută, dar rămase în poziție de *drepți.* Ați dorit să mă prezint la dumneavoastră?

— Brewer, făcu Tombstone ridicându-se. *De voie.* Trageți un scaun.

— Nu este necesar să vă ridicați când intru eu în încăpere, *Captain,* răspunse trăgând un scaun de lângă perete şi se aşeză pe marginea lui.

Pare tensionată, se gândi Tombstone. Sau supărată.

— Vechile obiceiuri dispar cu greu, *Commander,* spuse aşezându-se din nou în scaun. Scuze. Am fost crescut după moda veche. Mulțumesc că ai venit.

— Ar fi mai bine, domnule, dacă nu ne-ați trata altfel decât pe oricare dintre subordonații dumneavoastră. Până la

urmă, asta ar fi integrarea, nu?

— Mulțumesc pentru lecție, *Commander.*

— Vă rog să mă iertați, domnule. Nicio intenție de lipsă de respect. Pentru ce m-ați chemat?

Scoase un oftat.

— Vreau să-mi spui părerea ta, Brewer. Cinstit, pe față. Cum se descurcă femeile la bordul lui *Jeff?*

Ea deveni uşor încordată, pusă în gardă.

— Destul de bine, CAG.

— Nicio problemă cu asigurarea intimității? Cu planificarea la duşuri? Nicio tentativă de hărțuire sau *amabilități* nesolicitate?

— Nimic demn de menționat, domnule.

— Dar *au fost* nişte incidente.

— Ar fi fost chiar ciudat să nu existe, domnule.

A ezitat un moment, iar Tombstone crezu că va mai spune ceva. Dar îşi strânse doar buzele şi scutură din cap.

— Nicio problemă, CAG. Niciuna pe care fetele mele să n-o poată rezolva singure.

— Asta e metoda cea mai bună, desigur. Tombstone alese o hârtie dintre cele răspândite pe tot biroul. Am o cerere aici, din partea locotenentului Kandinsky. Vrea să fie repartizată cu un alt aviator.

Brewer făcu ochii mari.

— Trebuia să vorbească întâi cu mine, CAG. Am să discut cu ea. Tombstone aprobă scurt.

Locotenentul Thelma „Sunshine”[107] Kandinsky era B/N (bombardier/navigator, ofițer navigant care stătea pe locul din dreapta în A-6E Intruder). În mod normal, ea zbura cu *lieutenant-commander* Bruce „Willis”[108] Payne, escadrila VA-89 Death Dealers[109] de pe *Jefferson.* Echipajele de pe Intruder nu erau mai stabile/permanente decât cele (pilot/RIO) de pe Tomcat, totuşi existau echipe foarte bune care, lucrând bine împreună, rămâneau unite *à la longue*[110]*.* Deci, dacă apărea o solicitare scrisă din partea unui B/N să fie schimbat, însemna că ceva era realmente rău.

— Sunt oarece frecuşuri între Sunshine şi Willis?

— *Commander* Payne poate fi destul de arogant uneori, replică Brewer. Şi-a expus clar opinia că o femeie nu poate

---

[107] Sunshine – în argou, o persoană deosebit de drăguță.

[108] Willis – aluzie evidentă la actorul Bruce Willis, care bate tot, omoară tot, salvează planeta.

[109] Death Dealers – neguțătorii morții.

[110] A la longue (fra) – pe termen îndelungat.

avea *cojones*[111] pentru a fi NFO. Nimic exagerat, dar a spus o destul de tare ca să audă toate femeile.

— Hmm... tamburină cu degetele pe birou. Care crezi că ar fi soluția în cazul acesta?

— N-aş aproba cererea, dacă la asta vă gândiți. Nu atât timp cât nu s-a întâmplat nimic serios. Amândoi trebuie să învețe singuri să se descurce, şi să nu alerge plângând la *mama.* Sau la *tata,* în cazul de față.

— Perfect de acord. Dacă încep să revizuiesc planificarea echipajelor, am să supăr o grămadă de oameni, nu doar pe Sunshine şi Willis. Vorbeşti cu Kandinsky?

— Da, CAG.

— Nu te lua de ea pentru că te-a ocolit cu problema. Cererea e conform regulamentului. Dar află, dacă poți, care e problema cu Willis. Concret. Între timp, am să discut cu Willis ca să aud şi varianta lui. OK?

— Am înțeles, domnule.

— Şi... care-i treaba cu Slider Arrenberger? Ridică din umeri.

— E... încrezut. Nu sunt probleme deosebite, domnule.

— Nici frecuşuri?

---

[111] Cojones (spa) – testicule. În argou: tupeu, curaj, îndrăzneală.

— Mă pot descurca singură, domnule.

— OK. Tombstone îşi împreună mâinile pe birou. Urma o chestiune mai dură. *Commander,* am auzit nişte bârfe. Câte ceva despre... nişte *apropieri* între bărbaţii şi femeile din *Wing.*

Ea se burzului brusc.

— Sugeraţi să facem controale la paturi, CAG? Cum se face la gradele inferioare?

— Nu. Dar mă îngrijorează problemele pe care tipul acesta de relaţii îl poate provoca la bordul navei. Gelozie. Sentimente rănite. Certuri de îndrăgostiţi.

— Domnule căpitan, viaţa personală a ofiţerilor din *Wing* nu mă preocupă. Sunt majori şi vaccinaţi. Şi sunt nişte profesionişti.

— Sunt majori şi profesionişti, da. Dar sexul la bord este încă interzis de regulament, *Commander.* Este responsabilitatea noastră să respectăm regulamentele, când amândoi ştim că sunt încălcate.

— Sunt puţine ocazii la bord pentru câte un *hanky panky.* Şi ca să răspund la întrebare, am auzit şi eu bârfele, dar nu cunosc nimic concret. Puteţi fi sigur, domnule, că voi impune respectarea regulamentelor cu toată abilitatea mea. Dar nu le voi cere bilet de voie de fiecare dată când pleacă

din cabine.

— Nici nu ți-aş cere aşa ceva. Apoi, privind o direct în ochi, o întrebă: Şi? Nu ai nicio altă nemulțumire? Ascult!

— Nu, domnule. Nicio nemulțumire.

— OK. Atunci… asta e tot. *Liber!* Mulțumesc că ai venit.

Dar după ce ea plecă, Tombstone a fost sigur că exista totuşi o problemă. Doar că nu ştia ce anume o deranjează.

Un lucru era cert. Aiureala asta cu integrarea sexuală consuma o grămadă de timp doar pentru încercarea de a o pune în practică. În loc să funcționeze ca o maşină bine unsă, personalul din *Air Wing* avea parte doar de fricțiuni… şi ineficiență. Cu şansele ca *Jefferson* să intre curând în luptă, fiind tot mai mari, aceste fricțiuni deveneau periculoase.

Tombstone nu avea momentan în minte decât o singură întrebare.

„Oare ce ar crede ruşii despre toate astea dacă i-ar putea vedea acum?”

Neavând niciun răspuns la îndemână, se întoarse furios la raportul cel aştepta pe birou. Un moment mai târziu, sună telefonul.

— CAG.

— Sunt *Lieutenant-commander* Delano, spuse vocea din

receptor. Delano făcea parte din comandamentul *Captain* Brandt. *Captain* vă transmite complimente şi vă întreabă dacă vă puteți întâlni cu dânsul pentru o şedință operativă în *Flag Plot*[112] la ora 15: 00.

— Bine, *Commander.* Îşi privi ceasul. În ciuda tonului şi a vorbelor cordiale, nu era vorba de o rugăminte. Voi fi prezent.

— Foarte bine, domnule. Îl voi informa pe *Captain.*

Tombstone scoase un oftat. Dacă nu era una, venea alta. Se hotărî să termine redactarea raportului înainte de a se prezenta pe Flag Plot.

CAPITOLUL 6

Miercuri, 11 martie
1515 Zulu
Flag Plot
USS Thomas Jefferson

[112] Flag Plot – Puntea de control tactic şi al navigației de la bordul navei pe care se află comandantul flotilei.

Tombstone se aplecă peste masă, studiind preocupat simbolurile trasate cu markerul pe sticla ce acoperea harta navigațională a zonei dintre Capul Nord şi Murmansk.

— Ce înseamnă asta, *Admiral?* Washington ne-a dat permisiunea de a deschide focul primii?

— Nici pomeneală. Ştii cum gândesc cei de acolo.

Admiral Douglas E. Tarrant, înalt, suplu, cu o alură aristocratică dată de părul cărunt, era comandantul Grupului de Luptă şi conducea şedințe de informare din Flag Plot. Uniforma sa, ca totdeauna, era imaculată şi călcată la dungă.

— Ordinele ne cer să urmărim îndeaproape unitățile flotei neo-sovietice şi, în special, submarinele lor ICBM. Începând de vineri când vom ajunge în zona de operații, domnilor, vom intra în stare de alertă de Gradul I.

— Lângă peninsula Kola? Înseamnă că ne ridicăm în cap întreaga afurisită de armată rusă!

— CAG a pus punctul pe I, domnule amiral, spuse *Captain* Jeremy Brandt.

Acesta comanda portavionul *Jefferson.* Un tip cu aspect dur, contrar lui Tarrant, mic de statură dar musculos, cu părul blond cenuşiu tuns periuță.

Toți trei, Tombstone, Brandt şi Tarrant stăteau lângă

masa cu harta, flancați de un grup de ofițeri superiori.

Tarrant şi anturajul său venise cu un elicopter la bordul lui *Jefferson* cu numai câteva ore mai înainte, de pe *Shiloh,* crucişătorul dotat cu sistem Aegis, unde-şi avea cartierul general, şi, cu toții erau acum înghesuiți în Flag Plot pentru a afla ultimul set de ordine primit de la Washington.

Căpitanul Brandt arătă cu pipa sa neaprinsă către o linie roşie trasată pe hartă, ce zigzaga în golful Kola. Sayda Guba, Polyarny, Severomorsk, Murmansk.

— Oare nu un CNO a numit linia asta ca fiind cea mai valoroasă piesă-imobiliară de pe Pământ? La dracu', cred că bateriile ruseşti de SAM stau una peste alta acolo.

— Secretarul de stat pentru Marină John E. Lehman a spus-o, completă Tarrant. Se referea la întreaga peninsulă Kola şi avea absolută dreptate. De aici, de unde era teritoriu finlandez înainte de război, este Pechenga la doar 18 mile de granița cu Norvegia. Este atât un port comercial, cât şi unul militar. Şi până aici jos, chiar unde râurile Tuloma şi Kola se unesc, este Murmansk. Cel mai mare oraş de la nord de Cercul Polar Arctic. Populație de aproximativ jumătate de milion. Zece mile mai la nord-est este Severomorsk, Cartierul General al întregii Flote de Nord Ruse. Instalații şi şantiere navale enorme, depozite de muniții şi altele

asemenea.

— Parcă acolo a fost o mare explozie cu ceva vreme în urmă, nu? întrebă Tombstone.

— Aşa este. Mai 1984. Cea mai mare parte a rezervei de rachete a Flotei de Nord a sărit în aer. N-am ştiut niciodată numărul de vieți pierdute, dar pagubele au fost absolut considerabile.

Oricum, râul Tuloma se varsă aici, în Kolskiy Zaliv (golful Kola). Opt mile la nord de Severomorsk se află Polyarny, în golful Polyarny. O bază maritimă importantă pentru vase de suprafață şi submarine.

Nouă mile mai departe spre nord-vest este Sayda Guba. Bază de submarine.

Chiar aici, între Polyarny şi Sayda Guba, sunt patru mari baze subterane, nişte tuneluri săpate direct în stâncă, cu uşi blindate capabile să reziste unei explozii nucleare. Prima a fost gata, credem, la începutul anilor ’80. Fotografiile luate de satelit arată structuri enorme, evidente facilități pentru întreținerea submarinelor. Ai noştri le numesc *hambare.*

— Typhoon-uri, spuse Brandt.

— Aşa e. Complexul de la Polyarny este cea mai importantă bază maritimă pentru Typhoon-uri. Sigur că nu

le țin pe toate în acelaşi *coş*. La mai bine de 160 mile est de Polyarny este Gremikha. Şi acolo sunt Typhoon-uri, ca şi în alte porturi din Marea Albă, dar centrul principal pentru PLARB rămâne Polyarny. Ruşii – țineți minte – au o administrație strict centralizată, mai ales când e vorba de armele lor nucleare, iar complexul Polyarny este numărul unu în zonă. Per total, ruşii au în peninsula Kola circa 40 baze aeriene, sute de baterii SAM, instalații radar, depozite de provizii, baze pentru două divizii de infanterie motorizată, cartiere generale, cazărmi şi centre de instrucție pentru brigăzile de infanterie marină ale Flotei de Nord. Fără a mai aminti facilitățile din Marea Albă, de la Arkhangelsk şi Severodvinsk.

— Şi atunci unde dracu' vrea Washingtonul să facem blocada unităților flotei neo-sovietice? clătină Brandt din cap ca un buldog. Ăştia ce cred, că CBG-14 o să-i sperie în aşa hal pe rusnaci, de o să stea cu coada între picioare?

— După *Bătălia Fiordurilor,* cred că sunt nițel mai prudenți, spuse Tarrant, făcând cu ochiul. Şi mai avem şi *spatele* asigurat de CBG-7, *USS Eisehower,* şi escadrilele din Navy şi Air Force de la bazele din Norvegia. Numai că de data asta *mingea* e la noi şi avem lovitura de deschidere. Dacă rusnacii vor să joace, noi vom *şuta* primii.

— Ca şi data trecută, spuse Tombstone. Când noi am deschis ostilitățile împotriva *a două* Grupuri de nave sovietice. Careva de la Washington are ceva cu noi?

— E doar *politică,* Tombstone, spuse Brandt cu o mutră acră. DACOWITS vrea un raport despre modul cum se comportă *fetele* lor – pardon, *femeile* – în situații reale de luptă.

Brandt luptase cu amărăciune împotriva deciziei de a se folosi *Jefferson* ca teren de testare a femeilor-pilot. Tombstone o ştia. Se întâmplase aşa pentru că *Jeff,* aflat în reparații la Norfolk, fusese singurul portavion imediat disponibil în momentul când se luase decizia. Tombstone auzise zvonuri că Brandt amenințase cu demisia. Dacă era adevărat, atunci se bucura că nu a făcut-o. Era un ofițer al dracului de bun şi, mai ales, un foarte bun comandant de navă. *Jefferson* era cu siguranță ultima sa comandă pe mare – comanda unui portavion cu propulsie nucleară – şi ar fi fost de-a dreptul tragic dacă ar fi fost forțat să se retragă *la țărm.*

— Mă îndoiesc că DACOWITS are ceva de-a face cu treaba asta, *Captain,* spuse Tarrant încet. *Jefferson* are efectiv complet după ce a primit completările de efectiv la Norfolk, şi este cea mai bună navă de luptă a flotei. Sunt

sigur că acest lucru ne-a recomandat către CNO[113].

— Nu mă înțelegeți greşit, *Admiral,* spuse Brandt. Nu încerc să agit lucrurile. Dar pentru numele bunului Dumnezeu.

Cercetă harta ca şi cum ar fi uluit.

— Un singur CBG nu poate face blocada întregii coaste până la Murmansk!

— Nici nu trebuie să o facem, căpitane. Washington a blocat-o deja.

Tombstone îl asculta cu atenție pe Tarrant cum expunea planul propus de Pentagon prin ultimele ordine. Era simplu şi direct, dar presupunea o considerabilă cooperare din partea celorlalte unități ale flotei.

Jefferson şi celelalte nave de suprafață din componența CBG trebuiau să rămână într-o zonă de patrulare aflată la nord de frontiera ruso-norvegiană şi aflată suficient spre est pentru a putea supraveghea cele mai apropiate baze neo-sovietice, dar şi suficient despre vest pentru a se putea pune la adăpost în Tanafjorden sau să se retragă în Marea Norvegiei dacă ruşii şi ar fi încordat muşchii prea tare. CBG *Eisenhower* va patrula mai spre nord, la marginea banchizei

[113] Chief of Naval Operations – Comandantul Operațiunilor navale.

din Marea Barents.

Între timp, *Galveston* şi *Morgantown,* cele două submarine de atac din clasa Los Angeles, ataşate la CBG-14, erau deja în apropierea coastelor Peninsulei Kola. Ele trebuiau să sondeze situația, adânc în apele teritoriale ruseşti, chiar la intrarea în golful Kola. Submarinele aparținând de CBG-7 vor lua poziție la 50 mile în spatele lor, pentru a prinde pe oricine ar încerca să treacă. Alte SSN[114] americane erau deja în zonă. Acopereau Gremikha şi intrarea în Marea Albă şi constituiau rezerve pentru cele două CBG.

Submarinele – se gândi Tombstone – îşi vor dovedi cu prisosință meritul în această situație. Atacurile aeriene şi fluturarea pavilioanelor îşi au locul lor, dar superb de silențioasele SSN puteau să se strecoare chiar până la uşa lui Ivan, să rămână acolo oricât ar fi fost necesar şi apoi să se retragă neauzit. Ele sunt cercetaşii CBG, ce vor monitoriza submarinele şi navele ruseşti care ies sau intră în porturi – în special în Polyarny.

Acoperirea lor va fi asigurată de escadrilele ASW de pe *Jefferson* – VS-42 Viking King Fishers şi HS-19 SH 3H

[114] SSN – submarin (american) de atac, cu propulsie nucleară.

SeaKings – cu geamanduri-sonde sonar largate în apă formând o rețea de-a lungul coastei Mării Barents. Orice contact suspect va fi urmărit din aer şi din apă. PLARB ruseşti vor fi identificate; dacă va fi necesar, vânătorii îşi vor face intenționat simțită prezența pentru a-i avertiza pe căpitanii navelor ruseşti că sunt luați în colimator.

— Nu vom da ordinul de *liber la arme,* explică Tarrant, decât dacă este foarte clar că PLARB se pregătesc de lansare ignorând avertismentele noastre.

— Şi dacă încearcă totuşi să lanseze?

— Atunci îi zdrobim.

Brandt se scărpină în bărbie.

— Care-i treaba cu Flota lor de Nord?

— Încă îşi mai ling rănile după *Bătălia Fiordurilor.* Ultimele informații via satelit sugerează că cel puțin zece dintre navele lor principale au fost scufundate sau avariate rău de tot, şi nu pot conta nici pe *Krerul* şi *Soyuz* care-s *înmormântate.* O grămadă de nave sunt în docuri uscate, sau ruginesc ancorate în dane. Unele dintre submarinele nucleare au scurgeri radioactive, nu mai sunt navigabile, şi prea periculoase pentru a fi dezmembrate. Dumnezeu ştie ce vor face cu ele! Moralul în Flota de Nord e la pământ. Şi cel mai rău, au serioase probleme cu aprovizionarea flotei.

— Îmi vine să plâng pentru ei, spuse Brandt.

— Desigur, există posibilitatea ca ruşii să încerce o ieşire cu flota, sau măcar cu o parte din ea – cât mai este navigabilă – fie doar ca să ne amenințe, fie ca să încerce chiar un atac.

Adevărul este că habar nu avem cum vor reacționa la provocările noastre. Toate informațiile pe care le avem ne fac să credem că la ei este un haos total. Forțele lui Leonov au lansat o ofensivă majoră în sud, iar unitățile Roşii au invadat Ucraina şi Belarus. Asta ar trebui să fie în avantajul nostru; facțiunea de la Moscova are mai mult decât poate *duce* în sud, fără să-şi mai facă griji şi pentru Peninsula Kola.

— Poate, răspunse Brandt. Dar vă spun de pe acum că nu vor sta cu mâinile în sân, uitându-se la noi cum le *parcăm* un CBG în *curte.* La dracu'! Noi ce am spune dacă ei şi ar planta Grupul *Kiev* la douăzeci de mile de Hampton Road[115] şi ne-ar provoca să facem ceva?

— Ei bine, tocmai de asta va trebui să fim al dracului de atenți cum ne mişcăm, domnilor. O greşeală ne poate strica toată ziua.

---

[115] Hampton Road – cale maritimă de acces către Baza Navală de la Norfolk, Virginia, SUA.

— Desigur, cea mai rea problemă, pentru noi, o reprezintă submarinele. Jumătate dintre submarinele ruseşti îşi au bazele aici, şi asta înseamnă că cei de la Departamentul ASW vor avea de lucru până peste cap. După cum am spus mai devreme, ne putem baza pe ajutorul substanțial din Norvegia. Asta include trei escadrile de P-3 Orion[116], şi un Grup britanic de Nimrod[117], care ar trebui să ne mai degajeze puțin.

— CAG, mă tem că nu e momentul ca oamenii tăi să devină prea *timizi.* Nu numai că trebuie să ducă greul luptei pe lângă patrulele ASW, dar vreau şi CAP masive tot timpul în aer. Mai cred că ar fi o idee bună dacă ai menține cel puțin două escadrile de atac alimentate, armate şi gata să decoleze urgent, în cazul în care trebuie să atacăm nave ruseşti de suprafață. Mi-ar plăcea ca cel puțin una din aceste escadrile să fie F/A 18.

— Vor fi gata, *Admiral.*

— Ai două zile ca să fii a dracului de sigur. Cum se *mişcă* oamenii tăi până acum? Tombstone ştia că amiralul face

---

[116] Lockheed P-3 Orion – avion american cuadro-turbo-motor, destinat supravegherii maritime.

[117] Nimrod XV230 – avion britanic de recunoaştere şi atac.

aluzie la integrarea femeilor din Air Wing.

— Mici dureri de dinți, Admiral. Nimic deosebit.

— Oamenii tăi vor fi sub mare presiune, fiule. Zvonurile din Washington susțin că CBG *Ike*[118] şi *Jeff*[119] trebuie să se descurce singure cel puțin o săptămână. Cam atât va dura până când *Nimitz* va sosi să ne ajute, iar Washington îl păstrează pe *Kennedy* staționat în zona Skagerrak.

— Îşi vor face datoria*, sir.*

— Ştiu, fiule. Ai cei mai buni oameni din Navy. De aceea contez pe voi. *Captain* Brandt? Probleme?

— Nu vom avea o săptămână, *Admiral.* O ştiți şi dumneavoastră.

— Ştiu. Dacă ruşii vor încerca ceva, o vor face mai devreme. Mult mai devreme.

— Putem doar să ne rugăm Domnului, să fim pregătiți atunci. Pentru că odată ce bastarzii vor fi ieşit din bârloguri, ar fi bine să ne găsească în plină formă, cu colții pregătiți şi gata pentru o *bubuială* babană.

— Dacă mi dai voie, *Captain,* aş vrea să înregistrez ceva pentru rețeaua TV de la bord. Să ştie oamenii ce *îi* aşteaptă

---

118 *Ike* este prescurtare pentru *Eisenhower.*

119 *Jeff* este prescurtarea pentru *Jefferson.*

şi ce se aşteaptă *de la ei.*

— Sigur că da, *Admiral.*

Privirea lui Tarrant deveni sumbră.

— Să ne păzească Dumnezeu dacă *pierdem mingea* de data asta. Nu vom avea o a doua şansă.

1720 Zulu

Salonul echipajului *USS Thomas Jefferson*

Salonul echipajului, situat la pupa portavionului, vibra surd datorită celor patru elice ale navei, fiecare cu un diametru de şapte metri. Era un spațiu pentru utilități, dotat cu mese rotunde şi scaune de plastic şi decorate cu tablouri înrămate ce reprezentau scene din istoria navală.

Era un loc preferat de cei cu grade inferioare şi de femeile care se adunau aici în timpul liber. Se găseau aici obişnuita colecție de cărți şi de jocuri, cu subiect militar şi clasice ca scrabble sau monopoly. Mai era şi un automat pentru Coca Cola şi un tonomat cu o gamă largă de melodii, de la country, până la hard rock. Un întreg perete era ocupat de monitoare pe care rulau jocuri video, majoritatea cu nume ca MIG Blaster sau Torpedo Alley.

Photographer's Mate Second Class[120] Tom Margolis stătea la una din mese împreună cu patru camarazi, şi o cam *luase pe ulei.*

— Hey, Marge! Trăgându-şi un scaun la masa grupului, *FFG2* Roy Kirkpatrick îşi ţuguie buzele ca pentru un sărut zgomotos.

— Vrei un pupic, dulceaţă?

Margolis se enervă auzind obişnuita sâcâială. Oare cum să ripostezi la aşa ceva?

— *Fuck off!* Furios a luat cana de cola şi a sorbit o înghiţitură. Nu sunt *pe invers!* Îmi plac fetele! Am o prietenă în State!

— Siiigur, sigur că da! spuse *Gunner's Mate (Missiles) Third Class*[121] Enrique Hernandez, cu un zâmbet larg. Toţi spun aşa!

— Nu sunt homo!

— Mda, dar prietenul tău Pellet este, nu? interveni

---

[120] Photographer's Mate Second Class (Petty Officer 2nd Class) – grad militar în US Navy (cod NATO OR-5); echivalent *sergent;* specializarea *fotograf.*

[121] Gunner's Mate (Missiles) Third Class (Petty Officer 3rd Class) – echivalent *caporal;* specializare rachete-antiaeriene.

Radioman Third Class[122] Mike Weydener. Eu cred că o faceți amândoi.

— Yeah! chicoti Kirkpatrick. Ia zi, cum e Pellet?

— Frank e un tip OK.

— Oh, pariez că e! *Fire Control Technician*[123] Larry Jankowski mimă un sărut şi toți ceilalți izbucniră în râsete zgomotoase.

— Şi cât de drăguț e? a întrebat Hernandez.

Margolis simțea cum îi arde fața. Niciodată nu a ştiut să le răspundă când începeau să-l ia la mişto. Mai sorbi o înghițitură sperând să-şi mascheze stânjeneala.

— Hey, uitați-vă ce față are Margolis! strigă Kirkpatrick bătând în masă. Niciodată nu am văzut pe cineva atât de roşu!

— Se asortează cu părul! a observat *Radarman Third Class* Reidel.

Harold Reidel semăna cu un poster de reclamă: surfeur blond, culturist şi frumos ca o vedetă din filmele pentru adolescenți. Probabil că te-ai enervat rău, BigK!

---

[122] Radioman Third Class (Petty Officer 3rd Class) – echivalent caporal; specializare operator radio.

[123] Fire Control Technician – pompier.

PH2 Margolis avea 21 de ani. Se înrolase în Navy a doua zi după absolvirea liceului; părinții erau divorțați şi viața acasă cu o mamă alcoolică nu era chiar un picnic. Marea păruse a fi scăparea perfectă.

Dar după trei ani şi jumătate în Navy, era gata să demisioneze. Încă şase luni – îşi spunea – şi a şters-o. Va fi, din nou, un civil în sfârşit liber. Mulțumesc Atotputernicului, sunt, în sfârşit, liber!

Nu că i-ar fi displăcut Navy. Per ansamblu chiar o aprecia.

Înscriindu-se la şcoala de fotografi după perioada de instrucție, a învățat o meserie în care ar fi vrut să-şi facă o carieră ca profesionist, poate în presă.

Problema era că Tom Margolis nu era deloc un tip atletic, un macho, solid ca Kirkpatrick, sau musculos ca Reidel. Era inteligent şi asta se vedea imediat ce începea să vorbească. Îi plăcea să citească, purta ochelari, iar pielea palidă şi pistruiată – din cauza faptului că era roşcovan – îi trăda orice emoție intensă. Evita grupurile de oameni, mai ales pe acelea cu tipi ca Kirkpatrick sau Reidel, iar asta îi amplifica timiditatea.

Era, deci, diferit față de ceilalți marinari din gaşca cu care venea în contact în ultimul timp. Cât despre insinuările

că ar fi gay, nu era... după cât ştia el. Auzise că puteai fi homosexual fără să fii conştient de acest fapt, dar deja făcuse o mulțime de chestii cu Doris pe bancheta din spate a maşinii tatălui său în timpul ultimului an de liceu, şi era destul de sigur că era cât se poate de normal, cel puțin la acest capitol.

Prezența homosexualilor în armată, şi în special în Navy, la bordul navelor, a rămas un subiect controversat mult timp după ce preşedintele Clinton a ridicat interdicția de înrolare pentru ei. Margolis nu-şi făcuse o opinie, nici pro, nici contra. Auzise zvonurile că *Fire Control Technician Third Class* Frank Pellet era gay, dar cel puțin până acum, acesta se comportase doar prietenos, plin de veselie, expansivitate, şi avea aceeaşi pasiune ca Margolis pentru fotografie. Pellet nu s-a dat niciodată la el, nu a făcut niciun gest şi nu a spus nicio vorbă din care să reiasă orientarea lui sexuală. Margolis se hotărâse încă de la început să ignore orice zvon şi să se bucure doar de prietenia lui.

Şi aşa au început zvonurile despre el.

— Pe bune, Marge, spuse Hernandez. Dacă chiar eşti *gay* şi aflăm asta sigur, ai rupto-n fericire, bagă la cap!

— Yeah! a intervenit şi Reidel. Nu vrem curişti la bordul navei.

— Au, mamă! făcu Kirkpatrik şi-şi linse buzele. Privirea i-a tăiat în diagonală sala spre două femei subofițer care tocmai intraseră. Una avea o înfățişare destul de comună, dar cealaltă, o bombă brunetă de la serviciul Financiar purta o bluză prea strâmtă, care sublinia mişcările înnebunitoare ale sânilor.

— Ştiți, gagiilor, treaba e pur şi simplu discriminatorie. Au făcut-o legală pentru *gay* ca să vină în această Navy a *bărbaților*. Adică ei au drepturi, nu? Să doarmă împreună în aceleaşi cabine. Să se înghesuie la duşuri unul cu sula n curu' altuia. Vă spun pe cuvânt de onoare: când o să ne lase şi pe noi să facem duş odată cu fetele, am să încetez şi eu să-i mai iau la mişto pe *gay* când vin la duşuri cu noi. Până la urmă, e acelaşi lucru, nu?

— *Fuckin'A*[124], BigK, spuse Hernandez fericit. Dom'le, uite la ea ce poponeț! Ar arăta prima ntâi la duş, eee?!

— Ar arăta şi mai bine n pat! interveni Jankowski. Cu picioarele depărtate aşa. Şi demonstră poziția în timp ce şi freca sugestiv sexul în hohotele de râs aprobatoare ale celorlalți.

Totdeauna au fost *gay* în Navy. Totdeauna. Totuşi, până

---

[124] Fuckin'A! – în argou: o exclamație de admirație.

la începutul anilor ’90, îşi păstrau secretă orientarea, pentru că oricine recunoştea deschis, era imediat trecut în rezervă.

Uneori, dezvăluirea se încheia tragic.

În octombrie 1992 un tânăr marinar de la bordul USS *Belleau Wood* – o navă care avea reputația că la bordul ei viața e deosebit de grea pentru *gay* – a fost lovit brutal şi repetat cu fața de un pisoar din toaletă în Sasebo, Japonia, până a murit.

Au mai fost şi numeroase zvonuri despre incidente similare, marinari dispăruți peste bord pe timp de furtună, AWOL[125] în porturi străine.

Abia în timpul Administrației Clinton interdicția aplicată homosexualilor a fost ridicată. La birourile de recrutare nu mai era permis să fie întrebați candidații despre orientarea lor sexuală.

Din nefericire, un act oficial nu a putut rezolva instantaneu o problemă veche. Plângerea lui Kirkpatrik rezuma, într-un fel, situația: *„Dacă noi nu putem face duş la un loc cu femeile-marinar, de ce li se permite celor* gay *să facă duş cu noi?”*

Niciun civil nu-şi poate măcar imagina cât de redus este

---

[125] AWOL – Absent Without Official Leave – absent fără permisiune = dezertor.

spațiul de locuit, completa lipsă de intimitate de la bordul unei nave. Chiar şi la bordul acestui adevărat oraş plutitor, care este un portavion, cu cea mai mare parte din cei peste trei sute de metri rezervați pentru avioane, echipamente, magazii de piese de schimb, toate destinate menținerii în stare de zbor, spațiul era minimalist. Când moralul era scăzut, când stresul era maxim, frecuşurile, atacurile, hărțuirea, reale sau imaginare, puteau exploda ca o grenadă cu magneziu într-o magazie de butelii de aragaz.

La mai mult de patru ani de la directiva lui Clinton, încă mai erau destule „accidente" suspecte pe mare.

Margolis era speriat. Pe măsură ce zvonul că e *gay* se răspândea, era tot mai hărțuit – camarazi care-l îmbrânceau pe coridoarele înguste sau când stăteau la rând la cantină, aparent din greşeală, dar foarte dur. Odată i-au fost furate aşternuturile de pe patul cuşetă. Chiar primise şi scrisori de amenințare cu îndemnul să o şteargă de pe navă, altfel...

Dar Margolis a pus la cale un plan de ripostă încă de acum două săptămâni. Avea echipamentul ce-i trebuia. Mai avea nevoie doar de un mic ajutor. Şi o să le arate că şi el are *sânge în instalație.* O să le arate el!

— OK, băieți! Zdrobi în pumn doza de cola şi o aruncă pe masă. Am să fac o mică schemă, iar voi o să mă ajutați. Şi o

să vă convingeți definitiv că nu sunt *gay*.

— Yeah? Şi ce ai să faci Marge? a întrebat Kirkpatrick.

— Ascultați aici! O să vă placă! spuse chicotind.

CAPITOLUL 7

Joi, 12 martie

1330 Zulu + 1

Biroul CAG

USS *Thomas Jefferson*

— Intră!

Master Chief[126] Mike Weston – care la bordul lui *Jefferson* avea funcția de *Chief of the Boat*[127] intră în micul birou al lui Tombstone.

— ‚Nă ziua, CAG.

— Salut, COB. Cu ce te pot ajuta?

---

[126] Master Chief Petty Officer – grad militar în US Navy (cod NATO OR-9); echivalent *plutonier-adjutant.*

[127] Chief of the Boat (COB) – subofițerul cu cel mai mare grad de pe navă; răspunde de problemele de pregătire şi disciplină ale echipajului.

— Ei bine, e vorba de un fel de invitație oficială, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Fii mai clar.

— Ăă... va fi o mică... *întrunire.* La ora 1400, pe puntea 01, la capătul hangarului, lângă vestiare. Ştiu că e cam neobişnuit, dar băieții au spus că ar fi onorați dacă ați putea veni. Neoficial, desigur.

Tombstone s-a lăsat pe spate în scaunul pivotant, analizând invitația. Uriaşul părea cam stânjenit, cum CAG nu-l mai văzuse niciodată. Şi îşi dădea seama cam despre ce e vorba.

— Eu am deja nasul albastru, Master Chief.

— Ştiu, domnule, Dar ar fi benefic pentru moral dacă ați putea veni.

— Crezi?

— Unul din tehnicieni mi-a spus dimineață: „Hey, COB! Să-l invităm pe Captain Magruder. Este cel mai bun ofițer de la bord!"

— Sunt flatat, spuse Tombstone.

— Fie vorba între noi, CAG, moralul pe *Jeff* e destul de scăzut. Treaba cu prezența femeilor la bord... ei bine, cam stresează tot echipajul. Mai ales de când umblă vorba că vom intra în luptă curând. Întâlnirea de după amiază este

strict neregulamentară, dar nu cred că va afecta ceva. Şi dacă vin şi câțiva ofițeri... vor aprecia faptul că *alămurile*[128] au grijă de ei.

— Nu pot veni chiar imediat, COB. Arătă spre hârtiile împrăştiate pe birou. Trebuie să termin evaluările trimestriale ale personalului, XO[129] pentru CAP, şi o să mă omoare căpitanul dacă nu le pun pe biroul lui *commander* Parker în această după amiază. Dar păstrează-mi şi mie nişte *prăjiturele.* Voi coborî imediat ce am să scap.

Weston zâmbi larg.

— Asta ar fi minunat, domnule. Mulțumesc. Se întoarse spre uşă, apoi ezită.

— Ăă. Încă un lucru. Mă tem că *Papa Charley* nu va avea acces. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Da. Am să vin... să zicem, la 1530.

— Perfect, domnule. Vă aşteptăm. Făcu stânga-n prejur şi ieşi.

Tombstone a rămas cu ochii la uşă câteva momente lungi, întrebându-se cum de s-a băgat în treaba asta. „*Papa Charley* nu va avea acces" însemna fără PC – *politically*

---

[128] Slang pentru „ofițeri superiori".

[129] XO – ofițerul executiv/comandantul patrulei.

corect. Fără femei. Şi era un motiv foarte serios ca să fie aşa.

La un moment dat în cursul nopții, *Jefferson,* care îşi continua deplasarea spre nord-est a trecut Cercul Arctic. Evenimentul a fost notat în jurnalul de bord, desigur, şi anunțat prin sistemul de televiziune cu circuit închis, dar nu a fost celebrat aşa cum prevedea tradiția.

Tombstone era conştient că, din această cauză, atât în cadrul *Air Wing,* cât şi în echipaj, se bombănise destul, iar moralul scăzuse şi mai mult.

Cauza imediată părea să fie anularea ceremoniei de inițiere în vechiul şi onorabilul nobil *Ordin al Nasurilor Albastre.*

Lunga tradiție din Navy a stabilit şi perpetuat câteva ceremonii ținute la bord. Cea mai faimoasă, desigur, era *Ordinul lui Neptun,* conferit ofițerilor şi marinarilor care treceau ecuatorul pentru prima dată. Mai erau şi alte frății, mai puțin cunoscute de cei trăitori pe uscat: *Domeniul Dragonului de Aur* (pentru trecerea meridianului de 1800), prestigiosul *Ordin de Aur al Lupilor de mare* (pentru trecerea ecuatorului chiar pe la meridianul 1800).

Şi mai era *Ordinul Nasurilor Albastre,* acordat celor ce treceau pentru prima dată Cercul Polar de Nord.

Asta era problema. Până acum era vorba numai de

membri de echipaj *bărbați.*

Ceremoniile ce aveau loc cu această ocazie, prin care *„cireşele”* primeau inițierea, erau destul de groteşti hazoase şi aveau loc pe puntea de zbor în prezența întregului echipaj care în acele momente nu era de serviciu.

Tombstone îşi amintea perfect de propria sa inițiere. Văzuse petreceri de fraternități şi mai rele... dar o adunătură de câteva sute de oameni tremurând – fiind echipați doar în chiloți – şi cu nasurile pictate în albastru, care îngenuncheau pe rând în fața lui *Chief of the Boat* (deghizat ca Neptun) şi jurau să îndeplinească diverse sarcini ciudate şi, de cele mai multe ori, obscene, apoi să pescuiască cu gura, fără ajutorul mâinilor, mere verzi aflate în cutii cu apă rece ca gheața în care mai plutea şi destulă frişcă albastră... ei bine, nu era chiar genul de ceremonie marinărească potrivită pentru femei.

Cel puțin, aşa gândeau cei de la Pentagon, iar CNO însuşi a emis un ordin de suspendare a oricărei asemenea tip de ceremonie la bordul navelor cu echipaj mixt.

Nu era cazul – se încruntă Tombstone – ca femeile să vadă cum se comportă bărbații când sunt pe mare. Le-ar putea dezamăgi iluziile... sau, mai rău, le-ar putea confirma.

Şi nu era de aşteptat ca femeile să accepte un fel de

striptease care să-i permită lui COB efectuarea unui examen „medical” în public, sau să pescuiască merele, la un loc cu o hoardă de bărbați pe jumătate dezbrăcați, şi asta acum, pe fondul unui hipersensibil curent antihărțuire sexuală ce cotropise serviciul militar. Fuseseră discuții serioase la Washington, ştia, de a ține totuşi nişte ceremonii alternative care să-i includă şi pe bărbați şi pe femei, fără prea mult mişto la adresa „cireşelor” şi fără gesturi indecente, dar s-ar fi putut să fie mai rău decât anularea completă a *spectacolului.* Pentru că, deşi aparent prostească, ceremonia servea unui scop serios, sudarea legăturilor dintre membrii echipajelor, veterani şi începători, într-o fraternitate a mării mai veche decât Navy în care-şi executau serviciul. Să o înlocuieşti cu nişte simple felicitări formale de *bine ai venit în club,* nu numai că ar fi golit-o de semnificație, dar ar fi constituit şi o insultă la adresa celor care deja trecuseră prin ea.

Deci, ceremonia era oficial interzisă… totuşi inevitabil, cel puțin unii dintre membrii echipajului, vor participa oricum la inițiere. Prin tradiție, căpitanul navei – şi implicit, CAG pretindeau că nu ştiu nimic despre procedurile de *botez* ale lui Neptun. La bordul lui *Jefferson,* pretinsul secret putea avea urmări serioase; oamenii implicați în treaba asta

puteau fi deferiți Curții Marțiale. Teoretic, adunarea de pe puntea 01 era o *rebeliune.* Dar oamenii îl aşteptau, şi să fie al dracului dacă îi va dezamăgi, chiar dacă asta va însemna să fie *Tailhooked.*

Scandalul *Tailhook*[130]*.* Notoriul scandal din 1991, când aviatori din Navy care tocmai se întorseseră din Operațiunea *Desert Storm* au făcut-o lată la Convenția din Las Vegas. Petrecerea din acel an a fost... desăvârşită. Câteva dintre femeile participante – ofițeri Navy – au trebuit să treacă prin nişte probe care apoi au fost interpretate ca *pipăială, giugiuleală,* etc. Asemenea gesturi au mai avut loc în timpul ceremoniilor de inițiere ținute la Convențiile *Fraternității Tailhook,* dar se pare, că de data asta lucrurile au cam scăpat din mână.

Acuzațiile de hărțuire sexuală şi amenințările cu datul în judecată au zguduit întregul sistem din Navy. Câteva cariere militare au fost distruse în urma scandalului care a urmat, promovarea în grad a sute de ofițeri inferiori a fost amânată fie şi numai datorită simplei bănuieli că au fost implicați, iar toate programele oficiale de formare a conduitei intersexe au fost anulate.

---

130 Tailhook – cârligul din coada avionului cu care sunt prinse cablurile de aterizare de pe puntea portavionului.

Termenul „Tailhooked” (a fi agățat de coadă) a ajuns repede să simbolizeze orice potențial scandal de hărțuire ce le implica pe femeile din Navy.

Tombstone nu putea scăpa, totuşi, de o contradicție flagrantă. Dacă ignora o încălcare a regulamentelor acum, ba chiar o gira cu prezența sa, atunci cum ar putea obiecta la existența activităților sexuale care încalcă aceleaşi regulamente?

Inițierea se ținea pentru a ridica moralul.

Oare ce putea provoca mai mult rău: sexul la bordul navei, sau regulamentele draconice care interziceau acest lucru?

Răspunsul nu era uşor de dat. *„Femeile şi apa sărată nu se amestecă”,* spunea un vechi proverb marinăresc, iar Tombstone începea să fie de acord. *Papa Charlie* sau nu *Papa Charlie.*

Se reîntoarse la tastatură, reciti textul ca să-şi amintească unde a rămas, apoi continuă să scrie.

COB avea dreptate. Ținerea ceremoniei, chiar dacă e contrară regulamentelor, va fi benefică pentru moralul echipajului.

1745 Zulu

Sala de duşuri pentru aviatori, puntea 02 prova

USS Thomas Jefferson

— La dracu', Marge, Ai grijă unde-ți pui picioarele!

PH2 Margolis, proptit într-o grindă metalică transversală, se chinuia să intre peste o conductă de apă prin gaura creată prin îndepărtarea unui capac din izolația termo-fonică.

— Hey, omule, nu mă pocni în față! Dă-mi piciorul.

Simți cum mâna lui Kirkpatrik l-a împins cu putere înăuntru.

— Eşti bine?

— Îhî.

Margolis căuta să se subțieze pentru a se putea târî în spațiul strâmt dintre conductă şi izolație. Prin grilajul de dedesubt vedea fața lui Kirkpatrik aflat pe scară. Pe podeaua de gresie era o găleată şi un mop, sprijinit de dulapurile metalice din vestiarul de la duşuri.

Margolis şi Kirkpatrik ar fi trebuit să se ocupe de curățenie – singurul motiv plauzibil pentru prezența lor la duşurile rezervate ofițerilor – dar acum ei se ocupau cu ceva mai concret decât şmotrul.

— OK, dă-mi echipamentul.

Kirkpatrik îi înmână sacul de pânză. Margolis trebuia să se mişte repede cu asamblarea dispozitivului.

— Psst! Grăbiți-vă, băieți!

Era Hernandez, care ținea de şase pe coridor. Era speriat că vor fi prinşi. Totuşi, părea puțin probabil să vină cineva pe aici, la această oră. Majoritatea aviatorilor luau parte – strict neoficial şi neautorizat – la ceremonia *Nasurilor Albastre;* iar cei care nu se aflau acolo şi nici nu erau de serviciu, dormeau.

— Stai acolo, aproape că am terminat.

Hernandez începu să monteze la loc capacul, ghidat din interior de Margolis.

— Se vede ceva de jos?

— Nimic. Artă şi precizie.

— Izolație scuturată pe podea?

— Curat.

— Ok. E bine.

Deja tăiase un mic orificiu în panoul izolator. Acum introduse capătul unui tub de grosimea unui creion, care la celălalt capăt era prevăzut cu un aparat foto Nikon 35 mm SLR. După ce a fixat totul cu bandă adezivă, făcu verificarea. Prin vizor putea vedea perfect tot interiorul sălii

de duşuri.

— Hey, Kirkpatrik, se vede ceva neobişnuit aici, la mine?

— Nu, pot vedea obiectivul acela micuț numai dacă mă uit direct la el şi numai pentru că ştiu că trebuie să fie acolo. Hai că mă car de aici.

— OK. Da să nu mă uitați pe aici!

— Şezi blând, Marge, râse Kirkpatrik. Ne vom întoarce. Ce dracu', doar vrem să vedem şi noi fotografiile!

— Aşa o să vă convingeți. Nu sunt homo.

Şi tăcu, brusc ruşinat de tonul de milog al vocii sale.

— N-am spus niciodată că eşti, omule! Unii dintre băieți doar bănuiau ceva, să ştii. Dar asta nu înseamnă nimic.

— Stai să vezi ce-am să fotografiez! *Pussy,* dom'le! Tone de *pussy!*

— Hai că salivez deja! Ne vedem peste vreo două ceasuri!

A luat scara pliabilă pe un umăr, a tras găleata cu mopul după el, şi uşa s-a trântit.

Aerul prăfuit de pe conducte îl făcea să strănute. Rotea uşor obiectivul camerei căuta să găsească cel mai bun unghi. Avea o deschidere perfectă către băncile din fața vestiarelor. Pe de altă parte, dacă încerca să se concentreze pe zona duşurilor, n-ar fi văzut prea multe. Aici era mult mai bine. Întoarse ochii de la aparatul foto şi-şi privi ecranul

luminos al ceasului. La dracu'! mai avea ceva de stat.

2210 Zulu
Cabinele ofiţerilor inferiori
USS Thomas Jeferson

La uşă s-a auzit un zgomot, iar Chris Hanson se trase brusc înapoi şi încercă să apuce pătura mototolită pe jos, la piciorul patului.

Salteaua era atât de îngustă, încât nici nu se vedea de sub ghemul de mâini şi picioare goale ale ei şi ale lui Steve Strickland. Amândoi era goi, şi dacă cineva ar fi intrat peste ei, era clar că nu aveau unde să se ascundă.

Ea simți că se înroşeşte, iar inima-i bătea ca o mitralieră.

— Hey, Lobo, e OK, îi spuse Strickland. Linişteşte-te. Doar a trecut careva pe coridor.

— Şi dacă intră cineva?

— N-are cine. Ți-am spus că am aranjat cu colegii de cabină să nu ne deranjeze. Acum îşi pierd timpul în *Dirty Shirt Mess* şi nu vor veni aici înainte de ora 2400. Avem destul timp până atunci, ok?

Ea se întoarse în pat, cu pătura strânsă la piept,

privindu-l cu ochii larg deschişi.

— Doamne, Dumnezeule, Steve... doar nu le-ai spus ce facem aici, nu?

— Le-am spus doar că am să fiu cu tine. Îşi strecură mâna între coapsele ei, mângâind-o uşor. Dar pot să-şi facă propria opinie despre ce facem noi aici. Chiar contează?

Ea a oftat. Micul ceas electronic de pe perete indica ora 22: 11.

— Cred că nu.

Locotenentul Chris Hanson nu se considera o persoană timidă. Sincer, se înrolase în Navy cu speranța că va găsi un bărbat, bărbatul perfect... cineva ca tatăl ei, care a fost *Chief* în Navy cu douăzeci de ani înainte.

Dar aşa ceva.

Auzi pe cineva râzând pe coridor şi voci, dar prea înăbuşite pentru a putea înțelege ce spun.

— Nu ştiu de ce te-am lăsat să mă bagi în aşa ceva, Steve, spuse în şoaptă.

— Hey, cred că ai dorit-o şi tu, puişor. La fel de mult ca mine! îi desprinse pătura dintre degete şi o lăsă să alunece pe podea. Cuprinse cu palma sânul stâng, dezmierdând sfârcul cu vârfurile degetelor. Chris a închis ochii, în timp ce un fior fierbinte îi aluneca de-a lungul spatelui.

— Ştiu şi eu. Poate ar trebui să plec.

— Haide, Chris, făcu Strickland încetişor. Linişteşte-te. Ai muncit prea mult în ultimul timp. Ai şi tu dreptul la puțină destindere, OK?

— Dar dacă suntem prinşi.

— Eh, cui îi pasă! Adică, lucrurile astea se-ntâmplă, nu? Nu poți înghesui femei şi bărbați adulți împreună la bordul navei, luni de zile, şi să te aştepți să se ignore unii pe alții! Nu e ceva normal!

Ea scoase un mic hohot de râs şi se relaxă puțin în brațele lui.

— Desigur, continuă el, continuând mângâierile, dacă sună chiar acum *Alarma,* am arăta cam ciudat alergând goi puşcă prin mulțime, încercând să ajungem rapid la posturile de luptă.

Se puseră amândoi pe râs, iar Hanson simți cum i se evaporă teama. Ştia că şi alte femei o făceau cu bărbații, pe navă. Rose Damiano de exemplu. Şi Cyntia Thomas. Era uşor să vorbeşti despre atitudine profesională, concentrare pe atribuțiuni – dar ce dracuoamenii se comportau omeneşte. De fapt, se părea că cu cât situația era mai extremă – pericol, aglomerație, continuă/neîntreruptă stare de tensiune – cu atât se comportau... ei bine, *omeneşte.*

Regulamentele, prelegerile, chiar şi dificultatea de a găsi o oră de intimitate la bordul navei, nu părea să-i descurajeze.

De fapt, era chiar ceva excitant la gândul că în orice clipă, camarazii de cabină ai lui Steve ar putea intra peste ei, prinzându-i în plină acțiune. Ea a fost întotdeauna nițel nebunatică; porecla „Lobo", căpătată încă de la Pensacola, era prescurtarea de la *lobotomy.*

Strickland continuă să-şi facă de lucru cu sânii ei, până când sfârcurile sau întărit ca nişte gloanțe.

Doamne, se gândi, chiar avea nevoie de aşa ceva, de intimitatea şi căldura unui anumit bărbat, în acest *oraş* plutitor, supraaglomerat. Când s-a oferit voluntar pentru serviciul pe portavion credea că a dat lovitura, dar noutatea de a fi una dintre cele numai câteva fete printre şase mii de bărbați a trecut repede.

Îşi strecură mâna între ei, pipăindu-l. Simțea nevoia, acum.

— *Fuck me,* Steve, îi suflă în ureche. *Fuck me hard.*

CAPITOLUL 8

Vineri, 13 martie
0430 Zulu +2
Lângă golful Kola
USS Galveston

Uneori plictiseala părea să crească la fel ca presiunea apei pe coca exterioară a submarinului în imersiune, până când *carnea şi sângele,* la fel ca cel mai tare oțel, sfârşeau prin a ceda.

Desigur, plictiseala a dispărut acum cinci ore, când *Galveston* a început să se strecoare prin sistemul apărării de coastă ruseşti.

Commander Richard Montgomery era căpitanul[131] submarinului *Galveston,* clasa Los Angeles, SSN 770. Era nou-venit la bord, preluând comanda doar cu două luni mai înainte. Subul făcea parte oficial din CBG-14, dar în ultimele săptămâni a patrulat în zona de nord a peninsulei Kola, cu misiunea aproape sinucigaşă de a monitoriza giganții ruseşti.

---

[131] Captain – A nu se confunda gradul cu funcția.

Cu circa zece ore mai devreme, subul s-a ridicat la adâncime periscopică şi şi-a extins catargul cu antena radio, suficient de mult, cât să preia un set de mesaje codate retransmise prin satelit de la bordul crucişătorului *Shiloh,* aflat în marş spre Capul Nord alături de *Jefferson* şi alte cinci nave de război. Transmisia a inclus şi o confirmare a ordinelor primite anterior: să pătrundă cât mai adânc în golful Kola şi să supravegheze mişcările marilor submarine nucleare purtătoare de rachete, *boomers.*

— *Bridge,* Sonar. (Puntea de comandă, Sonarul.)

Montgomery ridică un microfon.

— Bridge, aye[132]. Spune.

— *Sir,* sonarul a detectat un contact de suprafață, *Sierra Two,* pe direcția 175. Două elice, ecouri slabe. Sună ca un *schimmer* ce vrea să iasă din golf.

„Schimmer" era, în argoul celor de pe submarine, o navă de suprafață.

— Sonarul, Căpitanul. Poți să-l identifici?

— Încă nu, domnule. Îl căutăm în baza de date. După părerea mea – profesională – este un vânător de submarine.

---

[132] Aye aye – expresie consacrată în Navy anglo-americană prin care se confirmă primirea unui ordin; esye mai mult decât un simplu YES, fiind o triplă confirmare: Am auzit (ordinul) – L-am înțeles – Îl execut imediat.

Din Clasa Riga, sau poate Mirka II.

— Stai cu ochii pe el, Ekhart. Foarte încet înainte! Linişte la bord!

— Maşina: foarte încet înainte, am înțeles. Linişte la bord.

— *Diving officer*[133]. Ce adâncime avem sub chilă?

— 150 metri, nisip şi mâl pe fund.

— Cârma: bine aşa. Dune la 140 m, încet.

— Cârma: bine aşa, *aye*, sir.

— *Planesman*[134], dă-mi minus cinci grade. Du-ne la adâncime 140 m.

— Minus cinci grade, 140 adâncime, *aye, sir.*

Echipajul submarinului nuclear, treizeci de ofițeri şi 120 marinari, funcționa cu o precizie de mecanism bine uns, printr-o suită de ordine repetate ca o *litanie.* Amiralul Hyman Rickover, tatăl Marinei nucleare americane, a stabilit fiecare detaliu al procedurii de repetare multiplă a fiecărui ordin cu aproape patruzeci de ani mai înainte, ca o garanție împotriva comiterii vreunei greşeli care ar putea ucide nava

---

133 Ofițerul care supervizează manevrele de scufundare/ridicare la suprafață.

134 Planesman – marinarul aflat la unul dintre planurile prin care se comandă scufundarea/ridicare submarinului.

odată cu toți cei de pe ea.

O sută patruzeci de metri însemna pentru *Galveston* să fie la doar câțiva metri de fund. Cu singura elice abia învârtindu-se, cu flotabilitatea neutră precis echilibrată, trebuiau să se folosească de momentul de inerție al navei pentru ajungerea la adâncimea programată, apoi să se reechilibreze când chila răscolea mâlul negru de pe fundul mării la doar câteva mile de intrarea în golful Kola.

Montgomery simți sub picioare uşoara înclinare a punții de oțel, apoi submarinul se reechilibră.

— Adâncime 140, anunță subofițerul de la planurile anterioare.

— Bine aşa. Căpitane, adâncime 140. Avem 10 în sub chilă.

Vorbeau aproape în şoaptă, respectând rutina de *liniște la bord.* Întreg personalul care nu se afla la posturile de luptă erau în cuşete, atât pentru a se evita producerea de zgomote inutile, cât şi pentru a menține liberă calea de acces spre prova şi pupa, care ar fi putut fi blocată de oameni ce se mişcă inutil. Marinarii purtau încălțăminte cu talpă de cauciuc, iar dispozitivele a căror funcționare nu era absolut necesară – maşina de făcut gheață sau automatul de răcire a apei, de exemplu – au fost oprite.

— Foarte bine *Diving Officer,* spuse Montgomery. Menține adâncimea şi asieta[135].

— Menţin adâncimea şi asieta, *aye, sir.*

O sută patruzeci de metri părea a fi multă apă, dar era doar cu 20 m mai mult decât lungimea lui *Galveston.* Nava era capabilă să se scufunde la 400 m sau chiar mai mult, iar a acționa atât de aproape de țărm era întotdeauna o provocare majoră pentru un submarin. Creşteau substanțial şansele de a fi descoperit, şi în acest caz, nu era loc pentru manevre de evitare sau să se ascundă.

Undeva mai în urmă, poate la zece mile, era o unitate nou venită în componența CBG, încă un submarin îmbunătățit din Clasa Los Angeles, *Morgantown.* Împreună, cele două submarine nucleare au cooperat strâns în timpul deplasării spre coasta din zona Murmansk, mişcându-se cu extremă silențiozitate prin cea mai mortală rețea de apărare anti-submarină a planetei.

Acum se aflau în interiorul celor douăsprezece mile marine ale apelor teritoriale ruseşti. Golful Kola se deschidea drept înainte, iar mica insulă numită Ostrovul Kildin se afla la mai puțin de şapte mile la tribord. Situația

---

[135] Asieta – orizontalitatea navei.

lor era complicată de faptul că trebuiau să navigheze spre sud printr-unul dintre cele mai aglomerate canale de navigație ale fostei Uniuni Sovietice, singura cale de acces către porturile Murmansk, Severomorsk şi Polyarny. Submarinele de atac erau, cu certitudine, cele mai importante *unelte* din inventarul US Navy... deşi aviatorii sau marinarii de pe navele de suprafață nu ar fi admis cu niciun chip acest lucru. Când diplomația dădea rateuri undeva în lume, trimiterea unui CBG era un mod excelent mijloc de a transmite un mesaj – unul foarte hotărât – părții recalcitrante: *„Băgați-vă mințile-n cap, sau vă facem una cu pământul!”*. Din timp în timp, pe măsură ce conflictele regionale şi războaiele locale izbucneau peste tot, strategii de la Washington repetau fraza onorantă: *„Unde sunt portavioanele?”*

Dar mult mai des era necesară o abordare mai diplomatică – sau mai discretă – şi un portavion cu nouăzeci de avioane staționat în largul coastei din zona *fierbinte,* nu era chiar cel mai confortabil răspuns. Dacă un CBG intra adânc în apele teritoriale străine, era un act de război.

Dar un submarin, pe de altă parte... era ceva diferit. Un *sub* de atac din Clasa Los Angeles putea staționa silențios în apele inamice, supraveghind traficul radio, navele,

avioanele, sursele radar, apoi să plece, fără ca cineva să bănuiască prezența sa. În timpul războiului rece, submarinele de atac americane au pătruns în mod repetat în apropierea zonelor sovietice puternic păzite din golful Shelichova, strâmtoarea Tatarskiy, Marea Albă şi golful Finlandez. Misiunile îndeplinite în timpul acestor operații erau în continuare clasificate ca STRICT SECRETE.

— Puntea de Comandă, Sonarul.

— Puntea de Comandă. Ce-i, Ekhart?

— Am identificat un contact *Sierra Two.* Fregată din Clasa *Riga.* În continuare pe 175. Estimez că va vira la viteza de 15 noduri.

Fregată din Clasa *Riga,* vânător de submarine, desigur. Avea ceva mai puțin de 100 m lungime şi un deplasament de circa 1200 t. Dotată cu un sonar de înaltă frecvență tip Herkules sau Pegas. Armament ASW, inclusiv lansatoare de rachete RBU2500, mine de adâncime şi torpile de 533 mm.

Ping!

Fiecare om de pe *Galveston* a înghețat cu privirea în sus.

— Puntea de comandă, Sonarul. *Sierra Two* şi-a activat sonarul.

Existau două tipuri de sonar, pasiv şi activ. Cu cel pasiv, se ascultau doar zgomotele produse de o țintă – elicele,

motoarele, pompele de recirculare a apei la reactorul nuclear, sau *clang-ul* produs de scăparea accidentală a unei unelte. Pe de altă parte, sonarul activ transmitea un impuls sonor, apoi asculta reflectarea acestuia produsă de o țintă solidă. Mult mai precis decât cel pasiv – putând să măsoare chiar şi distanța la care se afla – avea dezavantajul că alerta vasul-țintă. Submarinele preferau să-l folosească pe cel pasiv. Totuşi, distrugătoarele şi alte nave ASW de suprafață nu se preocupau dacă sunt auzite sau nu. Acesta, în mod sigur, baleia canalul Kola în căutarea de intruşi, exact ca *Galveston.*

Ping!

Se apropiau. Montgomery putea auzi cum acel *chung-chung-chung* produs de elicele fregatei, creştea în intensitate.

Ping!

Chiar dacă echipajul de pe *Galveston* putea auzi impulsurile sonarului activ de pe nava ce se apropia de ei, nu însemna neapărat că au fost descoperiți.

Un sonar era ceva mai complicat decât o sursă de impulsuri sonore, respectiv de recepționare a ecoului; discontinuitățile între straturile de temperatură şi salinitate ale apei, puteau refracta direcția sunetului în mod aleatoriu,

iar un submarin aflat foarte aproape de fundul mării putea fi mascat de zgomotul de fond. Canalele de navigație ca acesta erau în mod obişnuit pline de gunoaie şi resturi aruncate de la suprafață, iar în apropierea bazelor navale erau efectiv împănate cu hidrofoane, mine marine telecomandate, şi diverse tipuri de echipamente de detectare. Chiar dacă operatorii de la sonarul rusesc auzeau ecoul, îl puteau uşor interpreta greşit. Obținerea de informații corecte dintr-un simplu ecou al sonarului era o ştiință, dar şi mai mult, o artă.

Ping!

Zgomotul elicelor se auzea aproape deasupra capului. Oare îi depistaseră?

Toți ochii de pe puntea de comandă, care nu erau obligați să urmărească necontenit vreun instrument de control sau întors spre tavan, ca o încercare de a *pătrunde* prin coca dublă şi straturile de apă de deasupra, ca să vadă cum nava rusească se apropie... se apropie... apoi zgomotul motoarelor de pe *Riga* descreşte şi se pierde în depărtare.

Şi a dispărut.

Montgomery lăsă să-i scape un uşor oftat. Deşi temperatura în interiorul submarinului era menținută constantă la 170, uniforma kaki îi era udă de transpirație

sub brațe şi pe spate. Mâna stângă îl durea de la forța cu care ținuse strâns o bară-suport a periscopului.

— Doar rutină, spuse dându-i drumul şi masându-şi degetele. Un fleac.

Câțiva dintre oamenii prezenți în camera de control a punții de comandă au chicotit cu oarecare nervozitate.

— Ofițerul mecanic, Căpitanul. Rotații pentru 5 noduri.

— Rotații pentru cinci noduri, *aye, sir.*

Galveston continua furişarea spre sud, intrând şi mai adânc în Golful Kola.

0615 Zulu

Tomcat 201

USS Thomas Jefferson

Lieutenant j.g.[136] Kathleen „Cat"[137] Garrity era aşezată pe locul din spate al unui F-14 Tomcat, parcat la tribordul punții de zbor de pe *Jefferson.* Siguranțele – marcate cu mici

[136] Lieutenant junior grade – grad în US Navy (cod NATO OF-1); echivalent *locotenent.*

[137] Cat – pisica. În argou: o tipă pe care realmente ți-o doreşti să o ai pe „inventar".

bannere roşii – care asigurau mecanismul de ejectare a scaunului fuseseră deja înlăturate. În față, CO a-l escadrilei *Viper,* comandorul Willis „Coyote”[138] E. Grant, executa *preflight*[139]*-ul* dinaintea decolării.

— Închid cupola, o anunță Coyote prin circuitul intern ICS[140]. *Bula* de plastic transparent se lăsă uşor peste capete şi se autoblocă.

— Pornesc motoarele.

Inima lui Cat bătea cu putere sub chingile hamului ce o asigura de scaun şi sub costumul de zbor anti-G. Respirația şuierătoare îi zvâcnea în urechi prin cauciucul măştii de oxigen. Cele două motoare F110-GE-400 s-au trezit la viață, zgomotul pătrunzând în carlingă ca un tunet ascuțit.

Îşi concentră atenția pe finalizarea pe propriul ei *preflight:* trecut WCS pe STBY; aşteptă să se aprindă ledul la *Weapons Control System,* apoi comută contactul de la OFF la AWG-9:

— *AWG-Nine light's out,* spuse. Totul era aşa cum

---

[138] Coiotul – joc de cuvinte între numele celebrului personaj de desene animate *Wil E.* Coyote şi numele pilotului *Willis E.* Grant.

[139] Preflight – setul de verificări şi manevre care se fac înainte de decolare.

[140] ICS – sistemul intern de comunicații.

trebuie.

— *Roger,* confirmă Coyote.

În continuare ea a trecut comutatorul *Nav Mode,* aflat în stânga display-ului radar, de pe OFF pe NAV, a setat IFF pe STBY şi a reglat butoanele radio pe BOTH ŞI ON. Pe o consolă în stânga genunchiului era un grup de taste. Cu mare grijă, citind notațiile de pe fila introdusă în buzunarul transparent de pe coapsă, a introdus în computer datele referitoare la poziția geografică curentă a lui *Jefferson:* 22.05.15 Est, 71.00.35 Nord – adică la circa 80 mile de coasta nordică a Norvegiei. În sfârşit, verifică întrerupătoarele circuitelor, vizual, pe cele aflate pe consolă şi pipăindu-le pe cele de sub scaun. Toate erau în poziție corectă.

— Întrerupătoarele, toate OK.

O bufnitură puternică sub avion mai că o sperie. Tehnicieni în veste albastre începuseră să elimine suporții şi calapoadele care asigurau avionul de 30 t pe poziție, pe puntea de zbor. Un *dirijor* de avion cu o cască cel făcea să semene cu Mickey Mouse, echipat cu o vestă galbenă s-a poziționat în lateral-fața avionului, cu brațele ridicate, semnalând ca un polițist într-o intersecție aglomerată.

Fiecare membru de echipaj de pe puntea de zbor purta o

vestă colorată, conform unui cod, care-i identifica specializarea: *galben* pentru cei ce dirijau avioanele, *verde* pentru mentenanță şi cei de la cablurile arestoare, *maro* pentru *căpitanii* avioanelor, *mov* pentru cei de la alimentarea cu combustibil, *roşu* pentru pompieri şi cei ce manipulau armamentul şi muniția, *alb* pentru monitorii de securitate, *haşurate* alb-negru pentru inspectori şi *vânătorii de probleme.*

— Gata, spuse Coyote. *Gold Eagle* 201 rulează.

Ghidat de vesta galbenă, Tomcat a traversat încet puntea de zbor până în spatele unui JBD aflat în poziție ridicată. De aici, catapulta tocmai lansase în înaltul cerului un avion, iar aburii ce acționau mecanismul se roteau ca nişte norişori aflați la joasă înălțime.

JBD[141] a fost repliat la orizontală, iar Coyote îşi ghidă Tomcatul înainte, aliniindu-l cu şina catapultei de la tribord.

Din carlinga aflată destul de sus deasupra punții, ca o lojă de lux într-o sală de spectacol, Cat avea o privelişte minunată asupra mării şi a cerului ce o înconjurau. Mai erau doar câteva minute până la apariția zorilor, care – la

[141] JBD – jet blast deflector – panou metalic înalt de cca 2 m, ce se ridică din orizontalitatea punții de zbor aproape la verticală, pentru a deflecta în sus jeturile de gaze ale motoarelor avionului ce decolează.

această latitudine şi în acest moment al anului – se va întâmpla la ora 0640. Cerul era senin, cu doar o fâşie de nori albastru-purpurii la orizont. Spre pupa şi babord cerul încă mai era întunecat ca în miez de noapte; spre prova şi tribord, spre est, apăruse deja o geană de lumină azuriu-aurie, iar partea superioară a norilor capta lumina portocalie a soarelui încă ascuns sub orizont. O stea sclipitoare – de fapt, planeta Venus – strălucea ca un girofar, jos, spre sud-est. În toate direcțiile, se întindea oceanul de un albastru-verde adânc, până ce se pierdea, departe, în ultimele rămăşițe ale nopții.

Cu zgomot de tunet, motoarele Tomcat-ului 206 din stânga ei îşi ridicară glasul; avionul tremura, împotrivindu-se puterii lor năprasnice, abia stăpânit de frâne. Vesta galbenă şi-a executat *baletul* arătând cu mâna spre sabotul catapultei, apoi fandă atingând puntea cu palma. La acest semnal, ofițerul de la catapultă, din mica lui cabină aflată la nivelul pistei, într-o parte, a apăsat butonul. Tomcat 206, cu *lieutenant* Bruce „Mustang" Davis la manşă, a țâşnit din catapultă. Aburii readuceau sabotul în poziția *stand by,* pregătindu-l pentru următoarea lansare.

Între timp, alți membri de echipaj au făcut preparativele finale pentru 201.

Vestele roşii au înlăturat siguranțele de la armament: patru rachete AIM-54C Phoenix[142], două AIM-9M Sidewinder[143] şi două noi AMRAAM[144] ghidate prin radar care abia acum intrau treptat în dotare, ca înlocuitoare pentru *prea-puțin-satisfăcătoarele* SPARROW[145]. Unul dintre ei a ridicat mănunchiul de fire pentru a fi văzute de Coyote şi Cat, verificare că toate armele sunt, acum, gata de *foc.*

O vestă mov, un *grape[146],* în argoul echipajului, a ridicat deasupra capului o placă pe care scrisese 65.000. Reprezenta greutatea totală a Tomcat-ului. O verificare dublă cu Coyote era necesară pentru ca cei de la lansare să regleze forța catapultei.

Vestele verzi se aflau sub avion, ataşând sabotul catapultei, şi încheind toate preparativele dinainte de

---

[142] AIM-54C Phoenix – rachetă aer-aer cu ghidare radar şi rază mare de acțiune, concepută special pentru avionul F-14 Tomcat.

[143] AIM-9M („Mike") Sidewinder – rachetă aer-aer cu rază scurtă de acțiune, cu ghidare în infraroşu.

[144] AMRAAM (Advanced Medium-Range Air-to-Air Missile) – rachetă cu ghidare radar-activ (tip „trage-şi-uită").

[145] AIM-7 SPARROW – rachetă aer-aer cu rază medie de acțiune şi ghidare radar-semiactiv.

[146] Grape – boabă de strugure.

lansare.

„Father, Son, Holy Ghost, Amen”[147], i-a răsunat în căşti, o litanie murmurată. Coyote executa vechiul ritual a l piloților navali, „fâlfâind” din profundor şi eleroane, prin mişcarea manşei înainte/înapoi/stânga/dreapta, apoi apăsând pedalele direcției cu tălpile.

— Aparatura setată? a întrebat Coyote.

— Gata pentru decolare, a răspuns.

Oare el îi putea auzi prin ICS cât de tare îi bate inima? Avea gura uscată, dar, în interiorul mănuşilor de zbor, palmele erau umede. Îl putea auzi pe *Air Boss* cum discută prin radio cu Coyote, şi le acordă autorizația de decolare. O lumină de semnalizare pe insulă devenise verde. Gata pentru lansare! S-a lăsat mult pe spate, îndesând casca în tetieră cât de mult se putea, s-a încordat, luptând în acelaşi timp cu tensiunea ce pusese stăpânire pe ea. Văzută din carlingă, peste umărul lui Coyote, lungimea şinei de catapultă părea, ca de obicei, incredibil de mică. Ca răspuns la semnele vestei galbene, puterea motoarelor a crescut ca o erupție vulcanică. Tomcat vibra ca un vultur mare, gri, gata de zbor.

---

147 Father, Son, Holy Ghost, Amen – În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, Amin.

Oare de câte ori decolase ea de pe un portavion? De mult nu mai ținea socoteala... dar excitarea dată de amestecul de teamă şi adrenalină era mereu aceiaşi.

Coyote a salutat scurt vesta galbenă, indicând că este gata. Tehnicianul a ridicat mâna, apoi s-a răsucit într-o fandare grațioasă şi puse palma pe punte. WHAM!

Tomcat a accelerat de la zero la 170 mph (273 km/h) în două secunde, tunând peste *Jefferson* într-o dezlănțuire de putere brută. Dacă ceva ar merge rău, dacă catapulta nu ar dezvolta suficientă forță, ei ar fi aruncați peste prova direct în mare... şi le-ar rămâne doar o fracțiune de secundă să tragă de inelul galben-negru dintre picioare – care declanşa ejectarea – şi să se salveze.

— *Wheehooo!!!* a chiuit Coyote din postul anterior. Mişto praştie!

Şi urcau, urcau... şi s-au înfipt ca o rachetă în lumina aurie a zorilor de deasupra orizontului estic. Pe măsură ce continuau să urce... la o mie... două mii de metri... şi tot mai sus... cerul de deasupra era o minunăție pură.

Pentru ASTA a vrut Kathy Garrity să fie ofițer de zbor în Navy, în ciuda protestelor părinților, în ciuda antrenamentelor dure, a studiului intens cărora le-a sacrificat ultimii câțiva ani.

— O, Doamne, cât e de frumos! a strigat în ICS, neputând să-şi stăpânească emoția.

— Amin! fu de acord Coyote. Hai să mergem acolo, să vedem ce poate face *lada* asta.

Aripile Tomcat-ului, care la decolare fuseseră complet extinse – pentru a avea portanță maximă – erau acum retrase, transformând avionul într-un *vârf-de-lance* perfect pentru vitezele supersonice.

Accelerând în continuare, continuau să urce spre slava albastră-aurie.

0630 Zulu
Hawkeye 761
Douăzeci de mile la nord de Capul Nord

Cu câteva ore mai înainte, E-2C Hawkeye fusese lansat de catapulta doi de pe *Jefferson.* Acum patrula mult în fața portavionului pe cursul acestuia către nord-est. Era unul dintre cele patru avioane din escadrila VAW-130 Cat's Eyes, ambarcate. Era, practic, un radar aeropurtat care putea detecta de timpuriu orice țintă aeriană sau de suprafață care putea constitui o amenințare pentru CBG. În această

eră a propulsiei reactive de înaltă performanță, Hawkeye era propulsat de două motoare turbopropulsoare Allison, cei asigurau o rază de acțiune de 200 mile sau 6 ore de patrulare în zonă. Elementul distinctiv îl constituie marele radom, „farfuria” cu diametrul de 8 metri montată în partea superioară, deasupra fuselajului, şi care se roteşte de opt ori pe minut. Forma sa aerodinamică asigură destulă portanță pentru a-şi susține propria greutate şi adăposteşte antena puternicului radar APS-125 care-i permite lui E-2C să monitorizeze ținte aflate la peste 240 mile nautice.

Echipajul este format din cinci membri: doi piloți, un ofițer la centrul de informații de luptă, un controlor aerian, şi un operator radar.

Deşi soarele răsărise deja, interiorul avionului era protejat, singura lumină fiind cea provenită de la ecranele verzui ale monitoarelor. Consola centrală a operatorului radar era invadată de *bleep*-uri luminoase ce desemnau ținte neidentificate intrate în raza de acțiune a lui E-2C.

Ofițerul CIC[148] şi controlorul aerian studiau cu nelinişte monitorul.

---

[148] CIC – Combat Information Center – Centrul de Informații de Luptă.

— Dumnezeule mare! Asta-i o veritabilă Armada[149]!

— Să-i anunțăm! spuse CIC.

A luat un microfon şi a început să vorbească precipitat.

— *Homeplate, Homeplate,* apelă codul lui *Jefferson. Echo-Tango* 761. Avem contacte multiple, repet, contacte multiple, de la 100 până la 150, distanța 240 mile nautice.

Operator radar era *Radarman First Class* Richard Lee. În vârstă de 24 de ani – aflat în Navy de şapte ani – nu mai văzuse niciodată asemenea desfăşurare de avioane, cu excepția, probabil, la exercițiile de război ce simulau un atac rusesc total.

Hawkeye zbura mult înaintea lui *Jefferson* şi se afla deja în zona de patrulare desemnată, la douăzeci de mile nord de Capul Nord. Din această poziție avantajoasă şi de la înălțimea de circa 10.000 m, putea *vedea* adânc în interiorul peninsulei Kola, reprezentat pe displayul său ca o rețea de linii codificat-colorate. Nu se întâmpla nimic la Polyarny şi Murmansk, dar cerul era aglomerat cu avioane decolate de pe aerodromurile din Titovka, Pechenga, ZaPolyarny, Nikel.

Asta însemna că…

---

[149] Armada – formațiune militară de mari dimensiuni (origine din limba spaniolă: Invencible Armada – flota spaniolă care în 1588 a încercat să invadeze Anglia).

— *Sir,* spuse indicând displayul, au trecut linia.

Era adevărat. Avioane decolate de la Nikel şi Pechenga – aerodromuri aflate în imediata apropiere a graniței cu Norvegia – deja survolau frontiera. Alte avioane veneau pe aceeaşi direcție, dinspre sud şi est, de pe aerodromuri aflate dincolo de raza de penetrare a radarului lui E-2C.

— *Homeplate, Homeplate,* apelă ofițerul CIC. Oare cum de putea păstra o voce atât de liniştită? *Echo-Tango* 761. Avem FIRE. Repet, avem FIRE. *Bogies*[150] pe vectori de interceptare spre *Homeplate.*

Un FOC (FIRE), era termenul cod ce însemna un *posibil atac în desfăşurare.*

După cât putea Lee să-şi dea seama după datele afişate de radar, se părea că toate avioanele din Eurasia erau în aer.

Iar destinația lor părea a fi *USS Thomas Jefferson.*

CAPITOLUL 9

Vineri, 13 martie

[150] Boghie – în argoul profesional aeronautic este un avion neidentificat.

0631 Zulu +2

Viper Ready room

USS Thomas Jefferson

Batman deja se îndrepta către *ready room* a escadrilei Viper pentru gustarea de dimineață când a răsunat alarma în megafoanele 1-MC montate pe pereți.

— Apel general, apel general! Toată lumea la posturile de luptă!

Chiar înainte de sfârşitul apelului, Batman a rupt-o la fugă pe coridoare, uneori depăşindu-i chiar şi pe băieții – şi unele femei – chiar mai tineri decât el, care se îndreptau cu maximă de viteză şi pe cel mai scurt drum, către posturile lor. La prima vedere părea un haos total, dar la a doua, devenea clar că fiecare om avea un loc precis unde trebuia să ajungă şi o sarcină de îndeplinit, şi nu era câtuşi de puțină confuzie în efortul de a mobiliza rapid şase mii de oameni la posturile lor de luptă de la bordul navei.

Batman a pătruns ca o explozie în *ready room,* în fruntea unui grup de piloți şi RIO. Sala era mobilată cu birouri de lemn ca o sală de clasă din anii ’50. Alături erau vestiarele şi o cabină de duş, unde personalul navigant îşi ținea uniformele şi costumele speciale de zbor care-i ajutau să nu

leşine în timpul manevrelor cu mulți G ce apăreau în fazele luptei aeriene.

Pe măsură ce-şi scotea uniforma kaki a conştientizat faptul că unii dintre cei ce se îngrămădeau umăr la umăr alături de el erau... femei.

În mod normal, ofițerii naviganți din VF-95 împărțeau zona de echipare după o regulă nescrisă, adică se întorceau cu spatele, acordându-le colegilor de sex opus un oarecare grad de intimitate, dar când era vorba de *alarmă* şi fiecare secundă conta, nu era timp pentru *maniere.*

La doar câțiva centimetri în stânga sa, Cyntia Thomas tocmai îşi aruncase sutienul. La dreapta, Chris Hanson – aplecată, cu fundul în el – se chinuia să intre în costumul impermeabil de supraviețuire în apa rece, care se punea pe sub costumul de zbor, o manevră dificilă chiar şi când aveai suficient spațiu şi timp ca să te mişti.

Sala era aglomerată, gălăgioasă, plină de tensiune, dar nu se făcea niciun comentariu legat de nuditate, nicio glumiță idioată, nici măcar replica energică: *„Țineți ochii acasă!”*

În câteva minute, Batman a tras şi ultimul fermoar al costumului de zbor, a înhățat un *clipboard* gata pregătit cu lista de verificare, pix, carnet şi – complet pregătit – s-a

întors rapid înapoi în *ready room.*

Un monitor tv de dimensiuni mari era suspendat sus pe peretele frontal, chiar lângă PLAT, şi cineva îl pornise deja. Ecranul PLAT arăta un avion Hornet din escadrila VIA-161 gata de lansare de pe puntea de decolare din babord (aflată în unghi față de axul longitudinal al navei), dar marele tv continua să arate doar logo-ul *USS Thomas Jefferson,* o provă stilizată de CVN cu motto-ul „COMBAT READY".

Batman s-a trântit într-un scaun lângă obişnuitul său RIO, *lt-commander* Ken „Malibu"[151] Blake, un tip blond originar din sudul Californiei. O secundă mai târziu logo-ul de pe ecranul tv a fost înlocuit de chipul lui Tombstone.

— Bună dimineața, *Air Wing* 20, vorbi direct în cameră. Voi fi scurt şi la obiect. Acum câteva minute, patrula noastră AEW[152] a semnalat un mare număr de avioane ruseşti decolate de pe aerodromuri militare din partea de nord-vest a peninsulei Kola. Datele disponibile sunt actualizate în fiecare minut, dar, în acest moment, apreciem că e vorba de cel puțin o sută douăzeci de aparate. Unele

[151] Malibu – celebra plajă californiană. În argou: masculul perfect (înalt, blond, bine făcut, bronzat, succes la femei, etc).

[152] AEW – Airborne Early Warning – avion pentru cercetare şi alarmare îndepărtată.

dintre formații au trecut deja frontiera norvegiană şi sunt pe un curs de interceptare cu CBG.

Tombstone se adresa simultan tuturor escadrilelor de pe *Jefferson,* din micul studio Tv aflat în Centrul de Informații, pe scurt CVIC sau CIVIC.

Batman îl cunoştea îndeajuns de bine ca să ştie că ar fi preferat să se afle aici, cu cei din *Viper,* dar ca CAG avea responsabilitatea întregului *Wing,* inclusiv a celor două escadrile de Tomcat şi a celei HS-19 de elicoptere SH-3.

— CBG a trecut deja la starea de defensivă pe direcția de atac, continuă Tombstone. *Admiral* Tarrant a ordonat ca întregul trafic radar şi radio de la bordul lui *Jefferson* să fie întrerupt. CATEC va fi iar prezent în eter numai când va trebui să vă readucem pe voi acasă pentru realimentare cu combustibil şi muniții. Toate comunicațiile de luptă şi de control al comandamentului se vor face prin intermediul lui *Shiloh.*

Această mişcare tactică a fost pusă la punct pe la începutul anilor ’80 şi folosită de atunci în numeroase ocazii. Cât de mare era el, un portavion putea deveni practic invizibil dacă toate transmisiile radar şi radio – care-l făceau să lumineze ecranele inamice ca un zgârie-nori din New York noaptea – erau oprite.

Cruiser-ul putea prelua întreg traficul radar şi îndatoririle comandamentului de luptă, transformându-se el însuşi într-o țintă, desigur... dar una extrem de bine apărată.

— Pe durata acestei operațiuni numele de cod pentru *Shiloh* va fi *Hotspur.*

Spus pe scurt, la *foc automat,* el se va ocupa de întreaga mişcare a *Air Wing.* Patru Tomcat din VF-95 aflate acum în aer, CAP, au fost poziționate la 250 mile înaintea lui *Jefferson* ca BARCAP[153], între inamicul care se apropie şi portavion. Patru avioane din VIA-161 Javelin aflate în stare de Alarmă-15, au fost trimise în misiune de interceptare cu bombe şi rachete aer-sol, ca avanpremieră la atacul cu rachete Sidewinder şi AMRAAM.

Restul celor din VF-95 vor urma la lansare, pentru a întări BARCAP. Era vital de a menține în aer cât mai multe Tomcat, ținând cont că dintre toate avioanele de la bord, doar F-14 putea fi armat cu rachetele AIM-54C Phoenix.

A doua escadrilă de Tomcat, VF-97, este armată chiar acum numai cu Phoenix, câte şase de căciulă. Între timp cât

---

[153] BARCAP – Barrier Combat Air Patrol – patrulă aeriană de luptă ce are ca scop interdicția accesului avioanelor străine către formațiunea navală protejată.

mai multe Hornet din Javelin vor fi lansate până când cele din VF97 vor fi armate şi decolate.

În sfârşit, ambele escadrile Tomcat de pe *Jefferson* se vor afla în aer, pregătite să lanseze rachetele cu rază lungă Phoenix împotriva ruşilor ce se apropie. Imediat ce-şi vor fi epuizat muniția, se vor întoarce pe *Jefferson* pentru rearmare, în timp ce cele două escadrile de Hornet le vor lua locul împotriva ruşilor supraviețuitori primului atac.

Avioanele EA-6 de supraveghere electronică se vor afla mult înainte, pentru a monitoriza radarele şi comunicațiile inamicului.

Submarinele *de vânătoare* Viking vor fi poziționate pentru asigurarea unei protecții ASW în jurul CBG; avioanele de atac la sol A-6 Intruder, nefolositoare în acest fel de luptă, rămân la bord ca să nu ne stea în drum.

Trebuie să accentuez, a continuat Tombstone, că încă nu ştim dacă intenția ruşilor este să desfăşoare un atac direct şi masiv, ori doar ne atenționează să ne cărăm de lângă apele lor teritoriale. BARCAP le va testa intențiile, iar între timp, până când voi toți veți fi *în aer,* vom şti dacă e albă sau neagră. Totuşi, până atunci, toate armele vor fi blocate, şi se va *deschide focul* numai la ordinul direct primit de la CIC. Imediat ce se confirmă că forțele ruseşti intenționează o

acțiune ostilă, aprobarea de *liber-la-arme* va fi dată de CIC de pe *Shiloh.*

Tombstone a mai adăugat câteva informații despre curs şi raportul serviciului meteo – cer senin, vizibilitate nelimitată, vânt din direcția nord-vest cu viteza de zece noduri.

— Asta-i toată *ghiduşia,* a încheiat. Vă urez tuturor „Noroc" şi „Domnul să fie cu voi"!

Batman se întrebă, amuzat, dacă termenul „men", evident scăpat sub presiunea situației, a supărat pe vreuna dintre femei. Dar se părea că nu s-a formalizat niciuna.

Asta era bine. Nici nu era timp pentru mofturile impuse de politică; nu acum, când era în desfăşurare asemenea misiune de luptă.

— OK, tot poporu'! a ridicat Batman vocea pentru a se face auzit peste rumoarea din sală. L-ați auzit pe şefu'! *Let's go kick ass and take names*[154]*!*

— *Yeeeah!* Slider Arrenberger zbiera în spate, agitând războinic pumnul prin aer! Azi *curățăm* nişte rusnaci!

Arrenberger nu fusese la bordul lui *Jefferson* în ultima

---

[154] Let's go kick ass and take names – textual: să dăm nişte şuturi şi să le luăm numele (plăcuțele de identificare). Deci: să doborâm nişte inamici.

misiune, în timpul luptelor înverşunate de deasupra Romsdalfjord sau la insulele Lafoten. Astăzi, şansele de a fi doborâți erau la fel de egale şi pentru americani şi pentru ruşi. Nu toți camarazii se vor întoarce astăzi acasă.

Batman nu era mai superstițios decât oricare alt aviator din Navy, dar, brusc, îşi aminti data – vineri 13. Ghinion pentru cine: pentru americani sau pentru ruşi?

În momentul când se ridicau trăgându-şi zgomotos scaunele, Batman a observat că locotenentul „Striker”[155] Strickland a apucat-o uşor de braț pe Chris Hanson şi, când aceasta s-a întors, a sărutat-o scurt şi apăsat pe gură.

Nimeni nu a spus nimic, dar Batman parcă a simțit o mică crampă. Orice PDA nu numai că era nepotrivită în acest moment, dar mai era şi strict neregulamentară. Auzise deja zvonuri despre cei doi dar spera că nu vor avea probleme.

Îşi aminti îngrijorarea lui Tombstone despre relațiile sexuale dintre membrii escadrilei.

În vârstă de douăzeci şi nouă de ani, Edward Everett „Batman” Wayne nu era însurat. Acum nu avea nici măcar o prietenă, deşi era recunoscut pentru abilitatea cu care *agăța*

---

[155] Striker – în argou: un luptător de *Mixed martial arts,* un luptător complet. Deci: un pilot de luptă extrem de bun.

cele mai frumoase femei atunci când se afla la țărm. De când cu experiența de acum câțiva ani din Thailanda, totuşi era mereu nesatisfăcut de stilul său de viață, deşi incapabil să precizeze cauza.

Acum începea să se creadă că a venit timpul să se stabilească, poate chiar să se căsătorească.

Sau poate nu era cazul să meargă chiar atât de departe. Dar recunoştea că are câte o mică strângere de inimă de fiecare dată când vedea un cuplu unit de o evidentă afecțiune, adâncă şi reciprocă. Nu era vorba de gelozie – nu chiar – doar o *luare la cunoştință,* o reamintire a faptului că viața sa nu era completă. Şi asta durea.

— Hai în carlingă, Batman. Malibu îi trase un pumn în umăr, scoțându-l din gândurile prea puțin plăcute. Pariez că *Chief* Leyden ni l-a pregătit deja pe 202!

Leyden era căpitanul avionului 202, al lui Batman şi Malibu.

Coridoarele şi punțile dintre *ready room* şi *flight deck* continuau să fie aglomerate pe măsură ce membrii echipajului se îndreptau către posturile de luptă. Sus, pe punte, era o activitate frenetică, hotărâtă; zgomote tunătoare şi gălăgie; oameni în veste colorate făcându-şi datoria într-o ambianță ce părea coborâtă din Infernul lui Dante. Mutarea

suplimentară a atâtor avioane la locul şi timpul potrivit a fost o operație fantastic de complexă, care necesitase o precizie exprimată în secunde şi centimetri. În orice moment, aproximativ jumătate dintre avioanele de pe portavion erau arimate în hangar, gata să fie aduse pe puntea de zbor în ordinea corectă şi la momentul corect, pentru a înlocui avioanele care chiar în aceeaşi clipă erau lansate de catapulte.

Jefferson avea patru catapulte şi putea lansa câte două avioane simultan, unul prin prova şi altul de pe puntea angulară de la babord.

Totuşi, era nevoie de aproape treizeci de minute pentru pregătirea avionului pentru start, iar spațiul – atât pe *flight deck,* cât şi dedesubt, pe *hangar deck* – era teribil de limitat. Deşi ordinea de lansare pentru operația de astăzi fusese stabilită anterior până în cele mai mici amănunte, *Deck Handler* de pe *Jefferson* şi oamenii lui din *Flight Deck Control* mai-mai că erau depăşiți.

„Mangler”[156] – cum i se spunea în mod amical – era responsabil cu mutarea avioanelor din hangar pe puntea de zbor cu ajutorul a *numai* patru elevatoare, marcând fiecare

[156] mangler – manager incompetent.

mişcare pe hărțile-machetă ale celor două punți cu siluete precis scalate pentru fiecare avion. A duce avionul care trebuie la locul potrivit şi la momentul potrivit, fără a crea *ambuteiaje* la elevatoare sau când erau aranjate la rând, fără a le lovi unul de altul cu tractoarele de remorcaj, şi având o marjă de manevră de doar câțiva centimetri, părea o realizare de-a dreptul miraculoasă.

În timp ce sprintau peste *flight deck* către Tomcat 202, Batman şi Malibu au observat că *Chief* Leyden deja cuplase la avion cablurile externe de alimentare şi un *huffer,* micul tractor, injecta printr-o conductă flexibilă aer, direct în turbina fiecărui motor, cu destulă presiune pentru a-i permite să pornească singur.

Deşi Leyden şi vestele sale albastre inspectaseră deja avionul, Batman a făcut şi el un scurt ocol aparatului, verificând eventuale avarii evidente, capace de acces rămase deschise şi a zgâlțâit săgețile alb/mortale ale AIM54C pentru a fi sigur că sunt bine zăvorâte şi nu vor cădea în timpul decolării catapultate.

Apoi sau urcat amândoi în carlingă.

O verificare rapidă... casca şi masca, oxigenul, conexiunile radio, înlăturarea siguranțelor de la comenzile pentru catapultarea scaunelor, chingile. Cupola coborâtă.

În timp ce manevra comutatoarele de pe consolă pentru a aduce motoarele la regim normal de rotație, Batman se gândea din nou la Tombstone.

Când a venit prima dată la bordul lui *Jefferson,* Stoney a fost doar un motiv de îngrijorare pentru tânărul *lieutenant* Wayne, datorită celor două-trei mustrări severe primite de la el pentru *hot-dogging*[157]*.* Acum, Stoney îi era prieten, şi ducea o povară a dracu' de grea pe epoleții de *captain.* Ca şi CAG, ar fi trebuit să conducă operațiunea din CATEC de pe *Jefferson* în loc să zboare cu piloții săi, iar Batman ştia cât de greu îi venea asta omului. Ba, ca să facă situația şi mai grea, bătălia de azi va fi condusă din CIC de pe *Shiloh,* lăsându-l pe Stoney oarecum pe dinafara acțiunii.

Batman a decis că pentru nimic în lume nu ar vrea să fie în locul lui CAG.

Motoarele au pornit, vestele albastre au deblocat calele, iar dirijorul avionului i-a semnalat să înainteze. Uşor, Batman şi-a pus în mişcare *calul* de treizeci de tone, înainte spre catapultă.

---

[157] Hot-dogging – în argoul piloților: zbor neregulamentar „împănat" cu manevre extreme/cascadorii.

0710 Zulu

Tomcat 201

Deasupra Mării Barents

Coyote a ocupat cu F-14-le său poziția din dreapta a patrulei. BARCAP era acum în zona desemnată, la o altitudine de 10.000 m. Lumina soarelui de dimineață scânteia în albastrul ultramarin al mării. Coechipierul său, Mustang Davis cu Tomcat 206 se afla cam la 20 m la dreapta aripii lui Coyote. Nightmare[158] Marinaro cu 204 şi coechipierul Slider Arrenberger în 209, se aflau cam la zece mile în urmă şi mai la nord de Coyote şi Mustang, astfel poziționați încât să obțină maximum de informații cu ajutorul puternicelor radare AWG-9.

Forța rusească era acum suficient de aproape pentru a putea fi urmărită. Când radarul era setat în modul *pulse-doppler,* putea determina distanța şi viteza unei ținte de 1 mp la o distanță de peste 115 mile. Acum, radarul le arăta un ghem masiv de *blip-uri* ce traversau coasta norvegiană în apropierea Capului Nord, în continuare pe curs de interceptare spre CBG. Cele mai apropiate ținte se şi aflau la

[158] Nightmare – în argou: un tip sexy care acaparează toate fetele; un afurisit care este cel mai bun la orice; cel mai tare din parcare.

cca. 60 mile de BARCAP.

— Hotspur, Gold Eagle 1, adresându-se CIC Shiloh. Cer liber-la-arme.

— *Gold Eagle, Hotspur.* Negativ la arme. Situația este încă confuză. Avem nevoie de confirmare pentru intenții ostile.

— Ce confirmare le mai trebuie? a întrebat Cat din spate.

— Yeah. Au intrat în spațiul aerian norvegian, şi nu prea pare a fi vorba de o paradă de bun venit.

— Aaaha! Am...

— Ce?

— *Wait one.* OK, Coyote, se pare că avem şi câteva Badger[159]-G pe acolo.

— *Shit!* Ok, trimite ştirea. Nu era a bună.

0712 Zulu

Hawkeye 761

Douăzeci de mile la nord de Capul Nord

E-2C Hawkeye continua să monitorizeze masiva formație

[159] Tupolev Tu-16 (în cod NATO Badger) – bombardier sovietic, strategic, bi-motor.

de avioane, care acum survola coasta norvegiană în apropiere de Tanafjorden, la mai puțin de 100 mile spre sud-est.

— *Echo-Tango, Gold Eagle* 1, s-a auzit în căştile operatorului o voce... de femeie. Probabil că *Gold Eagle* 1 avea ca RIO[160] o femeie.

— Gold Eagle, Echo Tango 761. Te aud.

— *Echo-Tango,* urmărim pe radarul de atac nişte *bogies.* Transmisiuni în banda J. Pare a fi vorba de Shorthorn.

Shorthorn era, în cod NATO, un tip special de radar sovietic de navigație/armament. Era prezent pe avioanele Marinei, armate cu rachete anti-navă AS-5 şi 6. Operatorul radar de pe Hawkeye a manevrat rapid aparatura.

— Se confirmă, *sir.* Banda J, radar de control al armamentului. Cred că avem nişte Badger-G.

— Trimite, a hotărât ofițerul CIC. Apoi spuse în microfon:

— *Golden Eagle, Echo-Tango* 761, confirmăm Shorthorn. BARCAP are *liber* pentru *Tango Whiskey-Sierra.* Lăsați-i să ştie că sunteți acolo.

TWS *track-while-search* – marchează în timp ce cauți – este un mod de funcționare pentru radarul AWG-9 care

---

[160] RIO – Radar (Naval) Intercept Officer – ofițerul-doi din echipajul lui F-14, specializat în aparatura de comunicații, senzori, armament.

permitea lui F-14 să fixeze țintele inamice. Când era selectat, putea localiza/fixa ținte potențial periculoase la mai mult de nouăzeci de mile depărtare.

Între timp, pe ecranul radar *blip*-urile ce marcau avioanele ruseşti aflate pe curs de apropiere – au început să se grupeze în trei sau patru *ciorchini* separați. Brusc, operatorul a semnalat:

— *Sir,* avem o lansare!

CICO deja observase şi el micul *bleep* ce se detaşase dintr-unul mai mare. Dacă avionul care a lansat era un Badger-G, atunci rachetele din dotarea sa erau AS5 şi AS6, aer-suprafață, ucigaşe de nave, prevăzute cu o tonă de explozibil de mare putere.

— *Hotspur, Hotspur! Echo-Tango!* LANSARE! Au lansat o rachetă de croazieră!

— *Nouăzeci şi nouă de avioane!* s-a făcut auzită în eter replica de pe *Shiloh,* în codul ce însemna că se adresează tuturor avioanelor aflate în aer. *Nouăzeci şi nouă avioane, Hotspur.* LIBER LA ARME! Repet, LIBER LA ARME!

Mesajul a fost retransmis instantaneu prin E-2C către fiecare avion american ce se afla în zbor.

Bătălia de la Capul Nord a început.

CAPITOLUL 10

Vineri, 13 martie
0713 Zulu +2
Tomcat 201 Deasupra Mării Barents

— Să începem cu o lansare de Phoenix, a hotărât Coyote. Avem al dracu' de multe ținte dintre care să alegem.

— Un exemplu tipic de spațiu de luptă înțesat de ținte inamice, *Boss,* a replicat Cât. Fixăm la patru!

Dintre toate arsenalele din lume, şi chiar din al celorlalte servicii militare ale SUA, nu exista nimic echivalent cu AIM-54C Phoenix. O rachetă de aproape o jumătate de tonă cu o rază de acțiune de peste 120 mile şi o viteză de 5 Mach, ce putea fi lansată doar de pe F-14 Tomcat cu al său sistem de ghidare radar AWG-9 foarte avansat. Deci era disponibilă numai pentru forțele aeriene ale US Navy. Radarul de pe Tomcat, setat pe TWS, putea să se fixeze simultan pe şase ținte separate şi să ghideze către ele şase rachete în acelaşi timp.

Coyote avea numai patru AIM-54, deci Cât a selectat patru ținte.

— *Rupe-i,* Cat! îi ordonă el.

— Să fie *Fox*[161] 3! a replicat ea în codul aviatorilor.

Cat a apăsat butonul de lansare şi Tomcatul a făcut o săritură când greutatea de jumătate de tonă s-a eliberat din ghidajele de sub aripi. Odată motorul pornit, racheta a dispărut înşurubându-se în cerul albastru, pur ca cristalul, lăsând în urmă lunga-i trenă de gaze albe ca un jet de abur.

— ŞI FOC din nou! a spus Cat. *Fox* 3!

— *Gold Eagle* 1, *Eagle* 2. Acesta era Mustang Davis, wzngman-ul lui Coyote. Locat. *Fox* 3!

Una dintre Phoenix-urile lui Mustang s-a desprins, s-a aprins şi a dispărut în depărtare ca o săgeată albă.

— Hey, Coyote! a apelat Mustang. Care-i treaba cu racheta aia lansată de ruşi?

— Suntem cu ochii pe ea, pentru locare... sau o lăsăm celor din urmă... sau o doboară CIWS[162] de pe *Jeff.*

---

[161] Fox – prescurtare de la Foxtrot [fonetic pentru litera *F(Fire-Foc)]* prin care piloții atenționează coechipierii de lansarea unei rachete. Fox 1 – lansare de rachetă cu ghidare semi-activă radar (AIM-7 Sparrow). Fox 2 – lansare de rachetă cu ghidare în infraroşu (AIM-9 Sidewinder). Fox 3 – lansare de rachetă cu ghidare activă-radar (AIM-120 AMRAAM and AIM-54 Phoenix). Fox 4 – foc executat cu tunul de bord (uzual se utilizează atenționarea Guns!-Guns!-Guns!).

[162] Sistem de apărare contra rachetelor antinavă *(close in weapon system* – CIWS pronunțat în jargonul militar *seawhiz).* Alcătuit din baterii de

— OK, am înțeles… şi încă o *Fox* 3!

Cerul s-a acoperit de liniile albe trasate de rachetele ce se arcuiau spre sud-est.

0715 Zulu

Lângă Capul Nord

Tacticile de luptă ale portavioanelor moderne au fost puse la punct în timpul WW II[163], când amiralul Chester Nimitz a învins o flotă japoneză mult mai mare, cu doar trei portavioane, avioanele lor realizând atât atacuri ofensive, cât şi CAP defensive deasupra flotei proprii. A mai avut la dispoziție opt crucişătoare şi şaptesprezece distrugătoare ce aveau rolul de a asigura apărarea antiaeriană apropiată.

Tacticile sale – plus norocul care binecuvântează sau blestemă orice plan de luptă – au învins în *Bătălia de la Midway,* iar conceptul *loveşte-dur-apără-te-bine* a devenit ghidul de luptă pentru CBG-urile US Navy din timpul

---

tunuri Gatling, calibrul 20 mm, cu ghidare radar. Este instalat pe toate navele militare americane.

[163] World War II – al doilea război mondial.

războiului din Pacific.

În următorii cincizeci de ani, avioanele au devenit mai mari, mai rapide, şi cu autonomie mai mare; armele au devenit mai inteligente, mai distructive, şi capabile de o precizie chirurgicală, lovind la o distanță inimaginabilă în 1942. Doctrina Nimitz, totuşi, a rămas aceeaşi.

Un CBG (numit uneori şi CVBG) modern era constituit în jurul unui superportavion. Unele – ca *Jefferson* sau *Eisenhower* – aveau propulsie nucleară. Altele – ca *Kennedy* şi *America* – au fost proiectate tot cu propulsie nucleară, dar, „mulțumită" reducerile bugetare făcute de Congres, a fost dotate cu motoare convenționale. În funcție de clasa din care făceau parte, puntea de zbor avea lungimea cuprinsă între 300 m şi 315 m, doar cu 1,5 metri mai puțin decât înălțimea zgârie-norului Chrysler din New York. Aveau un deplasament de 80 – 96.000 t – comparativ cu cele 19,900 t ale lui *USS Enterprise* de la Midway.

Restul navelor din CBG avea ca misiune protejarea portavionului şi cuprindea unul sau două crucişătoare cu lansatoare de rachete ghidate, o forță mixtă de patru până la şapte fregate şi distrugătoare, şi unul sau două submarine de atac din Clasa Los Angeles. Când s-a apropiat de zona de patrulare din apropierea Capului Nord, CBG *Jefferson* a

inclus şi crucişătorul *Shiloh,* dotat cu sistemul Aegis; trei distrugătoare cu lansatoare de rachete ghidate, *John A. Winslow, William B. Truesdale,* şi *Alan Kirk;* patru fregate (Clasa Perry) lansatoare de rachete, *Dickinson, Esek Hopkins, Stephen Decatur,* şi *Leslie;* şi submarinele de atac *Morgantown* şi *Galveston.*

Era o forță impresionantă. CBG-14, puternic chiar şi în perioada cât luptase la Romsdalfjord, cu nouă luni mai înainte, când a fost grav afectat în timpul *Bătăliei Fiordurilor,* şi s-a luat decizia să fie refăcut la cel mai înalt nivel de eficiență. *Truesdale, Kirk, Dekinson, Leslie,* şi *Morgantown* erau nou ataşate la Grup.

În războiul modern, un CBG acoperă o suprafață uriaşă de ocean. Dacă CBG-14 ar fi dus – prin *magie* – undeva în partea răsăriteană a USA, cu *Jefferson* aflat – să zicem – la mall-ul din centrul capitalei Washington, D.C., atunci escorta sa de nave s-ar afla undeva între centrul statului Pennsylvania, sudul statului Virginia şi Virginia de Vest; unitățile aeriene de apărare ar patrula cerul peste statele Maine şi Carolina de Sud, Kentucky şi Michigan; iar submarinele de atac şi avioanele S-3 Viking ar căuta inamicul undeva în Ohio. Şi, nu în ultimul rând, avioanele de atac ar putea distruge ținte aflate la Chicago.

Când primul val de bombardiere ruseşti au intrat în perimetrul exterior de apărare al lui *Jefferson,* rachetele Phoenix lansate de Tomcat-uri au luat primul tribut de sânge. Bear, Badger şi Backfire (numite aşa în cod NATO) – bombardierele ruseşti cu rază medie şi lungă de acțiune – au început să explodeze departe, pe lângă frontiera ruso-norvegiană. Pe măsură ce Tomcat după Tomcat loca şi lansa, creşteau şi pierderile hoardei ruseşti ce se apropia. În primele cinci minute ale bătăliei, optsprezece Tomcat au lansat nouăzeci şi şase

AIM-54C. Phoenix-urile au un procentaj de reuşită de 90%, ceea ce înseamnă că în condiții ideale, nouă din zece au lovit ce au locat.

În războiul real, condițiile nu sunt niciodată ideale. Formația de bombardiere era însoțită de Badger-l care putea bruia/distruge un număr de AIM-54C, înainte ca acestea să-şi lovească țintele.

Totuşi, şaptezeci şi opt de lovituri reuşite au anihilat primul val de bombardiere.

0718 Zulu

Tomcat 201

Deasupra Mării Barents

Cele patru Phoenix au fost lansate, dar Coyote mai avea încă sub aripi două Sidewinder şi două AMRAAM. Împingând maneta de gaze la maxim – deci, cu motoarele pe postcombustie – Coyote s-a îndreptat spre sud-est. Computerul de bord de pe F-14 a comandat plierea aripilor spre înapoi, ajustând astfel rezistența aerodinamică şi portanța pentru maximum de viteză. Peste o clipă doar, un uşor freamăt al marelui avion a marcat trecerea la viteză supersonică.

În fața sa, coasta colțuroasă a Norvegiei se vedea la orizont. Numeroase dâre albe se încrucişau pe cerul albastru – traiectoriile unei duzini de avioane Tomcat.

— Mustang, unde dracu' eşti?

— Coyote, Mustang. Sunt la cinciul tău, la şase mile. Lansez o Phoenix.

— OK. *Descarcă marfa* şi dă-te mai aproape. Am rămas cam *golaş.*

— *Roger* 201. Locat şi... *Fox* 3!

Coyote a comutat pe ICS.

— Cât! Dă-mi un vector. Vreau să dobor ceva!

— *Shit,* Coyote, ai de unde alege. Ah... cinci în dreapta.

Pare a fi o țintă mare la altitudine zece, distanța 42 mile.

El şi-a fixat ținta pe display.

— Locat. Îl *rad* cu o AMRAAM.

AIM-120A a fost mult timp aşteptată să intre în dotare. Phoenix lovea ținte aflate la mai mult de o sută de mile depărtare, iar Sidewinder, autoghidată în infraroşu, era destinată pentru lupta apropiată, până la zece mile. Era necesară o rachetă cu rază medie care să acopere golul dintre cele două extreme.

Încă din 1950, acest rol era îndeplinit de AIM-7 Sparrow. Pentru cei ce trebuiau să se bazeze pe ea, Sparrow nu a fost niciodată pe deplin satisfăcătoare. Era de tip SARH *semiactive radar-homing* – ghidată de undele radar emise de avionul lansator şi reflectate de țintă. Asta însemna că pilotul care a locat un avion țintă şi a lansat o Sparrow, trebuia să-şi mențină cursul de zbor, continuând să locheze inamicul până când racheta îşi încheia zborul – chiar şi şaizeci şi două de mile pentru ultimele versiuni. Şi, în timp ce făcea asta, rămânea vulnerabil, incapabil să manevreze fără a rupe legătura radar, irosind astfel racheta.

Coyote a comutat pe modul *rachetă-rază-medie,* şi a

selectat o AIM-120 pe HUD[164], micul ecran-aparat rectangular de pe bord ce desemna țintele. La stânga, sub linia verticală a vitezometrului, a apărut ARM-M2 ce arăta că are două rachete pregătite. La dreapta, chiar lângă altimetru, o altă linie verticală dădea viteza şi distanța până la cele mai apropiată țintă.

Acum, ținta era la douăzeci şi cinci de mile depărtare, apropiindu-se cu 512 noduri.

A început să manevreze manşa cu finețe, pentru a suprapune pătratul ce desemna racheta peste cercul-simbol țintă; la apariția literelor ACQ[165] a ştiut că radarul rachetei a locat avionul inamic. A durat câteva clipe până ce computerul de bord a calculat condițiile de tragere, unghiuri, probabilități, apoi pătratul suprapus pe cerc a început să pâlpâie. Tonul ascuțit îl anunța şi în căşti.

— Locare! a strigat Cat din scaunul RIO.

— *Fox* 1! a replicat Coyote şi a apăsat trăgaciul.

AMRAAM reprezenta o clasă nouă de rachete aer-aer, fiind dotată cu propriul ei radar de căutare, dar şi cu senzori

---

[164] HUD – Head-up display – tehnologie de afişare holografică a informațiilor, în câmpul vizual al pilotului.

[165] Acquisition core courses – ținta lovită.

în infraroşu pentru partea finală a traiectoriei. Depăşirea costurilor de producție, precum şi probleme tehnice imprevizibile au întârziat intrarea în producție de serie cu câțiva ani. Iar când aceasta s-a întâmplat prioritate având Air Force – unitățile combatante din US Navy au fost dotate cu mare întârziere.

Vâjâind, AIM-120 sa desprins singură de pe Tomcat, dispărând în două secunde cu Mach 4.

Pe HUD-ul lui Coyote, lângă altimetru, clipea într-o tăcută afirmație, ÎN RING 28, adică AMRAAM va lovi ținta în 28 secunde.

Odată racheta lansată, Coyote a tras imediat tare de manşă spre dreapta, trăgând avionul într-un viraj cel ducea departe de țintă, fapt ce ar fi fost imposibil în cazul vechii rachete AIM-7.

— Am o țintă, i-a spus Cat. Pe direcția 185, la 31 mile distanță.

Coyote a readus comenzile la mijloc, încheind virajul.

— Al meu e! Setează următoarea AMRAAM.

0719 Zulu

Lângă Capul Nord

La început, în timp ce rachetele Phoenix brăzdau ecranele radar ale americanilor, avioanele de vânătoare ruseşti care escortau bombardierele nici măcar nu puteau să riposteze. Cea mai bună rachetă aer-aer pe care o aveau era dotată cu sistem radar semiactiv pentru ghidare. AA-9 Amos era folosită pentru interceptarea de la distanță de avioanele MIG-31, deşi avea doar optsprezece mile autonomie.

Producția de AA-9 a fost grevată de probleme şi mai mari decât cele îndurate de americana AMRAAM, dar, deşi nu era la fel de performantă ca Phoenix, era proiectată să se *descurce,* în special, într-un mediu ECM.

Şi nici măcar nu erau destule. Cele mai multe rachete aer-aer ce protejau bombardierele, aflate în dotarea avioanelor MIG-25 Foxbat erau marile AA-6 Acrid, cu distanță de acțiune de şaizeci şi două de mile şi modernele AA-10 Alamo, cu treizeci de mile.

Pe măsură ce cele două armade se apropiau una de alta, tot mai multe arme ruseşti intrau în acțiune. Dar pe măsură ce ruşii îşi concentrau forțele, la fel procedau şi americanii. Dacă unitatea de bază în lupta navală era Grupul de Luptă, o strategie uzuală o constituia combinarea a două sau mai

multe CBG într-un CBI (Carrier **B**attle **F**orce – Forță de Luptă). Pe durata Războiului din Golf din 1991, patru grupuri separate de portavioane sau reunit în Golful Persic, formând un singur CB cu o capacitate de luptă fără precedent.

Acum, lângă punctul cel mai nordic al Norvegiei, două CBG erau în proces de joncțiune a forțelor. Deşi navele de suprafață din CBG-7 şi CBG-14 încă nu sau reunit, în momentul când Hawkeye a anunțat apropierea armadei aeriene ruseşti, *Eisenhower* a format pe cer cordonul defensiv de Tomcat şi Hornet, în lungul axului de unde venea amenințarea spre *Jefferson,* combinând şi mobilizând apărarea pentru ambele grupuri de portavioane.

Tomcat-urile de pe *Eisenhower* şi-au lansat rachetele AIM-54C pe când țintele se aflau încă mult în interiorul Peninsulei Kola; Hornet asigurau protecția aeriană pentru Tomcat-urile de pe *Jefferson* care deja îşi *cheltuiseră* rachetele.

Totuşi, în ciuda desfăşurării de forțe, bătălia era difuză pentru că practic se purta între un mare număr de grupuri mici, izolate, de avioane, sau chiar între solitari, fiecare luptând pentru propria viață.

0719 Zulu

Tomcat 201

Deasupra Mării Barents

— Ton! *Fox* 1!

A doua AMRAAM a alunecat de pe şina de lansare, luându-se după un bombardier care deja depăşise poziția Tomcat-ului 201 şi se afla acum la treizeci de mile între Coyote şi flotă.

Erau tot mai multe avioane pe cer. Toate Tomcat de pe *Jefferson* se aflau în aer, şi tot mai multe Hornet din escadrilele de F/A18 soseau în zona de luptă.

În completare, noi Tomcat interveneau dinspre nord-vest, F-14 decolate mai devreme de pe *USS Eisenhower.*

Coyote era bucuros să vadă sosind *talente* suplimentare, dar nu era deloc timp pentru manifestări de bun venit. La doar câteva secunde după ce a doua AMRAAM şi-a lovit ținta, Cat la avertizat prin ICS, cu o voce îngrijorată.

— Coyote, am ton de alarmă, suntem locați!

O privire scurtă la propria consolă şi a văzut *blip-ul* ce marca amenințarea. O rachetă ghidată prin radar tocmai se fixase pe avionul lor, venind rapid din spate.

— O văd. O ai pe TID[166]?

— O clipă... îşi verifică ecranul rotund din centrul consolei. Yeah! O am. Direcția 095, distanța 42 mile şi se apropie, *Shit!* Mach 3,5! Coyote, cred că tocmai ne-am ales cu o Amos!

— Stai cu ochii pe ea. O lăsăm să se apropie.

— Mie mi se pare că-i prea aproape chiar şi acum...

— Da, dar dacă virăm, va vira după noi. Nu mişca.

— Ce să mişc... c-a înghețat şi sufletu-n mine...

— Mustang, mai eşti p-aci?

— Chiar aici, Coyote. *Loose goose* la *patrul* tău.

Aviatorii din Navy aveau obiceiul să zboare în formații largi (numite *loose goose),* ce le asigurau flexibilitatea tactică, spre deosebire de majoritatea oponenților lor care preferau formațiile strânse aripă la aripă.

— *Roger.* Hai să băgăm gaze înainte să ni se-nfigă-n cur.

La această distanță, racheta ce se apropia îi fixa pe amândoi. Nu se putea şti pe care-l vâna, până când nu venea mai aproape.

— Afirmativ.

— Mergem în zona cinci.

---

[166] TID – Target Identification – identificarea țintei.

Împinse maneta de gaze la maxim.

— Mă țin de tine.

La altitudine curentă de puțin peste şapte mii de metri, Tomcat putea zbura cu circa 2,3 Mach. Racheta care venea, aflată acum la patruzeci de mile depărtare, se deplasa cu 3,5 Mach, ceea ce însemna că chiar la viteza lor maximă tot îi depăşea cu opt sute de mile pe oră.

Cu ceva noroc, racheta aer-aer va rămâne fără combustibil înainte de ai ajunge. Dacă nu, îi va lovi peste circa trei minute.

0719 Zulu

Lângă Capul Nord

CICO din E-2C a raportat treizeci de Amos pe curs de apropiere în primele minute ale schimbului de focuri. EA-6B Prowler[167] care în zbor avea rolul de a desfăşura contramăsuri electronice atât pentru *Jefferson,* cât şi pentru *Eisenhower,* bruia rachetele cu puternice impulsuri de fascicule radar cu mare energie, ce ardeau pur şi simplu

[167] EA-6B Prowler – avion bimotor cu aripă mediană, pentru contramăsuri electronice.

delicatele circuite de pe SARH. Alte AA-9 au fost neutralizate cu *pleavă* sau de RIO prin ECM[168] proprii.

În total, doar unsprezece avioane-americane au fost lovite, din care patru doar avariate de exploziile declanşate de senzorii de proximitate de pe AA-9, putând să se întoarcă cu bine pe propriile portavioane.

Şi totuşi, ținând cont de forțele masive cu care se confruntau, americanii nu-şi puteau permite să piardă nici măcar un avion.

0722 Zulu

Tomcat 201

Deasupra Mării Barents

— Vine repede, Coyote! Distanța cinci mile…

— Mustang! Când ordon, degajează dreapta. Eu fac stânga.

—… patru mile…

— *Roger,* Coyote!

—… trei mile…

---

[168] ECM – Electronic countermeasure – contramăsuri electronice.

— ACU DEGAJ!!!

Coyote a împins manşa complet stânga-înainte, aruncând avionul într-un picaj ce trebuia să-i asigure un exces de viteză crucial.

Dintr-o privire scurtă aruncată peste umăr-înapoi, a văzut racheta, un punct strălucitor ce lăsa o trenă nesfârşită de fum alb pe cerul estic. Când Mustang a virat la dreapta, racheta a luat-o spre stânga. După el şi Cat.

Oprise postcombustia pentru a economisi combustibil, dar o porni din nou, în tentativa de a se folosi de orice manevră cei aducea plusul de viteză necesar. Forțele G îi striveau capul, pieptul, pântecele, storceau aerul din plămâni, scoteau ochii din orbite.

— O... milă... Au!... încă după noi! Cat trebuia să-şi scoată vorbele cu cleştele, însoțindu-le cu gemete sălbatice pentru a forța efectiv aerul să iasă din diafragma paralizată de cei aproape 9G.

— *Pleava!* strigă Coyote.

Încărcătura reflectorizantă a explodat la coada Tomcat-ului milioane de mici aşchii de mylar aluminizat, de lungimi bine determinate. Racheta, aflată acum la doar câteva sute de metri depărtare, s-a fixat pe mijlocul țintei văzute de radar, în aşa numitul centroid al radiației reflectate.

Când imaginea radar s-a transformat deodată într-o țintă mult mai mare, AA-9 s-a orientat spre dreapta.

Şi atunci Coyote a rotit F-14 într-o întoarcere violentă, în cabraj, ieşind astfel de pe traiectoria ei.

Racheta a pătruns în norul de pleavă, *mintea* simplă a senzorilor de proximitate a hotărât că şi-a atins ținta... şi a explodat cu un tunet asurzitor.

Fragmente metalice au atins fuselajul Tomcat-ului, dar nu s-a aprins niciun bec de avertizare.

— Coyote, Mustang! Eşti OK?

— *Copacetic*[169], Mustang. Sunt încă p-aici!

Coyote privea prin cupolă la cerul adânc, imposibil de albastru, brăzdat de dârele albe lăsate de avioane şi rachete. Deodată, şi-a dat seama că în ultimele zece minute a fost angajat într-o luptă pe viață şi pe moarte, a ucis sau avariat şase avioane inamice şi – la dracu'! – era să fie ucis el însuşi.

Iar în tot acest timp, nu s-a aflat niciodată suficient de aproape pentru a vedea măcar odată un avion rusesc.

— Mustang, Coyote, a chemat el. Nu mai avem decât două AIM-9 şi suntem la limită cu combustibilul. Cred că e

[169] În slang – de la excelent în sus.

timpul pentru RTB.

RTB însemna *return to base* (întoarcere la bază). Era timpul să se întoarcă la *Jeff,* să se reînarmeze.

— Aprob pozitiv, Schipper[170]. Ia-o înainte.

Coyote a comutat HUD-ul pe NAV MODE şi s-a fixat pe baliza radio a lui *Shiloh.* Pentru că *Jefferson* era în tăcere radio, trebuiau să se îndrepte întâi spre *Shiloh,* apoi, când ajungeau suficient de aproape, urmau să-l identifice vizual.

Se afla acum la mai puțin de 120 mile de centrul zonei asigurate de CBG. A tras maneta de gaze spre înapoi pentru a coborî la mică altitudine deasupra apei şi s-a înscris pe noul curs.

Vor ajunge în raza lui *Jefferson* în douăsprezece minute.

0725 Zulu

Lângă Capul Nord

Tacticile navale ruseşti, ca şi cele aplicate în conflictele terestre, depindeau de suprasaturarea apărării inamicului, copleşindu-l cu cât mai multă forță brută, într-un număr

[170] Skipper – cel ce conduce o navă, o echipă, etc.

atât de mare, încât, mai devreme sau mai târziu, apărarea trebuia să cedeze.

Bombardierele supraviețuitoare asaltului de rachete Phoenix, plus cele care au reuşit să lanseze înainte de a fi doborâte, trimiseseră un total de nouăzeci şi trei de *uăgaşe de nave* (rachete anti-navă), cele mai multe de tip AS-5 Keit şi AS-6 Kingfish.

Cu o lungime de peste zece metri şi o greutate de circa cinci tone, cu o viteză mai mare de Mach 3, aceste rachete survolau Marea Barents la nivelul valurilor. Unele erau programate să se deplaseze tot traseul la foarte joasă altitudine; altele erau setate să se ridice la mare altitudine pe parcursul traiectoriei finale şi apoi să execute atacul aproape la verticală. Utilizarea concomitentă a acestor două tipuri de apropiere avea acelaşi scop ca şi tactica *bombe + torpile* din timpul WW II să provoace confuzie, să divizeze şi să suprasolicite armamentul sistemului de apărare.

0726 Zulu

Tomcat 201

Deasupra Mării Barents

— *Shit!* De unde dracu' a venit?

Coyote se uita la HUD, încercând să distingă detalii, în ciuda reflexiei luminii solare pe ultramarinul mării. Se afla la 1.500 metri altitudine, iar banditul era dedesubt, zburând foarte aproape de valuri direct spre centrul CBG. Altitudinea joasă era o excelentă acoperire, pentru că se confunda cu fondul suprafeței mării. În mod sigur era un *leaker,* un bombardier rusesc care se infiltra neobservat adânc în interiorul perimetrului de apărare al CBG.

— Distanța două mile, i-a transmis Cat.

— Roger. Mă ocup de el imediat.

Erau destul de aproape acum, încât Coyote a putut recunoaşte aripile trase spre înapoi şi cele două turbomotoare lipite de fuselaj. Era un Tu-16 Badger, aproape sigur tip G dotat cu rachete. Îl flancau două avioane mai mici, aproape indistincte de la această distanță, dar aproape sigur era vorba de o escortă de aparate de vânătoare.

Coyote a împins manşa pentru a-şi aduce avionul într-o poziție de tragere optimă. Silueta Badger a crescut rapid pe HUD în spatele liniilor simbol.

Însoțitoarele sale au şi degajat de lângă marele avion

virând direct spre el. Erau două Sukhoi-21 Flagon[171], vopsite în schema clasică de camuflaj verde maro.

Dar Coyote a observat şi altceva în clipita apropierii. Sub fiecare aripă a lui Badger-G era câte o siluetă zveltă de rachetă anti-navă AS-6 Kingfish. Abia a apucat să le privească şi, în timp ce-şi seta selectorul de armament pe radiația IR emisă de cele două motoare, mai întâi prima, apoi şi a doua săgeată mortală s-au desprins din locaşuri, şi-au aprins motoarele cu lungi flăcări portocalii şi au plecat rapid lăsând trene de fum alb.

— LANSARE!!! LANSARE!!! a răcnit Coyote în radio. *Hotspur, Gold Eagle* 1, confirm lansarea a două *Alfa-Sierra-6...*

Două noi rachete de croazieră se îndreptau acum, cu Mach 3, către centrul flotei.

Şi ei se aflau la mai puțin de o sută de mile.

CAPITOLUL 11

[171] Sukhoi 21 (cod NATO – Flagon) – avion sovietic, interceptor supersonic.

Vineri, 13 martie

0727 Zulu

Tomcat 201

Deasupra Mării Barents

— *Fox* 2! a avertizat Coyote, şi o Sidewinder a zvâcnit de sub aripa sa dreaptă.

Spre deosebire de Phoenix sau AMRAAM, AIM-9 Sidewinder era autoghidată în infraroşu, fiind atrasă de căldura degajată de motoarele țintei.

Prea târziu şi-a dat seama că, probabil, ar fi trebuit să se reorienteze spre unul din cele două Sukhoi. Odată încărcătura mortală lansată, Badger-G a virat înapoi, pe un curs ce-l ducea acasă, în peninsula Kola.

Totuşi, Flagon au cabrat rapid dinspre suprafața mării cu radarele locate pe Tomcatul lui Coyote.

Gândind cu repeziciune, Coyote a virat stânga, locând la rândul său cu radarul pe cel mai apropiat dintre cele două Flagon. Ultima sa rachetă IR s-a fixat, iar el a apăsat trăgaciul.

— *Fox* 2!

Lansarea frontală a unei căutătoare IR era mult mai riscantă decât a o trimite dinspre coadă; o asemenea ispravă

nici nu ar fi fost posibilă cu modelele anterioare de Sidewinder, dar AIM-9M avea un cap de căutare multidirecțional, capabil să se locheze pe căldura emanată de orice parte a avionului țintă, din față sau spate.

Odată ce a plecat şi ultima lui rachetă, a virat la stânga; în acelaşi moment, prima Sidewinder a percutat motorul din dreapta Badger-ului şi a detonat. Cinci kilograme de explozibil de mare putere nu fac un mare bum. A fost doar un *puf* de fum alb şi un nor de sfărâmături, dar Badger continua să zboare, îndepărtându-se uşor de flota americană.

Între timp, Coyote reduse din altitudine, forțând cele două Flagon să-şi întrerupă cabrajul pentru a-l putea menține în bătaia radarului.

Procedura operațională standard pentru Su21 era să angajeze lupta cu amândouă rachetele AA-3 Anab, una cu ghidare IR sub aripa stângă şi una cu ghidare SARH în dreapta. Prin lansarea ambelor rachete, pilotul îşi maximiza şansele de a doborî ținta. De asemenea, Sukhoi mai era dotat şi cu câteva AA-8 Aphids, mai mici, foarte manevrabile şi potrivite pentru *dogfight* – lupta de aproape, *unu-la-unu*.

La distanța de circa două mile, Coyote a decis că Flagon au de gând să-l *aranjeze* cu Aphid-ele.

Dacă coboară la joasă înălțime şi ajunge sub ei sau în spatele lor, îi împiedica astfel să obțină o locare radar precisă.

— Ton de alarmă! a strigat Cat. E gata pentru un *Fox* 1!

La dracu'! Au ales una ghidată radar, nu cu IR... sau încercau să-l termine cu amândouă.

— Să nu dai la boboci! a prevenit-o pe Cat şi a acționat postcombustia.

A doua lor Sidewinder s-a înfipt într-unul dintre Flagon; din perspectiva lui Coyote părea că racheta lungă de trei metri a explodat direct în cockpitul Sukhoi-ului aruncând un nor de țăndări. Aproape în acelaşi moment, prima, apoi şi a doua rachetă a plecat de sub aripile celuilalt Sukhoi şi s-au luat după Tomcat.

Badger virase spre stânga în acest timp scoțând o trenă de fum din motorul avariat. Coyote vira şi el spre stânga şi acum se afla în fața acestuia, pe o traiectorie de coliziune.

Nu a fost ceva planificat, conştient, din partea lui Coyote, doar instinctul şi reflexele instantanee ale unui pilot de luptă antrenat la Top Gun. Cu cele două Anab ce se țineau de coada sa, Coyote a trecut atât de aproape de Badger încât a simțit cum tremură avionul datorită turbulențelor produse de bombardier. Pentru o fracțiune de secundă a putut privi

în sus şi spre dreapta, observând fiecare detaliu al lui Tu 16 – canopia[172] tip greenhouse peste cockpit şi partea anterioară, turela mortalului tun de 23 mm de sub partea din dreapta a fuselajului anterior, aripile în săgeată, marcate fiecare cu o stea roşie, lucitoare. Aproape că a văzut şi fețele surprinse ale pilotului şi echipajului. Apoi s-a regăsit sub Tupolev, în partea cealaltă, încă în picaj spre suprafața mării. Badger a tras după el cu tunurile jumelate de 23 mm din turela spate – a văzut trasoarele – dar fără efect.

Un moment mai târziu, bombardierul a explodat într-un glob de foc.

— Doamne, Dumnezeule! a spus Cat şi în vocea ei se simțea un amestec de teamă, uimire, respect. Ai... ai făcut racheta să intre în Badger!

Coyote s-a răsucit în scaun privind peste umăr. Badger cădea în mare. Fuselajul era o minge de foc ce se reflecta în apă cu o strălucire portocalie. Focul şi imaginea strălucitoare se apropiau una de alta.

— Când Flagon ne-a locat radar, l-am blocat punând Badger-ul între noi. SARH şi-a transferat locarea pe Badger,

---

[172] Canopia – cupola transparentă.

iar pilotul de pe Flagon n-a mai avut nicio şansă să oprească... ori poate nici nu şi-a dat seama ce se întâmplă.

— O spui de parcă nici tu nu ştiai ce se va întâmpla, spuse Cat. Dar eu o ştiu mai bine! A fost o manevră genială!

— Coyote, Mustang! Vezi Flagon-ul care şi-a dat *autogol?*

— Îl văd. Se pare că părăseşte *terenul.* Fuge.

— Cei cu rachetele alea două lansate de Badger? a întrebat Cat.

— Noi nu mai putem face nimic. Acum sunt problema lui *Shiloh.*

— Coyote, Mustang. Ascultă *Schipper,* mi s-a cam terminat gazu. Hai la *fermă.* Cred că trebuie să găsim un Texaco înainte de a pleca după *Jeff.*

— De acord. Haidem!

Şi cele două Tomcat au luat cap compas spre flotă.

0730 Zulu

Lângă Capul Nord

Crucişătoarele, distrugătoarele şi fregatele unui Grup de Luptă au doar un singur scop în viață: să protejeze portavionul. Pentru realizarea acestuia, perimetrul era

divizat în trei zone distincte.

Zona îndepărtată, între o sută şi trei sute de mile de portavion, era patrulată de interceptoarele din *Air Wing* – F-14 Tomcat şi F/A18 Hornet – care, având facilitatea radar *lookdown, shootdown*[173], puteau doborî orice țintă, de la bombardierele Backfire, până la rachetele de croazieră lansate de pe navele de suprafață.

Zona mijlocie, între zece şi o sută de mile, era acoperită de fregate şi distrugătoare cu rachete Standard destinate să neutralizeze rachetele de croazieră.

Zona interioară, până la zece mile de portavion, era protejată de nave de suprafață dotate atât cu rachete Standard, cât şi cu AIM-7 Sea Sparrow cu rază scurtă de acțiune.

Desigur că, cu atâtea avioane şi rachete aflate simultan în aer, confuzia – şi chiar greşelile mortale – erau totdeauna posibile.

Cheia reuşitei în manipularea a atât de multe nave răspândite pe o imensă suprafață de apă, era remarcabilul radar SPY-1 de pe crucişătorul *Shiloh.*

---

[173] Lookdown, shootdown – vede în jos/trage în jos (depistarea şi doborârea avioanelor ce zboară la o altitudine mai mică decât urmăritorul).

0732 Zulu

CIC

USS Shiloh

Amiralul Tarrant se afla în CIC, înconjurat de discreta strălucire verzuie a o duzină de mari monitoare şi ecrane radar. De la postul său aflat la una dintre cele patru console masive, se putea urmări desfăşurarea bătăliei pe acele ecrane, cu linia ţărmului, cu *blip-uri* ce marcau IFF[174] navele şi avioanele proprii şi mult mai marele număr de ostili ce se apropiau. Radarul SPY-1 avea o bătaie de 250 mile, până la limita distanţei patrulelor defensive ale CBG, dar mai putea prelua date utile şi de la avioanele E2C sau alţi *ochi* aflaţi foarte departe de flotă, extinzându-şi performanţa personală şi urmărind tot ce mişca *în/pe* mare.

Sistemul a fost numit AEGIS după numele scutului magic al lui Zeus din mitologia greacă.

Totuşi, odată cu filtrarea şi compresia necesară a unei cantităţi atât de mari de informaţii încât să poată fi dispuse

[174] IFF – Identification friend or foe – sistem electronic de identificare *prieten-duşman.*

pe un singur ecran, detaliile erau pierdute... cu consecințe potențial mortale.

În mod uzual, monitorul comandantului Grupului de Luptă era setat să acopere o distanță de treizeci şi două sau şaizeci şi patru mile de crucişător. Momentan, Tarrant setase displayul principal pentru 128 mile, un compromis necesar între precizie şi – ceea ce lui Tarrant îi plăcea să numească – *big picture* (vederea de ansamblu).

Bătălia de la Capul Nord se desfăşura acum pe o suprafață de câteva mii de mile pătrate. Câteva bombardiere inamice au penetrat perimetrul de apărare cu vreo optzeci de mile înainte de a-şi lansa încărcătura mortală. Cele mai multe, din fericire, au lansat cu mult mai de departe. Cu cât mai departe de Grup era distrusă o rachetă, cu atât mai bine.

Pe când Tarrant şi cei din comandamentul său supravegheau rachetele ce se apropiau, vorbeau cu glas scăzut, ton cumpănit, ordonând ofițerilor de la comunicații şi armament prin microfoanele headset-urilor, cum/cărei nave să repartizeze rachetele țintă identificate. Cu atâtea guri de foc şi ținte, putea fi un pericol real ca în confuzia bătăliei, prea multe nave să tragă asupra aceloraşi rachete... în timp ce alte ținte s-ar fi putut strecura nederanjate.

Managementul bătăliei, se numea, dar Tarrant se temea că niciun om nu putea controla toate variabilele, toate simbolurile grafice ce se deplasau pe ecrane, fără ca, de fapt, să manageriеze cu adevărat ceva.

— *Tally* 6, *Hotspur King,* spuse amiralul. Am desemnat *Alpha Sierra* 53 la 118. E a voastră.

— *Hotspur King, Tally* 6, *Roger. Alpha Sierra* 53 la 118. Distanța 63 mile. Confirm locarea. Foc, numărul unu.

A apărut un nou *blip,* ce se separa de un altul marcat *Leslie,* şi se îndrepta cu mare viteză spre un al treilea ce tocmai trecuse peste marcajul de o sută de mile. După câteva clipe, cele două *blip* un au fuzionat, au devenit neclare, apoi au dispărut. O rachetă Standard tocmai a distrus o Kingfish.

Totuşi, nu au fost urale, aplauze, deşi parcă i se păru că aude o izbucnire de bucurie transmisă de la CIC de pe *Leslie,* dar repede reprimată.

Tarrant şi Comandamentul său transmiteau deja datele necesare despre o altă rachetă unei alte nave, şi nu era timp pentru nimic decât ordine scurte şi clare, mesaje concise, sau ordine repetate când se confirmă primirea lor.

0735 Zulu

Lângă Capul Nord

Tomcat şi Hornet, avioanele interceptoare de pe ambele portavioane continuau să acopere linia întâi a bătăliei, neutralizând ameninţarea rachetelor de croazieră, mai întâi prin locarea una câte una cu radarele lor performante *lookdown, shootdown,* apoi doborându-le cu propriile AMRAAM şi Sparrow. Cele care intrau în raza de o sută mile de centrul CBG-14 încasau tirul executat de pe fregatele din zona exterioară a lui *Jefferson.* Dacă în mod normal, vasele de escortă erau împrăştiate pe o suprafaţă de cel puţin treizeci de mii de mile pătrate, acum, a fost deplasate pe *axa* de unde venea ameninţarea încă înainte de începerea luptelor, concentrându-şi focul între portavion şi *uăgasele de nave* ce se apropiau. Una după alta, pe măsură ce radarele locau ţinte, rachetele pivotau şi apoi părăseau lansatoarele în rafale, purtate de panaşul alb al gazelor de ardere către înaltul cerului.

Aveau loc mari explozii pretutindeni de-a latul mării uneori lovituri directe, alteori în proximitate – ce împrăştiau nori de sfărâmături fierbinţi ca pe nişte şrapnele.

În câteva minute, numărul rachetelor ce se apropiau a

fost redus la şaptezeci şi şase... apoi şaizeci şi patru... apoi treizeci şi opt.

Din înaltul cerului, Hawkeye E-2C monitoriza rachetele neatinse, le determina cursul, şi mobiliza avioane suplimentare în zona defensivă mijlocie.

Rachetele supraviețuitoare continuau să se apropie.

0738 Zulu

CIC

USS Thomas Jefferson

CIC de pe *Jefferson* era asemănător cu cel de pe *Shiloh,* dar mult mai puțin performant. Cele câteva sisteme radar – SPS-49 pentru cercetare aeriană, SPS-64 pentru supravegherea suprafeței mării, SPS-65 pentru detectarea atacurilor directe, sistemele de control ale armamentului defensiv Phalanx CIWS – aveau o rază de acțiune mult mai mică decât SPY-1, potrivite să monitorizeze avioane şi nave din zona lui *Jeff,* dar insuficient pentru managementul complex al unui atac aerian masiv din partea ruşilor. De fapt, pentru *asta* avea Navy cruzser-ele Aegis.

Tombstone se afla în CIC, de unde supraveghea

monitoarele computerelor, asculta comunicațiile piloților care se opuneau valului sovietic de bombardiere şi escorte de luptă.

Au avut loc şi vreo duzină de confruntări tip *dogfight.* Tomcat-uri, precum cele din BARCAP, după ce şi au lansat încărcătura de AIM-54, dar având încă rachetele Sidewinder şi AMRAAM, s-au apropiat înverşunate de formațiile ruseşti. Acelor F-14 care avuseseră şase Phoenix, le-au rămas doar tunurile pentru eventuale confruntări directe şi au fost retrase din confruntare de atotvăzătoarele Hawkeye, fiind înlocuite cu Hornet F/A-18 care să le acopere retragerea.

După cât îşi putea el da seama, bătălia degenerase rapid într-un haos total.

Iar Tombstone nu putea ajuta în niciun fel. CIC *Jefferson* era *„off the aif,* cu traficul radio oprit pentru a evita detectarea şi locarea cu rachete ghidate radar.

Datele afişate pe ecranele din CIC erau retransmise prin releu de *Shiloh* şi de avioanele Hawkeye.

Tot ce putea face era să stea în semiîntunericul fantomatic, şi să asiste la „ciocnirea" unor bleep-uri luminoase, anonime, care aveau ferocitatea artificială a unui joc video. Era greu să ataşezi chipuri şi nume vocilor pe care le auzea în *speaker-e.*

— *Rodeo* 8, *Rodeo* 1. Vino la stânga 35 şi fă-o!

— Ah, *Roger, Roger.* Avem o *Alpha Sierra* 21 la vedere. Pregătim un *Fox* 1.

— Cu grijă... aproape că... Locat! *Fox* 1!

— Echo Tango, Rodeo 8. Doboară Alpha Sierra 21.

— *Shitfire,* ce-a fost asta!?!

— Mig! MIG! Avem patru... nu, cinci MIG... se apropie rapid!

— Sunt *Echo Tango* 761. Repetă şi identifică-te!

— *Echo Tango*, sunt *King* 3! Tocmai am fost *bâzâiți* de câteva MIG-29[175]. Erau MIG-29. Pe postcombustie! Yah, ne luăm după ei şi-i *ardem*!

— Aşa să faceți!

Tombstone se răsuci spre CICO, un *commander* tânăr, negru, pe nume Frazer.

— Cine sunt *King* şi *Rodeo?*

Ofițerul a aruncat o privire scurtă pe placa de plastic pe care un subofițer adnota informațiile noi.

— *King* e VF-142, CAG, a răspuns. *Rodeo* este VF-143. Ghostriders şi Pukin Dogs, de pe Ike.

Carrier Battle Force. Combinarea escadrilelor de pe

[175] MiG-29 – avion sovietic supersonic, de luptă, bimotor.

Jefferson cu cele de pe *Eisenhower* a dat Forțelor de Luptă americane o şansă.

Tombstone s-a aşezat în fața unui ecran enorm care reda poziția fiecărei unități din componența CBG, nave şi avioane, identificate de Hawkeye şi compilate / retransmise de *Shiloh.*

Câteva nave din CBG-7 aflate în zona exterioară la 150 mile nord de poziția lui *Jefferson,* fregatele *Blakely, John C. Pauly, Simpson* şi distrugătorul *David D. Porter* – îşi adăugaseră, deja, la bătălie, puterea de foc a rachetelor Standard şi *ciocăneau* rachetele ruseşti imediat ce erau detectate.

Ascultând traficul radio dintre bărbații şi femeile din avioanele de vânătoare, Tombstone şi-a dat seama că greul luptei nu era dus de CIC de pe navele implicate, ci de aviatori.

Minut după minut, Tomcat şi Hornet de pe amândouă CBG continuau să-şi înfigă ghearele în formațiile de avioane neo-sovietice care presau apărarea lui *Jefferson* în perimetrul estic. Un val a fost şters de pe cer de AIM-54C cu rază lungă; a urmat o mică pauză, dar a apărut cel de al doilea val, iar radarul de pe Hawkeye vedea tot mai multe avioane care apăreau pe cer, decolate de pe bazele aeriene

din peninsula Kola.

Mai devreme sau mai târziu, asalturile ruseşti repetate, ce lovesc ca valurile de furtună, vor sparge apărarea CBI. Când se va întâmpla, „apa” va pătrunde prin spărtură, şi nimic nu o va putea opri.

0740 Zulu
Tomcat 105
Deasupra Mării Barents

— Low Down! i-a strigat Bouncer în ureche. Uite-i! Avem doi care pică peste noi dinspre ora cinci!

Membru al celeilalte escadrile de Tomcat – VF97 War Eagles – locotenentul James Stanley „Low Down”[176] Lowe era dintre noii veniți la bordul lui *Jefferson,* odată cu reparațiile de la Norfolk, de acum două luni, şi zburase mai înainte cu *rezerviştii* de la Oceana. Îşi adusese şi RIO cu el, *lieutenant* j.g. Beth Harper. După întâmplarea de la Norfolk, când, aflată într-un bar împreună cu câțiva camarazi, a aruncat pe uşă afară un beţivan devenit prea obraznic, toți o

[176] Low Down – în argou: *Necăjitu'.*

numeau Bouncer[177].

Lucrau bine împreună, el fiind unul dintre primii *rezervişti* care făcea echipă cu o femeie NFO.

Cu o privire scurtă peste umăr a identificat siluetele zvelte, bine conturate, a două MIG un aflate pe urmele Tomcat-ului ce vira spre dreapta. Blestemăție! O pereche de MIG-29 Fulerum, în formație strânsă, aripă la aripă. Erau încă la o milă în urmă. A tras manşa total la dreapta, accentuând virajul.

— Nu-i... scăpa... din ochi... i-a spus lui Bouncer, în timp ce se lupta cu creşterea forțelor G.

Rău, foarte rău! Fulerum erau periculoase... la fel de rapide şi manevrabile ca şi F-15[178] contra căruia fuseseră proiectate inițial să lupte... iar în anumite privințe, erau chiar superioare.

Şi mai rău, Lowe şi Harper au decolat, fiind înarmați cu şase rachete Phoenix. Le-au lansat pe toate de la mare distanță asupra țintelor, iar acum se aflau pe drum de înapoiere către *Jeff,* pentru rearmare, când aceşti doi *jokeri* s-au strecurat în perimetru şi au tăbărât asupra lor.

---

[177] Bouncer – Bodyguard în bar.

[178] F-15 – avion american de luptă, supersonic, bimotor.

În încercarea de a converti altitudinea în viteză, Low Down şi-a înscris-avionul într-un picaj accentuat după ieşirea din viraj; cele două MIG, în continuare szde-by-szde[179], continuau să se afle la mai bine de o milă în spate. Datorită celor două derive / stabilizatoare şi a enormelor duze ventrale de admisie a aerului, semănau foarte bine cu F-15 Eagle din dotarea US Air Force.

— Ăştia virează, l-a anunțat Bouncer. Vin din dreapta, în picaj după noi! El nu i mai putea vedea în spate.

— Sunt tot în viraj?

— Yeah! Vin! Se țin de noi!

Lowe a executat un semitonou la stânga care a făcut Tomcatul să fie străbătut de un *fior* de protest. Făcuse cascadoria asta de nenumărate ori; o dată chiar le-a tras-o la două F-15, în timpul unor manevre comune (Red Flag) Navy Air Force. Virat pe aripa stângă, vedea marea şi cerul dând roată peste canopie, şi două mici *aşchii* ce se prăvăleau spre ei.

Un MIG a virat ca la carte, copiindu-i perfect mişcările, plasat într-o poziție optimă, încât Lowe nu avea nicio şansă să-l *angajeze* în luptă. Celălalt a avut probleme cu virajul

[179] Aripă-lângă-aripă.

extrem de strâns spre stânga şi a derapat/glisat departe de coechipierul său. Acum era la aproape o milă dincolo de el, dar apărea exact în centrul ecranului HUD al lui Lowe. Era momentul perfect pentru lansarea unei rachete căutătoare de căldură, dar... nu avea niciuna.

— Tunul, a spus scurt şi a comutat selectorul. Pe HUD a apărut cercul mobil al reticulului, iar pătratul marca ținta. În stânga, lângă scala variometrului[180], apăruse o notificare: ARM-675. Adică tunul era pregătit de tragere cu 675 proiectile de 20 mm.

Manevrând uşor comenzile, Lowe a adus cercul reticulat peste pătrat, şi a declanşat trăgaciul când acestea s-au suprapus perfect.

Tunul rotativ cu şase țevi, M-61A1 Vulcan, montat pe F-14 sub cockpit, în stânga, a scos un urlet scurt, trimițându-şi proiectilele în MIG-ul aflat drept în față.

Celălalt continua să se afle undeva în stânga. L-a ignorat, continuând să apese pe trăgaci. Cu o frecvență de tragere de 6.000 lovituri/minut, tunul Vulcan putea trimite toate cele 675 de proiectile în mai puțin de şapte secunde. A ținut degetul apăsat timp de două secunde, privind la

[180] Variometru – aparat ce indică viteza pe verticală a avionului.

scânteile galbene ce plecau din botul Tomcat-ului, apoi parcă încetineau, conform legilor perspectivei, pluteau, se opreau aproape, pe măsură ce convergeau spre MIG. El şi a imaginat sfărâmăturile smulse din țintă, dar nu putea fi sigur de rezultat.

— Asta eee!

MIG-ul a lăsat o trenă de fum. Întâi a fost un nor negru, apoi ceva s-a separat din avion. Pilotul rus a reuşit să se ejecteze.

Manşă dreapta, picior în palonier şi Low Down a accentuat virajul ce-l ducea cât mai departe de MIG-ul ce ardea. Un ghem de flăcări îşi începuse căderea lungă spre apele mării.

— Doborât un Fulerum! a anunțat prin canalul radio tactic.

— Low Down! avertiză Bouncer. Celălalt MIG se întoarce. Vine iar dinspre ora cinci.

20 Variometru

Răsucindu-se în scaun, putea să vadă avionul inamic peste umărul drept. Să-l ia dracu'! Gagiul era BUN! Probabil coechipierul fusese un începător dacă a ieşit din formație atât de imprudent, dar acesta îl urmase pe Lowe viraj cu viraj, folosind la maximum capacitățile superioare de

manevrabilitate ale lui Fulerum.

În timp ce se uita la MIG, a văzut şi strălucirea galbenă de sub aripă. Rachetă! Fără avertizare radar, însemna că era una autoghidată în infraroşu, o AA-8 Aphid[181].

— Rachetă lansată! VINE!!!

— *Fiares*! a răcnit.

Semitonou rapid în viraj dreapta frontal spre atacator, sperând să fie mai strâns decât al rachetei. Dar, ştia că era deja prea târziu. Altceva. A tras maneta de gaze înapoi, cât se putea, aducând motoarele la ralanti. Şi mai multe *fiares* cu magneziu au țâşnit din coada avionului său. Căutătoarea de IR ar fi trebuit să se ia după flăcările de magneziu, nu după motoarele aproape oprite.

Încă o rachetă se afla acum pe traiectorie, în timp ce prima se îndrepta spre şasele său cu o viteză îngrozitoare. A continuat să lase F-14 să cadă în picaj. Oceanul se rotea peste canopie umplându-i câmpul vizual cu un caleidoscop ultramarin...

Prima rachetă a izbit în motorul din dreapta şi a explodat. Fragmente fierbinți din motor au perforat tancurile de combustibil, fuselajul... Instantaneu, Low Down a ştiut

[181] Molniya (Vympel) R-60 (cod NATO AA-8 'Aphid') – rachetă sovietică aer-aer, auto-ghidată în infraroşu.

că avionul este condamnat. Îl simțea dezmembrându-se efectiv în jurul său.

— *Punch out,* Bouncer! EJECT!!! EJECT!!!

A apucat inelul dungat galben negru ce declanşa mecanismul de catapultare şi a tras... tare. Canopia s-a spart în mii de fragmente, şi o clipită mai târziu, parcă un gigant furios i-a dat un şut cumplit în fund, azvârlindu-l departe de Tomcat, înconjurat de urlete cacofonice produse de curentul de aer şi de motoarele rachetă ale scaunului de catapultare.

Au urmat apoi câteva secunde de linişte binefăcătoare. Low Down şi a văzut avionul – ce a mai rămas din el – dezmembrându-se în flăcări, pe măsură ce cădea în mare.

Apoi i s-a deschis paraşuta, cu un şoc care l-a lăsat fără aer. Reflex, a apucat suspantele şi, atârnat de ele, a început să supravegheze împrejurimile.

Low Down era singur pe tot cuprinsul cerului. Nu putea să vadă MIG-ul care-l doborâse, printre nenumăratele trene albe lăsate de rachete şi avioane ce dădeau cerului un aspect ciudat, suprarealist.

Încerca să o vadă pe Bouncer. Oare se salvase? Nu-i vedea paraşuta nicăieri. După câteva minute a căzut în apa rece a Mării Barents.

CAPITOLUL 12

Vineri, 13 martie
0743 Zulu + 2
CIC
USS Thomas Jefferson

— I-am pierdut pe Low Down şi Bouncer, a anunțat CICO. Am trimis un SH-3 pentru SAR.

— Să se mişte repede, a replicat Tombstone. Apa e teribil de rece.

Se simțea amorțit. La auzit pe Lowe cum striga entuziasmat pe canalul tactic „*Doborât un Fulerum*!" şi spera că puştiul era în stare să-l *scuture* şi pe al doilea. Dar, era evident că Fulerum l-a doborât pe el.

Ceea ce mai înainte doar îl neliniştea, acum îi încleşta inima. RIO lui Lowe, Beth Harper, era prima femeie aviator de pe *Jefferson* doborâtă în luptă. Oare supraviețuise? Putea ea supraviețui – chiar şi cu costumul impermeabil şi mica barcă pneumatică – fie şi numai câteva minute în apa rece a Arcticei?

Şi totuşi, Tombstone s-a simțit surprins de uşurința cu care şi-a mutat atenția către alte probleme, mult mai presante. Restul luptătorilor de pe *Jefferson* şi *Eisenhower* continuau să lupte împotriva inamicului superior ca efective... iar rachetele ruseşti se strecuraseră deja în zona mijlocie de apărare.

Câțiva marinari de la una dintre console au scos exclamații. *Blakely,* una dintre fregatele Grupului *Ike,* tocmai încasase o rachetă – una mare – drept în mijloc. Rapoartele arătau că FFG era mult înclinată la babord şi cu cuprinsă de flăcări.

— Cred că rusnacii vor să ne atace din flanc, a spus Frazier. Majoritatea rachetelor vin dinspre nord est. Să-i ia dracu'!

Exclamația lui CICO venea ca răspuns la alt raport. O rachetă autoghidată radar tocmai a lovit un crucişător din Grupul *Eisenhower.* Va trebui să treacă destul timp până când se vor transmite destule date pentru a se forma o imagine mai precisă, şi chiar şi mai mult până la oprimă evaluare a pagubelor.

— CAG? Un marinar îi întindea telefonul lui Tombstone. CATEC.

Tombstone a preluat apelul de la centrul de control al

traficului aerian. Multe dintre Tomcat-urile de pe *Jefferson* se întorceau acasă pentru rearmare.

A înapoiat receptorul marinarului şi s-a întors spre Frazier.

— În curând trebuie să primim avioanele la bord. Vântul continuă să fie dinspre nord-est, deci nu trebuie să modificăm cursul, dar trebuie să întrerupem tăcerea radio pentru controlul fazei de apropiere.

— Putem începe recuperarea dacă Kingfish ruseşti nu ne pârlesc fundu' mai întâi. CICO a făcut o pauză, ascultând ceva în cască. Fir-ar...! *Dikinson* se dă erou!

Într-un colț al sălii era un rând de console manevrate de subofițeri, conduşi de un *Chief Petty Office.* Consolele controlau CIWS de pe *Jefferson.*

— *Chief* Carangelo! l-a strigat Frazier. *Dikinson* va trece foarte aproape de tribord. Asigură te că CIWS tribord este în *standby.*

— CIWS tribord în standby. Aye aye, sir.

— Mai bine aşteaptă cu operațiile de recuperare, CAG. La tribord vor fi probleme... mari... şi o să fim cam ocupați.

0745 Zulu

Lângă Capul Nord

Orice atacator care reuşea să penetreze cele trei zone tactice ale CBG mai avea o barieră finală de înfrânt: sistemul de apărare Phalanx CIWS format din tunuri rotative Gatling dirijate de computer, ce utilizau proiectile cu uraniu sărăcit, trase cu frecvența de 3.000 lovituri/minut.

Având o bătaie maximă de numai 1.500 m, CIWS era cu adevărat ultimul efort de apărare împotriva unui atacator ce intenționa o lovitură directă.

Chiar dacă numărul rachetelor a fost diminuat rapid, la limita de zece mile, unde începea zona de apărare interioară a lui *Jefferson,* încă mai rămăseseră douăzeci şi trei fixate pe acelaşi curs mortal către țintă. Radarul lui *Jeff* era oprit, rachetele împrăştiate pe o zonă foarte largă, iar cel care le urmărea era *Shiloh.*

Acest tip de rachetă putea fi programată să ajungă într-o anumită zonă cu ajutorul sistemului inerțial de navigație, şi apoi să înceapă căutarea cu propriul radar a celei mai mari ținte pe care o putea găsi.

Câteva dintre ele s-au locat pe *Jefferson.*

Între timp, una dintre escorte – fregata lansatoare de rachete *Dikinson* – asigura protecția pentru portavion şi se

afla la o milă în pupa tribord. Dar, pe măsură ce rachetele se apropiau, *schipper-ul* de pe Dikinson a ordonat *„Full speed ahead”*[182], interpunându-se la tribordul lui *Jefferson* cu scopul de a bloca drumul accesul acestora.

0745 Zulu

CIC

USS Thomas Jefferson

Fire Control Technician Third Class Frank Pellet era speriat de moarte. Şi nu de bătălie. Clipirea luminilor colorate, bâzâitul îndepărtat al vocilor din difuzoare, *beep-urile* diverselor console ce marcau informațiile electronice, nu-i dădeau imaginea pe care şi o făcuse despre o bătălie.

Ştia că erau nişte rachete care veneau, dar, curios, informația părea a fi *second hand,* îndepărtată, chiar neimportantă.

Nu, Pellet era speriat de ceea ce se întâmplase noaptea trecută.

Faptul că FCT3 Pellet era homosexual nu avea nicio

[182] Full speed ahead – cu toată viteza înainte.

legătură cu pregătirea sa profesională. Era înrolat în Navy de aproape trei ani, îşi învățase bine meseria, iar la evaluările trimestriale a fost mereu notat cu 3,6... 3,8... chiar 4,0. Dar se afla încontinuu sub un stres teribil. Interdicția oficială a înrolării persoanelor *gay* era înlăturată de câțiva ani, dar Pellet şi alți câțiva zeci de mii ca el continuau să-şi ascundă orientarea sexuală – sau cel puțin încercau – în special, la bordul navei. Pe *Jeff* nu era la fel de rău cum auzise că e pe alte nave – ca *Belleau Wood* şi altele – dar în orice ansamblu de câteva mii de oameni erau întotdeauna şi câțiva care-i urau pe gay indiferent de ordinele date de superiori, Departamentul Navy, sau Casa Albă.

A făcut tot ce putea ca să țină secretul. Nu s-a împrietenit cu niciun coleg, nu a făcut niciun avans, şi a ținut ochii acasă la duşuri, şi, în general, a fost mereu cât se poate de discret.

Desigur, asta însemna şi că nu şi-a făcut mulți prieteni. Pe când *Jefferson* se afla ancorat la Norfolk, el era încartiruit la bord dar rămânea pe țărm trei nopți din patru. De obicei, nu mergea cu camarazii, pentru că ei îşi încheiau adesea chefurile cu o vizită la vreunul dintre bordelurile din Norfolk, iar ideea de a face amor cu o femeie îl dezgusta.

Într-o noapte memorabilă, a fost luat efectiv pe sus într-o ieşire de câțiva tehnicieni armurieri.

Neputând să scape, a plătit femeia ca să stea cu el în cameră şi doar să... vorbească. Ia explicat toată treaba, iar ea a fost chiar înțelegătoare. După... chiar le-a povestit celorlalți ce bine dotat era şi cum i-a tras-o până când abia mai putea să umble.

Întâmplarea asta ar fi trebuit să-i facă viața mai uşoară, dar în ciuda celor povestite de ea, povestea că ar fi gay s-a răspândit pe toată nava, repede ca focul în prerie. Unele zvonuri – era sigur – trebuie să fi pornit dintr-o noapte când s-a învoit, îmbrăcat civil, şi s-a dus în oraş la barul „Papucul roz". Era un foarte cunoscut local pentru gay, deci era clar că odată văzut acolo, secretul lui s-a dus dracului. Sau poate că târfa le-a spus celorlalți adevărul.

Noaptea trecută secretul lui a ieşit la iveală, în văzul tuturor. Acum, doar aştepta să cadă securea.

La dracu' cu toate! A fost atât de atent să nu se dea singur de gol, prin vreun gest sau fiind prea prietenos, dar nu s-a gândit că *a fi atent* înseamnă şi să fie abstinent!

Mica comunitate gay de pe *Jefferson* era denumită „hora marinărească" de ceilalți. Membrii ei se întâlneau când era posibil şi foloseau un ritual elaborat de fraze cod şi parole

pentru a descoperi posibili membri dintre cei nou veniți la bord. Uşurarea, bucuria de a şti că mai sunt şi alții ca el pe acest oraş plutitor a fost indescriptibilă. Harold era unul dintre favoriții săi. În câteva ocazii, a avut parte de nişte partide de sex ca lumea cu el.

Noaptea trecută s-au întâlnit în locul obişnuit, o magazie de lenjerie, jos, pe puntea 01. Pellet şi a dat jos pantalonii, dar nu au făcut nimic – aproape nimic – când s-a auzit o bătaie la uşă, apoi s-a deschis şi *first class boatswain's mate*[183] Arbogast a intrat peste ei. A fost îngrozitor. Întorcându-se brusc, Harold l-a îmbrâncit pe Pellet în celălalt capăt al compartimentului cu un dos de palmă zdravăn. *„Curist nenorocit!*" a răcnit, şi s-a repezit la Pellet, cu pumnii strânşi şi fața schimonosită de furie.

Arbogast l-a apucat, spunându-i să stea jos. Harold susținea că Pellet s-a dat la el, o afirmație prostească, de altfel. Pellet avea cam 1,65 m şi 66 kg, în timp ce Harold avea peste 1,80 m şi era solid ca un culturist.

Roşu la față şi urlând, Harold amenința că-l va raporta... cel puțin pentru hărțuire sexuală. Arbogast îi amenința pe amândoi că le va face raport pentru încăierare. Împietrit,

---

[183] First class boatswain's mate – grad şi funcție în US Navy (cod NATO OR-6); echivalent *sergent-major,* şeful echipajului de punte.

Pellet s-a întors în cabina sa, şi a încercat să doarmă... dar nu a reuşit. Chiar dacă homosexualii nu mai aveau interdicție să se înroleze, comportamentul homo era în continuare interzis, la fel ca şi relațiile sexuale hetero, normale, între bărbații şi femeile de la bord.

Acum se aştepta să fie scos la Raport la căpitan... sau la Curtea Marțială şi BCD[184]. La dracu'! îi plăcea în Navy! Nu voia să fie dat afară!

Dar cel mai mare rău era faptul că Harold Reidel, iubitul său, la trădat.

— Pellet! Trezeşte-te, fir ar să fie! *Chief* Carangelo stătea lângă el, răcnindu-i în ureche.

— Ăăă... dda, *Chief.*

— Am spus: „CIWS în *standby",* la naiba! Mişcă-ți curu'!

— Am înțeles, *Chief!* Mâna i s-a mişcat singură, către comutatorul marcat CIWS 1, şi l-a trecut din poziția STBY în AUTO.

Nu şi-a dat seama de greşeală decât după două tragice secunde.

---

[184] BCD – Bad Conduct Discharge – trecerea în rezervă din motive disciplinare (cu pierderea tuturor drepturilor: vechime, pensie, etc.).

0746 Zulu

Lângă Capul Nord

Sistemul Phalanx CIWS este controlat de un extraordinar de sofisticat computer, capabil să interpreteze ecourile radar returnate de la ținte care se apropie cu mai mult de 3 Mach, şi cele venite înapoi de la proiectilele lansate de propriile arme de la bord cu viteza de peste trei sute de metri pe secundă, să calculeze unghiul de tragere al armelor, direcția, şi traiectoriile, pentru a face să se întâlnească proiectilul cu ținta.

Fiind un sistem autonom, Phalanx putea opera independent de orice control extern, o necesitate în războiul modern, în care computerele şi armamentul cu mare viteză de tragere putea să localizeze, ochi şi trage mai repede decât reacțiile umane. Phalanx era capabil să deschidă focul în numai două secunde de la depistarea țintei.

Dar era vital ca omul să dețină controlul aşa-ziselor *jucării* de război *hightech* – implicarea umană atât de discutată în orice dezbatere despre armamentul controlat de computer.

Phalanx avea două setări operaționale. În *standby,* nu putea trage fără comanda directă a operatorului uman din

CIC; pe *automat,* era controlat în întregime de computer, localizând şi deschizând focul asupra oricărui contact radar din raza de acțiune perceput ca fiind o amenințare.

USS Dikinson era o fregată FFG[185] din Clasa *Oliver Hazard Perry.* O sută treizeci şi cinci de metri lungime şi un deplasament de 3.650 t, fregatele din Clasa *Perry* au fost proiectate inițial ca escortă pentru navele civile şi protejarea căilor de navigație maritimă, SLOC[186]. După reducerile bugetare pentru alte programe de construcții navale, sau găsit în situația inconfortabilă de a nu mai putea să înlocuiască distrugătoare pentru ASW şi protecția antiaeriană a convoaielor, forțelor de intervenție, forțelor amfibie, şi Grupurile de Luptă. Dotat cu armament puțin, blindaj subțire, şi cu o singură elice acționată de două turbine, FFG *Perry* s-au străduit vitejeşte să-şi îndeplinească noul rol. Patru dintre ele erau dislocate în componența CBG-14.

Când a detectat racheta de croazieră venind dinspre sud-est, comandorul Randolph Conde şi-a manevrat nava la 1.200 m de tribordul lui *Jefferson.* Interpunându-se pe

---

[185] FFG – Guided Missile Frigate – fregată dotată cu rachete ghidate.

[186] SLOC – Sea lines of communication – rutele de navigație.

direcția de atac – în glorioasa tradiție a US Navy – Conde spera atât să fie un scut pentru nava mult mai mare pe care o escorta, împotriva rachetei venite la nivelul valurilor, şi să adauge puterea sa de foc antiaerian dacă ținta executa manevra *popup*[187].

Fregata îşi împuținase stocul de rachete Standard RIM-6 bl pentru că lansase asupra țintelor ce au apărut în raza sa de nouăzeci de mile şi chiar a înregistrat câteva lovituri directe confirmate.

Când racheta aşteptată s-a aflat la douăsprezece mile, tunul Mark 75 montat pe suprastructura din mijlocul navei, a deschis focul cu o viteză de optzeci şi cinci de lovituri pe minut. Singurul său tun rotativ al sistemului Phalanx CIWS, montat în spatele micii punți de aterizare pentru elicopter, era setat pe *standby* şi gata de *foc* dacă racheta ajungea la o milă depărtare.

Când *Dikinson* se afla la circa 1.500 m de tribordul lui *Jefferson,* Pellet a comutat accidental CIWS de la *standby* la *automatic.*

La comanda computerului, tunul Gatling cu şase țevi a

---

[187] Manevra pop-up – rachetele care se apropie de obiectiv zburând la joasă înălțime sunt setate să se ridice la cca 1800 m pe parcursul traiectoriei finale şi apoi să execute atacul aproape la verticală.

ochit precis fregata... apoi a clasificat-o ca navă de suprafață prietenă. O clipă mai târziu, când alte trei rachete au intrat în zona interioară de zece mile a CBG, schipper-ul de pe *Dikinson* a ordonat deschiderea focului cu lansatoarele RBOC.

Containerele cu *pleavă,* lansate din tuburi montate pe suprastructură, imediat înapoia punții de comandă, erau nişte încărcături cilindrice. Fiecare avea cam 1,20 m lungime şi erau proiectate să fie trimise sus în aer şi apoi să explodeze, împrăştiind la maxim încărcătura pentru bruiajul radar.

Lansatorul din babordul lui *Dikinson* a *aruncat* trei asemenea containere către *Jefferson.* CIWS numărul 1 de pe portavion, montat la tribord pe puntea de zbor, lângă insulă, mai jos de puntea de comandă, a detectat containerele şi a reacționat cu o viteză supraumană... aşa cum a fost proiectat.

Tunul cu şase țevi s-a rotit instantaneu spre dreapta şi a tras, sunetul scos semănând mai mult cu cel al unei drujbe, decât cu al unui tun. Prima rafală a ratat, dar tunul urmărind în continuare containerele şi proiectilele trase, şi-a corectat tirul într-o fracțiune de secundă, şi la spulberat în a doua. Apoi CIWS s-a fixat pe al doilea container lansat

spre *Jeff,* a tras… şi încă o dată.

La acest moment, greşeala a fost detectată în CIC, iar selectorul comutat repede înapoi pe modul *standby.* Phalanx a tăcut brusc… dar răul a fost făcut.

Dikinson s-a aflat direct pe linia de foc.

Un incident similar s-a petrecut în timpul Războiului din Golf, când FFG *Jarret* a tras-accidental în *USS Missouri.* Atunci nu au existat victime omeneşti, ci doar avarii minime.

De data aceasta, însă, fregata a primit în plin a doua rafală de *friendly fire*[188]*.* Muniția o constituia proiectilele penetrante din uraniu sărăcit – de două ori şi jumătate mai dens decât oțelul – fixate într-un *suport* de plastic menit să imprime o mişcare de rotație pentru stabilizarea pe traiectorie. Cincizeci de asemenea proiectile, salva trasă de *Jefferson* într-o secundă, a lovit în babordul lui *Dikinson,* trecând prin suprastructură ca prin hârtie. Spațiul vital al fregatei era protejat de blindaj anti-fragmentare – şase milimetri de oțel la compartimentul motor, nouăzeci de milimetri de aluminiu la magazii, şi nouăzeci de milimetri de Kevlar la puntea de comandă şi spațiile cu aparatură

[188] Friendly fire – foc amical – situația nefericită când se deschide focul asupra propriilor camarazi.

electronică – dar cea mai mare parte a navei era practic neprotejată.

Patru marinari au fost ciuruiți în bucătărie de fragmentele de aluminiu şi uraniu, iar un altul a fost ucis în zona cabinelor echipajului.

Şase proiectile au perforat hangarul elicopterului de la pupa, trecând prin aluminiul subțire al lui SH-2F parcat acolo. Combustibilul din rezervoare s-a împrăştiat prin tot compartimentul venind şi în contact cu unele cabluri electrice.

Explozia a distrus structura hangarului deschizând spărturi mari prin care flăcări violente au început să arunce o coloană de fum negru la sute de metri în aer. Explozia şi flăcările au mai omorât şapte oameni şi a rănit alți douăzeci şi cinci; tunul Phalanx al lui

Dikinson a fost smuls de pe afet şi azvârlit la optzeci de metri depărtare, în mare. Bucăți de metal zburau peste suprastructura cuprinsă de flăcări la pupa.

USS *Dikinson* naviga greoi cuprins de focul ce începea să scape de sub control.

0746 Zulu

CIC

USS Thomas Jefferson

În CIC s-a lăsat un moment de liniște plină de uimire. Lui Tombstone i se păru că a fost acționat un comutator care a suprimat orice sunet din compartiment. *Chief* de la consolele CIWS a rupt vraja o clipă mai târziu, după ce a comutat selectorul Phalanx înapoi pe poziția *standby.*

— Pellet! a răcnit el. Eşti eliberat din post! Pleacă dracului de acolo!

— *Chief...* eu...

— PLEACĂ, dom'le!!! Eşti consemnat în cabină până la noi ordine! Newell! Treci acolo! Preiei consola CIWS-1!

— *Dikinson* a dat de dracu'! s-a răstit Frazier la monitorul pe care privea fregata în flăcări. Hai să ne ocupăm de rachetele alea!

Lansatorul de pe FFG şi tunul principal au fost amândouă oprite când a explodat hangarul elicopterului. Pe măsură ce *Dikinson* rămânea în urmă, apărarea de la tribordul lui *Jefferson* a reînceput să tragă cu furie. Rachetele Sparrow au fost lansate din cele opt tuburi în nori de fum şi de particule de plastic provenite din materialul de protecție. Una după alta au zburat peste apele mării, direct

spre rachetele ruseşti care erau acum la mai puțin de zece mile. Câteva momente mai apoi, un fulger albastru strălucitor a luminat orizontul estic... apoi încă unul.

Câțiva marinari din ELE au izbucnit în urale, rapid reprimate de spiritul de disciplină. Conform datelor afişate pe ecranul principal – retransmise de *Shiloh* – unsprezece rachete penetraseră perimetrul de zece mile. Chiar şi aici, în CIC situat adânc în interiorul navei, *whoosh-whoosh*-ul scos de Sparrow ce sprintau spre orizont era perceput prin vibrațiile transmise de coca navei.

Privind la plecarea viguroasă a acestei avalanşe de forță, Tombstone a realizat că-şi ținuse respirația.

CAPITOLUL 13

Vineri, 13 martie
0747 Zulu +2
Lângă Capul Nord

Două rachete AS-6 Kingfish zburau la joasă înălțime deasupra apei către partea anterioară a lui *Jefferson.* CIWS-1 de pe portavion, manevrat manual, a locat cea mai

apropiată rachetă şi a deschis focul... a trimis o scurtă rafală... a corectat unghiul de tragere... şi a tras din nou. La jumătate de milă de tribordul lui *Jefferson,* racheta – purtătoare a unei tone de explozibil – s-a pulverizat într-un *bang* sălbatic ce a expulzat un nor de fragmente metalice pe o suprafață de mii de metri pătrați de mare.

A doua rachetă a străbătut acest spațiu într-o fracțiune de secundă; CIWS a locat-o, a tras, iar proiectilele perforante din uraniu au lovit-o în plin. Combustibilul lichid s-a aprins şi racheta a început să zboare dezordonat, chiar pe deasupra punții portavionului, la doar câțiva metri de un rând de avioane A-6 Intruder parcate, cu aripile rabatate. Personalul de pe punte angajat în operațiunile de catapultare ale unui Hornet şi un KA-6D s-au aruncat pe burtă; pentru un moment scurt, dar agonizant, se părea că epava zburătoare arzândă va lovi avionul cisternă încărcat cu peste zece tone de combustibil pentru avioane. Apoi Kingfish în flăcări a trecut şi s-a prăbuşit în mare dincolo de babord, cu o explozie tunătoare ce a trimis în aer un gheizer înalt de zeci de metri.

Lansarea de pe punte a continuat fără încetinire. După câteva minute, avionulcisternă a fost catapultat, ridicându-se pentru *rendez-vous* cu acele Tomcat care se întorceau cu

rezervoarele aproape goale.

Între timp – pentru că amenințarea imediată reprezentată de rachetele inamice a trecut – Centrul de Control al traficului aerian de pe *Jefferson* a reintrat în activitate radio.

0752 Zulu
Tomcat 201
Deasupra Mării Barents

— *Dikinson* a fost lovit, a raportat Cat prin ICS. Se pare că a fost lovită în hangarul elicopterului.

— Prea multe blestemate rachete ruseşti au trecut perimetrul, a replicat Coyote. O privire fugară spre stânga i-a permis să vadă la orizont o pată de fum negru şi a ştiut, cu o certitudine dureroasă, că e vorba de nava în flăcări.

— Coyote, ne cam lasă gazu!

— Afirmativ, Cat. Dă-mi ultimul vector către Texaco.

— Vino dreapta 35 grade. Încă douăzeci de mile.

— E bine.

În timpul desfăşurării luptelor, *Jefferson* a menținut în aer cel puțin un KA-6D cisternă care patrula la nord şi mai

în spatele portavionului, la dispoziția avioanelor ce reveneau şi care ar fi putut avea nevoie de un supliment de combustibil pentru zborul în formația de aşteptare *(Marshall Stack),* înainte de aterizarea pe punte. Amical numit Texaco de către piloții navali, el era un A-6 Intruder modificat, echipat cu rezervoare auxiliare cu cinci sute de galoane de combustibil şi cu avionica necesară în partea din spate pentru realimentarea în zbor.

După numai câteva minute, Coyote îşi poziționa avionul în spatele tanker-ului, ceva mai în spate deocamdată, pentru că un Hornet avea deja ataşat *coşul* furtunului de realimentare. Apoi Hornet s-a detaşat de KA-6D şi a degajat, iar Coyote s-a apropiat. La acționarea unui comutator de pe bord, priza extensibilă de pe Tomcat a ieşit din compartimentul său din dreapta cockpit-ului. În față, *coşul* metalic se legăna haotic, la capătul conductei flexibile lungă de 17 m, ce ieşea din protuberanța de sub coada cisternei.

— *Gold Eagle* 201, *Tango Romeo* 12, a auzit în cască o voce bărbătească. Cu ce vă putem servi azi?

— *Tango Romeo* 12, *Eagle* 201, a răspuns Coyote. Una mare, barman. Avem gâtul uscat.

— Eşti poziționat bine, 201. Dă-te aproape şi serveşte-te. Suntem crăcănați regulamentar şi gata să ne-o trageți

militărește.

Imaginea sugestiv falică a unui avion cu conducta de alimentare extinsă, aşteptând să penetreze în *coşul* cisternei, a dat naştere – inevitabil – unui anumit tip de dialog purtat între piloți şi echipajul de pe tanker, variind de la gluma-aluzie porcoasă, până la vorba sexual explicită.

— Aha, *Roger, Tango Romeo,* a spus Coyote. Venim.

Se simțea puțin stânjenit. Până în acest moment, pur şi simplu uitase că ofițerul de pe scaunul din spatele său era femeie. Gluma porno a operatorului de pe tanker i-a reamintit-o. Nu o cunoştea pe Cât îndeajuns de bine şi se întreba cam ce gândea ea despre asta.

Cele două avioane, separate acum de doar câțiva metri, zburau cu o viteză de 370 noduri (685 km/h). Încet, apropiindu-se cu numai centimetri/secundă, Coyote încerca să înfigă conducta de pe Tomcat în *coşul* cisternei. El trebuia să se concentreze asupra instrumentelor de bord, la coada tanker-ului aflată chiar deasupra canopiei, la zbor. Nu putea urmări simultan şi poziția relativă a conductei/coşului aflate la doar câțiva centimetri dincolo de plasticul canopiei. Asta era treaba lui RIO, iar Cât anunța prompt, în fiecare secundă ajustările necesare prin ICS, clar, scurt şi precis.

— Dreapta, juma de metru. E bine.

Coyote se lupta cu turbulențele, cu lipsa oricărei marje de greşeală. *Coşul* se zbătea haotic mai mai să-l lovească. A mai înaintat puțin.

— Contact, a anunțat operatorul, iar Coyote a simțit şocul unei conexiuni ferme, urmat de *click*-ul fixării.

— Gata la primire, a anunțat Coyote.

— Oh... ce bineee eee... 201.

— *Tango Romeo,* te previn că am o doamnă la bord.

— Aa... am înțeles, 201. Confirm fixarea. Cu ce vă servim?

— Să fie 500 l *fără plumb,* replică Coyote încercând să păstreze tonul glumeț. Verifică uleiul, şterge parbrizul, plătesc cu cardul.

— Vineee.

Câteva momente a fost linişte, cât s-a transvazat combustibilul. Apoi:

— Ai 500,201.

— *Roger, Tango Romeo.* Gata pentru degajare la dreapta. A atins comutatorul care desinguranța conducta.

— *Clear*[189] la dreapta.

---

[189] Clear – liber, în siguranță.

— Îmm... a fost atât de bineee pentru noi, a spus brusc Cat, intrând pe frecvență, cu o voce atât de sexy, insinuantă, pe care Coyote nu i-o mai auzise niciodată. A fost bine şi pentru voi?

A urmat un moment de tăcere pe tanker. O tăcere plină de uimire, gândi Coyote.

— Ăă... *Roger,* 201, a răspuns în sfârşit. Te invităm sus la noi, când mai treci pe aici! Coyote a retras-avionul, apoi a glisat uşor la dreapta până ce la scos din zona de sub coada cisternei.

— Coyote, a spus Cat prin ICS. Sunt majoră şi vaccinată. Pot să am grijă singură de mine.

— Sigur că poți. Am înțeles. Acu'... ce-ar fi să găsim *ferma de păsări* înainte de a mai fi nevoiți să repetăm figura asta.

— Se face, *Boss.* Vino pe 195. CATEC emite din nou, deci cred că apropierea prin *Shiloh* nu mai este necesară.

Coyote îl putea vedea deja la orizont pe *Jefferson,* în apropierea unei imense coloane de fum negru. Începu să alinieze Tomcatul pentru angajarea în cadrul formației de aşteptare la aterizare pe portavion.

Traficul radio între diferitele patrule de avioane, practic, a încetat. Se părea că greul luptelor încetase.

0803 Zulu

Tomcat 202

Peste Marea Barents

Batman şi Malibu erau deja *în aşteptare,* la rând pentru aterizare. După lansare au ocupat timp de câteva minute o poziție de rezervă la sud de *Jefferson,* apoi au fost dirijați de un Hawkeye într-o poziție avansată de unde şi au lansat cele şase Phoenix, una după alta. După aceea, fără rachete dar cu plin de combustibil, au fost retraşi în formație de aşteptare.

— Nu prea cred că-mi plac chestiile astea de război modern, i-a spus Batman lui Striker, care îi era *wingman* cu 211. *Sus, Foc* şi iar *Jos.* Oare ce s-a întâmplat cu cavalerii cerului, cu turnirele lor mortale, lupta unu-la-unu?

— Roger, i-a replicat Striker. Prostia asta cu butoanele apăsate e pentru *păsărici.*

— Ce zici de asta, Pogie? s-a auzit vocea lui Brewer Conway în eter.

„Pogie”[190] era RIO lui Conway, Rose Damiano.

— Mi se pare că sărmanii de ei nu se descurcă cu harababura de înaltă tehnologie.

— Eh, ştii cum e, Brewer. Ei preferă să năvălească în mod tradițional şi să o facă *al mano.*

— Care-i treaba? a replicat Batman. *Pepitele* chibițează? Asta e categoric neregulamentar. Fetelor, voi câți ați doborât azi?

— Noi, fetele, ne-am descurcat bine, a răspuns Brewer. Cinci din şase, şi un altul *probabil.* Dar voi?

— Şase din şase. Nu prea este echitabil, deşi... Sărmanii nici nu au ştiut ce i-a lovit.

— De fapt, la întrerupt Malibu, avem oficial doar patru *doborâte.* Două lovituri nu ne-au putut fi confirmate.

— Hey, Malibu, tu de partea cui zici că eşti? a spus Batman pe un ton ofensat.

— Să ne facem reclamă cu *fair-play* şi onestitate, amice.

— Deci, e cinci la patru pentru noi, a punctat Brewer scorul. Băieți, voi dați berea.

— *Meciul* încă nu s-a terminat, Brewer, replică Batman. Vedem cine plăteşte când se termină, OK?

---

[190] Pogie – în argou: micuța secretară.

— OK, hai să pariem, XO. Dar să-l facem mai interesant... bere şi o cină data viitoare când ajungem în port. Echipajul tău împotriva al meu. Pariem?

— Pare cam mult pentru noi, Batman. Nu ştiu dacă ne putem permite.

— *C'mon,* Malibu, fii bărbat. Doar n-o să lăsăm nişte femei să ne *facă,* nu-i aşa?

— 201, a intervenit o voce. *Homeplate. Charlie.* Acum.

— Asta e dedicație pentru noi, spuse Malibu.

— *Roger.* Ne vedem la *fermă,* Brewer.

Şi a virat larg pe panta de apropiere de portavion.

0830 Zulu
În apropiere de Golful Kola
USS Galveston

Submarinul *Galveston* îşi continua drumul silențios de-a lungul fundului de mare mâlos de la intrarea în Golful Kola. Încă de la prima întâlnire, dimineața, cu distrugătorul vânător de submarine din Clasa Riga, alte patru nave de suprafață au ieşit în Marea Barents, de fiecare dată punctând cu *pingul* sonarului activ. Aparent, *Galveston* nu a

fost detectat. Spre deosebire de predecesoarele din WW II, submarinele moderne nu pot rămâne aşezate pe fundul apei, dar *Galveston* se furişa chiar deasupra fundului denivelat, mâlos care provoca confuzie prin ecourile reflectate înapoi spre nava de război. Mai era ajutat şi de un puternic strat de inversiune termică ce capta undele emise de sonar reflectându-le înapoi spre adânc şi nu spre hidrofoanele navelor. Oraşele Murmansk şi Severomorsk au aruncat în apă enorme cantități de gunoi, apă de răcire de la reactoarele nucleare, deşeuri începurate deversate direct în râul Tuloma gest de neimaginat în nicio țară vestică – cantități uriaşe de materiale organice şi anorganice; toate astea făceau ca stratul superior al apei să fie mult mai cald decât cel din profunzimea canalului navigabil, creând o termoclină sub care pândea *Galveston.* Undele sonore venite dinspre suprafață o depăşeau, dar rămâneau captive în adâncul canalului, fără a se mai putea reflecta înapoi la suprafață, descoperind astfel prezența submarinului.

Cel puțin, asta era teoria lui Rudi Ekhart, *Sonarman First Class.* Când i-a spus comandorului Montgomery ce idee avea, *schipper-ul* a izbucnit în râs zicându-i: *„Deci vrei să ne ascundem sub un strat de rahat rusesc?”*

Un mod nu foarte elegant de a rezuma... dar, în esență,

corect.

Curând după asta, Montgomery l-a dus pe *Galveston* încă şi mai în adânc în gura golfului, profitând de *orbirea* sonarului adversarilor. Chiar dacă era în siguranță față de sonarul de la suprafață, subul american îşi asuma un risc enorm pătrunzând atât de adânc în apele teritoriale ruseşti. În această zonă, fundul mării era literalmente pardosit cu hidrofoane şi rețele compacte de dispozitive subacvatice de ascultare, fără a mai aminti containerele cu torpile telecomandate setate să atace la o comandă electronică venită de la posturile de ascultare de pe țărm.

Cea mai mică greşeală – o unealtă scăpată pe puntea metalică din sala maşinilor, zgomotul unui utilaj uzat, sau o tavă scăpată în bucătărie – le-ar fi dat de gol prezența, atrăgând şi o avalanşă mortală de mine de adâncime şi torpile. Fiecare om de la bord purta încălțăminte cu talpă de cauciuc sau era desculț; era oficial în vigoare ordinul de „linişte pe navă”.

Rudi Ekhart se afla la post în compartimentul sonar de pe *Galveston,* o cameră lungă şi îngustă, în care câțiva operatori stăteau umăr lângă umăr, cu căşti uriaşe la urechi, urmărind cascadele de lumină ce *curgeau* pe monitoare, sunete convertite în imagini. Prin căşti putea

auzi susurul ca şi curgerea unui fluviu pe lângă coca sub ului, îndepărtatul zgomot metalic produs de vreun utilaj greu, transmis prin apă. Erau şi câteva „biologice”, sunete produse de viața marină, aici, pentru că râul Tuloma era mort, iar procesul de poluare avansase pe multe mile în mare, dincolo de gura golfului.

Şi mai putea auzi... altceva, ceva foarte, foarte vag, dar cu siguranță mecanic.

Ekhart era unul dintre cei mai buni tehnicieni sonar de pe submarinele din US Navy. Ca şi mulți alți operatori, avea o pasiune deosebită pentru muzica clasică – în special baroc – despre care susținea că-i ascute auzul, şi un total dispreț pentru rock, care i-l putea afecta. Camarazii îl considerau cam distant, rezervat, şi era arhicunoscut ca fiind foarte plin de sine. Dar aceste trăsături de caracter, puteau fi lesne trecute cu vederea, pentru că era un foarte bun profesionist. Aflat în Navy de zece ani, trebuia să fie avansat, în curând, la gradul de *chief.* Din acel moment, dorința sa era să obțină un post de instructor sonar la *şcoala* de submarine din Groton, Connecticut.

De asemenea, era homosexual.

Rudi Ekhart era un om cu un caracter puternic, care ştia ce vrea. Cu mult timp în urmă a decis că a face sex la bord

nu era o distracție, ci o adevărată amenințare. Mai ales la bordul unui submarin, unde maximum de intimitate însemna simpla perdea de la cuşetele suprapuse pe trei rânduri în micul aşa-zis dormitor. Numai a te urca într-una dintre aceste cuşete rafturi cerea serioase abilități de gimnast, iar spațiul era atât de strâmt încât era aproape imposibil să te întorci de pe o parte pe alta.

Nu, nu se putea găsi nicio încăpere la bordul unui submarin, pentru a face sex. Mai rău, datorită înghesuielii, cât şi a permanentei stări de tensiune pe care o resimțea fiecare om aflat pe un sub în imersiune, nu exista niciun fel de toleranță la bord pentru gay. Oricine din echipajul unui submarin, care ar fi recunoscut deschis că este homosexual ar fi fost hărțuit fără milă şi ar fi avut chiar parte de tot soiul de „accidente". Probabil, singurul „avantaj" era că victima nu putea *cădea* peste bord când subul se afla în imersiune.

Sunetele mecanice creşteau încet în intensitate. S-a concentrat, închizând ochii, vrând să vizualizeze mintal aceste sunete. Da... era acel *throb-throb-throb* făcut de elicele – două – unei nave care vira încet. Orice ar fi fost făcea rotații cât să aibă o viteză de doar câteva noduri.

— Puntea de Control, Sonarul, a spus în şoaptă în

microfon.

Tot ICS de pe submarin a fost reglat ca să fie abia audibil în difuzoare. O clipă s-a întrebat dacă a fost auzit măcar de căpitan.

— Sonar, Căpitanul. Ce ai, Ekhart?

— În mod sigur, un contact submarin, domnule căpitan. L-am codificat *Sierra-9.* Sună ca şi cum ceva mare iese din adăposturi.

— Submarin, ai spus?

— Da, domnule.

— Poți să-l identifici?

— Un moment.

Ekhart a reglat amplificarea de la consolă, continuând să asculte.

Pe monitorul aflat la doar câțiva centimetri de fața sa, urmărea sinusoidele făcute de sunetele de joasă frecvență. Sunetele abia distincte printre cele ale elicelor, erau, probabil, ale pompelor pentru reactor. Şi mai era o vibrație discretă pe care a auzit-o doar câteva momente. Apoi a identificat-o. O algă marină sau o funie, poate o parâmă de amarare, rămasă agățată pe punte.

Simți o prezență în spatele său. Căpitanul Montgomery venise lângă el.

— Lasă-mă să ascult, fiule.

Montgomery era din sudul Texasului, şi în momentele de stres, accentul şi manierele *country* se accentuau.

Ekhart i-a dat căştile, apoi a continuat să verifice sunetele prin arhiva lui *Galveston.*

Toate submarinele americane păstrau o colecție digitalizată de sunete provenite de la un număr vast de surse, orice, de la chemările de dragoste ale cetaceelor, până la sunetele specifice ale submarinelor. Adesea, *Galveston* putea identifica nu numai o anumită clasă de submarine, ci chiar unul anume. Lui Ekhart îi plăcea să se ia la întrecere cu computerul, şi să facă identificarea sursei înaintea acestuia. De data asta au fost la egalitate.

— Cred că e un Typhoon, domnule căpitan, i-a spus lui Montgomery. Două elice şi e mare ca Godzilla. Dar nu pot spune exact care e.

— La fel spune şi *Gal,* domnule, a întărit *sonarman second class* Harrington, verificând monitorul computerului. Typhoon, fără o identificare precisă.

— Trebuie să fie unul dintre cele pe care nu le-am mai auzit, a spus Montgomery. Vreo estimare a distanței?

Sonarul activ putea stabili distanța precisă până la țintă, dar cel pasiv, nu. Totuşi, un bun operator putea face o

estimare destul de precisă, bazându-se pe condițiile locale curente şi pe o mare experiență.

— Se mişcă al dracului de încet, domnule căpitan. Cu prudență. Ținând seama de viteza curenților, de efectul de canal şi de stratificarea apei, estimez că se află undeva între zece şi douăsprezece mile.

— Bine şi aşa. Vreau să de ții de fundu' lui, Ekhart. Te lipeşti ca un purice în blana unui câine, şi nu-l mai laşi în pace. Spune-mi imediat ce observi orice modificare.

— Ne ținem de coada lui, domnule?

— Poți fi sigur de asta. Aşa ni s-a ordonat. Ne mişcăm încet şi grațios, până ieşim din gaura asta, apoi aşteptăm. Când *Sierra-9* ne depăşeşte, ne ținem de el, chiar în spate unde nu ne poate auzi.

— Şi dacă vine direct peste noi, domnule căpitan? a întrebat Harrington.

— Atunci încercăm să ne dăm la o parte din calea lui, fiule. Nu intenționez să-l *pintenez*[191] pe ticălos. Ai nevoie de vreun ajutor Ekhart?

Dar Ekhart îşi pusese deja căştile şi era cu totul adâncit în lumea neagră a apelor de dincolo de coca dublă a lui

---

[191] Pintenare – manevră prin care o navă intră în plin, cu toată viteza în nava inamică.

Galveston, cu ochii închişi, şi-şi imagina apropierea monstrului. Aproape că-l putea vedea aievea.

CAPITOLUL 14

Vineri, 13 martie
Puntea de comandă/centrul de atac
PLARB rusesc *Leninskiy Nesolashimyy Pravda*

Căpitanul de rangul întâi Anatoli Chelyag era furios.

— Idioților! Ar trebui să vă împuşc pentru isprava asta! Pentru grosolana şi iresponsabila distrugere a proprietății statului!

Cei opt marinari ce stăteau aliniați în sala de mese a lui *Pravda,* se uitau pe furiş unul la altul, fiecare aşteptând ca un altul să-iasă din front şi să-şi asume vina.

— Plecați de aici! i-a concediat Chelyag. Am să mă ocup de voi când voi avea timp!

Marinarii s-au retras imediat, dar Chelyag avea sentimentul că nu i-a impresionat mai deloc. Atât timp cât vina pentru accident era comună inclusiv a lui, trebuia să admită – devenea practic imposibil să-i faci pe subordonați

să accepte responsabilitatea propriilor acțiuni.

Era – se gândea Chelyag – unul dintre neajunsurile sistemului sovietic, deşi nu ar fi recunoscut asta în fața nimănui.

Membrii echipajelor de pe submarinele ruseşti erau mai mult desemnați, decât voluntari, şi aveau tendința de a da dovadă de indiferență. Greşelile deveneau inevitabile, în special când oamenii erau stresați.

Dar era oare posibil ca cel mai modern, cel mai sofisticat instrument de atac al Rusiei să fie handicapat de o simplă parâmă lungă de treizeci de metri şi groasă de zece centimetri?

Cele două mari submarine cu rachete balistice Typhoon, al său, *Leninskiy Nesokrushimyy Pravda* – şi al căpitanului de rangul unu Dobrynin *Slavnyy, Oktyabrskaya Revolutsita* – fuseseră amarate unul lângă altul în danele subterane, gata să-iasă în larg, aşteptând doar ordinul amiralului Kalinin pentru a începe executarea Operațiunii *Derzkiy Plamya.* Fără linii de comunicație terestre cu Kandalaksha, marea cavernă era izolată de lumea exterioară. Chelyag habar nu avea dacă Operația *Ognevoy* s-a desfăşurat aşa cum fusese planificată, sau dacă portavioanele americane au fost sau nu distruse sau avariate, dacă avioanele ASW şi

submarinele americane îl aşteptau sau nu în zona Golfului Kola.

La ora 0740 a sosit ordinul. Avioanele americane şi neo-sovietice sau angajat în luptă deasupra Mării Barents, lângă Capul Nord; portavioanele yankee urmau să fie în curând copleşite de valurile de avioane şi rachete ruseşti.

Pravda şi *Revolutsita* trebuiau să părăsească imediat adăpostul, să se deplaseze la nord de Golful Kola către *bastionul* strategic desemnat – sub banchiza arctică – şi să aştepte ordinele finale prin sistemul ELF de la Kandalaksha.

Slavnyy Oktyabrskaya Revolutsita a ieşit din doc aproape imediat, iar parâmele de amarare de la prova şi pupa unduiau în valuri pe măsură ce marele submarin trecea pe lângă *Leninskiy Nesokrushimyy Pravda.*

Chelyag a dat comanda de desprindere pentru propriile parâme.

— Mola[192] pupa! Mişcați-vă! Vreți ca *Revolutsita* să ne arate fundul când o să ne conducă prin canal?

Era o practică obişnuită ca în timpul exercițiilor navale să se confrunte echipajele unul împotriva altuia, într-o competiție amicală, pentru a le obişnui să acționeze sub

[192] Dezleagă parâma de la...

presiune şi pentru a întări camaraderia şi spiritul de echipă printre marinari. Echipa de la pupa a semnalat „mola” deşi manevra încă nu era executată complet. Unul din oamenii care ținea parâma a alunecat în apă între submarin şi dană, trăgând o după el.

Fără să ştie că oamenii săi de la pupa făcuseră o *scurtătură* neregulamentară la procedura navală corectă, Chelyag, aflat la postul de comandă de sus din *turn,* a ordonat *un sfert înainte* la ambele motoare. *Pravda* a înaintat încet, îndepărtându-se de zidul danei...

...şi atunci parâma pupa s-a înfăşurat în jurul elicei de la babord şi s-a fixat strâns în jurul axului. Chelyag a simțit schimbarea în vibrațiile transmise prin metalul punții... şi apoi *Pravda* s-a răsucit către dană, propulsat acum doar de elicea din tribord.

Chelyag a dat comanda „Ambele motoare, STOP!”. Prea târziu. Pravda a răzuit zidul cu babordul, între prova şi turn, coliziunea fiind destul de dură pentru a-l face pe Chelyag să se cramponeze de balustradă. Zidul s-a spart ca polistirenul la impact şi i-a făcut pe marinarii de la manevrele de pe doc să se răspândească rapid în toate direcțiile.

Asta s-a întâmplat cu o oră în urmă, dar abia acum a

sosit raportul final de avarii. Exista posibilitatea ca una dintre palele elicei de la babord să fie uşor deformată. Dacă era adevărat, era suficient ca să se producă o cavitație semnificativă. Cavitația, crearea de mici *bule* de vid în spatele elicei, care apoi se *sparg* cu un sunet distinctiv, era năpasta pentru orice submarin nuclear, care avea nevoie de absolută silențiozitate pentru a rămâne nedetectat de *vânători* în adâncurile oceanului.

Ar trebui cel puțin douăzeci şi patru de ore – dacă nu chiar patruzeci şi opt – pentru a curăța axul elicei şi a realinia pala. Dacă pala era şi avariată, ar mai fi trecut alte câteva zile pentru reparație sau înlocuire. A fost mâna lui Dumnezeu – Chelyag şi o spunea către sine însuşi ca ateist convins – că axul nu a fost îndoit sau rulmenții turbinei topiți. Aşa ceva ar fi scos Typhoon-ul din serviciu cel puțin o lună, sau şi mai mult dacă piesele de schimb soseau cu întârziere.

Între timp, *Revolutsita* era deja pe cursul cel ducea afară din golf.

Chelyag nu ardea de nerăbdare să-l informeze pe amiralul Karelin că se afla încă în port.

1230 Zulu

Flag Plot

USS Shiloh

Treptat, a fost clar că atacul s-a terminat. Cel puțin trei valuri separate de avioane ruseşti năvăliseră împotriva CBI american de lângă Capul Nord, în total cel puțin trei sute de aparate. O sută cincizeci rachete de diverse tipuri au fost lansate, atât de pe avioane, cât şi de la bazele terestre din Peninsula Kola.

Dar CBI a supraviețuit. Învingători clari în luptă au fost americanii cu ale lor AIM-54C Phoenix şi remarcabilul Phalanx CIWS care acoperea sectorul defensiv apropiat al navelor.

Tombstone considera că au trecut prin atac relativ neatinşi.

Desigur, au fost şi unele pierderi.

În acest timp, şedința operațională de luptă se ținea la bordul lui *Shiloh,* ce coordona întreaga CBI.

Coyote se întorsese la bordul lui *Jefferson* şi se ocupa de treburile curente în *wing* ca *deputy*[193] CAG, permițându-i

[193] Înlocuitor la comandă.

astfel să se întâlnească cu echipa de comandă a amiralului Tarrant. A fost adus cu unul din cele două elicoptere ale lui *Shiloh* SH 60B LAMPS III ASW, trimis special de Tarrant pentru el. Toate elicopterele lui *Jefferson* erau încă angajate în operațiuni SAR după aviatorii pierduți undeva pe mare.

Tombstone tocmai prezenta raportul privind acțiunea. Tarrant, ca totdeauna într-o uniformă imaculată, stătea în picioare lângă hartă, ascultând cu atenție. În apropiere, un alt amiral, John H. Morrisey, comandantul CBG-7, tocmai sosit de pe *Eisenhower,* se sprijinea de perete. Chel şi urât ca un buldog, avea şi el uniforma perfect aranjată. Placa cu baretele colorate ale decorațiilor din stânga pieptului strălucea în lumina fluorescentă ca penele unui păun.

După o dimineață lungă şi foarte activă şi după un zborul cu un elicopter aglomerat, Tombstone se simțea teribil de *sifonat.*

— De asemenea am început coordonarea tuturor operațiunilor aeriene cu *Eisenhower*, a continuat Tombstone. Privi spre amiralul Morrisey, care zâmbi uşor aprobând cu o înclinare a capului. Astfel, ambele Air Wing îşi pot împărți munca. Ambele portavioane sunt încă în stare de alarmă. Ambele mențin câte patru avioane în Alertă-5 şi câte alte patru în Alertă-15.

În Alertă-5 avionul are pilotul în cockpit, gata să fie lansat în 5 minute de la primirea ordinului.

— Menținem nişte CAP suplimentare, desigur. Şi în orice moment, avem sus două EA-6B Prowler în zboruri de recunoaştere de-a lungul coastei ruseşti, chiar lângă limita de douăsprezece mile marine, plus cel puțin două Hawkeye, poziționate să ne ofere AEW adânc în interiorul Peninsulei Kola.

În următoarele trei ore, nu se prefigurează niciun alt atac aerian. De fapt, nu pare că va fi vreo activitate ostilă nici din alte direcții.

Tombstone îşi privi scurt notițele de pe clipboard.

— Pierderi în luptă. Air Wing-20 a avut patru Tomcat, două Hornet şi un Prowler. Din echipajele ce totalizează paisprezece oameni, opt au fost recuperați. Patru alte aparate au fost avariate destul de serios, dar au reuşit să se întoarcă pe *Jeff* şi să aterizeze. Au fost deja parcate pe laterale pentru a elibera puntea. Nu am un raport final de la CAG de pe *Eisenhower,* dar o primă estimare arată că au pierderi trei Tomcat şi un Hornet.

Îşi consultă notițele încă o dată.

— Asta e tot ce am pentru moment, domnule.

— Foarte bine, Stoney, a spus amiralul Tarrant. S-a

îndepărtat de hartă, privind către ceilalți ofițeri din sală. Întrebări? Comentarii?

Amiralul Morrisey s-a agitat puțin.

— Pierderile de avioane ale inamicului au fost... câte? O sută patruzeci, ai spus?

— Este doar o estimare, domnule amiral. Majoritatea au fost doborâte de Phoenix lansate de Tomcat, şi multe nu au putut fi confirmate.

— Totuşi, nu e rău... o rată de succes de 12: 1.

— 9: 1 dacă contabilizăm şi avariatele noastre, a punctat cineva din sală.

— Yeah, dar nu ştim câți ruşi au fost avariați şi dacă au mai reuşit să se întoarcă la baze. Morrisey părea mulțumit. Aş spune că băieții noştri au înclinat balanța în favoarea celor de la Top Gun.

Pe perioada războiului din Vietnam, *kill ratio* avea o medie de două/trei avioane inamice doborâte pentru fiecare pierdere americană. Apoi Şcoala Navală – cunoscută mai mult sub numele de Top Gun – s-a înființat la NAS Miramar, lângă San Diego. Un curs de cinci săptămâni, aspru, istovitor, de manevre aeriene de luptă care-i puneau pe aviatorii navali în confruntări simulate împotriva celor mai buni piloți, Top Gun a schimbat pur şi simplu cursul

războiului aerian în Vietnam, aproape peste noapte. Imediat ce absolvenții de la Top Gun au început să zboare în misiuni de luptă – şi şi-au transmis cele învățate la antrenamente şi camarazilor aviatori – *kill ratio* din Navy a *explodat* la 30: 1.

— Un *ratio* bun în lupte este totdeauna admirabil, a răspuns Tarrant, dar nu ne ajută în această situație. Ruşii – amintiți-vă – pot aduce mai multe avioane. Va trece destul timp până când vom beneficia şi noi de acest lux. Altfel spus, nu ne putem permite să pierdem nici măcar un singur aparat, nici chiar dacă îl *dăm* pe cincizeci de ale inamicului.

— Trebuie să mai subliniez, domnule, a intervenit Tombstone, că începând de acum, epuizarea a devenit un factor de care trebuie să se țină seama. Unii dintre oamenii mei au zburat chiar şi de câte trei ori în această dimineață. Cei mai mulți au fost pe sus de două ori. Cu un program de patrulare atât de încărcat, mă aştept ca până mâine în zori, fiecare NFO să execute cel puțin patru sau cinci ieşiri, iar asta va deveni îngrijorător foarte repede. Este valabil şi pentru echipele de pe puntea de zbor, care manevrează avioanele contra-cronometru, realimentează, rearmează. Băieții vor cădea din picioare în curând. Epuizarea înseamnă greşeli, accidente, nefuncționalitate când echipamentele cedează sau resturi metalice se împrăştie pe

punte.

— Am înțeles, a spus Tarrant. Tot ce pot să ți răspund este că vom juca aşa cum ni se cântă. Alte întrebări?

— Yeah, a intervenit un *commmander* înalt, aflat lângă amiral. De ce... Sam Hill[194], o fac ăştia?

— Nu e departamentul meu, Dan, a ripostat Tombstone cu un zâmbet obosit. Aş spune că răspunsul e mai degrabă în *parohia* ta.

Commander-ul cel înalt era Daniel Sykes, CIO lui Tarrant. Era responsabilitatea lui să ştie „unde şi de ce" o fac ruşii.

Sykes-a dat din cap.

— Până acum, pur şi simplu nu avem datele necesare. Pierderile ruşilor... să spunem 50% victime. Plus o sută cincizeci de rachete de croazieră, fără a mai număra şi bombardierele care au fost lovite înainte de a putea lansa. Aproape toate doborâte în mare.

Doar trei rachete au trecut prin apărarea CBG, dar toate au fost distruse, se gândea Tombstone. *Blakely* doar ce s-a răsturnat şi s-a şi scufundat în cinci minute, împreună cu 201 dintre cei 205 marinari de la bord. Efectiv nu au avut

---

[194] Eufemism pentru *dracu.*

timp să lanseze bărcile la apă, şi nici elicopterele nu au avut timp să salveze decât pe cei patru, restul murind datorită hipotermiei. În CBG-ul lui *Ike,* în afară de avariile minore ale lui *Gettysburg* provocate de o rachetă antiradar, fregata *John C. Pauly* a încasat o Kingfish cu încărcătură de jumătate de tonă de explozibil, iar în CBG-14 atât DDG[195] *Truesdale,* cât şi FFG *Dikinson* au fost grav schilodite. Toate trei navele erau în continuare în stare de navigabilitate, focul de la bord era sub control, răniții evacuați pe *Jefferson,* unde erau pregătiți pentru o serie de zboruri Medevac către Narvik, apoi Lakenheath, şi în final, în State.

Desigur, *Dikinson* nu a fost lovit de o rachetă, dar un *friendly fire* putea fi la fel de mortal ca şi unul ostil.

— Treaba este, a concluzionat Sykes, că asta a fost o aventură a dracului de costisitoare pentru ei. Nu cred că ar fi pornit o fără un motiv foarte serios.

— Interceptările radio vorbesc despre un grup rebel care a preluat controlul unor aerodromuri militare din Kola, a precizat un CIO din comandamentul lui Morrisey. Moscova pretinde că atacul a fost inițiat fie de Forțele Albastre, fie de rebelii Roşii cu sentimente antiamericane.

---

[195] Distrugător.

— E vreunul care chiar crede aşa ceva? a întrebat Tarrant. Ruşii ar putea încerca să-i discrediteze pe Albaştri, desigur. Dar nu văd ce speră să câştige. Până acum, au pierdut 140 de avioane de primă linie.

— Au jucat şi au pierdut, a sugerat căpitanul Maxwell, şeful de Stat Major al lui Tarrant. Dacă şi-au propus să scufunde chiar şi numai unul dintre portavioanele noastre.

— Au fost cât p-aci s-o facă, a spus Tarrant. Dar…

S-a auzit o bătaie în uşă şi un marinar secretar a băgat capul.

— Mă scuzați… Domnule amiral?

— Da!

— Două mesaje prioritare. FLASH URGENT.

— Dă le-ncoace!

Tarrant luă hârtia subțire, care în mod evident abia sosise din cabina de decodificare a mesajelor de pe *Shiloh.* A citit rapid, apoi le-a dat mai departe, celorlalți.

— Ar fi posibil să avem aici motivul atacului rusesc.

Tombstone a citit mesajele când au ajuns la el. Primul era o repetare a unui mesaj de pe *Galveston,* cu informații în *header* care indicau că a fost retransmis prin satelit la Washington, unde a fost recodat şi retransmis către *Shiloh.* Conținutul mesajului era scurt şi la obiect.

ORA: 0848 ZULU + 2

CĂTRE: COCBG14

DE LA: COSSN770

PLARB TYPHOON PLECAT DIN GOLFUL KOLA ORA 0830. SSN770 ÎN URMĂRIRE. CEREM ORDINE. SHED3/ELF

TRIMITE: MONTGOMERY.

Retransmisia Washington DC – *Shiloh* durase patru ore. *Joint Chiefs* şi, poate, chiar Preşedintele şi consilierii săi, probabil că-l analizau încă, pentru că cel de al doilea mesaj, de la Comandantul Flotei din Atlantic, era şi mai scurt.

ORA: 0515 ZULU5

CĂTRE: COCBG14

DE LA: COMLANT

AŞTEPTAȚI NOI ORDINE.

TRIMITE: HAMPTON

Altfel spus: „Nu acționați până nu vi se aprobă de la Washington, sau dați de dracu'!"

Şi, de data asta, aveau motive serioase să fie deosebit de prudenți.

Un Typhoon cu rachete balistice ieşit în larg chiar în momentul de maximă intensitate a bătăliei aeriene cu CBI. Coincidența era într-adevăr suspectă.

— Acesta cum a fost transmis? a întrebat Tombstone, arătând spre mesajul de la *Galveston.* În mod normal, submarinele se abțineau să-şi asume riscul unor comunicații care le ar fi putut deconspira poziția.

Marinarul secretar, aflat încă lângă uşă, a explicat că *Galveston* şi a extins-antena UHI la suprafață şi a trimis un semnal pachet comprimat în format digital care permitea să ajungă la un satelit militar în mai puțin de o sutime de secundă. Exista pericolul ca semnalul să fie totuşi interceptat de ruşi, sau ca antena să fie localizată de radar în cele câteva secunde cât a fost la suprafață, dar, în acest caz, riscul era acceptabil.

Desigur, Montgomery nu era îngrijorat de bătălia aeriană de azi dimineață, pentru că se aflase în *tăcere radio,* rupt de lumea de la suprafață. Tot ce ştia era că trebuie să se țină de coada unui PLARB rusesc şi voia să ştie ce trebuie să facă cu el. Ordinele avute îi cereau să-l urmărească dacă apărea, să-l distrugă dacă se pregătea să lanseze. Nu prevedeau nimic referitor la cât trebuia să rămână ascuns, în recunoaştere. „SHED3/ELF" era o grilă timp în care Galveston putea recepționa mesaje prin frecvențe radio extrem de joase. La ora 1400 şi la fiecare şase ore după asta, subul se ridica până la treizeci de metri de suprafață,

unde putea recepționa comunicațiile ELF.

— Mulțumesc, fiule, se adresă Tarrant marinarului secretar. Eşti liber.

După ce acesta a ieşit, s-a întors cu fața spre ceilalți.

— Deci? Opinii?

Morrisey s-a încruntat.

— Este posibil ca ruşii să încerce doar să scoată un avantaj din starea asta de confuzie, pentru a-şi deplasa PLARB-urile departe de Polyarny. Dacă în zona aceea sunt probleme cu forțele rebele, îşi vor *boomer-ele* scoase repede de acolo.

— Dar aşa ceva nu s-a întâmplat, domnule amiral, a replicat Sykes. Toate informațiile de care dispunem indică faptul că Forțele Albastre ale lui Leonov ocupă poziții în sud.

— Totuşi, unii disidenți sau rebeli.

— Ar fi incapabili să desfăşoare un atac de asemenea proporții ca cel la care am fost martori dimineață, spuse Tarrant. Părerea mea este că atacul a avut scopul de a ne ține ocupați, în timp ce ei îşi mută submarinele în larg. Întrebarea este: DE CE?

— Atac nuclear asupra SUA? a întrebat cineva.

A urmat o tăcere mormântală în sală.

— Sau un şantaj nuclear, adăugă altă voce. Ne spun să

stăm deoparte de luptele lor, sau bombardează New York-ul.

— Deja ne-au atacat, a punctat un ofițer cu grad inferior din staff.

— Se tem că vom riposta.

— Mai degrabă plănuiesc să-i şantajeze pe albaştri, a sugerat Morrisey.

— Ar fi în stare să-şi atace propriile oraşe? a întrebat careva.

— Ar fi, fu de acord Tarrant. Oricum, posibilitatea a fost luată în considerare de cei din ierarhia decizională. Problema începe să depăşească nivelul nostru. A făcut o pauză, uitându-se la ceilalți. Dar, în timp ce aşteptăm Washingtonul să-şi limpezească gândurile, am să trimit un raport asupra situației şi am să includ o recomandare hotărâtă ca să-i se dea ordin lui *Galveston* să scufunde acel PLARB. Dacă ținta lui e New York.

Şedința s-a terminat imediat după aceasta, după ce s-a hotărât o oarecare modificare a planurilor elaborate pe baza ordinelor inițiale.

CBI va lua poziție la şaizeci de mile nord de frontiera ruso-norvegiană şi va aştepta în punctul numit Bear Station. *Staff-ul* de comandă se va reuni din nou după ce noi ordine vor veni de la Washington.

— A propos, Stoney, a spus Tarrant, după ce toți ceilalți au părăsit sala. După ce-mi trimit raportul, mă aştept să fiu copleşit cu întrebări de la Pentagon, referitoare la Marele Experiment. Presa din Washington abia aşteaptă să-şi înfigă colții în fundurile lor şi ale noastre.

— FEMEILE.

— Aşa este. Am pierdut vreuna azi dimineață?

Tombstone a confirmat dând încet din cap.

— Da, domnule. Una. Un RIO de pe F-14 din VF-97. Pe pilot l-am pescuit din apă acum vreo două ore. Se va recupera. Dar nu crede că ea a reuşit să se ejecteze.

— Defecțiune la scaunul de catapultare?

— Poate. Sau doar nu a fost găsită. Încă avem în zonă un elicopter SAR care caută şi alți MIA[196], dar în apa asta rece, chiar dacă a ajuns jos întreagă.

— Înțeleg. Cum se numea?

— *Lieutenant j.g.* Elizabeth Harper.

— OK. Am notat. Mulțumesc.

— *Lieutenant* Lowe îmi spunea că era un bun profesionist. Mi-a cerut părerea în legătură cu recomandarea ei pentru decorarea cu Navy Cross.

---

[196] **M**issing **I**n **A**ction – dispărut în misiune.

— Hmmm… Ne vom gândi la asta. OK, CAG. Mulțumesc.

În elicopter, pe drumul de întoarcere la *Jefferson,* Tombstone se gândea la Harper… şi la alți cinci ofițeri de pe *Jeff* care nu au fost recuperați. Nu-i cunoştea pe niciunul – toți erau relativ noi în CVW 20 – dar li se va simți lipsa.

Doliul va fi purtat mai târziu, după ce se va termina această situație.

Dacă vor reuşi să o depăşească. În momentul ăsta nu era deloc sigur că vor reuşi.

CAPITOLUL 15

Sâmbătă, 14 martie
1.000 Zulu +2
Quarterdeck
USS Thomas Jefferson

Quarterdeck de pe *Jefferson* era la tribord, spre prova, între elevatoarele numărul unu şi doi, o *punte* care depăşea bordul, sub puntea de zbor şi care corespundea spre interior cu hangarul. Când *Jefferson* se afla în port, aceasta era *„uşa din față”,* extinsă cu o pasarelă până la doc. VIP-urile şi

ofițerii urcau pe navă pe aici, iar spațiul mai era folosit în anumite ceremonii ocazionale cum ar fi onorul (boatswain's call) acordat ofițerilor superiori sau căpitanului navei.

Acum, a doua zi după Bătălia de la Capul Nord, *quarterdeck* de pe *Jefferson* era folosită pentru o ceremonie foarte specială, cu adânci rădăcini în marinărie, când marinarii care au comis o abatere gravă trebuiau să-şi explice faptele, înainte de a fi aduşi în fața căpitanului, la aşa numitul „*Captain Mast*" (catargul căpitanului), pentru judecată şi pedeapsă.

Chiar şi în prezent, când nu mai existau demult catarge, denumirea s-a păstrat.

— Sunt foarte bolnav şi obosit, spunea *Captain* Brandt cu voce plată, egală, de problemele create de valurile de hormoni la bordul acestei nave. Se uita la cei patru marinari aliniați înaintea sa. În fața frontului se afla un tânăr gradat clasa a doua, un copil dințos, cu ochelari mari, ce-i dădeau aerul unui iepuraş înspăimântat.

— Câți ani ai, fiule?

— Douăzeci şi unu, *sir,* a răspuns puştiul, aflat într-o poziție țeapănă de *drepți,* ce arăta în uniforma lui albastră ca un recrut la începutul perioadei de instruire. Era *photographer mate* la departamentul OP, PH2 Tom Margolis,

şi arăta teribil de speriat.

— Altfel spus, destul de matur ca să ştii ce faci.

Brandt privi spre oamenii ce-l flancau pe Margolis, *Master Chief* Charles Michener, la stânga, un negru muşchiulos, solid şi urât ca un turn, care era *Master at Arms*[197] pe *Jefferson* de şase luni. Insigna oficială, asemănătoare cu cea a unui poliţist, sclipea pe uniforma albastră. *Master Chief* Mike Weston, în dreapta, era la fel de mare şi plin de muşchi. Pe când Michener era un fel de poliţist şef în acest oraş în miniatură care era portavionul, Weston era responsabil cu eventualele abateri ce apăreau în relaţia subofiţeri-ofiţeri, fiind COB – *Chief of the boat.*

Tot la dreapta se afla şi CW02 *(Chief Warrant Officer*[198]) Kimball Dupuy. Era şeful Departamentului OP (serviciul fotografic), deci comandantul lui Margolis. Brandt îl rugase şi pe Tombstone Magruder să participe, pentru că acuzaţiile împotriva lui Margolis implicau oameni din Air Wing. Tombstone stătea în spatele căpitanului, în ţinută de

---

197 Master at Arms – comandantul Poliţiei Militare de pe navă.

198 Chief Warrant Officer – CWO2 – al doilea din cele 5 grade de warrant officer: fără echivalent în Forţele Armate Române; un fel de „aproape” ofiţeri, specialişti cu înaltă pregătire tehnică (a nu se confunda cu maiştri militarii).

ceremonie.

— *Photographer's Mate Second Class* Margolis, a continuat Brandt, acuzațiile împotriva ta sunt suficient de grave încât să poată fi convocată Curtea Marțială. Mă gândesc, însă, să tratez această infracțiune la nivel de *Captain Mast.* Totuşi, ai dreptul să ceri o judecată oficială, dacă preferi, unde poți beneficia de reprezentanță legală, sau de numirea unui apărător din oficiu care să te reprezinte în fața Curții. Ce preferi?

— Oh, *nu, sir,* se bâlbâi Margolis. Mărul lui Adam i se mişca vizibil pe măsură ce se chinuia să înghită. Adică, mai bine *Captain Mast, sir.*

— Foarte bine. E o decizie înțeleaptă din partea ta. O Curte Marțială ar decide o pedeapsă mult mai severă decât mine, care conform prevederilor UCMJ[199], am dreptul să o hotărăsc.

A făcut o pauză, permițându-i marinarului să priceapă bine sensul spuselor sale.

— Fiule, ai comis o greşeală foarte, foarte gravă.

Brandt se uită la ceea ce era expus pe pupitrul său. Un tub argintiu, subțire ca un creion, lung de circa 45 cm,

---

[199] **U**niform **C**ode of **M**ilitary **J**ustice – Codul/Regulamentul General de Justiție militară.

prevăzut la capăt cu un mecanism de ataşare şi un dosar plic. Îi văzuse deja conținutul, dar începu să-l răsfoiască din nou. Efectiv simțea cum tremură puştiul, pe măsură ce, încet, studia fotografiile una câte una.

Pe primele două de deasupra erau imprimate direct negativele, fără mărire, încât era nevoie de o lupă pentru a putea desluşi fețele. Alte douăzeci şi opt de fotografii, în format mare, alb negru, erau incredibil de clare şi detaliate. Toate păreau a fi luate din acelaşi unghi, undeva din interiorul sălii de duşuri a ofițerilor inferiori, şi de la înălțime. Fiecare fotografie arăta una sau mai multe femei, toate goale sau doar parțial îmbrăcate. Una dintre fotografii arăta pe cineva aflat la capătul îndepărtat al sălii, în zona vestiarelor – i se păru că e locotenentul Damiano – aplecată cu spatele spre aparatul foto, ridicându-şi chiloții de pe jos. Alta, luată mult mai de aproape, o arăta pe *lieutenant-commander* Conway udă, abia ieşită de sub duş, iar în următoarea îşi trăgea chiloții peste genunchi.

Era şi o imagine absolut spectaculoasă a locotenentului Flynn, aflată cu fața spre aparat, cu prosopul şi cutia de săpun în mâini şi „îmbrăcată" doar cu şlapi.

— OK, chief, i se adresă lui MAA. Ce poți să mi spui despre treaba asta?

— Da, domnule. Aseară, unul dintre oamenii mei, *Boatswain's Mate First Class* Motely, îşi făcea rondul în zona cabinelor echipajului, când a observat doi oameni, PH2 Margolis şi un altul, uitându-se la ceva şi comportându-se într-o manieră pe care el a considerat-o suspicioasă. Când s-a apropiat, al doilea marinar, care nu a putut fi identificat, a fugit, în timp ce Margolis a încercat să ascundă ceva sub pătura de pe cuşeta sa.

La investigațiile suplimentare, s-a constatat că PH2 Margolis are în posesie un dosar plic ce conținea cinci fotografii alb negru, toate nuduri ale unor ofițeri-femei de la bordul acestei nave. În mod evident, fotografiile au fost făcute în sala de duşuri a ofițerilor inferiori, într-un moment când zona avea acces restricționat, permis doar personalului feminin. Margolis a fost reținut, iar fotografiile confiscate.

— Mda… privi către Chief of the Boat. Master chief?

— MAA şi cu mine am fost implicați în această chestiune aseară. Când l-am cercetat pe Margolis, a recunoscut că mai are în posesie un număr de alte fotografii similare. La ordinul meu şi-a deschis dulapul vestiar şi ne-a predat şaptezeci şi două de negative şi douăzeci şi cinci de fotografii format mare. A declarat că s-a gândit că ar fi *amuzant* să facă nişte – cum le-a numit – *poze la pielea goală* femeilor-

ofițeri aflate la duşuri.

Mi-a spus că joi după amiază a intrat în zona duşurilor înainte de a se restricționa accesul personalului masculin, a deschis un capac din tavan pe unde trec conductele şi firele instalației electrice, s-a urcat şi s-a închis înăuntru.

Ca *Photographer mate* în Departamentul OP al portavionului, avea acces la echipamentul de fotografiere, mărire, developare de la bord. A declarat că a procesat fotografiile în camera obscură a laboratorului de pe navă în timpul său liber. Întâmplător, operațiunile de developare fac parte din atribuțiunile sale obişnuite de serviciu.

Weston arătă către tubul subțire de pe pupitru.

— Ca să poată face fotografiile fără ştirea doamnelor, s-a folosit de acesta. Se numeşte endoscop, şi este un dispozitiv special cu lentile ce poate fi ataşat unei camere foto de 35 mm. După cum vedeți, este foarte subțire permițând fotografierea printr-un orificiu foarte discret făcut în panoul din tavan fără ştirea celor implicate.

Brandt întinse mâna, luând endoscopul din mâna lui Weston.

— *Chief,* obiectul face parte din inventarul laboratorului?

— Nu, domnule. Este un dispozitiv de supraveghere folosit uneori de personalul din poliție sau FBI, dar nu este

ilegal să fie deținut şi de persoane particulare. El a declarat că-l are de la un prieten din Norfolk. Îl ținea în vestiar.

— Înțeleg. Continuă.

— Margolis mi-a spus că s-a aflat în spațiul din tavan timp de două ore în perioada când accesul personalului masculin era interzis în zonă, a urmărit femeile şi le-a fotografiat. A spus că a tras două role de film, şaptezeci şi două de poziții în total, dar nu a avut timp să mărească şi să developeze decât pe aceste douăzeci şi opt.

— Înțeleg.

Ca să-şi acorde un răgaz de gândire, Brandt îşi întoarse atenția către fotografiile din dosar. Niciuna dintre poze, nici măcar aceea a lui Flynn, nu avea aceeaşi calitate/încărcătură erotică precum, să zicem, o fotografie publicată într-o revistă pentru bărbați. Toate erau simple fotografii luate cu camera ascunsă a unor femei goale sau pe jumătate dezbrăcate, aflate într-un vestiar, şi nimic din atitudinea lor nu sugera sexualitatea provocatoare expusă-intenționat. La dracu', Brandt văzuse imagini mult mai excitante în Playboy, şi cu siguranță că se aflau destule exemplare din această revistă la bord.

Se gândi că ceea ce era cu adevărat excitant – şi cel mai grav aspect al problemei – îl reprezenta faptul că aceste

fotografii nu înfățișau persoane anonime cu înfățișări plăcute ca în reviste, ci erau femei reale care lucrau efectiv cot la cot cu ei toți. Orice bărbat de pe *Jefferson* care ar fi văzut pozele făcute de Margolis ar fi identificat fără nicio greutate pe, să zicem, locotenent Joyce Flynn, aşa goală cum era... şi asta ar fi mărit doar tensiunea existentă. Ce dracu', de fiecare dată când s-ar fi întâlnit pe coridoare, le ar fi venit în minte blestematele de fotografii. Şi asta făcea ca violarea intimității femeilor să fie şi mai gravă. Un fel de viol non-fizic, dar la fel de mişelesc.

Dezgustat, a închis dosarul cu o plesnitură seacă.

— Crezi că le-ai confiscat pe toate, *Master chief?* S-ar fi putut să fi făcut mai multe?

— Asta-i tot ce i-am găsit în vestiar, domnule căpitan, a replicat Weston. Negativele de la două role de film, şi douăzeci şi opt de fotografii mărite. Am verificat şi pachetele de hârtie fotografică. Desigur, s-ar putea să fi făcut şi altele, dar mărite sunt numai acestea.

— Deci, care-i treaba, Margolis? Astea sunt toate fotografiile? Ori deja ai vândut câteva amicilor tăi?

— As... astea sunt toate*, sir.* Jur! Două role de treizeci şi şase. Şi nu voiam să le vând, domnule. Erau doar... doar.

— Doar pentru amuzamentul tău şi al amicilor.

— Aşa este, domnule.

— Prietenii te-au pus să faci asta?

Margolis părea stânjenit.

— *Nu, sir.* Nu chiar. A fost ideea mea.

Brandt suspecta că minte, sau cel puțin denaturează puțin adevărul.

Margolis nu se potrivea cu portretul tipic al unuia care creează probleme la bord, şi după cum arăta, trebuie să fi fost teribil de speriat pe când se afla cocoțat în spațiul cu conducte. S-ar fi putut să fi făcut singur totul, dar trebuia să fi fost ajutat de cineva să se urce acolo şi să-l avertizeze apoi că locul e liber şi poate să coboare. Acesta părea să fie adevărul, dar el nu recunoştea că a avut complici. Nu voia să fie considerat de camarazi drept un *turnător.*

Brandt se îndoia că avea vreun rost să-l mai interogheze cu privire la acest subiect. Începu să lovească uşor dosarul pentru a-şi întări tonul amenințător.

— Fiule, ar fi al dracului de bine ca astea să fie toate. Dacă mai sunt – negative sau fotografii – sau dacă vreunul dintre amicii tăi a luat deja fie şi o singură fotografie, spune-mi acum, imediat. Nu o să fii într-o situație mai gravă decât eşti deja.

Margolis a ezitat, apoi a înghițit în sec.

— Nu mai sunt altele*, sir.*

— Dacă aflu că mai sunt şi altele pe undeva pe navă, am să dau cu tine de pământ atât de tare de ai să ieşi pe partea cealaltă, în China.

— Jur*, sir!* E adevărat! Astea sunt toate. Două role, nu am avut timp să fac mai multe decât cele pe care le aveți în dosar. I-am dat totul lui COB când mi le-a cerut.

— Foarte bine. Ce ai de spus în apărarea ta?

— Ăăă… nicio scuză*, sir.*

Aceasta era în Navy declarația standard când erai prins în greşeală. Orice încercare de a inventa scuze în astfel de circumstanțe era sortită eşecului.

— Eşti sigur, fiule? Eu nu sunt sigur că ți dai seama în cât de mare necaz ai intrat din cauza faptelor tale.

— Eu… ăă… *sir,* adică… Nu am vrut să creez probleme, domnule. Jur pe Dumnezeu că nu am vrut!

Brandt se uită la ofițerii din spatele lui Margolis.

— *Chief Warrant Officer* Dupuy? Ai ceva de adăugat în apărarea marinarului?

— *Sir,* PH2 Margolis a făcut parte din departamentul meu încă de când a venit la bord. A făcut mereu ce i s-a ordonat, şi nu a creat nicio problemă. Notații bune la ultimul raport de activitate. Îşi execută sarcinile de serviciu

cu minimum de supraveghere şi o face foarte bine.

— Puțin prea bine în acest caz, spuse Brandt. M-aş fi simțit mai bine dacă pozele nu ar fi fost făcute cu atât profesionalism. Măcar dacă nu le ar fi surprins fețele sau dacă le ar fi supraexpus, sau cam aşa ceva.

Michener începu brusc să tuşească şi Brandt ridică privirea. Îl surprinse pe Weston strângând puternic maxilarele, cu ochii îngustați, şi a realizat că şi COB – sub masca rigidă – abia îşi stăpânea hohotele de râs. La fel şi Dupuy.

Îşi rememoră spusele, apoi gemu în sinea lui.

Supraexpuse! Mda, aceste femei au fost cu adevărat *foarte expuse,* deşi calamburul său a fost complet neintenționat. Fir ar să fie, unele aspecte ale acestei întâmplări erau de-a dreptul hilare, dar puteau provoca necazuri foarte, foarte grave la bordul navei.

Întorcându-se uşor, l-a chemat pe Tombstone mai aproape.

— Ce zici, CAG? Sunt implicate subordonatele tale. Trebuie să vorbim cu ele? Să le arătăm fotografiile?

Tombstone îşi prinse buza de jos între dinți, apoi dădu din cap.

— Greu de spus, domnule căpitan. Dar eu aş zice că nu.

Nu ar ajuta cu nimic, dar ar putea submina moralul dacă femeile implicate ar afla despre asta.

— Nu se vor simți victime dacă nu vor şti că au fost victimizate, despre asta e vorba, nu?

— Cam aşa ceva, *Captain.*

Brandt a oftat, apoi s-a întors către Margolis. Ridică dosarul.

— Fiule, nu mai e nevoie să spun că am confiscat astea. MAA, vei supraveghea personal distrugerea acestui dosar.

Michener preluă dosarul.

— Aye, aye, sir.

Brandt a ridicat endoscopul.

— De asemenea, confisc şi jucăria aceasta. Va fi încuiat în biroul MAA pe toată durata prezentei misiuni.

Se aplecă peste pupitru, către puşti.

— Margolis, bărbații şi femeile înrolați la bordul lui *Jefferson* alcătuiesc o comunitate mult mai unită decât oricare alta de pe uscat. O astfel de comunitate funcționează prin stabilirea unor cutume sociale, responsabilități şi – cel mai important – prin încrederea reciprocă dintre membrii comunității.

Prin realizarea acestor fotografii şi intenția de a le distribui colegilor, ai trădat responsabilitățile de

Photographer mate în departamentul lui *Chief Warrant Officer* Dupuy şi ai trădat încrederea camarazilor care servesc la bordul navei împreună cu tine. Vreau să te întreb ceva, Margolis. Ştii că e un lucru rău să-ți furi colegii, nu-i aşa?

— Ăăă...? Adică, da, sigur!

— Spune *„Yes, sir”,* a tunat MAA lângă el.

— YES, SIR!

— Femeile de la bordul lui *Jefferson* sunt camarazii noştri, Margolis. Ele merită respectul şi considerația noastră. Prin acțiunile tale, le-ai furat demnitatea şi intimitatea. Prin distribuirea acestor fotografii, i-ai făcut hoți şi pe prietenii tăi. Ceea ce ai făcut tu este vrednic de dispreț. Un astfel de comportament nu poate şi nici nu trebuie să fie tolerat la bordul acestei nave.

A făcut un moment de pauză şi s-a uitat la Margolis. Puştiul avea fața albă şi ochii mari, rotunjiți în spatele ochelarilor. Era teribil de înfricoşat.

Brandt a respirat adânc.

— *Photographer's Mate Second Class* Margolis, ți se diminuează solda cu o treaptă, la *Third Class.* Vei fi dus imediat la *arest,* unde vei fi trecut pe rație de pâine şi apă timp de două zile. Şi pentru că se pare că beneficiezi de un

exces de timp liber, după întoarcerea la datorie te vei prezenta la ofițerul comandant de departament pentru un serviciu suplimentar de două ore zilnic pentru următoarele patruzeci şi cinci de zile. Imediat ce îndatoririle de serviciu îți vor permite, te vei prezenta la biroul capelanului, unde te vei înscrie la următoarea sesiune de cursuri de consiliere ținute de comandorul Ferris, referitoare la hărțuirea sexuală. Vei participa la toate orele de curs, altfel pedeapsa îți va fi sever înăsprită. M-am făcut foarte bine înțeles?

— Ăăă... yyes, sir.

Vocea suna aproape ca o şoaptă şi avea o privire hăituită.

— Nu te am auzit, fiule. Mai tare!

— YES, SIR!

— Dacă asemenea incident se mai repetă, dacă aflu că ai ascuns copii ale fotografiilor şi le-ai distribuit prietenilor, jur pe Dumnezeu că te arunc în fața Curții Marțiale atât de repede că nici n-ai să ştii ce te-a lovit. Vei ajunge în închisoare la întoarcerea în State, apoi vei ajunge pe străzi cu BCD. Crezi că joaca dea voyeuristul la duşurile fetelor merită demiterea din Navy?

— Nu, sir!

— Nu tolerez voyeurişții, nu tolerez hărțuirea femeilor, pe

nava comandată de mine, nu tolerez ca adulții să se comporte ca nişte adolescenți ce se hlizesc, bântuiți de hormoni, şi nu ca nişte profesionişti!

Margolis, nu-ți acord o pedeapsă mai aspră pentru că toate caracterizările din dosarul tău personal sunt exemplare până acum. De asemenea, cred că unii dintre prietenii tăi te-au băgat în asemenea situație. Sunt sigur că doar anturajul este de vină şi sper că acest episod te va învăța să fii responsabil pentru faptele tale. Am stabilit acest grad de severitate a pedepsei pentru că e clar că ai privit escapada ca pe o glumă care nu va afecta pe nimeni. Ți-am dat *arest* pentru că vreau să ai timp de meditație referitor la *„gluma"* făcută şi poate că te vei gândi cât de prețioasă poate fi oarece intimitate la bordul navei. Mă înțelegi?

— Yes, sir!

Vocea era mai fermă acum, dar tot lipsită de vlagă.

Brandt se gândi că *„pâinea şi apa"* l-a zdruncinat rău, ca ceva venit dintr-un alt timp, altă lume. Conform UCMJ, Brandt îl putea pedepsi cu până la trei zile de arest şi diminuarea soldei cu două trepte, amendarea cu jumătate de soldă pe două luni, sau – dată fiind natura abaterii – chiar să recomande Curtea Marțială. Dar aşa ceva ar fi distrus definitiv cariera puştiului în Navy.

— Foarte bine, a spus Brandt la sfârşit. Liber!

Mult timp după ce puştiul a fost escortat de pe *quarterdeck,* Brandt a rămas privind în urma lui.

Singura parte a pedepsei pe care realmente o regreta era consilierea, dar era obligatorie conform regulamentelor din Navy.

Încă din anii ’70, când reputația Navy a fost şifonată de câteva incidente rasiale foarte urâte, întreg personalul a fost obligat să urmeze programe speciale de conştientizare, menite să stopeze prejudecățile şi bigotismul.

Seminariile şi programele despre hărțuirea sexuală printre aviatorii din Navy au fost instituite după ruşinosul scandal Tailhook.

În prezent, toți ofițerii şi marinarii de rând trecuseră prin asemenea programe.

La dracu’, Margolis participase chiar la două, prima dată în tabăra de instrucție, apoi la sosirea pe *Jefferson.* Din păcate, Brandt încă nu întâlnise pe cineva din Navy care să admită că ar fi învățat ceva din aceste sesiuni, iar cei mai mulți le priveau ca pe o simplă pierdere de timp. Oamenii intrau în aceste cursuri cu atitudini şi prejudecăți complet formate. Creşterea gradului de conştientizare? Brandt se strâmbă la acest gând. Prea adesea, ceea ce creştea era

resentimentul față de femei, datorită poverii birocratice suplimentare precum şi hărțuirea oficială cunoscută sub termenul colocvial de „Mickey Mouse”.

În două secole de istorie a US Navy, guvernul încă nu a găsit o cale de a legifera felul în care oamenii să gândească, şi era de aşteptat ca lucrurile să meargă întotdeauna prost.

— Dă-i încolo pe ruşi, îi spuse Brandt lui Tombstone. Să ne apere Dumnezeu de hormonii adolescenților.

— Da, sir.

Weston s-a întors pe *quarterdeck.*

— OK, *Master Chief.* Ce urmează?

— *Fire Control Technician Third Class* Frank Pellet, *Captain,* spuse COB, dându-i lui Brandt alt dosar. Acuzat de *commander* Frazier pentru neglijență şi neatenție la datorie.

— Dikinson.

— *Da, sir.* Păru că vrea să mai spună ceva.

— Ei? Mai e şi altceva? Scoate la interval, *Master Chief.*

— *Sir,* mi s-a raportat că FCT3 Pellet este *gay* şi că a existat un ăă... incident în noaptea de dinaintea bătăliei. Mi-a fost raportat neoficial de un *first class* din MAA.

Brandt a închis ochii.

— Iar sex. Dumnezeule mare, sexul şi apa sărată.

Se stăpâni şi trântind dosarul pe pupitru.

— *Master Chief,* de data asta este de competența Curții Marțiale. Trebuie să aşteptăm până ce va fi finalizată o anchetă completă asupra incidentului *Dikinson.* Ai înțeles?

— Da, sir.

— Oricum, asta va fi o problemă pentru CID. Pellet este consemnat în cabină până când vom reuşi să-l dăm dracului afară de pe nava mea.

— Aye, aye, Captain.

— CID? a întrebat Tombstone, făcând ochii mari. Eram în CIC când s-a întâmplat, domnule. Puştiul s-a zăpăcit şi a acționat butonul greşit.

— Şaptesprezece oameni au murit la bordul lui *Dikinson,* Tombstone. Putem să le spunem soțiilor, mamelor, iubitelor că ei au murit pentru că un puşti de douăzeci de ani s-a zăpăcit? Alți patruzeci şi trei au fost răniți. Lor ce o să le spunem? *Dikinson* abia mai pluteşte şi se târăşte înapoi la Narvik în momentul când în această bătălie este nevoie de fiecare facilitate antiaeriană şi antisubmarin disponibilă. Această neatenție *copilărească* aproape că ne-a costat o navă şi ar putea chiar să ne coste o bătălie. Oricum, când se pierd vieți, trebuie să se facă o anchetă... şi acuzații. Nu mai e de competența mea.

— Da, sir.

— La naiba cu toată treaba asta, chiar dacă va fi trimis înapoi în State pentru proces, noi tot nu vom fi scăpat de belea. Ştii, am foarte neplăcuta impresie că încă nu am auzit ultimul cuvânt în aceste două afaceri. Margolis şi Pellet.

Tombstone a dat încet din cap.

— Mă tem că aveți dreptate*, sir.*

CAPITOLUL 16

Sâmbătă, 14 martie

0915 Zulu 5 (ora Coastei de Est a SUA)

Situation Room, White House Washington, D.C.

Amiralul Thomas Magruder şi a ocupat locul din Sala de Consiliu de la Casa Albă. Ca şi consilier prezidențial special pe probleme militare, mai fusese aici de nenumărate ori.

Construită la ordinul Preşedintelui Kennedy imediat după evenimentele din Bay of Pigs, sala cu pereți de beton lambrisat din subsolul Casei Albe nu era nici prea mare, nici spectaculoasă sau atât de dotată cu echipament *high-tech,* aşa cum se credea de obicei.

Existau monitoare ascunse de panouri de lemn, da, iar

în camera de alături erau o mulțime de faxuri, o unitate de criptare, telexuri şi telefoane securizate.

Pentru majoritatea şedințelor informative de înalt nivel, Preşedintele utiliza o a doua *Situation Room* localizată în Sala 208 din *Executive Office Building,* de fapt aceeaşi din care Secretarul de stat Cordell Hull îi dăduse afară pe oficialii japonezi în 7 decembrie 1941. Numită în mai multe feluri, *Crisis Management Center* şi *Situation Room Support Facility,* era suficient de mare pentru a permite accesul tuturor ofițerilor consilieri ai Preşedintelui şi a ajutoarelor lor.

Totuşi, în mod uzual, cei din echipa prezidențială utilizau prima *Sit Room* de la subsol pentru a discuta principalele probleme de strategie înainte de a urca scările spre a-l informa pe Preşedinte.

Actualul Preşedinte, deşi mai puțin animat de spirit anti-militar decât unii dintre membrii Cabinetului, era, totuşi, mai puțin familiarizat cu problemele militare.

În loc să participe la acest tip de şedințe informative, Preşedintele prefera să-l delege pe Consilierul pentru Probleme de Securitate Națională, Herbert T. Waring, ca să prezideze întâlnirile şi apoi să-l informeze pe el.

Magruder s-a lăsat pe spătarul scaunului, studiind

posomorât steagurile (american şi cel prezidențial) ce flancau un ecran acoperit de draperie, aflat în fundul sălii.

Au avut loc o sumedenie de schimbări în armata americană pe parcursul ultimilor ani, şi – după opinia sa – nu toate erau benefice.

Din 1991, armata a fost chemată să joace un rol tot mai extins în politica mondială aflată în schimbare odată cu dispariția vechiului imperiu comunist. A fost Războiul din Golf împotriva unui stat înarmat inițial de vechea URSS, un război care a fost posibil doar pentru că Uniunea Sovietică de sub Gorbaciov a fost dispusă să închidă ochii la ce se întâmpla în Irak, având în schimb mână liberă pentru înăbuşirea revoluțiilor populare din Țările Baltice. A urmat apoi lovitura de stat şi destrămarea Uniunii Sovietice în ciuda atacurilor executate de Beretele Negre împotriva naționaliştilor din Baltica. Până la sfârşitul anului, drapelul comunist a fost coborât de pe Kremlin pentru ultima dată... sau, cel puțin, aşa au crezut cu toții. Războiul Rece se terminase, şi au început apelurile pentru demobilizarea efectivelor militare americane care nu mai erau absolut necesare.

Totuşi, lucrurile nu au mers pe această cale. Au urmat Somalia şi Bosnia şi au continuat problemele din Irak. O

incursiune executată de Navy în Coreea de Nord pentru salvarea unui echipaj de pe o navă de spionaj, luat ostatic. O lovitură de stat în Thailanda condusă de comunişti chinezi rebeli. Un război între Pakistan şi India care putea să devină un conflict nuclear fără intervenția unei Forțe de luptă americane.

Şi cel mai recent eveniment, din urmă cu un an, a fost lovitura de stat neo-sovietică şi invazia Scandinaviei.

Atât presa cât şi guvernul SUA au evitat cu grijă să numească această confruntare sângeroasă ca fiind al Treilea Război Mondial. Neo-sovieticii, având nevoie de un război pentru a-şi consolida puterea acasă, au încercat să cucerească Scandinavia printr-o scurtă aventură militară, în timp ce un NATO fragmentat delibera ce-ar fi de făcut. Eroica luptă dusă de *USS Jefferson* şi al său CBG i-a stopat pe ruşi în încercarea lor de a cuceri Norvegia, dar gigantul rus încă mai încerca să atragă restul lumii într-un Armaghedon final.

Acum se desfăşura un război civil ce avea o linie a frontului ce se întindea de la Minsk până la Vladivostok, care a cuprins deja Belarus, Ucraina şi Kazakhstan, care în curând va implica China, Coreea de Nord şi, de asemenea, cea mai mare parte a Europei... iar dacă nici acum nu era

un război mondial, atunci amiralul Magruder chiar nu ştia ce ar putea fi.

Şi totuşi, în ultimii ani, tăierile bugetare pentru armata SUA au continuat. Ba şi mai rău de atât, s-a înregistrat o proastă administrare a forțelor armate prin numirea unor congresmeni cu idei antimilitariste în poziții cheie, cum ar fi *Armed Forces-appropriations Committee*[200], sau atitudinea de *stânga* a Administrației Clinton începută în 1993. Toate astea au adus prejudicii imense sistemului de apărare al Americii. Prea multe scandaluri au bulversat serviciile militare... în special Navy, care a avut de suferit după Tailhook, uciderea unui marinar *gay* în Japonia, videocaseta de la bordul lui *Gompers* şi altele.

Şi, în fine, cele două probleme-dinamită: gay în armată şi femei în luptă şi la bordul navelor au distrus moralul fiecăruia, de la ultimul soldat, fie el bărbat sau femeie, până la vârful ierarhiei şi chiar în *Joint Chiefs of Staff*.

Amiralul Magruder însuşi ajunsese într-o asemenea stare, încât se gândea serios la posibilitatea de a se pensiona înainte de termen, chiar dacă asta ar fi însemnat să piardă nişte beneficii.

---

[200] Comitet din Congresul SUA ce aprobă fondurile destinate Forțelor Armate.

La dracu', pur şi simplu nu mai merita. Nu mai văzuse atât liberalism, isterie antimilitară, de pe vremea războiului din Vietnam... şi toate astea veneau de la oameni din aparatul guvernamental!

Încă îşi amintea ziua când a ținut deschisă o uşă pentru a permite unei femei din personalul administrativ al Casei Albe să treacă înaintea lui, iar ea a izbucnit cu o răutate ce, probabil, era rezultatul unei atitudini bine antrenate şi repetate: *„Nu am nevoie de ajutorul nimănui. Mai ales din partea unui ucigaş profesionist în uniformă!" „Nu sunt ucigaş profesionist, doamnă* – a replicat pe un ton cordial. *Eu sunt doar comandantul ucigaşilor".*

Dar episodul la înăcrit, convingându-l că prăpastia dintre cei ce apărau America şi cei ce o guvernau se adâncise până la punctul în care înțelegerea – sau compromisul – a devenit imposibil.

S-a gândit iarăşi la nepotul său, Matthew Magruder, acum *captain* şi CAG la bordul lui *Jefferson* aflat în largul peninsulei Kola.

„Fir ar să fie, Matt – a murmurat pentru sine. Ce naiba să-ți trimitem acolo?"

Era cuprins de îngrijorare că actuala Administrație va răspunde provocărilor neo-sovietice cu *prea puțin* & *prea*

târziu, apoi se va retrage şi va contabiliza pierderile datorate acestei politici. În acest caz, CBG-14 era pierdut.

Uneori avea coşmaruri. Astă noapte a visat că vorbea cu Matt, încercând să-i explice de ce *Jefferson* a fost lăsat la Murmansk, în timp ce restul flotei a fost rechemată acasă. „Îmi pare rău, Matt, îşi amintea că ar fi spus în vis. Sau făcut reduceri la bugetul Navy pentru portavioane. Nu ne mai putem permite să folosim chestiile astea afurisite niciodată, deci vă predăm ruşilor pentru două milioane de dolari şi o ladă de caviar de Marea Albă. Oh, Pamela îți transmite să te îmbraci cu haine călduroase".

Ceilalți participanți la şedință luau loc în jurul marii mese de lemn. Vincent Duvall, directorul CIA, era prezent, ca şi Secretarul Apărării George Vane şi – cu părul alb – *admiral* Brandon Scott, preşedintele *Joint Chiefs of Staff.*

Magruder ştia că Scott a fost cel care s-a gândit să folosească forțele armate ca pe o platformă de teste sociale. Zvonurile susțineau că a amenințat de câteva ori că-şi dă demisia, dar de fiecare dată a fost refuzat. Robert Heideman, Secretarul de Stat, era de asemenea prezent, un politician veteran care avea prea puțină simpatie pentru militari. Fiecare dintre cei patru era însoțit de câteva ajutoare. S-a produs o mică agitație în fundul sălii când au intrat Herbert

Waring şi Gordon West, Şeful Personalului de la Casa Albă.

— Nu vă ridicați, a spus Waring văzând că ceilalți dau să se ridice. Îmi pare rău că v-am deranjat într-o sâmbătă, dar sunt sigur că recunoaşte-ți cât de important este ceea ce se întâmplă acum în Rusia.

A aruncat o privire pe Rolex.

— Şedința de azi trebuie să fie foarte scurtă. Gordon şi cu mine trebuie să ne prezentăm sus, în biroul Şefului peste treizeci de minute pentru a-l informa asupra acestei noi isprăvi a ruşilor. Aşa că hai să dăm drumul la *minge.* Bob? Ce noutăți ai pentru noi?

Secretarul de Stat se foi în scaun.

— De fapt, Herb, sunt puține informații importante apărute după şedința de ieri. Moscova continuă să-insiste că atacul asupra Grupurilor noastre de Luptă este isprava forțelor disidente care controlează câteva aerodromuri aflate în zona de vest a peninsulei Kola, şi a promis că cei responsabili vor fi pedepsiți. Asta e pe frontul diplomatic oficial. Neoficial ei bine – situația este mult mai neclară.

— Leonov insistă categoric că Roşii sunt în spatele atacului, spuse directorul CIA. Crede că aceştia încearcă să-l discrediteze pe el, pentru a bloca recunoaşterea de către SUA a facțiunii sale ca guvern legitim al Rusiei.

— Nu sunt prea sigur că putem avea încredere în Leonov, a punctat sec Heideman. De fapt, noul grup de la Kremlin, Krasilnikov şi oamenii săi, pare a fi mai stabil, mai interesant ca perspectivă pe termen lung. Sunt dedicați reorganizării economiei ruseşti, revitalizării industriei, reaprovizionării oraşelor cu provizii alimentare...

— Făcând trenurile să plece la timp, interveni Duvall sec.

Heideman îl privi surprins.

— Ăă... da. Exact. Ei depun toate eforturile ca să facă serviciile publice funcționale din nou. Odată situația stabilizată în Rusia, n-ar mai trebui să avem probleme în a face afaceri cu ei.

— *Admiral* Magruder? spuse Waring, privind spre dânsul peste masă. Păreți nerăbdător. Aveți ceva de adăugat?

— Cu tot respectul pentru domnul Secretar de Stat, acum nu e momentul pentru a discuta cum vom face afaceri cu ruşii. Situația nu s-a schimbat de la şedința de ieri, dar nu ne putem permite să o lăsăm s-o ia razna fără a-i acorda întreaga noastră atenție.

Îi privi direct în ochi pe toți cei din jurul mesei.

— Domnilor, doamnelor, ruşii ne-au atacat ieri, deliberat şi fără a fi provocați. Trebuie să răspundem.

Gordon West s-a încruntat.

— Afirmi că trebuie să-i atacăm, *Admiral?* Eventual să pornim un război?

— Eu susțin, domnule, că războiul a şi început. Acesta este rezultatul invaziei din Scandinavia de anul trecut. Sau, dacă preferați, este rezultatul direct al loviturii de stat din 91. Astfel de lucruri nu se întâmplă din senin. Sunt parte integrantă a unui set de evenimente, decizii, fapte comise de actualii lideri ai Rusiei. Care încearcă să păstreze puterea pentru ei. Din punct de vedere istoric, cea mai bună metodă de a o face este să intre într-un război cu oricine. Asta deturnează gândurile populației de la burțile goale, măreşte productivitatea industrială, şi creează locuri de muncă. Pentru mine, era inevitabil ca Rusia să ne atace.

— Nonsens, spuse Heideman. Ei au deja un război... propriul lor război civil.

— Nu e acelaşi lucru, domnule Secretar. Deloc acelaşi. Un război cu un inamic extern îi ajută să-şi mobilizeze oamenii, în timp ce un război civil îi dezbină. Caz concret: Franța revoluționară din anii 1780 şi 90. Erau slabi şi divizați, dar au declarat război aproape întregii Europe. Şi au reunit țara şi şi-au pus şi un împărat, Napoleon. Sau Revoluția din Iran de la sfârşitul anilor 1970.

— Nu ne-am adunat aici ca să discutăm istoria, *Admiral,*

spuse Waring. Discutăm despre problema cu ruşii.

— Poate *Admiral* Magruder sugerează că putem înțelege mai bine timpurile prezente dacă înțelegem lecțiile istoriei, interveni Şeful de Cabinet.

— Sigur că da, trebuie să fiu de acord cu premiza că nu putem conta pe, hmm, bunăvoința, respectul şi bunele intenții ale lui Krasilnikov şi al găştii lui de gangsteri.

— Deci, *Admiral,* spuse George Vane, aruncând o privire neliniştită spre Heideman. Sugerați să-i atacăm? O escaladare a conflictului în acest moment.

Magruder s-a încruntat. A tot auzit genul acesta de argumente de nenumărate ori de când izbucnise criza joi seara – vineri dimineața în peninsula Kola.

— Recomandarea mea, domnule Secretar, ar fi să scufundăm acel Typhoon care s-a strecurat afară din Polyarny în timpul bătăliei. *Admiral* Tarrant consideră că cele două evenimente sunt legate, că atacul aerian ar fi o acoperire pentru PLARB-ul rusesc. Dacă e aşa, scufundarea subului ar constitui un răspuns pe măsura atacului lor asupra portavioanelor noastre.

— Dar nu ne-au lovit portavioanele, *Admiral,* spuse Heideman pe un ton exasperat. Nu trebuie să reacționăm exagerat!

— A fost doar voința Domnului că nu ni le-au spulberat pe amândouă, domnule. Ne-au scufundat o navă şi au avariat alte câteva. Au fost pierdute sute de vieți, cele mai multe pe *Blakely.* Câteva avioane de ale noastre au fost doborâte şi dacă au ratat portavioanele, asta s-a datorat vigilenței oamenilor noştri şi nu pentru că ruşii nu s-ar fi străduit s-o facă!

— Dar să le scufundăm submarinul… începu Vane.

— OK, domnule, a spus Magruder îndepărtându-şi brațele. Reuşea tot mai greu să-şi reprime nerăbdarea. Dacă ideea asta nu vă place, un alt tip de răspuns ar fi un *atac alfa,* un raid de bombardament asupra aerodromurilor de unde au fost lansate aceste atacuri. Ştim care sunt. Dacă vreți să pretindeți că sunteți convinşi că rebelii au lansat atacul, OK. Să lovim bazele care au lansat avioanele şi rachetele. Să distrugem radarele şi lansatoarele SAM. Să le trimitem mesajul că nu înghițim genul acesta de provocări.

— Şi vom fi vinovați noi înşine de o provocare şi mai mare! a punctat West.

Magruder a ridicat din umeri cu subînțeles.

— Mai trebuie să subliniez că trebuie să luăm în considerație şi Rezoluția 982. Răspunsul la atacul rusesc poate integra mandatul ONU ca suport pentru implicarea

noastră în Kola.

Rezoluția 982 a fost adoptată de Consiliul de Securitate al ONU cu o lună în urmă, imediat după violenta lovitură de stat care l-a demis pe Leonov. Era condamnată orice intenție de utilizare a armelor nucleare în războiul civil din Rusia şi propunea punerea sub control ONU a tuturor acestor arme, inclusiv a submarinelor ICBM. Inutil de precizat că toate părțile implicate din Rusia au respins categoric ideea şi, până în prezent, rezoluția a servit doar pentru a izola şi mai mult națiunea sângeros fragmentată.

Totuşi, Rezoluția 982 asigura cadrul legal pentru orice eventuală intervenție în treburile Rusiei.

— Până ce vom dispune de hmm, un sprijin decisiv din partea ONU, a intervenit Waring, 982 este doar o vorbă frumoasă. Trebuie să luăm în considerație răspunsul Ruşilor la prezența noastră în largul coastei lor.

— Într-adevăr, a răspuns West. Este posibil ca Moscova să fi răspuns doar, pur şi simplu, la prezența noastră provocatoare. La urma urmei, noi am trimis două CBG în apele lor. Trebuie să fim receptivi la modul cum percep ei situația.

Magruder s-a încruntat lăsându-se pe spătarul scaunului. În mod evident, va fi o şedință lungă şi

încordată.

CAPITOLUL 17

Duminică, 15 martie
1340 Zulu +2
USS Galveston
Marea Barents

Galveston naviga către marginea banchizei polare la o adâncime de 250 m, în continuare sub ordinul de *liniște la bord,* şi supraveghind mereu Typhoon-ul ce a ieşit din Polyarny cu mai mult de cincizeci de ore mai înainte.

Typhoon naviga încet, abia realizând zece noduri, uneori şi mai puțin, virând din când în când într-un bord pentru a verifica dacă nu sunt urmăriți – manevră pe care cei de pe submarinele americane o numeau „Crazy Ivan". *Galveston* îl urma cu prudență, în tăcere, menținându-se strict în siajul submarinului, unde nu putea fi detectat de sonar, gata să încremenească silențios la fiecare *Crazy Ivan,* când Typhoon-ul rusesc trecea încet, ca o mare insulă autopropulsată, uneori la doar câteva sute de metri la

tribord sau babord. Typhoon era o dată şi jumătate mai lungdecât *Galveston* şi de patru ori mai masiv. O coliziune ar fi boțit coca subului de atac de tip Los Angeles ca pe o foiță de staniol.

Conform Shedule-3, *Galveston* se ridica la fiecare şase ore până la treizeci metri de suprafață, de unde lansa un lung cablu de antenă cu care putea recepționa undele radio ELF. Timp de mai bine de cincizeci de ore nu au sosit ordine noi şi de fiecare dată, Galveston se reîntorcea la adăpostul conului de apă turbulentă produs de cele două elice ale Typhoon-ului.

Cea mai mare parte a acestui timp, *Sonarman first class* Ekhart a *condus* urmărirea, din compartimentul sonarului, cu căştile pe urechi, cu o mică strălucire în ochi, pe măsură ce monitoriza mintal mişcările gigantului aflat înaintea lor. Ultimele patru ore, ținta *Sierra-9,* a tot sondat zona de margine a banchizei din Marea Barents, ridicându-se repetat, până când turnul aproape că se freca de *tavanul* alb, neregulat, din gheață.

Pentru că *Galveston* se afla cam la zece douăsprezece mile sud de marginea banchizei, Ekhart trebuia să aplice toate trucurile din *carte* – şi chiar unele care nici măcar nu se regăseau acolo – pentru a-şi da seama ce aude. Sunetul

era puternic distorsionat sub gheață, reflectat de aceasta ca un zid, iar gheața însăşi umplea adâncurile cu scrâşnituri, pufăituri, spargeri, ce mascau sunetele extrem de slabe produse de alunecarea silențioasă a submarinelor.

Brusc îşi îndreptă privirea în sus, cu fiecare muşchi încordat.

— Puntea de comandă! Sonarul!

— Căpitanul. Ce ai pentru mine, Ekhart?

— Zgomote de jeturi de apă, domnule căpitan, urmate de gheață spartă. Cred că *Sierra*-9 se află sub o *polynya.*

Jeturi de apă însemnau că tancurile de balast erau purjate. *Sierra-9* se ridica la suprafață. *Polynya* era termenul rusesc pentru o crevasă în gheață, un ochi de apă, sau o zonă cu gheață subțire. O rachetă balistică nu putea fi lansată de sub gheață. Subul trebuia, mai întâi, să se ridice la suprafață.

Şi se părea că chiar acest lucru îl făcea acum *Sierra*-9.

1415 Zulu

Centrul de Comandă Kandalaksha

Peninsula Kola

— Mesaj de la căpitanul de rangul unu Dobrinin, tovarăşe amiral, a spus-adjutantul, întinzându-i lui Karelin o hârtie.

Karelin a citit, apoi i l-a înapoiat.

— În sfârşit, a spus. E timpul.

Ar fi fost mai mulțumit dacă ambele Typhoon-uri ale amiralului Marchenko s-ar fi aflat acum în larg, dar şi unul singur era de ajuns. Principala lui grijă erau submarinele de atac americane din zonă.

Planurile ruseşti referitoare la suburile purtătoare de rachete nucleare prevedeau plasarea acestora în aşa numitele „bastioane strategice", în regiuni secrete din Mările Albă şi Barents şi din oceanul Arctic, unde, câteva PLARB puteau fi protejate de un număr mai mare de suburi de atac, rapide şi puternice, cunoscute în vest ca fiind din Clasele Alfa, Akula, Victor.

Totuşi, Karelin nu a îndrăznit să includă Typhoon-urile în planificările Flotei de Nord. Dacă s-ar fi aflat prea devreme că facțiunea lui Krasilnikov intenționa să lanseze o lovitură nucleară asupra propriului teritoriu, Rodina, chiar dacă ar fi fost asupra rebelilor lui Leonov, s-ar fi putut provoca o rebeliune în cadrul flotei, poate chiar şi o tentativă a disidenților de a opri *Revolutsita* înainte ca Dobrinin să-şi

fi putut executa ordinele. Un Typhoon poate fi scufundat de un Alfa la fel de uşor ca şi de un Los Angeles. Dar Operațiunea *Cortina de Foc* se părea că reuşise să-i blocheze pe americani în încercările lor de a pătrunde în Golful Kola.

Mesajul lui Dobrinin nu făcea nicio referire la eventuale contacte sonar necunoscute. Se părea că a reuşit să ajungă nedetectat în zona de tragere aflată la jumătatea distanței dintre Spitsbergen şi Nova Zemlya.

A scos un carnet din buzunar, şi, pe o pagină albă, a scris cu grijă: *„Derzkiy Plamya”*. A rupt fila şi a dat o adjutantului.

— Transmite asta la Moscova, a spus. Prioritate 1 – 1. Urgent.

Krasilnikov îl va primi în câteva minute. Apoi faza critică din *Derzkiy Plamya* poate cu adevărat să înceapă.

1428 Zulu

Centrul de atac/Puntea de comandă

PLARB rusesc Slavnyy Oktyabrskaya Revolutsita

Căpitanul de rangul unu Vsevlod Nicolaevici Dobrinin s-a aplecat peste consola principală de comunicații din

Revolutsita, ascultând vocea mareşalului Valentin Krasilnikov din boxe.

— Luptăm pentru viitorul Poporului nostru, al Maicii Rusia, al Revoluției, spunea vocea, slabă dar distinctă printre fâşâitul zgomotului alb static. Atmosfera extremului nord interfera adesea cu transmisiunile radio.

— Trebuie făcute sacrificii dacă vrem să ne asigurăm locul cuvenit în istorie, drept salvatori ai Republicii Socialiste, chiar dacă sacrificiile se fac cu foc şi sânge.

Sfinte Dumnezeule! se gândi Dobrinin... stăpânindu-se cu greu să nu şi facă cruce. Ba chiar începu să schițeze gestul.

Dobrinin nu se mai gândise la cele sfinte de ani de zile. A fost un bun comunist încă de pe vremea când era în Komsomol la Leningrad. A fost bun comunist chiar şi în anii grei din perioada trădării lui Elțîn, când a avut o atitudine rezervată, având grijă să nu atragă atenția asupra sa.

Dar vorbele lui Krasilnikov l-au zdruncinat atât de rău, încât detestata educație religioasă, impusă de mama lui, reapărută la suprafață ca un monstru marin antediluvian. Se simțea ruşinat.

— Trădătorii au trădat Maica Rusia, permițând să fie luată ostatică şi violată de oportuniştii capitalişti străini. Au

întors armele împotriva poporului şi a guvernului care, în sfârşit, oferea speranță şi stabilitate în aceste timpuri de haos economic şi ruină.

Vă acordăm, vouă care ați ridicat armele împotriva Maicii Rusia, o oră ca să renunțați la ereziile capitaliste, o oră pentru a-i aresta pe trădătorii care ne-au trădat țara, Leonov şi acoliții săi, şi pentru a preda – pe ei şi armele – forțelor Armatei Roşii Populare.

Dacă Leonov nu se predă într-o oră, dacă forțele segregaționiste şi contrarevoluționare continuă să sfideze forțele guvernului legitim, o rachetă SSN-20 purtătoare de şase focoase independente va fi lansată de pe un submarin asupra unor ținte ale rebeliunii împotriva autorității Moscovei.

O oră. Krasilnikov le dădea o oră! Şi se gândea să distrugă Celiabinsk – acesta era oraşul rebel desemnat în ordinele scrise, închise încă în seiful personal al lui Dobrinin. Acest oraş cu un milion de locuitori aflat pe versantul estic al munților Urali a fost ales drept țintă demonstrativă, pentru că acolo se afla o mare concentrare de trupe rebele, iar în zona înconjurătoare, instalații militare ce puteau fi distruse de aceeaşi lovitură.

— Dacă, după ce prima țintă este distrusă, forțele rebele

nu-l predau pe trădătorul Leonov, o a doua țintă va fi distrusă la o oră după prima.

Alma-Ata era următoarea țintă pe listă, capitala Republicii Kazakhstan. Revelația că Moscova este gata să sacrifice unul dintre propriile oraşe, ca Celiabinsk, va determina republicile cel susțineau pe Leonov să fie dornice să schimbe tabăra. Nimeni nu credea cu adevărat că va fi nevoie să fie lansată o a doua rachetă. În timp ce Celiabinsk va continua să ardă, Alma-Ata, Kiev, Minsk şi toate celelalte se vor înghesui să jure loialitate eternă Moscovei. Chiar şi statele Baltice îşi vor băga mințile n cap. Totuşi, pentru orice eventualitate, ordinele lui Dobrinin conțineau o listă cu douăzeci de obiective țintă, de la Minsk în Belarus, până la Habarovsk în Extremul Orient.

Cel puțin pentru a suta oară pe durata ultimilor şaizeci de ore, Dobrinin îşi analiza simțămintele vis-à-vis de ordinele pe care a jurat să le execute.

În mai puțin de o oră, va da un ordin care va avea ca o consecință directă moartea unui milion de concetățeni de ai săi, unii mistuiți într-o clipită, rămânându-le doar umbrele pe zidurile şi străzile oraşului, alții în dureri îngrozitoare, de-a lungul anilor, roşi de cancere.

Putea el să execute asemenea ordine?

Chiar dacă îşi repeta întrebarea, ştia – pentru a suta oară – că o va face.

Credea în viziunea lui Krasilnikov referitoare la noua Rusie şi acceptase premisa că suferința pe termen scurt era necesară pentru a obține securitatea viitoare. Ca şi Chelyag, omologul său de la bordul lui *Pravda,* a participat la nenumărate întâlniri cu Karelin înaintea acestei misiuni – şi chiar la un interviu cu Kraselnikov însuşi. A fost monitorizat cu grijă, fiindu-i verificate cu deosebită atenție convingerile comuniste. Era convins că ei îl cunoşteau mai bine decât se cunoştea el însuşi.

Şi mai era şi Strelbitski.

Kirill Borisovici Strelbitski era comisarul politic, un civil desemnat la bordul lui *Revolutsita* de către Karelin „pentru a menține însuflețirea politică a echipajului". Menținerea însuflețirii politice însemna, aşa cum ştia prea bine Dobrinin, să-l supravegheze pe căpitan. Dacă Dobrinin ar fi eşuat în îndeplinirea ordinelor exact aşa cum erau redactate, atunci ar fi fost îndepărtat de la comandă, iar Strelbitski i-ar fi luat locul şi nu era niciun dubiu că acest *supraveghetor* cu buze subțiri de reptilă, le-ar fi îndeplinit, şi chiar ar fi făcut-o cu plăcere. Cât despre Dobrinin… soția sa Tania, în Murmansk, fiul său ce era înrolat în Regimentul

12 Garda Roşie la Voronej, fiica sa de treizeci de ani, doctor în Moscova... toți ar fi fost arestați în maxim o oră. Şi apoi... ei bine, nici nu voia să se gândească la prețul suprem pe care l-ar fi plătit în caz de dezertare.

Da, când va sosi timpul, va da ordinul potrivit.

0730 Zulu 5 (ora Coastei de Est a SUA)
Sala de Consiliu Support Facility
Washington, D.C.

A fost încă o noapte lungă, de lucru. S-au readunat aici, în Sala 208 din *Executive Office Building,* aşezați în jurul unei mese lungi, lustruite, ce sclipea în razele soarelui matinal ce pătrundea prin uriaşele ferestre orientate spre est. Locul era mult mai *aerisit* aici, decât în Sala de Consiliu de la Casa Albă, mai multă lumină, mai mult spațiu.

Cu câteva ore mai înainte, Sala de Consiliu s-a dovedit a fi devenit neadecvată sarcinilor curente, pe măsură ce tot mai mulți consilieri, ajutoare, membri ai echipelor, erau antrenați în cursa ce în mod clar se transforma într-o criză mamut. Această sală, cu decorațiunile ei din secolul nouăsprezece masca o sumedenie de aparatură electronică,

monitoare TV ŞI PC, era suficient pentru a asigura activitatea a şaizeci de oameni. Momentan erau cam cincizeci.

Oficial numit Grupul Prezidențial de Management al Crizei, ei manageriau o adevărată mare de informații care soseau pe măsură ce situația din Kola se înrăutățea. La acest moment, amiralul Scott era la pupitrul din capătul sălii şi prezenta lista unităților americane şi engleze din regiune... precum şi eventualul răspuns al Rusiei.

Amiralul Magruder stătea greoi în scaun, fiind mai puțin atent la ce spunea Scott. Îl ajutase la întocmirea materialului informativ, deci îi cunoştea bine conținutul – şi mai mult la peretele din spatele lui Scott. O porțiune de panouri care lambrisau zidul era rabatată, lăsând la vedere un monitor uriaş. Trei puternice computere VACS, aflate în încăperea alăturată, componente ale sistemului DIDS (digital information and display), puteau afişa pe acest monitor hărți complexe, reprezentări grafice ale datelor primite de oriunde din jurul lumii, sau datele transmise de la *Național Military Command Center.*

Acum, monitorul afişa o hartă electronică a jumătății de nord a peninsulei Kola, linia de coastă spre est până la Nasovaya şi cea mai mare parte a Mării Barents. Bear

Station era un cerculeț albastru la nord de frontiera norvegiană, dar câteva duzini de alte facilități aparținând SUA ŞI NATO erau şi ele marcate.

P-3C Orion, marele avion ASW cvadrimotor, patrula deasupra zonei extinse dintre Svalbard şi Nova Zemlya şi spre sud până aproape de Coasta Murman.

Cincisprezece submarine de atac americane, plus patru SSN britanice din Clasa Trafalgar, se aflau deja în zonă, deşi poziția lor precisă nu putea fi cunoscută. Iar MEF ÎI se îndrepta cu toată viteza către largul coastelor de nord est ale Norvegiei, cu toate utilitățile ASW, aeriene şi maritime, răspândite dea latul a zece mii de mile pătrate.

La fel de multe marcaje roşii se aflau pe hartă ca şi cele albastre. Patruzeci de baze militare aeriene din peninsula Kola erau evidențiate cu marcaje ce indicau că se află în stare de alarmă maximă. Din fericire, toată Flota de Nord rusească se afla în porturi, cu excepția câtorva submarine. Peste treizeci de sub un punctau apele Mării Norvegiei şi Barents... şi erau doar cele descoperite de forțele ASW occidentale.

Pe parcursul ultimelor zece ore, vânătorii marini şi aerieni britanici, norvegieni şi americani – de suburi, le-au hăituit, încolțindu-le, asaltându-le coca cu semnale sonarele

active, făcându-i astfel pe căpitanii lor să înțeleagă că forțele NATO le cunoşteau exact poziția şi i puteau distruge în orice clipă. Era un joc mortal. Ruşii – sau mai degrabă, unii ruşi – atacaseră deja forțele americane şi nimeni nu putea spune cu siguranță cum vor reacționa submarinele lor, care le sunt ordinele, de care parte a războiului civil din țara lor se află. A şi avut loc un incident, când un Alfa rusesc aflat în apropiere de banchiză a lansat o torpilă asupra lui *Bolan,* o fregată de Clasa Perry. Fregata a explodat şi s-a scufundat cu numeroase pierderi de vieți în acele ape înghețate; cinci minute mai târziu Alfa a fost lovit de două *Advanced Lightweight Torpedoes* lansate de pe elicopterul SH-2F Seasprite din dotarea lui *Bolan,* şi a fost înregistrat ca *probabil distrus.*

A fost începutul.

Amiralul Magruder era mort de oboseală. Nu dormise de mai bine de două zile, participând la şedințe de informare, analiză a noilor informații şi chiar participând direct la realizarea graficii computerizate cu echipa din Grupul de Management al Crizei. Cei mai mulți dintre oamenii din sală avuseseră acelaşi program încărcat, *furând* câteva momente de odihnă pe băncile din birouri, sau au fost acasă... doar pentru a se întoarce imediat ce se înregistra o nouă

întorsătură a crizei în desfăşurare.

Datoria lui prioritară ca ofițer superior ataşat la Casa Albă consta în a acționa ca *liaison* (ofițer de legătură) între Casa Albă şi *Joint Chiefs.* Tehnic, încă lucra pentru Pentagon, *colivia* cu cinci laturi de peste râu, cum îi plăcea să o numească – dar practic îşi desfăşura activitatea într-un birou din subsolul Casei Albe.

Doamne, cât ar fi vrut să se ducă acasă!

Cu cât studia matricea de luminițe colorate de pe harta DIDS, Magruder se simțea prins între două temeri opuse, cele două extreme ale guvernului în relația cu militarii.

Pe de o parte, era o tendință a multor birocrați de a avea o atitudine-ambiguă la orice chestiune de politică externă. Ca rezultat, prea adesea o criză, în loc să fie rezolvată fie prin intervenție militară, fie fără, era abordată cu jumătăți de măsură şi ezitări. Atunci, când se înregistrau pierderi printre militarii americani, puterea de la vârf din Washington îşi pierdea imaginea clară a ceea ce ar trebui să facă presupunând că la început au avut vreuna – şi fie înghețau, fie se răzgândeau.

Magruder era continuu hăituit de posibilitatea ca CBI ce se afla deja la Bear Station să fie sacrificată, fără a câştiga nimic, datorită inactivității, indeciziei sau incompetenței. Cel

mai bun exemplu la care se putea gândi Magruder era actul terorist prin care au fost aruncate în aer Cazarma puşcaşilor marini din Beirut în 1983.

Pe de altă parte, exista o tendință constantă a Washingtonului de a micromanageria, de a dubla (prin *„sfaturi”,* critici) comandanții de pe câmpul de luptă în timpul desfăşurării operațiunilor militare. Adică de a *chibița* din W3, cum era numită – la mişto – *White* (House) *West Wing.* Controlul *pas-cu-pas* al preşedintelui Carter în misiunea eşuată de salvare a ostaticilor din Iran în 1980 era un exemplu al acestei tendințe.

Tentația de a elimina ideea managementului militar era tot mai puternică datorită noilor dotări electronice, cum ar fi monitorul DIDS pe care tocmai îl studia. Fotografiile în timp real luate de sateliți şi transmisiile avioanelor de mare altitudine Aurora, conexiunile computerizate cu NSA şi reprezentanțele diplomatice de pe tot globul, ideea de *eşti în miezul acțiunii* promovată de CNN, ACN şi atâtea alte agenții de presă, toate contribuiau la sentimentul de putere aproape dumnezeiască, prezentă în această clădire.

Dacă Matt şi ceilalți trebuie să aibă cât de cât o şansă, trebuie ca oamenii din această sală să păstreze o echidistanță atentă între cele două tendințe... de a nu

acorda prea mare atenție crizei din Kola... ori de ai acorda prea multă.

— În acest moment, spunea *Admiral* Scott, atenția noastră este concentrată aici, la marginea banchizei Arctice. Simbolurile ce marcau SSN *Galveston* şi Typhoon-ul pâlpâiau foarte vizibil pe DIDS. Subul rusesc pare a executa un exercițiu de lansare a unei rachete balistice, care, în sine, este o provocare. Schipper-ul lui *Galveston* are ordin să stea *pe fază,* şi să deschidă focul dacă se dovedeşte că Typhoon-ul execută o lansare reală. Este o doză considerabilă de *pe ghicite,* desigur, şi...

În fundul sălii, uşa înaltă, dublă s-a deschis brusc, cu zgomot şi un adjutant a intrat grăbit, paşii răsunând în vastul spațiu. Omul s-a apropiat repede de Robert Heideman, i-a şoptit ceva grăbit, apoi i-a înmânat un dosar. După ce a citit conținutul dosarului, Secretarul de Stat s-a ridicat, fața-i lungă lungindu-se şi mai mult, prevestitoare de ştiri rele.

— Domnule Secretar? i se adresă Scott de la pupitru. Arătați ca unul care are ceva important de spus. Aveți noutăți, domnule?

— Veşti rele, din păcate. Arătă cu un gest dosarul din mână. Am aici traducerea unui discurs abia susținut de

mareşalul Krasilnikov la Kremlin. Imediat se vor face copii pentru fiecare dintre dumneavoastră, dar pot să fac un rezumat acum, pe loc. Succint, la obiect, le-a spus despre ultimatumul lui Krasilnikov, despre amenințarea de a distruge un oraş rebel într-o oră, dacă Leonov nu este predat.

— E clar, a concluzionat Heideman, că situația s-a schimbat, a devenit urgentă. Nu putem permite ruşilor să lanseze racheta.

— De ce nu? a întrebat White House *Chief of Staff*[201]. Dacă sunt doar ruşii împotriva ruşilor.

— Bob are dreptate, a spus Secretarul Apărării Vane. Dacă războiul civil de acolo devine nuclear, vom avea şi noi probleme serioase.

— Trebuie să mai subliniez ceva, spuse şi Duvall, directorul CIA. Un război nuclear afectează pe oricine de pe planetă, nu numai pe cei implicați direct în lupte.

— Iarna nucleară? a întrebat cineva.

— Posibil. Şi vă amintiți cu toții că după dezastrul de la centrala nucleară de la Cernobîl, radioactivitatea a fost detectată în laptele vacilor din Suedia. Va fi o problemă şi

[201] Chief of Staff – Şeful de Cabinet.

datorită numărului mare de refugiați ce vor fugi peste graniță în Europa de Est. Chiar şi o singură explozie nucleară în acest război poate provoca repercusiuni pe care, ca să fim cinstiți doamnelor şi domnilor, pur şi simplu nu le putem face față.

— *Admiral* Scott? Ce recomandați? a întrebat Consilierul pentru Securitatea Națională. Părea depăşit.

Scott a extins arătătorul telescopic, indicând un punct aflat în partea de sus a monitorului DIDS, unde sclipea simbolul cel marca pe *Galveston.*

— Cred că avem o singură opțiune, spuse. Dar trebuie să ne mişcăm al dracului de repede, dacă vrem să o folosim.

1439 Zulu +2
Puntea de comandă / Centrul de atac
USS Galveston

Commander Montgomery îşi sprijinea fruntea de manşonul de cauciuc de la ocularul periscopului numărul unu de pe *Galveston.* Subul de atac se afla la o adâncime de treizeci de metri, înaintând uşor spre nord, pe sub marginea banchizei de gheață. Vizibilitatea subacvatică era superbă.

Deşi în imersiune, periscopul subului îi permitea lui Montgomery să vadă jocul de lumini şi umbre; putea vedea licărirea albă a gheții, strălucitoare când era subțire, cu umbre adânci când grosimea făcea să apară în acvamarinul adâncimilor neregularități ca nişte munți răsturnați. Imaginea dată de periscop era preluată de monitorul TV de pe peretele Centrului de atac, putând astfel să se vadă dacă deasupra este apă liberă sau un *tavan* de gheață.

— Căpitanul, Comm shack[202].

A luat un microfon a l'intercomului.

— Aici căpitanul.

— *Sir,* tocmai am primit o *bătaie de clopot* prin ELF. Mesajul decodificat:

Prioritate: FLASH

Aşteptați o comunicare VLF.

Conformați vă imediat.

— Acesta este sfârşitul transmisiunii*, sir.*

— Foarte bine.

Îşi pironi privirea pe XO.

— *Mister*[203] Harris, vino la 1 – 8 – 0. Imediat ce ieşim de

---

[202] Comm shack – compartimentul Comunicații.

[203] Mister – apelativ pentru secundul navei.

sub gheață urcă la cincisprezece metri.

— Curs 1 – 8 – 0, *aye, sir,* a repetat Harris respectând întocmai procedura. Vin la 15 metri când ieşim de sub gheață, *aye, sir.*

Apoi s-a întors şi a repetat ordinele către timonier şi operatorul de la planurile de adâncime, care erau poziționați unul lângă altul în partea din față a Centrului de control.

În timp ce asculta litania ordinelor repetate, Montgomery se întreba de ce era Washingtonul neliniştit. Erau numai patruzeci de minute de la ultimul contact Sched-3.

A fost un noroc chior că Galveston încă mai avea desfăşurată antena ELF şi se afla suficient de aproape de suprafață pentru a prelua acest mesaj cu prioritate FLASH.

Retransmis prin enormele antene ale unor stații de pe uscat, semnalele de frecvență extrem de joasă, cuprinse între 300 hz şi 3 khz, puteau penetra în apa oceanului până la adâncimea de circa o sută de metri, mult mai mult decât orice altă metodă de radiocomunicare. Dezavantajul era că legile fizicii făceau ca informațiile să poată fi transmise foarte încet pe canalele ELF, la o rată de circa zece biți/minut; lua cincisprezece minute pentru a transmite un cod grup de trei litere, destul ca să zicem – să ordone (conform unui cod prestabilit) unui sub să iasă la suprafață

pentru a primi noi instrucții, dar nu destul pentru a-i transmite noi ordine detaliate. Astfel de coduri grup de litere se numeau *bătăi de clopot.*

După câteva minute, Galveston trecea încet la sud de marginea banchizei. După ce lunga antenă ELF a fost retrasă, Montgomery a ordonat ca antena VLF, mai scurtă, să fie desfăşurată şi remorcată la pupa către suprafață. Banda de frecvențe radio foarte joase, cuprinse între 3 şi 30 khz, putea să pătrundă doar până la 15 m în apă. Dacă s-ar fi ridicat la o adâncime atât de mică, Galveston s-ar fi expus în mod periculos oricărui avion ASW sovietic care s-ar fi putut afla în zonă.

— Căpitanul, Comm shack.

— Yeah. Dă-i drumu'.

— A venit mesajul, sir. Cod Red-Charlie-One.

— Vin imediat.

Mesajul era codat, desigur. *Red-Charlie-One* era codul curent pentru mesajele referitoare la *lansare,* notat ca URGENT.

Montgomery simți un fior rece, o premoniție despre ce ar putea fi vorba într-un astfel de mesaj.

CAPITOLUL 18

Duminică, 15 martie

1449 Zulu + 2

Puntea de comandă / Centrul de atac

PLARB rusesc Slavnyy Oktyabrskaya Revolutsita

Aflat la suprafață, *Revolutsita* nu a avut probleme în a contacta Kandalaksha prin satelit. Comunicatul lui Krasilnikov adresat poporului rus încă răsuna în urechile lui Dobrinin când a venit apelul lui Karelin.

— Toate sistemele sunt funcționale, tovarăşe căpitan Dobrinin?

Vocea lui Karelin suna curios de distorsionat după ce era codificată la Cartierul General al Flotei, apoi decodificată la bordul submarinului.

— Da, tovarăşe amiral. Toate sistemele de ghidare ale rachetelor au fost programate cu coordonatele ordonate. Suntem gata să lansăm după două minute de la notificare.

— Foarte bine. În numele Consiliului Militar, îți ordon să lansezi racheta numărul unu fix la ora 1530 ora Moscovei.

— Dar, este posibil ca rebelii să nu capituleze, tovarăşe amiral? Desigur că...

— Nu se vor preda, nu atât timp cât presupun că noi mergem la cacealma. Odată ce oraşul va fi distrus, ei vor şti că suntem foarte serioşi. Sincer, cred că capitularea va veni în primele zece minute după distrugerea țintei... atât cât le este necesar oamenilor lui Leonov să primească confirmarea că oraşul nu mai există. Atunci se vor preda.

— Am înțeles.

Dobrinin se simțea bolnav. Dar nu lăsa să se vadă nimic pe fața sa. Strelbitski stătea aproape de el, iar ochii tuturor oamenilor din compartimentul de comunicații erau ațintiți asupra lui.

— Desigur. Se vor executa întocmai ordinele dumneavoastră.

— Excelent. Vocea lui Karelin era aproape blândă. Contez pe dumneata, tovarăşe căpitan. Să nu mă dezamăgeşti.

1502 Zulu

Puntea de comandă / Centrul de atac

USS Galveston

— Ordinul decodat, domnule: „Scufundați Typhoon-ul”.

Montgomery a clătinat din cap. De asta se temea. *Dumnezeule mare!*

— Mai este ceva.

— Ce anume, fiule?

— Spune:

„Interceptarea radio indică faptul că Typhoon va lansa asupra unui oraş rusesc la aproximativ ora 1530 Zulu. Luați orice măsură necesară pentru a preveni ca acest conflict rusesc să devină nuclear”.

Este semnat: „Scott”*, sir.*

— Confirm, *şir,* a spus un al doilea transmisionist.

Mesajul a fost decodat, conform cerințelor, de doi specialişti în comunicații diferiți.

Acum era prezentat căpitanului şi lui XO.

Montgomery s-a uitat la Haris cu un aer de aşteptare.

— Bob?

— Autentific*, sir.*

— Confirm. Ei bine, dacă preşedintele *Joint Chiefs* o spune, trebuie să o credem. Fir ar să fie, dar repede a mai acționat Washington! Probabil că sunt şocați dacă sau mişcat atât de iute. OK. Retrageți cablul antenei. Să ne pregătim pentru acțiune.

— Aye, aye, sir.

Ieşind din *comm shack,* Montgomery a păşit spre locul lui obişnuit de pe Puntea de Comandă.

— *Mister* Harris, care este statusul armamentului nostru, vă rog?

— Tuburile lanstorpile de la unu la patru sunt încărcate şi gata de tragere, *sir.* ADCAP-48, amorsate, *fierbinți* şi pregătite.

— Foarte bine. Du-ne pe cap compas 005. Adâncime 30 m. Foarte încet înainte.

— Cap 005, adâncime 30 m, foarte încet înainte, *aye, sir.*

— Armurier!

— Da, sir.

— Vreau capacele de la tuburile lanstorpile deschise, *mister* Villiers. Dar în liniște. Să fie manevrate manual.

— Aye, aye, sir.

Montgomery simți cum puntea se înclină sub picioare pe măsură ce Galveston vira încet, într-un cerc foarte larg, apoi a început să coboare în adânc.

Aproape întreaga viață ca adult, Richard Montgomery s-a antrenat pentru acest moment, a visat la el, întrebându-se dacă va trece testul atunci când momentul va fi sosit. Era comandantul unui sub de atac, unul dintre cei mai buni. Submarinele de atac din Clasa Los Angeles au fost

concepute să poată îndeplini multe tipuri de misiuni, dar mai ales pentru una fusese destinat mai mult decât altele, aceea de a urmări şi distruge *boomer*-ele ruseşti. Într-un război nuclear între Est şi Vest, supraviețuirea Americii ar putea depinde de faptul dacă câțiva oameni ca Dick Montgomery pot distruge monştri ca Typhoon aflați pe undeva, sub gheață, înainte de a lansa asupra New York-ului sau Washingtonului din *bastioanele* lor arctice.

Pe măsură ce amenințarea unui holocaust nuclear global a revenit, Montgomery şi-a pus toate abilitățile naturale şi antrenamentul în acțiunea de urmărire a PLARB-ului rusesc, pentru a se asigura că acesta – sub niciun motiv – nu va intra în *joc.*

Submarinele au fost implicate în numeroase acțiuni militare pe parcursul ultimei decade, de la Războiul din Golf până la beleaua de anul trecut cu ruşii în Norvegia, dar crezuse că vechiul joc cu *boomer-ele* lor era terminat.

Evident, s-a înşelat.

Chiar vor, cu adevărat, ruşii să lanseze asupra propriilor oraşe?

Se părea că aşa se credea la Washington şi nu era de competența lui să comenteze ordinele superiorilor. Nu cu mult timp în urmă, o rachetă de croazieră lansată de

Galveston a contribuit la scufundarea portavionului indian *Viraat,* ca parte a unei acțiuni în care au luptat pentru a preveni escaladarea războiului Indo-Pakistanez într-un conflict nuclear[204]. Schipper-ul lui *Gal* era pe atunci Gerry Hawkins. Oare ce a gândit atunci despre ordinele primite?

Erau 150 de oameni la bordul lui Typhoon, față de câteva mii de pe *Viraat.* Moartea lor ar putea salva zeci de mii, poate milioane de vieți dacă acest PLARB ar fi distrus înainte de a-şi trage *săgeata* mortală.

Dar submarinişştii aveau între ei o legătură specială, indiferent de pavilionul sub care navigau. Experiențele comune din timpul patrulărilor cu lunile, în noaptea rece şi dură a oceanului unde cea mai mică greşeală putea expune întregul echipaj furiei adevăratului şi veşnicului duşman al submarinişştilor – oceanul – treceau, cumva, dincolo de frontierele naționale, diferențele de cultură, chiar şi de politică.

Dar nu şi loialitatea. Niciodată loialitatea. Devotamentul submarinişştilor era pentru nava lor, camarazii lor şi pentru căpitan; devotamentul căpitanului era pentru navă, echipaj şi pentru încrederea investită în el de guvernul pe care îl

[204] Episod descris în Carrier 03 – Armageddon Mode (şi acesta va fi tradus în paginile Revistei VP).

slujea. Nici nu se punea problema nesupunerii la ordinele primite.

— Capacele de la prova sunt deschise manual, *sir,* a anunțat ofițerul armurier. Suntem gata să deschidem focul.

— Foarte bine. *Stand by.*

S-a aşezat din nou la periscop.

— Să ne mişcăm încet şi delicat, domnilor. Sub gheață.

1505 Zulu

Bear Station

Radio shack, USS Shiloh

— *Admiral* Tarrant? Asta tocmai a fost decodată.

Tarrant a luat hârtia de la ofițerul transmisionist şi a citit o rapid. Era de la *admiral* Scott, preşedintele *Joint Chiefs of Staff.* În câteva cuvinte seci, îl punea la curent cu ultimatumul lui Krasilnikov şi cu intenția ruşilor de a lansa o rachetă nucleară contra unei ținte de pe teritoriul propriu, aproximativ la ora 1530, şi că *USS Galveston* a primit ordin să intercepteze şi să scufunde subul rusesc înainte de a executa lansarea.

Tarrant a aruncat o privire scurtă la ceas. Asta era rău,

foarte rău.

— Spune că această transmisie de la Moscova a fost făcută acum o jumătate de oră. De ce dracu' nu am primit o la timp?

— Recepționăm ceva, *Admiral, a* replicat ofițerul transmisionist. Înregistrăm, iar cei de la informații se ocupă de traducere. Durează ceva timp.

— Afurisită treabă. Lumea poate sări în aer în jurul nostru în timp ce aşteptăm o amărâtă de traducere. OK. A luat cel mai apropiat telefon şi a făcut apel.

— CIC, a răspuns o voce. Ofițer de serviciu Wilkins, la aparat.

— Aici *Admiral* Tarrant. Ce nivel curent de apărare avem?

— Alertă de gradul trei, domnule amiral.

— Trecem la gradul unu. Anunță-i pe toți din CBI.

— *Da, sir.* Ăăă... ce se-ntâmplă, *Admiral?* Un atac?

— Fiule, tocmai ne pregătim să dăm cu paru într-un cuib de viespi. În mai puțin de treizeci de minute, se pare că vor veni cu toții peste noi... şi vor *sânge.*

1510 Zulu

Puntea de comandă / Centrul de atac

USS Galveston

— Puntea de comandă. Sonarul.

— Aici căpitanul. Spune.

— Zgomote de gheață spartă acum la 0 – 1 – 8. Nicio țintă în mişcare. Distanța sub patruzeci de km.

— Foarte bine. Timona, vino tribord la 0 – 1 – 8. Creşte viteza la zece noduri.

— Cârma tribord 0 – 1 – 8, cresc viteza la zece noduri, *aye, sir.*

— Du-ne sus la 60 m.

— Adâncime 60 m, *aye, sir.*

Montgomery făcea câteva calcule mentale. Distanța maximă pentru o torpilă Mark48 Advanced Capability la viteze de 55 noduri era de 17,5 mile marine, circa 35.000 de yarzi. Asta însemna un timp de aproape 19 minute. Privi spre ceasul de perete din Centrul de Atac. Blestemăție! Dacă ar lansa imediat, şi tot ar fi *la mustață.* Dacă mai întârzia, însemna că torpilele nu vor putea lovi înainte de 1530 termenul limită. Oare boomer-ul rusesc va lansa oricum, imediat ce va auzi în apă sunetul apropierii ADCAP? Depinde ce ordine are. Era posibil ca ruşii să întrerupă

operațiunea de lansare pentru a putea manevra. Atât timp cât nu lansează afurisita de rachetă.

— Ofițerul armurier!

— Armurier, *aye, sir!*

— FOC tubul unu!

Lieutenant Villiers a şi apăsat butonul roşu de pe consola de control al tragerilor din fața sa. O lumină verde a apărut pe display-ul de status şi un *shush* slab s-a reverberat până pe puntea de comandă. Spre deosebire de submarinele din clasele mai vechi, pe Los Angeles tuburile lanstorpile erau montate la mijlocul navei, câte două de fiecare parte a navei, chiar sub Centrul de Atac, încât sunetul ajungea cu uşurință în interiorul corpului.

— Torpila unu lansată. Avem ghidaj pozitiv.

Torpila Mark-48 ADCAP era telecomandată prin fir, cel puțin în partea inițială a traiectoriei, controlată de un subofițer din echipa de armurieri, care o urmărea printr-un sonar pasiv. Cu ajutorul unui *joystick* de pe consolă trimitea comenzile necesare.

În tăcere, Montgomery a numărat douăzeci de secunde.

— FOC tubul doi.

A doua ADCAT porni din tubul doi al lui *Galveston.*

Tragerile sub gheață erau întotdeauna riscante, sonarul

fiind bruiat de reflexiile de la *acoperiş*. Montgomery voia să fie sigur de rezultatul tragerii.

— Numărul doi lansat. Ghidaj pozitiv.

Montgomery privi din nou ceasul de perete. Acum era ora 1511.

Cât va trece până ce ruşii vor auzi cum se apropie torpilele lui *Galveston?*

1525 Zulu

Puntea de comandă / Centrul de Atac

PLARB rusesc Slavnyy Oktyabrskaya Revolutsita

— Tovarăşe căpitan! Elice de mare viteză, pe direcția 1 – 9 – 5!

— CEEA!?!

— Confirmat, tovarăşe căpitan! TORPILĂ ÎN APĂ! Distanța, estimată la mai puțin de opt mii de metri. Viteza între 50 şi 55 noduri.

Blestemații de americani şi submarinele lor silențioase! Cum a reuşit un sub de atac yankeu să se furişeze la doar câteva mile de *Revolutsita?*

Sau... poate că atacatorul era un alt submarin rusesc?

Unul loial facțiunii lui Leonov şi încerca să oprească lansarea rachetei?

Dobrinin a negat imediat această posibilitate. Unele dintre submarinele sovietice de ultimă generație, ce înglobau tehnologie obținută din Vest, erau extrem de silențioase. Typhoon, de exemplu, erau printre cele mai *tăcute* submarine ce navigau prin oceanele lumii. Dar dacă acesta era un sub de atac rusesc, mai mult ca sigur era vorba de unul pe care vesticii îl numeau Alfa, unul relativ mic, conceput pentru interceptarea cu viteză mare... iar pompele pentru sodiul lichid de răcire a reactorului erau caracteristice şi extrem de zgomotoase. Nu se putea ca operatorii de la sonarul de pe *Revolutsita* să rateze apropierea unui Alfa!

Deci torpila era americană, probabil una ghidată prin fir, cu distanța de acțiune de sub treizeci de mile la 55 noduri, cu o încărcătură explozivă de 300 kg.

De ce au tras? Probabil că se temeau de o lansare ICBM asupra părții continentale a SUA. Indiferent ce motiv ar fi avut, nu era timp pentru analize. Dobrinin era acum pus în fața unei decizii tactice decisive. Trebuia să rămână pe loc şi să continue secvența de lansare care începuse deja, sperând că racheta va pleca înainte ca torpila să lovească; sau

trebuia să-şi ia tălpăşița şi să se scufunde, manevrând pe sub gheață încercând să evite torpila şi să-şi păstreze opțiunile de lansare pentru mai târziu?

— Sokolov! a strigat. Întrerupe numărătoarea inversă! Asigură hangarul rachetelor şi pregătiți-vă de scufundare!

— Imediat, tovarăşe căpitan!

— Oare e o idee bună, tovarăşe căpitan?

Bineînțeles, Strelbitski era acolo, în coasta lui Dobrinin, strângând dezaprobator din buzele-i subțiri.

— Totuşi, putem executa ordinele înainte ca torpila să ne lovească.

— Să te ia dracu', Strelbitski! Am o datorie față de nava asta şi oamenii de pe ea. O să lansăm blestemata de rachetă... dacă vom supraviețui în următoarele cinci minute! A înhățat un microfon. Camera torpilelor! Aici Dobrinin!

— Camera torpilelor, tovarăşe căpitan.

— Situația torpilelor!

— Opt tuburi încărcate, tovarăşe căpitan. Cele de la unu la patru cu Tipul-65! De la cinci la opt cu Tipul-C1!

Tipul 65 era cea mai mare şi mai mortală torpilă din lume, cu diametrul de 650 mm, 9 m lungime, cu sonar activ, cu o distanță de acțiune de 27 mile la viteza de 50 noduri, sau 54 mile cu 30 noduri. Tipul C1 era mai vechi,

mai mic, cu o încărcătură mai mică şi o distanță de acțiune de opt mile.

Typhoon avea tuburi pentru ambele mărimi, dispuse câte patru în imensa sa provă rotunjită.

— Vom folosi Tipul-65, a ordonat Dobrinin. Setează viteza la 50 noduri.

— Tovarăşe căpitan! Hangarul rachetelor este securizat. Submarinul e gata de scufundare.

— Atunci scufundă-l, luate-ar dracu'! Imersiune!

Typhoon vibra în timp ce apa era pompată în tancurile de balast.

— Setează adâncimea la... setează adâncimea la douăzeci de metri. Vino la 1 – 8 – 5, viteza 15 noduri!

Strelbitski se holba la el, cu gura căscată.

— Mai avem nişte şmecherii prin arsenale, tovarăşe comisar.

Fața omului era foarte palidă. Privea de-a dreptul terifiat.

— Ce pui la cale?

Dobrinin nu a răspuns. Se uita la tavanul Centrului de Atac, concentrându-se pe sunetele produse de torpila americană, audibile acum, crescând în intensitate pe măsură ce se apropia.

1527 **Zulu**

Puntea de comandă / Centrul de atac.

USS Galveston

Şaisprezece minute lungi au trecut de când au fost lansate torpilele.

— Torpila unu fixată pe țintă, *sir,* a anunțat ofițerul armurier.

— Dă-i drumu'!

Eliberată de firul ce o conecta cu *Galveston,* torpila a trecut pe sonar activ, trimițând un fascicul de *p*inguri care, reflectate la fel ca un ecou radar de coca țintei ce abia se mişca, ghidau ADCAP drept spre pradă.

— Torpila doi fixată pe țintă.

— Elibereaz-o!

Acum două Mark-48 vuiau prin apă, la doar câțiva metri pe sub banchiză. Ținta se afla la mai puțin de două mile înainte.

1528 Zulu

Puntea de comandă / Centrul de Atac

PLARB rusesc Slavnyy Oktyabrskaya Revolutsita

— Acum! a răcnit Dobrinin. Ochii era strâns închişi, şi vizualiza mintal poziţiile relative ale submarinului, torpilele şi gheaţa.

— Cu toată viteza înainte! Vino la tribord pe 3 – 5 – 0! Motoarele! Vreau ambele reactoare la 110%, acum! Daţi i bătaie!

Slavnyy Oktyabrskaya Revolutsita s-a cutremurat, înclinându-se spre dreapta când timonierul a comandat un viraj strâns la tribord. Strelbitski s-a agăţat cu putere de o bară, ochii larg deschişi holbându-se undeva în sus, dincolo de lămpile fluorescente din tavanul Centrului de Atac.

Ping!

Sunetul torpilelor care vânau *Revolutsita* a penetrat coca dublă ca o lovitură de ciocan.

Ping!

Doar un pic mai departe în viraj. *WHAM!*

Typhoon, virase deja mai bine de douăzeci de grade la tribord, şi continua mişcarea, când i-a aruncat pe oameni, şi tot ce nu era bine asigurat, izbindu-i de perete. În spaţiul unde erau cuşetele echipajului, personalul aflat în afara programului a fost aruncat din paturi cât se poate de

neceremonios; în camera torpilelor una dintre aceste monstruoase namile şi-a rupt suporții de oțel şi s-a rostogolit de a latul compartimentului, zdrobind mortal doi marinari şi rănindu-l grav pe al treilea.

Apoi Typhoon s-a legănat înapoi spre babord, aruncând din nou oamenii răniți în peretele opus, înainte de a rămâne într-un echilibru precar între cele două extreme.

Iar în jurul subului tunetele cumplite ale exploziilor produceau ecouri demențiale.

1528 Zulu

Puntea de comandă / Centrul de Atac

USS Galveston

— Lovit! a strigat careva, când bubuiturile sau propagat prin apă învăluindu-l pe *Galveston*.

— Aşteaptă! a ripostat Villiers. A explodat prea curând!

Apoi a urmat a doua torpilă, şi mai apropiată de sub. A doua explozie a provocat o undă de şoc subacvatică, ce a cuprins subul de atac, scuturându-l cu putere... şi l-a proiectat cu suprastructura turnului într-o protuberanță masivă ce cobora din tavanul de gheață. Au izbucnit scântei

din echipamentul electronic, iar fumul se răspândea cu repeziciune prin compartiment.

— FOOOC! a strigat careva. Foc pe Puntea de Comandă!

1530 Zulu

Puntea de Comandă / Centrul de atac

PLARB rusesc Slavnyy Oktyabrskaya Revolutsita

— Tovarăşe căpitan! Aici ofițerul de la Sonar. Nu am o imagine clară. Zgomot de fond şi paraziți...

— Lasă asta. Sonarul mai este funcțional?

— Da, tovarăşe căpitan. Dar va dura câteva minute până să-l aducem la parametri normali.

— Deocamdată nu-i nevoie de el. Îi avem în mână! Adu-ne iar pe 1 – 9 – 0.

Typhoon a fost scuturat serios când torpilele americane au percutat gheața, dar a scăpat nevătămat. Dobrinin a acționat deliberat, virând din calea torpilelor cu toată viteza, o manevră care a declanşat senzorii sonarului pasiv de pe torpile şi le-a atras după el. Mai înainte de atac, memorase existența de creste de presiune în gheață, care au avut ca rezultat crearea unor formațiuni masive ce coborau din

tavan şi constituiau o ameninţare serioasă pentru orice submarin ce naviga pe aproape de plafon. Sau pentru torpile.

Îşi asuma un risc*; Revolutsita* ar fi putut lovi o asemenea protuberanţă cu turnul, avariindu-şi periscoapele şi antenele pentru satelit. Totuşi, riscul a meritat, când torpilele au încetat să mai urmărească submarinul şi s-au fixat pe una dintre aceste protuberanţe.

Probabil, prima a explodat în gheaţă, iar unda de şoc a deviat o şi pe a doua. Oricum, *Revolutsita* a scăpat neatins.

Iar acum, Dobrinin a devenit vânătorul, iar americanii prada.

CAPITOLUL 19

Duminică, 15 martie
1540 Zulu +2
Puntea de Comandă / Centrul de Atac
USS Galveston

Echipajul bine antrenat de pe *Galveston* a reacţionat cu calm şi eficienţă, fără a se agita inutil. Măşti de gaze ataşate

la furtunuri lungi au fost largate de deasupra capului, precum cele de urgență de la bordul avioanelor de linie, când se depresurizează accidental cabina pasagerilor. Cei de pe Puntea de Comandă şi au pus cu calm măştile şi au rămas la posturi, în timp ce alții, cu extinctoare, lichidau micile focare de incendiu. Ventilatoarele continuau să funcționeze curățând atmosfera cu rapiditate.

— *Mister* Paulson! a strigat Montgomery cu vocea înăbuşită de mască. Ce avarii avem?

— Nimic prea grav, *Schipper!* Turnul lovit în babord. Incendii pe circuitele secundare, sub control. Răni minore, cucuie şi vânătăi...

— OK! Sonar! Aici căpitanul. Se aude ceva?

— Încă extrem de neclar, domnule căpitan, a răspuns Ekhart. Avem ecouri dinspre fund şi gheață. Probabil va dura cam cincisprezece minute până când se va linişti mediul. Şi, domnule...

— Da?

— Cred că am pierdut rețeaua laterală. Suntem surzi la babord.

— Ok. Continuă! Dacă e cineva care poate să-l audă pe bastard cu aparatura avariată, tu eşti ăla!

— Aye, sir!

Gândeşte ca inamicul! îşi spuse Montgomery. Şi cine era inamicul? Un comandant de sub. Un căpitan de rangul unu, desigur, sau chiar un amiral, pe unul dintre cele mai mari şi mai bune nave.

Nu, nu un amiral. Afurisitul ăsta isteț, s-a scufundat şi a virat departe de traiectoria lui Mark-48, apoi s-a pitit în gheață, mişcându-se alunecos ca un prezervativ. Tipul e dat dracu'... iar manevra sugera faptul că era marinar prin vocație, şi nu a primit comanda ca recompensă pentru ani de serviciu credincios față de Maica Rusie.

OK, deci era un căpitan adevărat, şi ştia să folosească gheața ca acoperire împotriva atacului cu torpile. Mai ştia că trebuie să găsească şi să distrugă subul de atac american, înainte ca acesta să poată trage din nou. Poate că sonarele ruseşti era surde şi ele momentan; nu avea de unde să ştie cât de rău erau afectate *urechile* lui *Galveston,* deci putea presupune că sonarul lui *Gal* este complet operațional. Probabil vira direct pe traiectoria torpilelor, navigând direct către poziția lui *Galveston.* Va veni cu rapiditate, pentru a străbate distanța înainte ca *Gal* să-şi recapete auzul, şi va pluti aproape de partea inferioară a banchizei – atât de aproape cât va îndrăzni – pentru a profita de confuzia creată de nenumăratele ecouri returnate de gheață şi fundul apei

pentru a-şi masca zgomotul motoarelor. Şi ca să facă lucrurile şi mai năucitoare, desigur, va lansa şi contramăsuri.

— Diving officer!

— Yes, sir!

— Du-ne la şaizeci de metri adâncime. Timonier, vino la 0 – 0 – 5. Fă mişcarea extrem de încet. Doar cât să înaintăm.

— Şaizeci de metri, *aye, sir.*

— Vin la 0 – 0 – 5, acum, viteza trei noduri.

Montgomery şi a luat locul în fața periscopului mic, de cercetare.

— Sus periscopul!

1610 Zulu

Puntea de Comandă / Centrul de Atac

Slavnyy Oktyabrskaya Revolutsita

Unde-i?

Această întrebare îl frământa pe Dobrinin de in ultima jumătate de oră. Dacă americanul continua să se apropie cu viteza de cincisprezece noduri, Typhoon trebuia să-l fi

întâlnit până acum. Ecourile din apă au dispărut, în sfârşit, iar ofițerul de la sonar raporta *apă liberă.*

Dar nu şi subul american. Ticălosul... doar nu se putea face invizibil!

— Încet la o treime, a ordonat. Sonar! Ceva?

— Nu, tovarăşe căpitan. Este posibil ca americanul să se fi retras după lansarea torpilelor şi să fi părăsit zona.

— Hmm... Posibil. Dar puțin probabil. Căpitanul acestui submarin este foarte bun. S-a năpustit asupra noastră ca un lup asupra cerbului. Mă cam îndoiesc că s-a obosit atât doar pentru a lansa două torpile, iar apoi să o şteargă.

Dar Dobrinin se confrunta cu o altă decizie, şi până să o ia, era conştient de privirea lui Strelbitski care-l pironea neîncetat din capătul celălalt a-l centrului de Atac. Acesta fusese complet tăcut şi mohorât pe toată perioada atacului. Brațul, dislocat de turbulențele produse de explozii, era susținut într-o eşarfă, iar fața avea paloarea unui cadavru.

Până acum, Moscova ştia că racheta nu a fost lansată la timp, că Celiabinsk nu a fost ras de pe suprafața pământului. Fără îndoială că, chiar în acest moment, eterul era plin de mesaje radio codificate, care-i cereau să dea explicații imediate.

Oare trebuia să considere că subul american a plecat, iar

el să continue executarea ordinelor primite? Sau să continue vânătoarea?

— Încet la cinci noduri! a ordonat. Încet înainte!

La dracu', americanul trebuia să fie pe undeva!

1617 Zulu

Puntea de Comandă / Centrul de Atac

USS Galveston

Fața lui Montgomery era lipită de manşonul periscopului. Privind spre înainte şi în sus, putea vedea jocul umbrelor produs de lumina filtrată prin grosimea gheții.

Încă niciun semn a-l prezenței inamicului.

— Căpitanul! Sonarul!

— Căpitanul. Spune!

— Domnule, am sunete foarte slabe la tribord, pe direcția 1 – 0 – 2. Distanța o milă. Poate puțin mai mult.

— Ce fel de zgomote?

— Greu de desluşit din fond, domnule. Totuşi e ceva de joasă frecvență... prin gheața spartă de explozii. Cred că sunt două elice.

Direcția 1 – 0 – 2... adică aproape la traversul lui *Galveston.* Montgomery roti periscopul spre dreapta. Acolo era o umbră doar, rotunjită pe fondul mai luminos al gheții de deasupra, dar inconfundabilă.

A estimat distanța cu ajutorul marcajelor de pe reticulul periscopului, utilizând lungimea cunoscută de 170 în a Typhoon-ului ca pe o cheie trigonometrică. Typhoon se afla acum la circa 1800 m de tribord, o milă. Nu l-ar fi observat dacă s-ar fi aflat la o adâncime ceva mai mare în apă şi fără fondul luminos al gheții.

— Acum, încet, a spus Montgomery, păstrând ținta la vedere. Timona, vino pe direcția 1 – 7 – 5. Foarte încet.

— Direcția 1 – 7 – 5, foarte încet, *aye, sir.*

Minutele se scurgeau pe măsură ce *Galveston* se întorcea încet, înlocuind direcția nord cu una aproape direct spre sud... şi ajungând astfel, din nou, în siajul lui Typhoon. Ca şi la lupta între avioane de vânătoare, primul care şi vede adversarul, de obicei, e în avantaj. Montgomery nu avea de gând să-l piardă din nou.

— *Mister* Villiers?

— Tuburile de la unu la patru sunt încărcate, domnule. Mark-48 ADCAP. Capacele exterioare sunt deschise.

— Te-ai fixat pe țintă?

— Fixat.

— FOC numărul unu.

— UNU a plecat. Merge *fierbinte* şi *curat.* Ghidaj pozitiv.

— FOC numărul doi.

— DOI plecat. Ghidaj pozitiv.

— FOC trei.

— TREI plecat.

Montgomery a păstrat a patra torpilă pentru orice eventualitate. Timpul de deplasare pentru Mark-48 pe distanța de o milă era de mai puțin de un minut.

1619 Zulu

Puntea de Comandă / Centrul de Atac

PLARB rusesc Slavnyy Oktyabrskaya Revolutsita

— Torpile în apă! Foarte aproape! Direcția 0 – 0 – 3, vin direct în pupa!

— Lansați contramăsuri momeală!

— Lansat momeala!

— Cârma banda babord! Toată viteza!

— Banda babord!

— Maşina! Vreau 110%! ACUM!

— Da, domnule căpitan!

— Tovarăşe căpitan, torpilele se apropie! Distanța estimată patru sute metri!

— Mişcă-te, luate-ar dracu'! BANDA! Ține-l pe nenorocit la locul lui!

— Ştiam eu că trebuia să lansezi racheta când ai avut ocazia, a spus Strelbitski. Voi vedea dacă...

— Raportează-mă la Moscova, i-a tăiat-o Dobrinin. Puntea era acum înclinată la un unghi de aproape treizeci de grade, fiind nevoit să se țină bine de o bară. Presupunând că vom mai fi în viață peste câteva minute.

— Două sute de metri...

— Lansați alte contramăsuri!

1620 Zulu

Cabina sonarului

USS Galveston

Ekhart a auzit cum a crescut frecvența de *p*inguri a sonarului activ pe măsură ce prima torpilă se apropia de țintă şi şi-a smuls căştile de la urechi.

— *Thar she blows*[205]*!* a strigat spre ceilalți operatori sonar, care-şi scoseseră şi ei repede căştile de la urechi.

Prima explozie a reverberat prin apă, mai tare decât cea de mai devreme, dar nu tot atât de distrugătoare atât de adânc sub gheață.

Galveston s-a înclinat la tribord, s-a cutremurat, apoi şi a revenit către babord.

O clipă mai târziu, a doua torpilă a lovit, detonarea trecând prin ape pe urmele primei.

A treia torpilă nu a detonat. Fie că a fost păcălită de contramăsurile lui Typhoon, fie că primele două explozii au avariat-o. Nu conta. Când Ekhart şi-a pus căştile la urechi din nou, a putut auzi sunetele de neconfundat ale apei ce inundă un mare spațiu gol, zgomote de ruptură, punctate de pocnituri.

Atrasă de elice, prima torpilă a lovit Typhoon-ul în pupa şi a distrus-axele, permițând apei să pătrundă în camera motoarelor. Pe măsură ce continua să asculte, Ekhart auzea un geamăt straniu, un bocet de agonie aproape uman pe când oțelul se deforma supus unor solicitări incredibile, nu

---

[205] Thar she blows – cândva, era avertismentul tradițional al marinarului de veghe de pe o balenieră ce indica ieşirea la suprafață a unei balene ca să respire; acum, în argou, înseamnă *„țintă distrusă”.*

de adâncimea apei – Typhoon nu se afla nici pe departe la limita de imersiune – ci de sarcinile neechilibrate care depăşeau toleranţele proiectate.

Auzea sunetul cu care se rupea imensa pupa ce se umpluse cu apă şi începea să se ducă în adâncuri.

— Domnule căpitan, aici Sonarul, a spus. Două lovituri. Confirm zgomote de rupere.

— Pune-le pe ICS.

A întors un comutator, transmiţând pe întreg submarinul strigătele de moarte ale gigantului rusesc. Ekhart se aştepta oarecum ca echipajul să izbucnească în urale, dar pe *Galveston* a domnit o tăcere mormântală. Acum putea auzi bolboroseala bulelor de aer ce se ridicau la suprafaţă. Ţinta îşi schimba aspectul pe măsură ce se scufunda în întunericul adâncurilor.

— Acum, fiţi atenţi, vorbeşte căpitanul, s-a auzit din difuzoarele ICS. Tot ce pot să spun, este că vă felicit pe fiecare în parte pentru că v-aţi făcut datoria cu profesionalism. Detaliile misiunii trebuie să rămână secrete, dar pot să vă spun că Washington a avut informaţii că ţinta noastră a fost un Typhoon rusesc ce ieşise la suprafaţă pentru a lansa rachete nucleare. Acţiunea voastră a prevenit această lansare, iar ţara şi întreaga lume vă rămân

îndatorate.

— *Sonar First Class Ekhart,* vreau să te evidențiez pentru că ți-ai îndeplinit datoria în mod excepțional. A fost o treabă de excepție că ai depistat elicele Typhoon-ului prin zgomotele de fond. Probabil că ne-ai salvat nava, şi în mod evident ai contribuit la succesul misiunii noastre. Am să te menționez în raportul de acțiune, cu recomandarea pentru citare pe ordinul de zi.

Ekhart nu prea credea că merită o citare. Talentul său... abilitatea de a simți un oponent în întunecimea oceanului, tocmai l-a pus la încercarea supremă... iar 150 de oameni au murit. Adevărat, ei tocmai încercau să-l ucidă pe el şi pe camarazii lui, totuşi nu era ceva de care să se simtă mândru.

— Operatorul care şedea lângă el l-a bătut pe umăr.

— Grozavă treabă, Rudi!

— Yeah, făcu şi un altul, rânjind de la o ureche la alta. De obicei, *Bătrânul* nu e deloc darnic cu cuvintele de laudă. *Klumea* treabă!

Într-un fel, Ekhart nu s-a simțit niciodată mai înstrăinat de camarazii săi decât acum. I-a simțit pe amândoi cât de mândri erau de talentul său... dar era ruşinat de faptul că tocmai ajutase la uciderea a 150 de oameni, submarinişti ca

şi dânsul.

Şi-ar fi dorit să nu se fi înrolat în Navy.

1430 EST Zulu 5
Situation Room
Washington, D.C.

Noutatea că *Galveston* a torpilat un PLARB rusesc i-a făcut pe toți cei din Grupul de Management al Crizei să simtă un fior. Toți se aşteptau la represalii din partea ruşilor, fie împotriva submarinelor americane din Marea Barents, fie – mai probabil – împotriva CBI din Bear Station. Ciudat însă, deşi bazele din peninsula Kola se aflau în stare de alarmă, nu a fost lansat niciun atac aerian, nicio rachetă de croazieră nu a fost trimisă la atac.

— Din acel moment, spunea un *captain* din Navy, au mai fost cinci incidente în zonă. Încă mai verificăm situația, dar se pare că patru alte submarine ruseşti au fost scufundate în ultimele trei ore.

— Ce fel de suburi erau? a întrebat cineva din asistență.

— Două erau PLARB. Nu Typhoon, ci tipuri mai vechi. Un Yankee îl şi, credem, un Delta IV. Nu ştim dacă erau

componente ale ultimatumului lui Krasilnikov, dar au fost auzite când îşi inundau hangarele de rachete pregătindu-le pentru lansare. Altele două erau suburi de atac ce încercau să se strecoare către forța noastră de intervenție de la Bear Station.

Uşile din fundul sălii sau deschis şi un grup compact de oameni în costume civile şi în uniforme militare au intrat.

Gordon West a anunțat din fruntea grupului:

— Doamnelor şi domnilor, Preşedintele Statelor Unite!

Toți cei din jurul mesei sau ridicat însoțiți de zgomotul scaunelor împinse înapoi.

— Luați loc, vă rog, a spus preşedintele aşezându-se pe scaunul rezervat pentru el. Aghiotanții săi şi cei câțiva ofițeri, inclusiv un colonel de la Air Force cu *servieta înfricoşătoare* prinsă cu un lanț de încheietura mâinii, s-au aşezat de-a lungul ferestrelor din spatele lui.

Doamne, ce îmbătrânit arată, se gândi Magruder, şocat. Preşedintele părea că a îmbătrânit cu câțiva ani în doar câteva zile de când Magruder l-a văzut ultima oară. Era o slujbă pe care Magruder nu şi-ar fi dorit-o în ruptul capului. Cel puțin, cei din echipa de criză au ciupit câteva ore de somn printre picături, în ultimele trei zile. Dar se părea că Preşedintele nu a dormit deloc.

— OK, a spus Preşedintele, privind feţele din jurul său. Am să fiu scurt şi rapid.

Acum câteva minute, am vorbit cu ambasadorul nostru la ONU. În această după amiază, domnilor, într-o întrunire de urgenţă, la care Rusia a lipsit şi China s-a abţinut, Consiliul de Securitate a adoptat Rezoluţia ONU 984, care cheamă ambele părţi implicate în Războiul Civil Rusesc, încă o dată, să predea suveranitatea/controlul asupra arsenalelor lor nucleare. De această dată, se autorizează utilizarea acţiunilor militare pentru punerea ei în aplicare.

— Doamne, Dumnezeule, făcu Heideman. Asta ar putea însemna al Treilea Război Mondial.

— S-ar putea să nu putem evita aşa ceva, Bob. Acum câteva momente, am vorbit cu Petrakov.

Viktor Petrakov a fost ambasadorul rus în SUA pe timpul guvernului lui Leonov. Atât timp cât Washington continua să recunoască acest guvern ca fiind legitim, Petrakov rămânea principala legătură diplomatică cu Rusia, chiar dacă nu mai era recunoscut de cei aflaţi, *de facto,* la putere acolo.

— Petrakov, a continuat încet Preşedintele, mi-a spus că

guvernul său încă mai au sub control *footbal*[206]*-ul,* codurile nucleare ale forțelor ICBM. Totuşi, se teme că oamenii lui Krasilnikov au spart codurile pentru rachete sau, cel puțin, pentru o parte dintre ele.

— Sfinte Dumnezeule, a murmurat Waring.

— Oameni buni, nu putem permite ca această oroare să înceapă, a continuat Preşedintele. Trebuie să facem tot ce ne stă în putere să prevenim izbucnirea unui război nuclear în Rusia. Rezoluția 984 ne dă autoritatea legală de a acționa. Mai pot să adaug că atât Secretarul General ONU, cât şi ambasadorul Petrakov ne-au cerut oficial asistența, intervenția, pentru evitarea unui holocaust nuclear. Şi sunt pregătit să răspund acestei cereri.

A urmat un lung moment de tăcere după vorbele Preşedintelui. Într-un târziu, Magruder a rupt-o.

— Domnule Preşedinte, vorbiți despre intrarea noastră în război?

— Pentru securizarea submarinelor ICBM ale lui Krasilnikov în zona peninsulei Kola, DA. Va fi o incursiune limitată, şi numai pentru un timp scurt. De ce, *Admiral?* De ce faci această față lungă?

---

[206] Footbal – în argou, servieta cu codurile de lansare ale rachetelor nucleare, care îl însoțeşte întotdeauna pe Preşedinte.

— Eu sunt, domnule Preşedinte, un fel de elev al istoriei. Mă gândeam la ultima dată când am invadat Rusia.

Preşedintele a dat din cap.

— Nu cred că înțeleg, *Admiral.* Când am invadat noi Rusia? Pe timpul Războiului Rece noi...

— A fost în ultima parte a lui 1918, domnule Preşedinte, până în 1920. Imediat după Primul Război Mondial. O forță aliată a debarcat la Murmansk şi în alte câteva porturi de la Marea Albă, aparent pentru a apăra interesele occidentale, de fapt, pentru a acorda sprijin militar Albilor în lupta lor împotriva Bolşevicilor. Forța expediționară includea trupe britanice, franceze, chiar şi sârbeşti, dar aproape jumătate erau americane aduse direct din tranşeele din Franța. Mai aveam ceva trupe în Orientul îndepărtat rusesc, ce încercau să țină calea ferată Trans Siberiană departe de mâinile japonezilor.

— Mi se pare că noi amândoi am studiat cărți diferite de istorie când am fost la şcoală, spuse Preşedintele, dar a atenuat cuvintele cu faimosul lui zâmbet.

— Ce s-a întâmplat?

— S-au luptat cu iarna când o zăpadă de aproape doi metri a căzut peste Arhanghelsk. Cele mai multe morți sau datorat degerăturilor şi bolilor, dar au fost şi pierderi de vieți

în lupte, trupele americane luptând cu Armata Roşie în inima peninsulei Kola. Neînțelegerile dintre aliați şi schimbările de la Washington i-au adus pe ceilalți acasă după doi ani.

— Deci, ce vrei să spui, *Admiral?* Recomanzi să stăm departe de Rusia?

— Spun, domnule Preşedinte, că trebuie să fim al dracului de siguri în ce ne băgăm acolo, că trebuie să ştim foarte clar ce facem şi de ce. Altfel, domnule, vom fi până la gât în nisipuri mişcătoare.

— Îți apreciez îngrijorarea, *Admiral.* Dar te asigur că ne-am propus termene şi obiective strict limitate. Am spus că Pentagonul a lucrat de mai mult timp la planuri referitoare la acest fel de situație. Acum, oameni, buni, permiteți-mi să subliniez câteva puncte foarte importante ale acestei operații.

Pe măsură ce asculta, Magruder trebuia să admită că nu se intenționa a fi o misiune pe termen lung. Era mai mult un raid în forță, fără intenție de ocupare a teritoriului, sau măcar de cooperare cu forțele lui Leonov.

Singura problemă cunoscută cu destulă certitudine consta în faptul că era mult mai al dracului de uşor să te bagi în Războiul Civil rusesc... decât să ieşi din el.

2215 Zulu +2

Bear Station

USS Jefferson

— Intră.

Tombstone a deschis uşa trecând pe lângă santinela de afară şi a intrat în biroul amiralului Tarrant. Acesta se transferase pe *Jefferson* ceva mai devreme în această după amiază, cel puțin pentru un timp. *Shiloh* era mai potrivit pentru a conduce o bătălie, dar *Jefferson* dispunea de facilități pentru planificarea marilor operațiuni, în special de acelea care implicau portavionul însuşi.

— M-ați chemat, domnule?

Căpitanul Brandt stătea pe o canapea în colțul încăperii, dar nu spunea nimic.

— Da, CAG. Închide uşa şi trageți un scaun. Iartă-mă că te-am chemat până sus la ora asta. Bei ceva?

Tombstone a făcut ochii mari văzând garafa cu scotch de pe biroul căpitanului. *Jefferson,* ca de altfel toate navele din Navy, era *uscat,* băuturile alcoolice fiind interzise la bord, şi ştia că Brandt nu obişnuieşte să bea. Probabil că Tarrant

dispunea de un stoc personal.

— Nu, domnule. Mulțumesc.

— Cum se prezintă situația în *Wing?*

— Foarte bine, domnule. Obosiți, dar menținem CAP sus. Ciudat. Ruşii nu prea au reacționat după ce le-am scufundat submarinele. Am avut două avioane de atac de-ale lor care ne-au tatonat perimetrul de apărare, dar se pare că era doar un zbor de recunoaştere, nu un asalt serios. Pe unul l-am doborât, pe celălalt l-am trimis înapoi acasă. Mă aşteptam să cadă tot iadul pe capul nostru.

Ca o replică tăcută, Tarrant i-a întins lui Tombstone o hârtie, apoi şi-a mai turnat un pahar.

Mesajul, lung, era semnat de *Admiral* Brandon Scott însuşi, şi explica detaliat parametrii unei masive operațiuni amfibii, cu numele de cod *White Storm.* O forță de intervenție amfibie, II MEF, era deja pe drum către Bear Station şi trebuia să sosească în cursul acestei dimineți, devreme.

Fără să-i vină a crede despre ce era vorba, Tombstone a citit rapid mesajul.

— Unde… vom invada Rusia, domnule?

— Noi vom… citez „vom securiza anumite facilități navale ruseşti cu scopul de a preveni dislocarea forțelor PLARB inamice”. Bazele de submarine, Stoney. Vor să punem mâna

pe bazele de suburi de la Polyarny.

— Dumnezeule! Şi cum vom face asta?

Tarrant a sorbit un gât de scotch, a pus paharul pe birou, în faţa lui şi a închis ochii oftând.

— Să mă ia dracu' dacă am habar cum, CAG. Cu o mână a întins un teanc gros de hârtii peste birou, până în faţa lui Tombstone.

Documentaţia era substanţială, teancul având câţiva centimetri grosime şi cântărea vreo două kilograme. Pe copertă era inscripţionat numele operaţiunii, *White Storm,* şi marcajul TOP SECRET.

— Pentagonul a început să conceapă acest plan încă de când Leonov a fost fugărit din Moscova, a spus Tarrant. Se pleacă de la faptul că trebuie să intervenim în Kola pentru a stopa lansarea de ICBM de către submarinele ruseşti. Ei o descriu ca fiind o operaţiune a ONU de menţinere a păcii. La dracu', probabil se aşteaptă ca ruşii să nu lupte cu prea multă convingere.

Şi-a golit paharul şi l-a repus pe birou cu o mişcare rapidă.

— Dar luptă sau nu, e *coppilaşu'* nostru. V-am chemat aici ca să spun să puneţi osul la treabă imediat. *White Storm* este o *Alpha Strike* cu adevărat totală asupra tuturor

poziţiilor cunoscute de pe uscat, baterii SAM, staţii radar, poziţii defensive, instalaţii portuare. Vom acorda o atenţie deosebită bazelor de submarine din Golful Kola. Luaţi legătura cu echipa mea de la Informaţii pentru a vă procura orice fel de hărţi şi fotografii luate din satelit de care aveţi nevoie.

— Am înţeles, domnule.

— Nu avem prea mult timp la dispoziţie. Acum este duminică. Washington vrea să ne trimitem puşcaşii marini pe ţărm marţi dimineaţă. Nu prea e suficient timp pentru a asambla o operaţiune atât de complexă.

— Am mai făcut-o cu doar o scurtă notificare înainte, *Admiral.* Ne vom descurca. Dar, ce e cu UNREP[207]? Zilele aste am consumat o grămadă de chestii. Cum ar fi AIM-54.

— Ne-am ocupat de asta, CAG, a răspuns Brandt de pe canapea. O navă cu muniţii, *Santa Barbara,* va sosi mâine. Ar trebui să ne aducă toată muniţia de care avem nevoie.

Tombstone s-a întors către Tarrant.

— Mi-e şi frică să întreb până când trebuie să-mi finalizez planul operaţional.

— Îmi pare rău, Stoney. Mâine dimineaţă, la prima oră.

---

[207] Underway replenishment (UNREP) – aprovizionarea cu „consumabile” (combustibil, muniţie) din mers, în largul mării.

Mormăi. Atât timp îi trebuia doar pentru a analiza ordinele operaționale.

— *Admiral,* n-am dormit mai mult de cinci ore în ultimele...

— Las-o jos. O singură chestiune, totuşi. Ar fi o idee să revezi programul de CAP. Lasă-le oamenilor tăi ceva timp de odihnă, ca să se refacă.

— Sau măcar să se poată deplasa singuri până la avioane. OK, *Admiral.* Mă ocup imediat.

— Mulțam, Stoney. Ştiam că pot să contez pe tine. Asta e tot. Tombstone a dat să se ridice.

— Stoney? L-a oprit Tarrant. Încă un lucru. Moralul...

— Da, sir?

— Cum se prezintă? Vreau să spun, după... Tombstone a dat din cap, a înțelegere.

— Zvonul despre Pellet se pare că s-a răspândit pe navă, *Admiral.* Toți oamenii mei ştiu despre asta. Sunt... copleşiți, cred. Dar nu pot spune că le afectează moralul chiar atât de rău. Cel puțin, nu încă.

Dar cum îi va afecta atunci când vor avea destul timp ca să se gândească la asta? În această după amiază, cadavrul lui Pellet a fost găsit de către colegii săi în compartimentul de cuşete. Folosise o frânghie de nailon pentru a se

spânzura de structurile neonului din tavan.

Cel puțin, se presupunea că s-a sinucis. Existau semne de încăierare, pături răvăşite pe paturi, un vestiar cu uşa îndoită de lovituri. Exista posibilitatea ca Pellet să fi fost ucis... dar, cu siguranță, un ucigaş ar fi aranjat, cel puțin, mobila, după aceea. Mai curând, Pellet a făcut chiar el dezordine în timpul agoniei. Evident, moartea nu a fost instantanee prin ruperea coloanei cervicale, ci prin sufocare în urma strangulării. Aparent, i-a trebuit ceva timp până să moară şi poate că s-a răzgândit şi a încercat să se salveze.

— Moartea sa va fi investigată de CID, desigur, a spus Tarrant. Simultan cu incidentul *Dikinson.* Situația este regretabilă, desigur. Dar sunt îngrijorat de modul cum va reacționa echipajul. Mai ales acum.

— Vor face ceea ce trebuie să facă, *Admiral.* Ca întotdeauna. Se întoarse şi ieşi din încăpere.

CAPITOLUL 20

Luni, 16 martie
1430 Zulu +2
Bear Station

Marea Barents

În această după amiază, ruşii au lansat alt atac aerian împotriva armadei americane ce se aduna la Bear Station. Alcătuită în cea mai mare parte din bombardiere cu rază lungă de acțiune dotate cu rachete aer-suprafață, forța de atac includea avioane de tip Tu-22 Blinder-B Şi Tu-26 Backfire-B, aparținând de Flota de Nord *Aviatsiya Voenno-Morskoyo Flota* – sau de Grupurile Aviației Navale.

Backfire erau mortale, suple, cu aripile în săgeată, supersonice proiectate special pentru misiuni împotriva țintelor navale. Pentru că atacul trebuia dat relativ aproape, iar cantitatea de combustibil nu era o problemă, fiecare Tu-26 era dotat cu trei AS-4 Kitchens, rachete de croazieră cu o tonă de explozibil şi o autonomie de 170 mile nautice.

Bombardierele erau escortate de formații compacte de MIG-25 Foxbat, Su21 Flagon şi MIG-29 Fulerum, unele având însemne ale Aviației Navale, altele aparținând de *Frontovaya Aviatsiya.*

Apărarea americană era mai dură acum, dar şi ținte, dintre care să alegi, erau mai multe. În ultimele ore tot mai multe nave soseau dinspre vest în zona Bear Station: nave amfibii pentru debarcare şi escortele lor din II MEF, o

escadră mixtă anglo-norvegiană de distrugătoare şi fregate purtătoare de rachete ghidate, nave de aprovizionare şi escorte ale unui convoi american de reaprovizionare.

În total, se aflau în zonă cam treizeci de nave, fără a mai socoti submarinele care bântuiau adâncurile dintre coasta rusească de nord şi banchiza arctică. Şi mai multe nave, CBG *Nimitz,* erau programate să sosească în ziua următoare.

Într-o confruntare sălbatică, ce a durat doar o oră, nouăzeci şi două de rachete de croazieră au fost lansate asupra forței de intervenție de la Bear Station, dar apărarea antiaeriană americană, şi mai precisă după atacurile de vineri, a neutralizat fiecare asalt cu o eficiență maximă.

Supravegheate din Combat Direction Center de pe *Shiloh* şi vectorizate de Centrul de Control aeropurtat de pe E-2C Hawkeye, rachetele Kitchen au fost doborâte aproape imediat ce erau locate pe radar.

Totuşi, o rachetă, zburând la rasul valurilor, a penetrat apărarea americană şi a lovit distrugătorul de Clasă Spruance, *John Worden,* distrugându-i total prova până la nivelul lansatoarelor de rachete din fața punții de comandă.

Uşile etanşe şi profesionalismul cu care s-a manageriat situația de avarie au salvat nava, cel puțin pentru moment,

dar *Worden* a rămas în derivă pe ape, neajutorată până când fregata *Talbot* a remorcat-o.

Cincisprezece minute mai târziu, un al doilea distrugător din componența CBG *Eisenhower, J.L. Davis,* a încasat o AS-4 drept în mijlocul bordului, s-a rupt în două şi s-a scufundat cu tot cu cei 364 de oameni de la bord, în mai puțin de opt minute.

Aproape în acelaşi timp, la 250 mile spre sud est, un SSN american, *Scranton,* a fost depistat de rețeaua de sonare pe când se apropia de Marea Albă, la câteva mile de Grimika. Vânat de o flotilă de fregate Krivak îl ieşite din Arhanghelsk şi de elicoptere ASW, Ka-27 Helix-A decolate de pe baze terestre, a fost forțat să iasă la suprafață după trei ore de hăituială care la mânat în ape puțin adânci, apoi a fost torpilat de crucişătorul de Clasa Kynda, *Groznîi.*

Între timp, escadrilele de intercepție decolate de pe cele trei portavioane duceau o luptă disperată deasupra Mării Barents.

1445 Zulu

Tomcat 202

Deasupra Mării Barents

Batman s-a rotit într-un S accentuat, a cabrat puternic Tomcatul şi i-a extins aripile, reducând deliberat viteza pentru a-şi aduce F-14 la limita portanței. MIG-29 Fulerum care îl talona în coadă, a trecut pe lângă el cu patru sute de noduri, incapabil să contracareze brusca manevră de frânare a lui Batman. Apoi a fost prea târziu, pentru că Batman a împins maneta de gaze direct în zona 5, a pliat aripile ca un vultur şi s-a postat direct pe şasele lui Fulerum.

Neaşteptatul schimb de roluri l-a luat pe rus complet prin surprindere. De la mai puțin de treizeci de metri în spatele celuilalt avion, Batman putea vedea casca albă a pilotului cum se agita frenetic sub canopia MIG ului, pe măsură ce pilotul se răsucea în scaun încercând să vadă unde este Tomcat şi să-i ghicească următoarea manevră.

— Prea aproape pentru rachete, i-a spus Batman lui Malibu.

La această distanță, chiar şi o Sidewinder ar fi trecut pe lângă țintă înainte de a se loca pe emisia de căldură a ajutajului, iar dacă ar fi pierdut timpul cu diverse manevre care să-l aducă într-o poziție mai bună, Fulerm – mai bun manevrier – ar fi putut scăpa.

— Tunul!

O comutare pe selector, şi HUD a trecut pe configurația GUN.

Reticulul de ochire a alunecat peste fuselajul lui MIG-29 şi Batman a *zdrobit* trăgaciul. Tunul Vulcan a *urlat...* dar Fulerum virase deja din calea globurilor de foc ce au trecut la doar câțiva centimetri de ampenajele duble şi de vârful aripii. Apoi MIG a degajat într-un picaj către apa mării aflată la 4.000 de metri mai jos. Batman s-a luat după el.

— Striker! Batman! a strigat pe canalul tactic.

Dacă wingman-ul său se apropia, ar fi putut să-l încolțească amândoi pe *gagiu,* un Tomcat de aproape, iar celălalt să asigure spatele.

— Unde dracu' eşti, băiete?

— La patrul tău, la o milă, a replicat vocea lui Striker.

Strickland şi RIO său, K-Bar[208], se separaseră de Batman şi Malibu cu câteva minute mai înainte, când au fost atacați de o pereche de Fulerum.

— Sunt liber şi vin imediat!

— Vezi dacă-l poți *arde* pe ăsta. Treci la stânga, eu rămân în dreapta.

---

[208] KABAR (KA-BAR, K-BAR) – numele uzual dat pumnalului de luptă adoptat de US Marine Corps în noiembrie 1942.

— Rog.

La o jumătate de milă înainte şi mai jos, Fulerum a oprit picajul şi a virat brusc la dreapta. Batman a înclinat manşa complet la dreapta, încercând să se plaseze în interiorul cercului descris de rus. La trei sute de metri de suprafața apei, Fulerum a trecut pe lângă un portelicopter, uriaşul LHA[209] *Nassau.*

Batman tocmai comutase înapoi pe rachete, când interceptorul rusesc s-a dezintegrat în aer, mii de fragmente strălucitoare răspândindu-se ca un foc de artificii, apoi s-a transformat într-un ghem de flăcări portocalii.

— Poți să tai MIG-ul de pe listă, i-a spus Malibu lui Batman. Cred că a fost *ras* de CIWS de pe *Nassau.*

— Ai dreptate.

A tras F-14 într-un cabraj accentuat. Phalanx avea uneori probleme în a deosebi prietenii de inamici, iar Batman nu avea niciun chef să pătrundă în zona mortală de acțiune a acestuia.

A stabilizat nivelul de zbor la 2000 m şi şi-a verificat muniția rămasă. La decolarea aveau patru Phoenix, două AMRAAM şi o pereche de Sidewinder. Acum îi mai

---

[209] LHA (for „Landing Helicopter Assault") – în clasificarea US Navy, navă amfibie de asalt dotată cu elicoptere.

rămăseseră două AIM-54 şi cele două Sidewinder.

— Zi ceva, Malibu. N-ai nicio țintă? Vreau să dau nişte şuturi.

— Nimic pe aproape. Cred că toți *băgăreții* au luat o pe cocoaşă. Să văd dacă Hawkeye îmi poate da ceva.

Tomcatul lui Strickland era aliniat în partea stângă. Privind peste distanța ce-i separa, Batman putea desluşi clar pe Striker în scaunul din față, K-Bar în spate şi indicativul 211 de pe partea laterală părții frontale a avionului.

— Carei scorul, Batman? a întrebat Striker.

— Am patru, dar doi dintre ei i-am luat cu Phoenix de la distanța maximă, deci s-ar putea să nu ne fie confirmat.

Cu atâtea rachete aflate în aer în acelaşi timp, era cam dificil de stabilit a cui AIM-54 a doborât un anume avion inamic.

— Nu ştiu ce a făcut Brewer.

— Şi de ce n-o întrebi? S-a auzit vocea lui Brewer. Tomcat 218 pe care-l pilota ea se aliniase la dreapta. Ce întâmplă, Batman? Doar două lovituri confirmate? Ai adormit. Pogie şi cu mine avem patru deja! Toate cu *Fox* 3!

— Lansate de aproape şi fără alții prin preajmă, a adăugat Damiano. Deci ştim exact care ne este scorul.

— Norocul *pepitelor,* a spus Malibu.

— Yeah, a adăugat Batman. La cât s-a ridicat acum, Brewer? Nouă la opt?

— Vezi să nu! Contează numai loviturile confirmate. E nouă la şase!

— Ce dracu', Batman! a spus Malibu pe un ton rănit. Nu putem lăsa două puştoaice slăbănoage să ne facă!

— Slăbănog eşti tu, Mal.

— Gee[210], nu ştiu, Batman, răspunse Malibu. Ce crezi? Nu cred că cele doborâte cu Phoenix ar trebui puse la socoteală, nu? Adică, John Wayne îşi împuşca adversarii de la o sută de mile? Ar trebui să ținem scorul numai la cei cu care am luptat unu la unu!

— Şezi blând, a ripostat Brewer, iar Batman a auzit o cum chicotea. Nicio schimbare la pariu. Scorul e nouă la şase, avantaj femeile.

— Cred că ne-au luat, Malibu. Femeile din ziua de azi... Nu poți...

— *Gold Eagles, Gold Eagles,* aici *Eagle* 201, a intervenit vocea lui Coyote. Adunarea, puişori. E timpul să mergem acasă.

---

[210] Jeez – Jesus – Prescurtare utilizată datorită pronunției asemănătoare a sunetelor G şi J.

— 201,202, a chemat Batman. Hey, Coyote! Care-i treaba?

— Batman, Coyote. Ne întoarcem, pe escadrile, pentru realimentare, dar mai întâi intrăm în *Marshall Stack.*

— Am înțeles. *Băieții răi* au plecat?

— Majoritatea. Dar mai sunt unii care s-au luat de *Ike* şi *Nimitz.* Dar noi mai avem ceva *peşti* de prăjit.

— 201,211, a chemat Strickland. La care *peşti* te gândeşti?

— Schipper-ul are o treabă pentru noi, Striker, răspunse Coyote. Şi... oameni buni, dacă ziceți că până acu v-ați distrat, să vedeți ce o să vă placă asta!

1535 Zulu
Viper ready room
USS Thomas Jefferson

Lieutenant Chris Hanson s-a lăsat pe spate în fotoliul din VF 95 *ready room,* conştientă de forfoteala celorlalți NFO prezenți, de murmurul conversațiilor lor, dar, mai ales, conştientă de cât de obosită era. Parcă erau în alarmă de câțiva ani. Fusese în CAP toată noaptea până la ora 0730

dimineața şi abia a reuşit să adoarmă, când alarma a sunat, apoi a încercat iar să doarmă dar ruşii au lansat atacul. Ea şi cu RIO, *lieutenant* McVey, s-au catapultat de pe puntea lui *Jefferson,* şi au fost pe sus mai bine de o oră. Au înregistrat două lovituri cu Phoenix, apoi au avut o ciocnire de aproape cu un Fulerum deasupra coastei norvegiene. Pe cursul de întoarcere au folosit şi ultimele două Phoenix pentru a doborî un cuplu de rachete de croazieră.

Doamne, ce obosită era!

L-a privit pe tânărul brunet ce şedea lângă ea. Roy G. McVey părea la fel de tânăr şi nesigur ca atunci când a venit la bord. Nu se ştie de ce, dar toți începuseră să-l numească „Vader”[211], pornind de la numele de familie. Avea capul lăsat pe spate, ochii închişi, buzele întredeschise. Se părea că doarme.

— Hey, Lobo!

A privit în sus. Striker stătea în spatele ei, cu mâinile pe spătarul fotoliului.

— *Hello,* Steve.

El s-a aplecat la urechea ei.

— Ascultă, i-a şoptit încet. Mă gândeam că la noapte.

---

[211] Vader – un dildo cu „ciuperca” supradimensionată.

— Eh… dacă mă lasă, am să dorm vreo cinci sute de ani. Sună-mă în anul 2500.

El zâmbi.

— De fapt, mă gândeam şi eu la acelaşi lucru. Programul ăsta e.

— Attention on deck!

Toți cei din sală sau ridicat când a intrat Tombstone, cu Coyote lângă el.

— Repaus.

Şi a luat locul în spatele pupitrului din partea din față a sălii.

— Stați jos şi ascultați. Nu avem prea mult timp.

În spatele lui, Coyote desfăşura o hartă la scară mare a peninsulei Kola. Linii roşii groase erau trasate pe ea, pornind de la Bear Station şi desemnând diverse traiectorii ce se terminau în puncte diferite din interiorul teritoriului.

— Doamnelor şi domnilor, a spus Tombstone. Faza aeriană a Operațiunii *White Storm.*

Epuizarea lui Chris a dispărut instantaneu, lăsând loc unei intense stări de excitație. Un *atac alpha,* un asalt cu toate mijloacele din dotare împotriva țintelor ruseşti din peninsula Kola!

Iar cei din Viper vor fi implicați până la gât!

— Principalele elemente ale atacului vor fi VAQ-143 de pe *Jefferson* şi VAQ-132 de pe *Eisenhower.* Vor pleca primele şi vor folosi HARM[212] pentru a distruge radarele de la Ozerko, Titovka şi Port Vladimir. Imediat după ele vor fi escadrilele noastre de atac, VA-89 şi VIA161, plus VA-66 de pe *Eisenhower.* Ținta lor o vor reprezenta lansatoarele de SAM şi instalațiile de radar desemnate de Hawkeye, plus instalațiile navale din golful Kola. VF-95 va fi escortă pentru Intruder.

Sau auzit câteva mormăituri prin sală.

— Au, CAG! a sărit Arrenberger din spate. De ce noi? Am fost *în plin* timp de patruzeci şi opt de ore!

Se auzeau şi alte voci ce vociferau aprobator.

Tombstone l-a ațintit pe Slider cu o căutătură lungă, întunecată.

— Ai vreo problemă, *mister?*

— Da, am o problemă! Cât o să mai acționăm în ritmul ăsta?

— Nu putem continua aşa, CAG, interveni Mustang Davis. Să fim mereu *la bătaie.* Chris şi a ținut respirația, întrebându-se cât de aproape de o rebeliune se afla

[212] AGM-88 High-speed Anti-Radiation Missile (HARM) – rachetă tactică, aer-sol, auto-orientată către o țintă-sursă de radiații electromagnetice.

escadrila. Dacă cineva dintre ei ar refuza să zboare... Tombstone continua să-l privească pe Slider.

— Vrei să abandonezi, Slider? Să renunți la *aripi?* Slider păli.

— Nu, CAG.

— Nu vreau *sus* niciun bărbat sau femeie care nu poate suporta tensiunea. Dacă nu poți rezista, Arrenberger, vreau să ştiu.

— Mă descurc eu.

— Dar voi, ceilalți? Voi zbura eu însumi dacă e necesar. Chris se alătură corului de voci care umplu sala.

— Putem s-o facem, CAG. Suntem OK, CAG. Mergem împreună, CAG. Tombstone a aşteptat un moment, cu mâinile pe buze. Apoi a clătinat din cap.

— OK. Asta e maniera profesională de a acționa. Ştiu că sunteți obosiți. Toți suntem obosiți, la limită. Dar Washington crede că treaba asta e teribil de importantă. Astăzi, e misiunea noastră să începem să *ciocănim* apărarea din nordul peninsulei Kola. Mâine dimineață le vine rândul puşcaşilor marini.

Informația le-a captat atenția. Nu se mai auzea niciun sunet în sală.

— Deci, să analizăm profilul misiunii, a continuat

Tombstone. Vă puteți aştepta la un baraj masiv Triple-A[213] şi SAM. Hornet vor avea misiunea de a deschide un coridor pentru Intruder, dar ştim cu toții că vor scăpa neatinse multe dintre ele. Ruşii îşi țin multe dintre *jucărioare* în rezervă ca să ne poată surprinde mai târziu. Cu ceva noroc, totuşi, apărarea lor aeriană ar trebui să fie diminuată după acțiunile din ultimele două zile. Sateliții noştri de recunoaştere arată că bazele lor mai au relativ puține avioane. Dar nu vă culcați pe o ureche. În mod sigur mai sunt pe acolo nişte unități din *Frontovaya Aviatsiya,* pitite în hangare camuflate şi vă puteți aştepta să arunce în noi cu tot ce au. Prima mişcare ne aparține. Mâine dimineață cei din Marines vor debarca. Vor fi acoperiți de escadrilele de Tomcat de pe *Nimitz* ca şi de propriile lor Harrier[214]. Atunci veți avea ceva timp de odihnă, sau cel puțin, un răgaz ca să vă trageți răsuflarea.

A ezitat un moment, apoi a zâmbit palid.

— Cel puțin, aşa sperăm să fie.

Chris nu la mai văzut niciodată pe CAG atât de obosit.

---

[213] AAA (Triple-A) – Anti-aircraft artillery – apărare antiaeriană.

[214] Hawker Siddeley Harrier McDonnell Douglas AV8B Harrier II – avion de atac la sol cu decolare/aterizare verticală.

Judecând după aspectul uniformei sale, probabil că a stat treaz toată noaptea... şi alte câteva nopți mai înainte. Oare avea şi el o limită la care putea să cedeze?

Tombstone continua informarea, detaliind amănuntele misiunii ce trebuia îndeplinită de VF-95. Primele elemente ale raidului vor începe să fie lansate peste o oră, iar avioanele Prowler din VAQ-143, armate cu HARM şi rachete antiradar Tacit Rainbow[215], îşi vor începe atacul asupra coastei ruseşti la ora 1715, lansând de la distanța optimă, pentru a *netezi* drumul escadrilelor următoare.

Formațiile mixte de Tomcat, Hornet şi Intruder vor zbura prin coridorul de radare *orbite,* însoțite Prowler ce vor asigura protecția ECM, zburând cât mai jos cu putință, la *spuma valurilor* – după cum s-a exprimat Tombstone. Fiecare formație va fi monitorizată de Hawkeye aflate mult deasupra mării, care vor avea şi grija de a da alarma dacă apare în zonă vreun avion inamic.

Combat. Lobo a scuturat capul. Va zbura într-o misiune de luptă.

Oh, a zburat deja în CAP deasupra CBG pe durata

---

[215] Un sistem „ieftin" antiradar. Combină elemente de rachetă de croazieră şi dronă şi poate fi lansate în număr mare de pe bombardiere grele, avioane de atac, sau chiar de pe lansatoare plasate la sol.

ultimelor zile. Toți au zburat. Totuşi, ideea de a zbura către inamic, de a-l ataca deasupra propriului teritoriu, era suficient de excitantă încât să-i înlăture oboseala printr-un flux masiv de adrenalină.

Ambele sale victorii aeriene au fost obținute de la distanța de nouăzeci de mile; la dracu', ea nici măcar nu apăsase pe buton. Vader McVey a făcut-o, a locat ținta şi a lansat racheta Phoenix.

Apoi confruntare cu Fulerum... a fost groaznică, dar dezamăgitoare; un MIG tocmai o locase cu radarul, când Slider şi Blue Grass au picat pe şasele lui. Au urmat câteva momente confuze, manevre la mulți G... apoi MIG-ul a *murit,* iar ea şi McVey erau liberi.

Iar racheta de croazieră pe care au doborât o nu putea trage asupra lor.

Lui Chris îi plăcea pericolul, totuşi îşi ascundea cu grijă sentimentul, pentru a-şi proteja cariera în Navy. Cascadorii *(hotdogs)* şi dependenții de sporturi extreme *(thrillseekers)* nu aveau niciun viitor ca aviatori. Dar – acum putea să recunoască – pericolul a determinat-o să practice *bungee jumping* şi alpinismul în adolescență, apoi zborul şi paraşutismul. S-a înrolat în Navy când a auzit că Marina acceptă femei aviator. Ca să învețe să zboare pe jeturi...

Acum pilota jeturi, F-14 Tomcat, şi-i plăcea să facă asta. Dar gândul de a-i lovi pe ruşi în interiorul propriului teritoriu, făcea să-i bată inima-n piept ca un ciocan. Pentru asta a muncit, s-a antrenat şi s-a luptat să ajungă aviator în Navy!

— OK, oameni buni, a spus Tombstone, în încheierea informării. Vă cunoaşteți meseria. Zburați în siguranță, stați aproape de *wingman* şi nu vă dați eroi. Nu ne pasă de voi, dar avioanele sunt piese de inventar foarte scumpe. Căpitanii voştri de avioane or să vă ceară capul dacă le aduceți înapoi *şifonate*. Care va să zică, aduceți-le înapoi în bună stare! Şi Dumnezeu să zboare cu voi! Asta e tot!

— Attention on deck!

A păşit afară din sală, iar Chris se întreba de ce arăta atât de groaznic. Doar pentru aşa ceva, s-a antrenat fiecare pilot.

S-a alăturat celorlalți care se îngrămădeau în fața sălii să examineze harta şi să-i pună întrebări lui Coyote. După cum a observat imediat, avionul ei trebuia să asigure protecție unor Intruder ce vor ataca baterii de SAM aflate imediat la vest de Polyarny.

CAPITOLUL 21

Luni, 16 martie
1610 Zulu + 2
Flight deck
USS Thomas Jefferson

— Ce mama dracu', Schi! Ce vrea să însemne *„la sol"?*

Lieutenant-commander Frank Mariano era livid, şi, pentru un moment, Joyce Flynn a crezut că va trânti casca de punte într-un acces de furie şi frustrare.

Tomboy Flynn, Nightmare Mariano şi căpitanul avionului lor, *Chief* Michael Cynowski, stăteau la marginea din babord a punții de zbor vis-à-vis de insulă. Câteva dintre Tomcat aparținând VF 95 erau parcate acolo, cu aripile rabatate aproape atingându-se şi cu echipajele de întreținere forfotind în jur ca să le pregătească de lansare.

— Îmi pare rău, *commander,* spunea Cynowski.

Trebuia să strige pentru a se face auzit peste vacarmul produs de motoarele pornite. Purta vestă maro şi o cască voluminoasă Mickey.

— AWG-9 vă este prăjit. Probabil un comutator defect. Trebuie să-l înlocuim şi asta va dura ceva timp.

— Cât timp?

— Cum?

— Am întrebat: cât timp?

— Domnule, acum nu am mecanici suficienți!

Cynowski şi-a consultat clipboard-ul din mână.

— Băieții mei robotesc aici de nici nu mai ştiu când. Toată planificarea s-a dat peste cap...

— Ce dracu', Schi, nu vreau să aud poveşti! În cât timp va fi gata de zbor 204?

Cynowski a făcut o față îndârjită.

— Nu înainte de a asigura zborurile planificate. Două zile... dacă nu ne stau şefii pe cap!

Nightmare era pilotul cel mai calm şi sobru pe care-l ştia Tomboy, dar în acest moment părea gata să explodeze. Ea putea să-i înțeleagă furia. În prezent, nu erau la bord avioane de rezervă, doar *pasărea* lui CAG, şi va trece timp până ce şi al lor va fi gata.

Se părea că Nightmare şi Tomboy vor rămâne acasă în timp ce escadrila lor va decola, fără ei.

Nightmare parcă ar mai fi vrut să spună ceva, dar tocmai atunci un A-6 Intruder era remorcat încet pe lângă linia de Tomcat-uri, spre catapulta numărul unu. Huruitul motoarelor sale era asurzitor, iar curentul de aer antrenat

de jeturi o lovea pe Tomboy, forțând-o să se întoarcă cu spatele. Nightmare şi-a pus repede casca şi a aşteptat până când A-6 s-a fixat în sabot, iar zgomotul s-a mai diminuat.

Brusc, părea a se fi relaxat.

— OK, *Chief.* Las-o baltă. Hai, Tomboy.

— Unde mergem, Nightmare?

— În Ops Center. Poate reuşim să folosim *pasărea* lui Stoney.

Împreună, s-au întors şi s-au grăbit spre insulă.

1615 Zulu
Intruder 504, Catapulta 1
USS Thomas Jefferson

Lieutenant commander Bruce „Willis”[216] Payne se simțea inconfortabil din pricina prezenței femeii aşezată alături de el. Într-un A-6 Intruder, pilotul era aşezat în stânga, cu bombardierul /navigator în scaunul din dreapta – aflat puțin mai jos şi mai în spate – practic lipit de el. Conform anuarului „All the World s-aircraft”, *inima* lui A-6 era

[216] Aluzie evidentă la actorul care bate tot, omoară tot, salvează Pământul.

computerul AN/ASQ 133 IBM care controla radarul-multirol Norden AN/APQ 154, dar orice pilot de Intruder ce avea o experiență de pilotaj de mai mult de o oră insista în afirmația că adevărata *inimă* este B/N conectat *ochi în ochi* cu ecranul radar de pe consolă. Dar, la dracu'!

B/N-ul lui Payne fusese până acum *Lieutenant* Thelma Kandinsky, Sunshine pentru camarazii ei. Era frumoasă şi plină de viață, iar Payne îşi imagina doar cum trebuia să fie în pat, dar tot nu putea să accepte că e suficient de expertă în aparatura electronică, indiferent ce gândea Tombstone Magruder. Admonestarea pe care o primise cu câteva zile în urmă, încă îl mai rodea...

— Ce dracu', Payne, a izbucnit Tombstone drept în fața lui. Aceste femei ne sunt camarazi şi sunt aici ca *să rămână!* Ele pot să-şi ducă la îndeplinire îndatoririle la fel ca orice bărbat, poate chiar mai bine, mă înțelegi, *domnule?* Deja s-au străduit de zece ori mai mult ca un bărbat numai ca să ajungă aici, şi dacă doar mai aud că le faci zile fripte am să te arunc personal *peste bord...* iar la bordul unui portavion asta este o amenințare foarte serioasă!

Fuck! Femeile erau ele bune la ceva, dar nu pe navă sau în aviația de luptă. Oh, desigur, auzise de toate aiurelile tehnice, cum că ele puteau suporta mai mulți G, că erau

mai rezistente, că puteau îndeplini mai multe operațiuni simultan mai bine decât puteau bărbații. Willis nu dădea doi bani pe rahaturile astea. Adevărul era că REMF[217] de la Washington doar îşi băteau joc iar de *cei mici,* în numele *progresului.*

Payne a făcut ultima verificare a sumedeniei de instrumente din fața sa.

Ce dracu' avea Washingtonul de gând? Avea impresia că se pregătea retragerea din uz a venerabilului A-6 pe măsură ce toate modernitățile astea veneau online.

Ținea la A-6. Primul avion de atac al Americii împlinea patruzeci de ani de serviciu. Urât ca un butoi, cu botul bont şi coada subțirică, cu sonda de alimentare mereu la vedere pe bot. Navy spera să înlocuiască Intruder-ul în anii '90, cu A-12 Avenger ce avea capabilități *stealth,* dar Secretarul de Stat a abandonat proiectul când suplimentările de buget au declanşat un scandal de proporții. Mai târziu, în timpul administrației Clinton, deştepții militari au hotărât că de vreme ce Air Force au bombardiere, Navy nu mai avea şi ea nevoie de aşa ceva. Iar asta era o idee tâmpită. Avionul de

---

[217] Rear Echelon Mother Fucker – denumire peiorativă adresată „baştanilor" care au grijă să rămână la adăpost, departe de zona de luptă.

atac – Intruder şi Hornet, jumătate bombardier, jumătate vânător – era singura raţiune pentru care încă mai existau portavioanele, ca arme principale. Intruder-ele lui *Jefferson* erau adevăratele arme ale acestuia; Tomcat nu erau decât nişte escorte înarmate pentru CBG şi pentru avioanele sale de atac.

Până acum, Navy i-a ţinut departe pe revizionişti. Până când cineva va veni cu o idee de înlocuitor pentru A-12, Intruder şi Hornet vor executa misiunile de atac de pe portavion. Ca şi A-7 Corsair în trecut, deja retrase şi alocate unităţilor de rezervă terestre, A-6 aproape că a atins limita de viaţă operaţională. În curând, va rămâne doar F/A-16 să ducă războiul acasă la inamic, iar Payne rămânea convins că Hornet nu era *nici peşte, nici pasăre,* o corcitură care nu-şi făcea niciuna din treburi bine. Cum ar fi putut? Chiar dacă avea un cockpit ultramodern, un singur om era mult prea ocupat să piloteze avionul, pentru a mai avea timp să se ocupe şi de radarul de intercepţie, de bombardamente, ca să mai fie şi eficient.

Dom'le, Navy ar fi trebuit să se ocupe de upgrade-ul lui Intruder.

Şi echipaje numai din bărbaţi.

Şi să-i ia mama dracu' pe toţi politicienii!

Auzise zvonuri cum că această Sunshine a încercat să-şi ia alt partener, iar asta i-ar fi convenit lui Willis. Era de acord că, până acum cel puțin, Sunshine părea că-şi cunoaşte meseria. Dar acum erau gata să se lanseze în luptă reală, iar viețile amândurora depindeau de cât de bine îşi va îndeplini ea atribuțiunile de B/N. La dracu', nici măcar nu vor fi în stare să găsească ținta, dacă ea nu va fi în stare să integreze uimitorul videogame de pe monitor în coordonate reale şi vectori.

În plus, mai era şi o *goody two shoes bitch*[218]. Când el a încercat să fie prietenos, a reacționat ca şi cum s-ar fi dat la ea. Odată, când s-a dat deoparte pentru a o lăsa să intre prima într-un compartiment, i-a aruncat o privire care ar fi înghețat şi *scula* unui om de zăpadă. Apoi a fost incidentul cu fumatul. Cândva, Willis a fost un fumător înrăit, dar s-a lăsat de multă vreme. Totuşi, obişnuia să aibă la el un pachet nedeschis, aflat mereu în buzunarul de la umărul costumului de zbor. Prima dată când i-a oferit o țigară lui Sunshine – deşi încerca doar să fie amabil – ea l-a privit ca pe un vierme respingător, de parcă tocmai ieşea, târându-se, de sub o piatră.

---

[218] În slang – o femeie orgolioasă, care nu greşeşte niciodată, tot ce face este regulamentar; femeia „perfectă".

— Urât obicei, i-a spus. Ia mizeriile astea din fața mea.

Ritmul în care făceau operațiunile de prezbor s-a accelerat. A privit-o cum şi-a completat verificările aparaturii digitale, radarul, sistemele computerizate... toate erau operaționale.

S-o ia dracu'! Dacă nu voia să se poarte mai amabil.

— Sistemul este operațional, a spus. Gata pentru misiune.

— Roger.

O lumină verde s-a aprins de pe insulă când ofițerul cu securitatea a făcut un gest final cu mâna. Acum, Willis era cu totul profesional, se uita în afara cockpit-ului la ofițerul de punte pe care l-a salutat scurt.

Acesta i-a întors salutul, a atins puntea cu mâna, iar catapulta lui *Jefferson* i-a aruncat către ceruri pe Willis şi Sunshine.

Ora 1635 Flight deck

USS Thomas Jefferson

Seaman apprentice[219] David James White se afla la bordul lui *Jefferson* de mai puțin de şase săptămâni. *Cariera* lui în Navy era de mai puțin de patru luni, deoarece s-a prezentat la datorie venind direct din tabăra de instrucție de la NTC Great Lakes, după o permisie de doar zece zile pentru a-şi lua rămas bun de la mama şi de la Judy, iubita sa, de acasă, din Ridgely, Ohio.

Încă nu era sigur că-i place în Navy. La optsprezece ani, cel mai mare grup social din care făcuse parte a fost liceul şi încă se mai simțea complet pierdut de-a lungul kilometrilor de coridoare vopsite în gri, în hoarda zgomotoasă de fețe străine ce bântuiau pe nava ce i-a fost descrisă ca fiind la fel de mare ca o clădire cu optzeci de etaje culcată pe o parte. Erau şase mii de oameni pe *Jefferson;* de două ori mai mult decât populația din Ridgely, mult mai mulți decât se putea aştepta să întâlnească şi să-i cunoască personal, chiar dacă ar fi rămas la datorie la bord încă doi ani.

Singura dată când vedea mulți oameni la un loc era pe puntea de zbor în timpul operațiunii FOD *walk down,* dar simțea că nu va ajunge niciodată să-i cunoască cu adevărat.

---

[219] Seaman apprentice – grad militar în US Navy (cod NATO OR-2); fără echivalent în Armata Română – este situat între gradul de *soldat* şi cel de *fruntaş.*

După prezentarea la bord, White a fost repartizat divizionului de punte. După trei săptămâni de *şcoală primară* (Pschool), unde a învățat teoria de bază a punții de zbor şi cursurile de prim-ajutor, a primit vesta albastră a oamenilor ce se ocupau de securizarea avioanelor parcate ca să nu alunece pe punte. A început să-şi facă prieteni... iar inițierea în *Vechiul şi Sacrul Ordin al Nasurilor Albastre* de acum câteva zile i-a deschis calea către o întreagă lume nouă. Abia acum a început să se vadă pe sine însuşi, nu ca pe un străin într-o lume bizară, străină, ci ca pe o părticică componentă din ceva cu adevărat mare.

Şi se simțea bine.

Apoi a fost bătălia de vineri cu momente de teroare totală. Apoi a fost zvonul că un puşti, Pellet, s-a spânzurat. O, Doamne, cum de s-au putut întâmpla asemenea lucruri? Cum de se băgase singur în aşa ceva? În doar câteva ore, sentimentul confortabil de a fi fost integrat s-a evaporat. Mulți dintre amicii pe care-i ştia White s-au retras în ei înşişi după ce au auzit de moartea lui Pellet. Singurul antidot pe care se părea că-l ştiu ofițerii era munca. White uitase când a dormit ultima dată. Era epuizat, iar oboseala atârna de creier şi de corp precum nişte greutăți de plumb.

A ajutat la dezasigurarea unui A-6 Intruder parcat în

fața insulei. Cineva i-a dat doi saboți care blocau roata avionului, iar un altul i-a indicat un loc de pe punte unde să-i depoziteze. Deşi, în Pschool a căpătat o pregătire de bază referitoare la orientarea şi modul de deplasare pe puntea de zbor, instruirea curentă a lui White s-a rezumat strict la meserie, cu diverşi subofițeri care-i spuneau ce să facă chiar dacă uneori habar nu avea ce face sau de ce.

Cu saboții în brațe, a început să traverseze puntea, prin fața catapultelor, către partea din spate a insulei.

Întreaga punte era o adevărată furtună de zgomote puternice şi mişcări năucitoare. Oameni în veste colorate se deplasau înainte şi înapoi, după o coregrafie imposibilă. Zgomotul... zgomotul era copleşitor, chiar şi prin antifoanele căştilor lui White. Un Intruder a tunat peste prova, iar jetul i-a pârlit vesta. I s-a făcut frică. Auzise uneori că era posibil ca un om neatent să ajungă în bătaia jetului şi să fie măturat peste bord, în mare. În situații de luptă, portavionul nu putea opri pentru a salva omul de peste bord, iar apa era atât de rece, încât nu se putea supraviețui mai mult de câteva momente.

„Puteam să mor adineauri". Gândul morții îl bântuia azi. De ce s-a sinucis Pellet?

La dracu'. Unde trebuia să meargă acum? Cineva într-o

vestă galbenă s-a holbat la el, apoi i-a strigat ceva, buzele se mişcau dar cuvintele nu se auzeau prin vacarmul înconjurător. Acum dădea din mâini făcându-i semne să se dea la o parte. Codul culorilor îi era încă vag. Ce însemna *galben?*

White devenise nesigur. Pe unde trebuie să meargă... pe acolo? Un avion cu înfăţişare ciudată era pregătit la catapulta unu. White şi-a forţat memoria. Mda, era un Prowler, pe care cineva i-l descrise ca fiind o versiune alungită a lui A-6. Avionul era ataşat la sabotul catapultei, cu motoarele accelerate, cu jeturile *proptite* în JBD. Mai mulţi oameni era adunaţi acolo. Porni spre ei.

Acum încotro? Aceştia erau ocupaţi. Presupunea că A văzut pe cineva în vestă albastră, lângă Prowler, şi a pornit către el, ţinând în continuare saboţii în mână.

Cineva a urlat. White s-a întors, dar a continuat să înainteze cu spatele. De ce ţipau la el? câţiva oameni, unul în alb, alţii în galben, veneau spre el alergând cât puteau de repede. La început, nu a făcut legătura între ei şi el. Credea că merge cum trebuie şi a mai făcut câţiva paşi cu spatele.

Ora 1638

Air Ops

USS Thomas Jefferson

Air Ops, lângă CATEC pe puntea 0 – 3 a lui *Jefferson,* era un compartiment larg, făcut claustrofobic de multitudinea de monitoare, console, computere, ecrane radar, monitoare TV, care păreau să ocupe fiecare spațiu disponibil.

Tombstone avea scaunul CAG, un fotoliu de ofițer executiv astfel poziționat încât să poată vedea direct majoritatea consolelor din jurul său.

— Şezi blând, Nightmare, îi spunea lui Marinaro, care stătea alături de el.

Silueta întunecată a acestuia luase un aspect demonic în lumina irizată emisă de ecranele radar şi de CRTS.

— Vă ridicăm în aer mai târziu, dacă putem.

— Realmente vreau să merg cu ei, Stoney.

— Ştiu.

La dracu'! se gândi Tombstone. Şi eu aş vrea! Şi tocmai de aceea nu-i lăsa pe Nightmare şi Tomboy să zboare cu *pasărea* lui CAG.

— Fir ar să fie, Nightmare, a izbucnit Tombstone. Am acum alte probleme pe cap! Dacă vrei să te faci util, trage-ți un scaun aici şi dă o mână de ajutor echipei de la

comunicații. Dar nu-mi mai sta pe cap!

— Aye, aye, sir!

Shit! Nu a vrut să fie atât de dur cu băiatul. Poate că stresul începea să-şi arate colții. S-a ridicat, cu intenția de a-l chema înapoi pe Nightmare.

— Doamne, uite acolo! a strigat un ofițer CIC.

Tombstone a înlemnit, cu ochii la PLAT suspendat pe perete.

— Ce face neno…

— O, Doamne!

Tombsone se uita oripilat la *spectacolul* sângeros de pe monitorul TV. Pentru un moment de buimăceală, a fost o linişte absolută în Ops. Apoi vocile au izbucnit din nou, urgente, îngrijorate, dar continuând să mențină fluxul de informații al traficului radio cu avioanele deja decolate.

Operațiunile continuau, chiar şi atunci când erau punctate de tragedii. Din ce se văzuse pe PLAT, un marinar tocmai intrase cu spatele în priza de admisie a aerului în motorul unui Prowler aflat pe catapulta trei.

Omul era mort, desigur. Nu putea fi niciun dubiu. Mai rău – din punctul de vedere al operațiunilor de zbor – se părea că accidentul a distrus şi Prowler-ul. Motorul din dreapta a fost oprit, dar ieşea mult fum negru din el.

Turbina a explodat, iar asta însemna o mulțime de şrapnele metalice au perforat avionul şi probabil s-au răspândit şi pe punte. Fir ar să fie!

CAPITOLUL 22

Luni, 16 martie
1705 Zulu +2
Air Ops
USS Thomas Jefferson

Ce se poate întâmpla când oamenii sunt obosiți... se gândea Tombstone. Puntea de zbor a unui portavion a fost descrisă adesea ca fiind cel mai mortal loc de muncă din lume, un loc unde greşelile şi lipsa de atenție pot ucide oameni. Treizeci de minute după ce marinarul a fost absorbit de motorul de pe Prowler, focul a fost stins iar avionul evacuat în siguranță, dar fragmente din turbina distrusă s-ar fi putut să producă avarii la echipamentul catapultei trei. Mai rău, fragmentele de metal continuau să constituie un risc şi pentru catapulta patru de alături. Alte fragmente se puteau găsi răspândite pe punte, putând deci

avaria şi motoarele altor avioane. FOD[220] era o nenorocire pentru toate operațiunile desfăşurate pe portavion.

În timp de pace, Atacul Alpha ar fi fost anulat şi orice catapultare oprită până când FOD *walkdown* ar fi fost desfăşurată, cu sute de marinari mergând cu privirile ațintite în jos pe întreaga lungime a punții de zbor, adunând fiecare aşchie de metal găsită.

Jumătate dintre avioanele lui *Jefferson* se şi îndreptau spre Rusia chiar în acest moment.

Tombstone a luat un telefon, formând numărul corespunzător pentru *Air*

Boss.

— Aici CAG în Ops, a spus când Barnes a deschis linia.

— Cum evaluezi situația, Boss?

— *Shit,* Stoney. Cat 3 căzută până când îndepărtăm Prowler-ul, a replicat *Air Boss.*

— OK. Cât durează? Cât timp va fi nefuncțională?

— Se lucrează la asta. Poate peste o oră putem să *walk down* toată zona.

— Şi patru?

— Un fleac. Acolo au şi început un *walk down.* Să

[220] Foreign object damage – obiecte străine care – aspirate de turbinele motoarelor – pot provoca avarii serioase.

zicem… treizeci de minute.

Tombstone a analizat mintal aceste cifre. Operațiunile aeriene din *White Storm,* aşa cum era prevăzut în muntele de hârtii transmise de la Pentagon cu o zi mai înainte, prevăzuseră posibilitatea ca două catapulte să fie nefuncționale… dar numai pentru scurt timp. Nu aveau timp suplimentar la dispoziție.

— OK, *Boss,* a spus Tombstone. Aruncă Prowler-ul peste bord. Mda, cu muniție şi cu tot ce are la bord. Fă acele *walk down,* da fă-le teribil de repede! Am nevoie de catapulte ASAP[221]!

— Vom face tot ce ne stă în putință, CAG.

— Şi atunci ce mai stai la palavre cu mine? Bagă mare!

A agățat microfonul în suport. Pe monitorul PLAT ce arăta zona catapultelor avariate, se vedeau oamenii care deja alergau de-a latul punții, alături de un tractoraş-*măgar* utilizat la remorcarea avioanelor.

Accidentul a produs avarii la EA-6B, dar nu l-a distrus complet. Totuşi, timpul era mult mai prețios decât echipamentul. Prowler-ul şi milioanele de dolari investiți în electronica sofisticată de la bordul său, vor fi aruncate în

[221] As Possible – cât de repede este posibil.

mare, decât să se producă vreo întârziere în desfăşurarea misiunii. O întârziere prea mare în programul lansărilor ar fi avut drept consecință întoarcerea avioanelor pe *Jefferson* după căderea întunericului.

Aterizările de noapte erau întotdeauna mai periculoase decât cele de zi, iar în planificarea atacurilor se ținuse cont de reducerea riscurilor asociate aterizărilor de noapte. Desigur, s-ar fi putut lua şi măsura extremă de a amâna Atacul Alpha până a doua zi, dar consecința ar fi fost că asaltul puşcaşilor marini ar fi avut de înfruntat un număr mult mai mare de obiective puternic armate şi stații de radar, aflate în perfectă stare de funcționare.

Oboseala piloților era acum principala îngrijorare a lui Tombstone. Oamenii obosiți fac greşeli, cum tocmai se întâmplase la Cat-3. Şi fiecare ofițer ce trebuia să planifice raiduri de bombardament la mare distanță trebuia întotdeauna să țină cont de cele întâmplate în timpul Operațiunii *El Dorado Canyon.*

El Dorado Canyon a fost numele de cod al raidului american de bombardament din 1986 împotriva Libiei, executat ca represalii pentru activitățile teroriste libiene.

Au luat parte avioane F-111 Aardvark[222] din Wing-48 Bombardament Tactic, ce şi aveau baza la Lakenheath, Anglia.

A fost o operație masivă şi complexă, ce a implicat şi alte avioane ale US Air Force de la baze aeriene din afara Angliei, precum şi ale US Navy lansate de pe portavioane aflate în golful Sidra, ce au atacat cinci ținte separate (trei *în interiorul* şi *în jurul* lui Tripoli, şi două la Benghazi). În total, optsprezece F-111 au fost desemnate să atace obiective din Tripoli, iar dintre acestea, nouă trebuiau să se *ocupe* de complexul rezidențial de două sute de acri al liderului libian, Muammar al Qaddafi.

Dar planificarea pentru *El Dorado Canyon* a fost intensă, stresantă pentru piloți şi echipaje, ceea ce i-a privat de somn cu patruzeci şi opt de ore înainte de misiune. Apoi, Spania şi Franța au refuzat dreptul de survol prin spațiul aerian național, forțând întreaga escadrilă, după plecarea din Anglia, să ocolească Europa peste coasta atlantică şi să treacă prin strâmtoarea Gibraltar, adică să zboare trei mii

---

[222] General Dynamics F-111 „Aardvark" – avion de atac tactic şi interdicție, cu rază medie de acțiune, dar care era capabil şi de misiuni strategice, recunoaştere, contramăsuri electronice, în funcție de varianta constructivă şi dotare.

de mile în timp de şase ore şi jumătate.

Zborul a fost un veritabil coşmar, necesitând mai multe realimentări în aer, precum şi permanentul stres de a menține o formație cât mai strânsă pentru ca grupul de avioane să apară pe radarul inamic ca fiind unul solitar. Unul dintre piloți s-a dezorientat în timpul realimentării şi a rămas cuplat pe *pilot automat,* continuând să urmeze avionul cisternă înapoi spre Anglia. Când a realizat greşeala, era prea târziu să mai reia misiunea. Alți patru au ratat atacul datorită defecțiunilor sistemelor electronice, în special al radarului lui F-111, care s-a dovedit a avea o tendință deranjantă de a înceta să funcționeze în timpul zborurilor de lungă durată. Al şaselea Aardvark s-a prăbuşit în mare chiar lângă coastele Libiei, fiind singurul avion american pierdut în această misiune. Cauza prăbuşirii a fost necunoscută, dar eroarea de pilotaj era o posibilitate reală. Al şaptelea echipaj de pe F-111 probabil că a identificat greşit un reper de pe țărmul libian, dar şi funcționarea defectuoasă a echipamentului era o ipoteză; indiferent de cauză, bombele au ratat complexul lui Quaddafi şi au lovit în apropiere de Ambasada Franței. Au murit civili, inclusiv de naționalitate franceză, în ceea ce, mai târziu, au fost numite cu un amar umor negru, ca fiind represalii pentru

refuzul de survol.

Din nouă avioane alocate misiunii, doar două au lovit ținta. Pagubele provocate complexului prezidențial au fost relativ minime.

Din păcate, una dintre victime a fost fiica adoptivă a lui Qaddafi.

Bombardarea complexului rezidențial al dictatorului libian nu a fost o încercare directă de a-l ucide pe Quaddafi – se ştia că el locuia doar ocazional acolo – dar se dorea să fie un avertisment serios dat continuării campaniei sale teroriste împotriva occidentului. În acest scop, probabil că raidul a avut succes, dar performanțele scăzute ale avioanelor Aardvark au constituit un şoc. În timpul planificării, se estimase că cel puțin patru sau cinci dintre cele nouă avioane vor reuşi să execute bombardamentul; două avioane pur şi simplu nu erau suficiente ca să asigure succesul raidului.

Cu obiectivitate, trebuie subliniat că alte elemente ale Operației *El Dorado Canyon* şi-au îndeplinit impecabil misiunile, producând pagube consistente țintelor vizate.

Tombstone a făcut semn unui marinar aflat în apropiere să-i aducă o cană de cafea. Pe monitorul PLAT, Prowler-ul şi-a ridicat brusc stabilizatorul în aer şi a coborât nasul

balansându-se un moment peste bord, apoi a dispărut. Echipajul de pe punte se şi aliniase deja de-a lungul Catapultei 3, deplasându-se încet pe măsură ce căutau mici fragmente metalice. Alții, cu nişte furtunuri de incendiu, spălau puntea din spatele catapultei de scurgerile de combustibil, ulei şi sânge.

Se întreba cât de rău i-a zguduit accidentul pe oamenii din echipele de pe punte.

Venit imediat după sinuciderea unui marinar, un incident ca acesta putea submina moralul, ba chiar putea provoca viitoare momente de neatenție şi accidente.

Pe alt monitor PLAT, se vedea activitatea de la Cat-1 şi Cat-2. Un EA-6B Prowler tocmai decola, în timp ce un F/A-18 Hornet era fixat în sabotul celeilalte.

Aburul acoperea puntea, mascând forfoteala vestelor colorate în elaborata lor coregrafie rapidă, de a pregăti, inspecta şi lansa avioanele. Verificatorii – cei cu veste albe şi căşti alb-negre – căutau să identifice orice neregulă, resturi metalice, capace de acces deschise, armament neasigurat. În fundal, pe canalul de comunicații, Tombstone îl putea auzi pe Air Boss cum dădea ordine răstite din *cuibul de cioară* cocoțat deasupra PriFly. Din tonul vocii, rezulta că apăruse o defecțiune la căştile – uzual numite Mickey Mouse

datorită formei distinctive – purtate de un *dirijor* de avioane, iar acesta încă nu-şi dădea seama că nu poate fi auzit. Era un alt exemplu de eroare umană. Fiecare om care purta aşa ceva era obligat să-şi verifice cât mai des radioul personal. A durat câteva momente până ce un alt ofițer de pe punte l-a atenționat direct pe cel împricinat că i-a cedat aparatura.

Oare câți mai trebuiau să moară înainte ca toată această *treabă* să se termine, fie din cauza inamicului, fie datorită unor neglijențe stupide, consecință a epuizării?

Poate că am văzut prea multe de astea, se gândi el. Pamela se ținuse de capul lui să renunțe încă mai demult, cerându-i să facă un compromis între cariera sa şi dragostea lor. Fir ar… poate că avusese dreptate.

În acest moment se simțea obosit – nu fizic, deşi era, dar mai ales psihic. Era obosit în adâncul sufletului, dar, spre deosebire de tinerii care încă munceau din greu pe punte, chiar lipsiți de somn, el era pregătit pentru o schimbare. Se gândea la fețele bărbaților şi femeilor din escadrila Viper, văzute mai devreme, când le spusese că trebuie să zboare ca escorte pentru Intrudere. Slider şi alți câțiva fuseseră cât p-aci să se revolte… dar momentul trecuse şi a reuşit să le înfrângă rezistența şi să-i implice în misiune. Noii veniți chiar păreau nerăbdători, reacționând pozitiv când au auzit

că vor fi vârful de lance al valului de atac împotriva teritoriului rusesc. Eh... îşi amintea că şi el se simțea la fel cândva odată, când era desemnat într-o misiune periculoasă. Dar asta se întâmpla tare demult.

Oare făcuse o greşeală, ordonând lui Air Boss să grăbească punerea în funcțiune a catapultelor? Acel om extenuat de oboseală se omorâse doar pe sine şi a întârziat programul lansărilor; dar dacă CAG de pe *Jefferson* greşea, o mulțime de oameni ar fi murit.

Nu-i făcea nicio plăcere sentimentul neplăcut care îl apăsa.

Hornet era gata. *Dirijorul* de pe punte i-a făcut semn pilotului cu degetul mare, iar acesta i-a răspuns cu un salut. *Dirijorul* s-a răsucit, s-a lăsat într-un genunchi, atingând puntea şi arătând cu brațul spre înainte.

Iar Hornet a şuierat din catapultă învăluit de un nor de abur, părând că se prăbuşeşte dincolo de prova, apoi a țâşnit către albastrul cerului de după amiază, în timp ce trenul de aterizare se escamota.

Tombstone a luat decizia. Acum nu mai era cale de întoarcere.

1724 Zulu

Intruder 504

Pe curs de apropiere de peninsula Kola

Zburând în formație strânsă împreună cu alte două Intruder şi un Prowler ECM, avionul vuia la joasă înălțime deasupra apei, atât de jos încât picăturile pulverizate acopereau partea frontală a canopiei. Era ca şi cum ar fi zburat prin ceață sau printr-o perdea de ploaie măruntă, ştergătoarele nereuşind să îndepărteze eficient stratul de apă.

Willis ignora apa, ținându-şi ochii ațintiți pe ecranul Kaiser AVA-1 Visual Display Indicator, concentrat să mențină direcția şi altitudinea precise. Zburând la o înălțime de numai 30 m şi o viteză de 550 noduri (1.000 km/h), nu avea nicio marjă de eroare.

Continua să se simtă inconfortabil cu Sunshine la dreapta sa. La dracu'... dacă o dădea în bară acum.

Nu că ar mai fi făcut-o. Dar totdeauna era o „prima dată", iar acum erau într-o situație în care o singură greşeală i-ar fi ucis pe amândoi.

Aruncând o privire scurtă spre înainte, a văzut linia cenuşie, neclară a țărmului apropiindu-se cu viteză, pe

jumătate mascată de du-te/vino făcut de ştergătoare. Ecranul său VDI arăta linia coastei, conturată de radar. O clipă mai târziu, pământul a explodat în jurul său, înlocuind neclarul gri albastru al mării.

Lângă el, Sunshine a manevrat aparatul radio.

— Terminator 1.504, feet dry, feet dry[223].

Acum erau deasupra pământului. Deasupra Rusiei.

— Suntem în Punctul Yellow Delta, marcat ca Numărul Doi. Vino la stânga la 0 – 9 – 3.

Pe ecranul radar se vedea profilul unui promontoriu.

— Executat. Suntem pe 0 – 9 – 3.

Înclină manşa spre stânga. Fiecare Intruder avea traseul său zigzagat spre țintă, calculat precis, menit să-i ducă departe de bateriile de tunuri antiaeriene şi rachete SAM, şi să evite plasarea concomitentă în acelaşi spațiu şi timp a unui alt avion american.

— Terminator 2.500, auzi în cască. Avem *feet dry, feet dry.*

Era vocea lui *commander* John „Thumper”[224] Hargraves,

---

[223] Expresie-cod care desemnează survolarea liniei țărmului: *feet dry* – picioare uscate (când se trece dinspre apă spre uscat); *feet wet* – picioare ude (la trecerea dinspre uscat spre apă).

liderul escadrilei Death Dealers, ce venea la câteva mile în urma lui 504 şi puțin mai spre est.

— Aici 3.505. *Feet dry.*

— *Jammer* 4.703. Era Prowler EA-6B care însoțea *Terminator flight,* asigurând contramăsuri electronice pentru cele trei Intruder. *Feet dry, feet dry.*

Focul antiaerian a apărut în stânga sa, trasoarele venind dinspre pământ ca nişte şiruri de luminițe portocalii. Au trecut atât de repede, că nici nu a apucat să observe de unde se trăgea.

— Ajungem la Punctul Trei, a spus Sunshine prin ICS. Încă stătea cu casca strâns lipită de manşonul de cauciuc al ecranului radar. Punctul *Red Sierra.*

— Ok, băieți şi fete, li s-a adresat *Terminator* 500 pe canalul tactic. E *Red Sierra,* precis. E timpul să ne despărțim. *Terminator* 5 – 0 – 4, aveți onoarea.

Red Sierra era punctul cel mai sudic al unei insule alungite aflate la intrarea unui golf cu țărmuri foarte dantelate. Se afla acolo un orăşel pescăresc, Port Vladimir. Planul de zbor al lui Willis şi Sunshine prevedea un traseu precis, la joasă înălțime, spre sud, fiecare avion trebuind să

---

[224] Din multitudinea de sensuri argotice, se referă la Tha M79 – lansator de grenade. Deci ar fi vorba de un tip dur, cu care e bine să nu te pui.

se apropie independent de țintă, din direcții diferite, aşa încât să divizeze focul defensiv al inamicului şi să-l dezorienteze în încercarea de a ghici de unde va sosi următorul atac.

Willis a tras manşa la stânga, pentru a se îndepărta de Port Vladimir şi se îndepărtă de coastă direct spre sud. A început de asemenea să urce spre altitudinea de atac de două sute de metri.

— *Roger,* a spus Sunshine pe canalul tactic. Urcăm la altitudinea de atac. Ne întâlnim deasupra țintei.

— Mda, a adăugat şi Willis. Voi, gagiilor, puteți să ne inhalați fumul.

— Lansare! Lansare! a răsunat în căşti. Aici *Terminator* 5 – 0 – 5! Văd o lansare de SAM la 0 – 8 – 5!

— *Copy,* 5 – 0 – 5, a confirmat Thumper. O văd.

Willis o vedea şi el, un *pilon,* ca un stâlp de telefon vopsit în alb, ce se arcuia pe cer lăsând în urmă o trenă de foc şi fum, la o milă spre est.

— Se pare că s-au cam trezit, îi spuse Willis lui Sunshine.

Un semnal de avertizare lumina consola. Erau urmăriți.

— Era şi timpul, nu? Începeam să cred că li se *fâlfâie.*

— Trei mile până la ultimul viraj, spuse Sunshine,

ignorându-i glumița. Vocea îi era rece, cu totul profesională. Intruder a săltat o dată, datorită turbulenței. Armamentul pregătit. Desinguranțat. *Pickle's* hot[225]! Gata de tragere.

Cele trei mile au trecut.

— OK, a spus Sunshine. Marcat. Vino dreapta la 1 – 7 – 2.

— Rog.

Aripa păru să zgârie pământul când Intruder a virat la dreapta.

— Suntem pe curs de apropiere. Distanța douăsprezece mile.

Mai trecură câteva secunde. Palmele lui Willis erau transpirate în mănuşi.

— Haide, hai! Tot nu-i vezi?

— Negativ. Zece mile.

— Iisuse, ar trebui să fim deasupra...

— Văzut! Mult static de la bruiaj, dar am o locare solidă. Vino puțin la dreapta. O vezi?

— Mda, o văd. Începem atacul.

Comută VDI-ul său pe modul atac, grafica devenind mai complexă, cu mai multe informații. Le asimilă pe toate:

---

[225] Pickle's hot – în argou, orice sistem de armament (rachetă, bombă), care este activată, gata de lansare.

timpul rămas până la țintă, unghiul de derivă, direcția. Unde dracu' se dusese racheta aia? O pierduse din vedere când a făcut a doua schimbare de curs, iar acum rămăsese undeva în spate. OK. Semnalul de avertizare încetase. Prowler-ul care le asigura spatele probabil că a bruiat-o.

— Nu e prea multă apărare antiaeriană activă, a spus el.

Continuau să apară şiruri de trasoare dinspre pământul din fața lor, iar norişori pufoşi de *bumbac* provocați de proiectilele de *triple-A* împânzeau cerul.

— Nu aşa de multă cum mă aşteptam, dar, oricum, e destulă.

— Mie mi se pare că mare parte din antiaeriana lor e scoasă din uz, replică Sunshine. Să le mulțumim celor din *Sharks* pentru asta.

Sharks, adică EA-6B din escadrila VAQ-143, au dat primele lovituri în această după amiază. Rachetele lor HARM şi Tacit Rainbow au distrus orice sursă activă de radar. Desigur însă, inamicul păstrase, cu siguranță, destule radare închise pentru a evita distrugerea lor.

A-6 se zgudui din nou, împingându-l pe Willis în piciorul lui Sunshine.

— Țin'te bine! Comută pe frecvența tactică. Terminator 5 – 0 – 0, aici 5 – 0 – 4. Lovit ținta primară. Continuăm.

— *Terminator* 5 – 0 – 4, *Terminator* 5 dublu-zero. Recepționat. Suntem chiar în spatele vostru. Noroc!

— *Roger,* 5 – 0 – 4, spuse o altă voce. Părea a fi Lucas, în 5 – 0 – 5. Nu fi lacom. Lasă-ne ceva *de lucru* şi nouă, amărâților.

— Copy.

Willis a împins uşor de manşă, mărind viteza când *nasul* Intruder-ului a coborât sub linia orizontului.

— Avem parte aici de un *triple-A* intens, a spus careva. Willis nu şi-a dat seama cine putea fi. Ahh!!! *Shit! Shit! Shit!* Sunt lovit!!!

— *Avort,* 5 – 0 – 5! Renunță la misiune! Se trage asupra ta!

— Văd. Motorul arde. Am pierdut motorul din dreapta. *Shit!* Foc în avion! Foc…

Transmisia s-a întrerupt în mijlocul cuvintelor. Pe Willis l-a luat frigul. Mike Daniels şi B/N său, Frank Lucas, îi fuseseră prieteni buni.

Reuşi totuşi, să se concentreze asupra VDI. Intruder era cunoscut ca având o aparatură de bord ce permitea să fie pilotat fără ca aviatorul să privească prin canopie, către exterior. Când Willis a ridicat capul, s-a trezit în mijlocul unui coşmar. Norişori de fum amestecați cu coloane albe ce

marcau traiectoriile rachetelor SAM împânzeau cerul. În căşti au reînceput să se audă *ciripitul* avertismentelor electronice.

— Stai aşa! l-a avertizat Sunshine. Menține cursul! Deviezi la stânga!

Pe VDI, linia ce marca traiectoria spre țintă era drept înainte. Ceva i-a lovit, un sunet metalic auzindu-se, undeva, în fuselaj.

— Trec pe *manual,* a spus, acționând selectorul. Dacă A-6 fusese lovit de focul antiaerian, nu voia să rişte cu lansarea automată, să zboare deasupra țintei şi apoi să afle că a ratat.

Linia ce marca traiectoria se deplasa necontenit către partea de jos-a display-ului.

Când a aruncat o privire în afara carlingii, Willis-a acționat şi comutatorul. În aceeaşi clipă, aspectul maro cenuşiu al pământului a lăsat loc pavajului, pistelor, clădirilor, vehiculelor şi avioanelor parcate în adăposturi. Văzu chiar şi oameni care alergau în toate părțile. Apoi Intruder a săltat de câteva ori.

Încărcătura de luptă consta în bombe de 225 kg, patru grupe de câte trei lansatoare multiple de rachete A/A 37B-6 acroşate sub fiecare aripă şi alte două grupe montate în

tandem sub fuselaj. Erau lansate din avion câte şase simultan, după o schemă care permitea acoperirea unei suprafețe de teren cât mai mare posibil.

Eliberat de încărcătura sa mortală, Intruder zvâcni spre cer. Willis a acționat la maxim maneta de gaze trăgând şi de manşă spre înapoi. Unda de şoc la izbit din spate când se aflau în plin cabraj. S-a răsucit în scaun, încercând să se uite în urma aripii din stânga. Centrul aerodromului era cuprins de flăcări imense, iar câteva clădiri explodau în mingi de foc, totul transformându-se într-un infern.

— Explozii secundare! a răcnit. Avem explozii secundare!

— *Roger,* 5 – 0 – 4, a confirmat Thumper. Cred că ai lansat direct într-o magazie de rachete! Ce mai explozie!

— La dracu'! a strigat Willis entuziasmat. Am făcut-o, Sunshine, am făcut-o!

— Da ce? Ai avut oarece îndoieli, Willis?

Pentru prima dată după minute interminabil de lungi, ea şi a ridicat fața din ecranul radar şi l-a privit. Ochii, vizibili între vizor şi masca de oxigen, erau incredibil de albaştri şi scânteia în ei ceva ce părea a fi amuzament. Sau poate era doar mândria pentru o treabă făcută bine, cu profesionalism.

— Nu! râse el.

Willis simțea cum o greutate imensă-i se ridica de pe umeri. Era ceva aproape magic în camaraderia de luptă, ceva ce alunga îndoiala, înlocuind o cu încrederea.

— Nu, fir ar să fie! Nu m-am îndoit nicio clipă!

Şi a înscris Intruder-ul într-un viraj menit să-i ducă direct spre nord, către țărm.

CAPITOLUL 23

Marţi, 17 martie
Dimineaţa devreme
Peninsula Kola

Pe timpul nopții US Air Force a introdus în joc avioanele F-117 Stealth şi F111 Aardvark, staționate la Lakenheath şi Upper Heyford, Anglia. Acestea au traversat munții peste Bodo, în Norvegia, au survolat pădurile şi lacurile din nordul Suediei şi Finlandei, atacând bazele militare din vestul şi sudul peninsulei Kola, în locul celor din nord. Armele inteligente, pentru prima dată folosite în Războiul din Golf în 1991, ghidate de raze laser invizibile loveau fără greş în gurile de ventilație ale complexelor de buncăre, în uşile

hangarelor de avioane şi în ferestrele centrelor de comandă, în timp ce forțele americane țineau sub o presiune continuă obiectivele C-3 ruseşti – centrele de Comandă-Control Comunicații.

S-au alăturat cu puterea lor de foc în această lungă noapte şi peste două sute de rachete de croazieră Tomahawk lansate de pe larg răspândita flotă de submarine de atac din clasa Los Angeles aflate în Marea Barents. Survolând marea şi pământul la viteze subsonice, TLAM[226] urmăreau formele de relief ale căror date fuseseră introduse în computerul de bord. Principalele lor ținte erau centrele de comunicații şi operații, lansatoarele SAM şi aerodromurile.

Atacurile pornite de pe portavion continuau, dar la un tempo mai redus pentru a permite echipajelor de pe puntea de zbor câteva momente de răgaz în vederea pregătirilor pentru misiunile de suport ale operațiunilor amfibii ale puşcaşilor marini. O escadrilă de atac de pe portavionul *Eisenhower,* VA-66, Waldos[227], a participat la un raid de noapte, departe în est. Intruder-ele A-6 Waldos au fost

---

[226] Tomahawk – rachetă de croasieră, subsonică, cu rază lungă de acțiune.

[227] Personaj din cărțile pentru copii ce poartă haine în culorile drapelului american (alb-roşu-albastru) şi maestru la *de-a-v-ați- ascunselea.*

încărcate fiecare cu rachete Harpoon şi trimise să-l vâneze pe *Groznây,* crucişătorul rusesc care l-a scufundat pe *Scanton* cu o zi mai înainte.

Ghidate de radarul lui Hawkeye şi de FLIR[228], l-au găsit pe *Groznây,* în gura Mării Albe şi l-au lăsat în flăcări cu punțile scăldate de valuri. Waldos împreună cu o altă escadrilă de atac de pe *Ike,* VA-65 Tigers, au mai lovit şi alte ținte navale găsite pe mare, între Polyarny şi Grimikha, scufundând duzini de vase, de la cele de clasă Osa îl lansatoare de rachete, şi chiar un distrugător, *Nastoyavy.*

Scopul era de a convinge ceea ce mai rămăsese din Flota de Nord a Rusiei să stea acasă, în porturi, sub protecția apărării antiaeriene de pe țărm.

Între timp, din înaltul cerului de deasupra peninsulei Kola, sateliții de spionaj şi avioanele de recunoaştere de mare altitudine Aurora continuau să marcheze ținte şi să țină *la zi* informațiile ce ajungeau la Pentagon.

Comunicațiile pe unde ultrascurte dintre centrele de comandă şi diversele unități erau înregistrate de diverse dispozitive electronice de spionaj. Chiar şi de pe orbită,

---

[228] Forward Looking Infra Red tracking – dispozitiv pentru vederea în infraroşu.

sateliții ELINT[229] puteau asculta comunicațiile criptate dintre comandanți şi unitățile lor; odată retransmise aceste interceptări la complexul secret de la Fort Meade, Maryland, Agenția Națională de Securitate, cea mai mare – dacă nu cea mai secretă – organizație de spionaj a Americii, spărgea cu uşurință codurile cu ajutorul unor baterii de supercomputere Cray. Chiar şi fără decodare, modelul de radiocomunicații le dezvăluia analiştilor de la NSA, CIA, Pentagon o imagine clară a structurii de comandă a forțelor ruseşti din peninsula Kola... iar ca dovadă supremă, ordinele lui Krasilnikov însuşi, că luptele erau orchestrate de la Kremlin. Ideea că atacurile asupra CBG americane erau executate de comandanți locali rebeli era în mod clar o veritabilă fantezie.

Totuşi, în cursul nopții, hotărârea ONU de a aplica Rezoluțiile 982 şi 984 a redevenit urgență.

0130 ora Coastei de Est (Zulu -5)
Biroul Oval, casa Albă
Washington, D.C.

---

[229] ELINT – culegere de informații prin monitorizarea traficului electronic.

Preşedintele stătea în scaunul său cu spătar înalt, urmărind nemişcat, fața contorsionată a mareşalului Valentin Grigorevici Krasilnikov pe unul dintre cele mai mari monitoare din Biroul Oval. În altă parte a încăperii, Gordon West, *Chief of Staff,* şi Herbert Waring, Consilierul pentru Securitate Națională, împreună cu un număr de secretare, ajutoare, alți membrii ai echipei, stăteau în tăcere ascultând vocea translatorului care traducea simultan pasionatul discurs al lui Krasilnikov.

„Națiunile Unite au luat o periculoasă. Ăăă... au dat o turnură periculoasă acțiunii", spunea translatorul. Vocea lui Krasilnikov perfect audibilă deşi sonorul era redus la minim, era încărcată de o emoție pe care traducătorul nu o putea reda.

„Timp de cincizeci de ani Națiunile Unite au fost un forum pentru dezbateri internaționale, pentru păzirea. Ăăă... pentru activități de menținere a păcii conform legilor".

— Tipul se pricepe la discursuri, a spus Preşedintele. Nu-i de mirare că s-a băgat în politică.

Waring, stând aproape de şeful Executivului, se uita la un transcript al discursului lui Krasilnikov.

— Mă întreb dacă nu sunt nişte puncte de vedere corecte

aici, domnule Preşedinte. La urma urmei, dacă noi continuăm să acționăm ca fiind *muşchii* ONU în Rusia, ce o să oprească UN să ne aplice acelaşi tratament, cândva odată?

— Alternativa, Herb, spuse Preşedintele încet, este să-i lăsăm să se bombardeze cu arme nucleare, unii pe alții, şi pe oricine îi supără. UN nu poate permite să se întâmple aşa ceva. *Noi* nu putem permite să se întâmple asta.

— Mda, replică Gordon West. Se întâmplă pe pielea noastră chiar acum.

„Statele Unite ale Americii au luat-o pe un drum greşit", continua translatorul. „O aventură militară, un amestec ilegal şi intolerabil în afacerile suverane. Ăăă... afacerile interne ale unei puteri mondiale suverane. Acest lucru, poate că se poate face când e vorba de țări ale Lumii a Treia, ca Iraq sau Republica Populară Coreeană, națiuni care nu pot constitui o amenințare militară serioasă pentru America. Dar acum, Statele Unite, acționând sub acoperirea banditească a Națiunilor Unite, a provocat o mare putere, una capabilă să dea cel mai sever şi devastator răspuns".

— Doamne, ne amenință! spuse West încet. Practic, ne amenință că lansează rachetele nucleare asupra noastră dacă nu ne retragem!

— Îl aud, Gordy, spuse Preşedintele. Într-adevăr, el ascultase deja discursul de trei ori în această noapte, şi îl citise şi pe transcript. Cheia este de a şti – sau cel puțin de a ghici corect – ce vrea Krasilnikov să spună prin frazele bombastice gen *nu puteți să ne faceți aşa ceva.*

„Distrugerea deliberată şi neprovocată al unuia dintre cele mai moderne submarine ruseşti purtător de rachete balistice de către unități ale US Navy ce operează ilegal în Marea Barents", continua Krasilnikov, „nu ne poate abate de la țelul nostru, acela de unitate şi securitate pentru poporul rus şi apărare a Maicii Rusia împotriva invadatorilor străini, chiar şi a acelora adunați sub acoperirea aşa-zisului mandat al națiunilor Unite. Statele Unite ar trebui să aibă în vedere că noi avem multe submarine purtătoare de rachete balistice, şi că o demonstrație adecvată a voinței noastre ar putea fi uşor îndreptată împotriva agresorilor americani la fel ca împotriva trădătorilor răzvrătiți ilegal împotriva guvernului rusesc actual".

— Domnule Preşedinte, spuse Waring. Poate că ceea ce ar trebui acum ar fi să facem un pas înapoi, să respirăm adânc, şi să regândim întreaga situație. Ne confruntăm cu posibilitatea unui război termonuclear. Nu cred că am mai fost atât de aproape de o confruntare nucleară totală de la

Criza Rachetelor Cubaneze încoace.

Preşedintele şi a mutat privirea către ceilalți aflați în Biroul Oval. Într-un colț era o mică *gaşcă* de ofițeri, printre care şi *legătura* cu Pentagonul, amiralul Magruder.

— Ce zici, *Admiral?* l-a întrebat Preşedintele.

— De fapt, domnule Preşedinte, am fost față-n față cu ruşii de câteva ori din 1962 încoace. Aveau rachetele gata de lansare şi în timpul Războiului de Şase Zile, de exemplu.

— Nu asta te-am întrebat, *Admiral.* Cum ar trebui să răspundem... Ăăă... *acuzațiilor* lui Krasilnikov?

— Nu e treaba mea s-o spun, domnule Preşedinte, eu sunt militar, nu lider de guvern.

— La *dracu', Admiral...*

— Domnule, pot sublinia că întreg spionajul nostru ne arată că singurele arme nucleare la care are acces sunt cele din Flota de Nord. Restul sunt fie în mâinile rebelilor, fie controlate de Forțele de Rachete Strategice, dar înconjurate în spatele liniilor teritoriului rebel. Dacă vrea să ordone o lovitură nucleară împotriva Statelor Unite, va fi una puternic limitată.

— Chiar şi numai o singură explozie nucleară pe teritoriul Statelor Unite ar fi devastatoare, domnule Preşedinte, a precizat West. O catastrofă.

— O explozie nucleară oriunde în lume ar putea fi o catastrofă, Gordy, replică Preşedintele. În special dacă una urmează după alta şi alta şi alta.

— Mai pot sublinia, domnule Preşedinte, continuă Magruder, că dacă dăm înapoi acum, nu obținem nimic. N-am câştigat nimic. Nu am stopat facțiunea lui Krasilnikov în a-şi duce la îndeplinire amenințările. Americanii care au murit deja au murit pentru nimic altceva decât ca simbol. *„Am transmis un mesaj”,* cum le place unora dintre prietenii noştri politicieni să spună. S-ar putea chiar să pierdem toate forțele de luptă, dacă lovitura nucleară se va da acolo. Totul pentru nimic.

— Sfinte Dumnezeule, a sărit Waring furios. Dacă trebuie să alegem între a pierde două afurisite de portavioane şi a pierde New York City...

— *Admiral* Magruder, a intervenit Preşedintele, întrerupându-l pe Waring în mijlocul frazei. Crezi că forțele noastre militare de acolo au vreo şansă, cât de mică, de a şi îndeplini misiunea?

— Da, domnule. Dacă serviciile noastre de spionaj au evaluat corect situația. Dacă misiunea lor nu este schimbată în mijlocul desfăşurării de oamenii *din spate/chibiții* care au impresia că se pricep mai bine.

— Ce vrei să spui?

Magruder a ridicat din umeri.

— Domnule, chiar acum CBI ŞI MEF ÎI au termene bine definite, o misiune, un scop şi suportul de care au nevoie pentru a le îndeplini. Dacă dumneavoastră sau UN decideți să schimbați sau să faceți confuză misiunea lor, ei bine, nu mai există nicio garanție. Asta a fost marea problemă în Vietnam, lipsa unui obiectiv clar, bine definit.

— Am notat, *Admiral.* Oamenii pot să-şi facă treaba, atât timp cât cei ce dau ordinele le spun ce să facă şi apoi se dau la o parte din calea lor.

— Domnule preşedinte… începu Waring.

— Herb, Suntem băgați pân la gât în treaba asta. Trebuie să continuăm.

— Domnul să ne ajute dacă vă înşelați, domnule Preşedinte.

— Amin, replică Preşedintele. Pentru că nimeni altul nu o va face.

0830 Zulu +3

Air Ops

USS Thomas Jefferson

În ciuda continuei, dar amicalei, rivalități dintre Navy şi Air Force referitoare la cine are cei mai buni zburători, Tombstone era teribil de bucuros să-i vadă pe noii sosiți marcați pe monitoarele din Ops. Deşi Intruder erau avioane de atac cu capabilități de *orice condiții meteo zi sau noapte,* au lăsat bombardamentele pe seama Air Force, permițând piloților escadrilelor VA-84 şi VA-89 să rămână *la sol* pentru un somn decent de noapte, în anticiparea a ceea ce urma să se întâmple dimineața.

Tombstone a stat până noaptea târziu, revăzând planificarea finală a Operației *White Storm,* dar tot a reuşit să adune cinci ore de somn neîntrerupt, iar când un ajutor a tras de el la ora 0530, trezindu-l, se simțea odihnit – şi mai încrezător – decât se simțise în ultimele câteva zile.

Parțial, cel puțin, starea lui de spirit se datora deciziei pe care a luat-o noaptea trecută, şi pe care o va pune în practică în această dimineață cu o schimbare a îndatoririlor în Air Wing. Tombstone a decis să se treacă el însuşi pe lista zborurilor de luptă.

Mai înainte, de la CAG al unei Air Wing de pe un portavion chiar se aştepta ca să participe direct la misiunile de luptă. Ce dracu'... asta era o tradiție ce data încă din

perioada WW II, când CAG erau realmente comandanți de Air Group şi se aştepta de la ei să-şi conducă oamenii împotriva inamicului.

Conflictele armate moderne, totuşi, au devenit din ce în ce mai mult un război al maşinilor şi al tehnicienilor, al computerelor, al armelor ghidate de radar şi al comandanților de unități care şi transmit ordinele pe linii de comunicație securizate. Cu conceptul de super-CAG, comandantul unui Air Wing ambarcat, deşi îşi contoriza în continuare orele de zbor, era de aşteptat să conducă misiunile din Air Ops, de unde îşi putea folosi experiența şi gândirea pentru coordonarea unei *întregi* bătălii, în locul unei mici *dogfight* pe care ar fi putut-o vedea din scaunul din față al unui F-14.

Ținând cont de toate implicațiile, Tombstone era de acord că această procedură era de bun simț. Se investeau sute de mii de dolari în pregătirea unui om pentru a fi lider militar; pur şi simplu nu avea niciun rost să ai un general în linia întâi, pentru a *purta steagul* şi pentru a muri primul, doar ca să-şi însuflețească subordonații.

Dar în acest moment, dimensiunile bătăliei depăşeau cu mult atribuțiile lui Tombstone. El a întocmit listele de zbor şi planificările, ordinele de luptă, necesitățile logistice, toate

bazate pe schema preliminară a Operației *White Storm* realizată de Pentagon. Obiectivele țintă erau setate, şi tot ce mai putea el face ar fi fost să stea în scaunul său din Air Ops, urmărind radarele şi ascultând vocile oamenilor săi care se angajau în luptă cu inamicul.

Aşa că s-a desemnat singur la comanda unei TACCAP – o patrulă tactică de luptă aeriană – care va sprijini un raid de bombardament asupra golfului Kola planificat ceva mai târziu în această dimineață.

— *Admiral* pe punte!

Oamenii de la consolele din Air Ops-au rămas nemişcați la posturi, iar Tombstone şi ofițerii care supervizau operațiunile au luat poziție de drepți când a intrat *Admiral* Tarrant, flancat de Şeful de Stat Major şi de *Captain* Brandt.

— Bună dimineața, CAG, a salutat Tarrant. Mi s-a spus că te pot găsi aici, jos.

— Nu era nevoie să mă căutați, *Admiral.* Puteam să vin eu sus, la soare şi aer proaspăt.

Tarrant a zâmbit larg în timp ce arunca o privire circulară prin compartimentul Ops, slab luminat în roşu şi claustrofobic.

— Parcă ar fi o peşteră. Te înțeleg de ce abia aştepți să ieşi de aici.

Tombstone cam bănuia de ce a venit amiralul.

— Sir?

— Îți resping cererea, CAG. Am nevoie de tine aici, să-ți dirijezi *wingul.* Lucrurile vor deveni teribil de complicate în această dimineață, când cei din Marines vor debarca la țărm şi nu te vreau undeva deasupra Rusiei. E clar?

— Clar, domnule.

— Ce *pierderi* s-au înregistrat?

— Remarcabil de puține până acum, domnule amiral. Am pierdut ieri un Tomcat şi patru Intrudere. Şi am mai pierdut un A-6 la aterizare.

— Ce, s-a prăbuşit pe punte?

— Nu chiar, domnule. Lui *Lieutenant-commander* Payne i-a cedat sistemul hidraulic după ce şi-a executat misiunea. A fost atins de triple-A deasupra obiectivului Vladimir şi a cedat când a atins puntea. Am abandonat avionul pentru a degaja rapid pista, dar Payne şi B/N-au scăpat nevătămați.

Tarrant a dat din cap.

— *Eisenhower* raportează pierderi similare. Mici. Foarte suspect.

— Poate că ruşii s-au întins prea mult în sud, sugeră căpitanul Brandt.

— Asta îmi repetă toți cei din Washington, spuse

Tarrant, dar nu îndrăznesc să o cred. Ruşii ascund ceva şi tare aş vrea să ştiu ce.

— Am avut nişte avioane TARPS în aer noaptea trecută, domnule amiral, spuse Tombstone.

TARPS – Tactical Air Reconnaissance Pod System – era un dispozitiv montat ventral pe un Tomcat special echipat, ce conținea o cameră foto CAI-KS-87B, una panoramică KA-99 şi un scaner în infraroşu Honeywell AAD-5. Putea să facă fotografii excelente, de mare rezoluție, a terenului survolat, atât ziua cât şi noaptea.

— Se pare că bombardamentele le-au provocat daune serioase.

— Asta nu se poate nega. Avem aceleaşi informații obținute cu sateliții şi cu avioanele de recunoaştere de mare altitudine. Ştirea primită de la Washington în această dimineață, arată că am scos din funcțiune la primul atac şase din cele zece ținte şi deja am început să distrugem de două ori mai multe dintre cele rămase. Cele mai multe dintre marile lansatoare de rachete SAM au fost neutralizate, iar rețeaua lor de comunicații este masacrată. Asta e imaginea de ansamblu cu care s-au întors aviatorii?

— Da, domnule. În acest moment, cea mai mare problemă cu care se confruntă avioanele noastre o

constituie bateriile mobile de *triple-A,* lansatoarele portative de rachete şi chiar focul cu armament uşor. Câteva avioane au aterizat cu găuri de calibrul 7,62 mm în aripi.

Tarrant privi spre Brandt, apoi înapoi spre Tombstone.

— Domnilor, în urmă cu cinci ore Pentagonul a primit încuviințarea finală de la Preşedinte. Sunt câteva întrebări referitoare la cât de profund trebuie să se implice Statele Unite în conflictul intern din Rusia, dar cuvântul de ordine este că *White Storm* trebuie să continue. Preşedintele a declarat public sprijinul american pentru Rezoluțiile 982 şi 984 ale UN, iar noi suntem pregătiți să le susținem prin intervenție militară directă în teritoriu. Mergem să-i dezarmăm pe ruşi, domnilor. Într-un fel sau altul. CAG, transmite-le asta oamenilor tăi la şedința de informare de dimineață.

Inima lui Tombstone bătea cu putere.

— Aye, aye, sir.

— Atacul Air Force va trebui să continue, desigur, deci va fi ceva aglomerație deasupra plajelor.

— Este programat vreun bombardament strategic, *Admiral?* a vrut să ştie Brandt.

— Nu, *Captain.* Avioanele B-52, B-1B ŞI B-2 desfăşurate

în afara CONUS[230] ar risca să-i facă pe ruşi să creadă că amplificăm un conflict local într-un război global... or tocmai acest lucru încercăm să-l evităm... un atac nuclear preventiv.

— Dar orice altceva este permis. Noaptea trecută, navele din MEF II s-au strecurat spre est luând poziții pentru operația amfibie. Aceasta va începe la ora 1.000. Şi *Jefferson* şi *Ike* vor ralia forța amfibie în cursul zilei de azi. În acest timp, CAG, vreau ca fiecare avion disponibil să fie *în aer,* lovindu-i pe ruşi oriunde îi găsesc, fără a-i slăbi nicio clipă. *White Storm* nu va avea nicio şansă dacă oamenii lui Krasilnikov vor avea răgaz să-şi tragă sufletul şi să-şi concentreze forțele.

— Următoarea fază a operațiunilor aeriene prevăd interdicția accesului pe calea ferată şi pe drumurile ce leagă bazele din Kola cu sudul, *Admiral,* spuse Tombstone. Vom acorda o atenție deosebită la Kandalaksha, la intrarea în Marea Albă, pentru că acolo se pare că este centrul structurii de comandă locale.

---

[230] **Con**tiguous **U**nited **S**tates – cele 48 de state americane plus Districtul Columbia, cuprinse între frontiera de sud a Canadei şi cea de nord a Mexicului. Termenul nu include Alaska, Hawaii şi teritoriile/posesiunile de peste mări.

— Excelent. Ştiu că dacă este cineva care poate face treaba asta, eşti tu şi cu oamenii tăi.

— Mulțumesc, *Admiral.* Le voi transmite.

Dar, pe măsură ce continuau să discute despre operațiunile zilei, Tombstone simțea cum starea de depresie, presiunea, oboseala psihică care-l apăsaseră în ultimele câteva zile, reveneau. Dacă ruşii aveau rezerve, dacă păstraseră câteva, orice, se va vedea astăzi când Marines vor debarca pe țărm.

Iar Tombstone trebuia să stea aici, în Air Ops de pe *Jefferson,* în timp ce camarazii săi mureau acolo.

Niciodată în viață nu ar fi dorit mai mult ca acum să ignore un ordin direct.

CAPITOLUL 24

Marţi, 17 martie
1.000 Zulu + 2
În largul peninsulei Kola
US Marines debarcă pe ţărm

Pe timpul nopții, MEF II s-a deplasat către zona de

debarcare. Sub acoperirea CBG *Eisenhower,* forțele amfibii ale Marines au luat poziție la circa cincisprezece mile nord est de Poluostrov Rybachiy, o masă de pământ, aproape o insulă, unită cu continentul doar printr-un mic istm foarte scurt şi îngust, unde se forma un golf strâmt, Motovskiy Zaliv.

Împreună cu US Marine Corps, MEF este cea mai mare forță expediționară, constând într-o divizie de puşcaşi marini, un *wing* de avioane şi Grup de Servicii de Suport pentru MEF, deci un total de 48.000 de puşcaşi şi 2.600 personal naval reunite în largul coastei Murman sub comanda generalului locotenent Ronald K. Simpson – ce includea două LHA, *Saipan* şi *Nassau;* două LPD, *Austin* şi *Trenton;* două portelicoptere, *Inchon* şi *Iwo Jima*; LST *Westmoreland County;* nava cargo LKA, *Charleston;* escorta compusă din două fregate de clasa Perry, două distrugătoare şi un crucişător cu propulsie nucleară purtător de rachete ghidate, Virginia.

Primul cap de pod al celor din Marines a fost o întindere de dune joase şi tundră de-a lungul intrării de vest în golful Kola. În această zonă a coastei Murman, linia nordică a pădurilor se întindea pe direcția est vest la circa douăzeci şi cinci de mile depărtare de țărm. Mai la nord de ea, terenul

era tundră, o regiune cu sol înghețat, cu vegetație mică, arbuşti şi mesteceni pitici.

Acoperirea era realizată, iar avantajul tactic îl constituia mobilitatea superioară. Într-o acțiune fulger elicopterele CH-53E Super Stallion s-au apropiat protejate de avioane Harrier şi Intruder, rămânând la sol doar cât să debarce prețioasa încărcătură de cincizeci şi cinci de militari fiecare. Pe sub elicoptere erau hovercraft-urile LCAC, nave cu pernă de aer cu o rază de acțiune de douăzeci de mile la viteza de patruzeci de noduri (72 km/h), capabile să se deplaseze la fel de uşor peste apă, pământ, mlaştini aflate dincolo de plaje. După ele, răsărind dintre valuri ca nişte monştri preistorici ce şi arătau colții, erau AAVP-7, micile nave de desant maritim. Fiecare ducea douăzeci şi unu de oameni şi un echipaj de trei, fiind capabile să treacă peste valuri de 3, 5 m cu ajutorul celor două motoare cu jet de apă, sau să se deplaseze pe uscat cu viteza de patruzeci de mile pe oră.

Puşcaşii marini nu şi-au irosit timpul pe plaje, folosindu-se de viteză şi manevrabilitate pentru a trece de defensiva de pe coastă şi a pătrunde în spatele liniilor inamicului.

Rezistența a fost sporadică, deşi în unele locuri izolate a fost chiar intensă. Cei mai mulți dintre apărători erau dintre grănicerii KGB şi trupele MVD ale Ministerului de Interne,

destul de slab instruiți şi dezorientați de sălbaticele atacuri aeriene. La un sfert de oră după ce Marines au atacat plajele şi LZ, aceste unități au început să se predea în grupuri.

Totuşi, unele poziții erau deținute de Infanteria Marină, membri ai Regimentului 63 de Gardă Kirkenneskaya, care îşi avea baza principală la Pechenga. Aceste trupe – echivalentul rusesc al US Marines – au opus o rezistență dârză, refuzând să se predea şi menținându-şi pozițiile cu o tenacitate aproape fanatică.

Totuşi, pe măsură ce luptele continuau, tot mai mulți Marines erau aduşi departe în spatele liniei de litoral, şi înaintau către nord vest împotriva bazelor aeriene şi navale răspândite pe toată zona din vestul golfului Kola.

Stații locale de radar erau fie în ruine, fie nefuncționale, iar Harrier-ele aparținând US Marine Corp decolate de pe *Saipan* şi *Nassau* zburau în misiuni de sprijin pentru a *curăța* coridoare de acces între mare şi LZ din adâncul teritoriului. Până târziu în cursul dimineții, Marines au luptat în sute de confruntări separate, de la Port Vladimir până la Sayda Guba.

Între timp, avioanele de atac de pe CBI, protejate de Tomcat-urile din Navy, au mărit tempoul atacurilor neîncetate asupra Bazelor din Kola.

1135 Zulu

Tomcat 201, Shotgun 1-1

Deasupra Peninsulei Kola

Coyote arunca priviri prin lateralele canopiei, verificând prezența în poziție a celorlalte avioane din formația sa de zbor. Cerul era limpede, cu doar câteva scame de nori cirrus la mare altitudine. Înainte şi mai jos, survolând terenul arid la înălțimea de o sută de metri, erau trei A-6 Intruder şi un EA-6 Prowler, o forță de atac cu numele de cod *White Lightning One*.

Coyote şi Cat îi urmau la altitudinea de trei sute de metri, în formație de zbor strânsă cu alte trei Tomcat din escadrila Viper în cadrul unei TACCAP ca protecție pentru *White Lightning.* În această misiune, numele lor de cod era *Shotgun One.*

Trei mile mai la vest, *Shotgun* 2 asigura protecția pentru *White Lightning* 2.

— *Shotgun, Shotgun,* a răsunat apelul în căştile lui Coyote. Aici *Echo-Whiskey* 2 – 1. Înregistrăm avioane venind la joasă înălțime dinspre Ura Guba. Ar putea fi o tentativă

de interceptare.

— *Echo-Whiskey, Shotgun* 1 – 1, replică Cât de pe scaunul din spate. Am înțeles. Ne ocupăm de ei.

Echo-Whiskey era un Hawkeye ce asigura managementul bătăliei pentru forța de atac *White Lightning/Shotgun.* Ura Guba era un mic orăşel aflat la intrarea într-un golf îngust de la sud de Port Vladimir, la circa douăzeci de mile est de poziția lor actuală. Acolo exista o bază militară, una care fusese bombardată în mod repetat în ultimele optsprezece ore.

— Zi ceva, Cat, i se adresă Coyote prin ICS. Care-i treaba?

— Două contacte, Coyote, tocmai iau înălțime. Distanța optsprezece mile, direcția 0 – 85.

Coyote a trecut pe frecvența tactică.

— OK, *Shotgun* 1. Ați auzit cu toții?

— *Shotgun* 1-2, a confirmat coechipierul lui Coyote, Mustang Davis. *Copy.*

— *Shotgun 1-3,* a confirmat şi Slider Arrenberger. *Copy.*

— 1-4. Acesta era coechipierul lui Slider în această misiune, Lobo, *lieutenant* Chris Hanson. *Copy.*

Coyote era conştient de fricțiunile existente între Arrenberger şi unele dintre femei. El şi Tombstone au

discutat problema de câteva ori în ultimele zile. În mod normal, Arrenberger zbura cu Nightmare Marino, dar Tomcatul acestuia – avariat în cursul după amiezii de ieri – era încă indisponibil.

Atât Coyote, cât şi Tombstone aveau dubii în ceea ce priveşte desemnarea lui Lobo Hanson ca şi coechipier al lui Slider în locul lui Nightmare. Aviatorii care făceau echipă cu un altul trebuiau să coopereze foarte strâns, cu profesionalism şi afinitate reciprocă, iar Arrenberger – se ştia prea bine – reuşise să irite sau să jignească aproape toate femeile din CVW-20.

Dar Tombstone începuse să aibă probleme cu planificările din escadrilă. E adevărat, Coyote ar fi putut să o ia pe Hanson ca *wing* şi să-l lase pe Mustang să zboare cu Slider, dar şi el şi Tombstone erau de acord că *zăpăcirea* listelor de serviciu ar fi cauzat mai multe probleme pe termen lung. Odată ce oamenilor le-ar fi intrat în cap că li se aplică tratamente preferențiale, moralul ar fi scăzut şi deja erau destule probleme.

Singurul tratament special pe care-l accepta Tombstone – şi încă în mod secret – era acela de a-i ține pe *lieutenants* Strickland şi Hanson în formații separate. Se împrăştiaseră zvonurile că cei doi se culcau unul cu altul. Şi pentru că nu

ieşea fum fără foc, şi Coyote ca CO al escadrilei şi Tombstone ca CAG au căzut de acord că e mai bine să-i planifice mereu în formații separate, pentru a nu risca atitudinea profesională, detaşarea tehnică necesare în timpul zborurilor de luptă.

Emoțiile omeneşti nu urmau tipare previzibile şi nici nu se regăseau în grafice şi tabele cu date de zbor. Ce s-ar fi întâmplat cu unul, dacă celălalt ar fi intrat în necazuri? Deocamdată, cel puțin, Hanson va zbura cu *Shotgun* 1, în timp ce Strickland era desemnat ca *wingman* lui Batman în *Shotgun* 2. Coyote se gândea doar puțin la problemele legate de repartizare. Corectă sau nu, decizia fusese luată. Problema stringentă acum erau avioanele ce decolaseră de la Ura Guba.

— *Shotgun* 2-1, chemă Coyote. Aici *Shotgun* 1-1. Mă auzi?

— Afirmativ, 1-1, a replicat Batman. Care-i treaba?

— Ce-ar fi să asigurăm protecție comună pentru ambele *White Lightning,* Batman? Mergem puțin mai spre est şi aruncăm un ochi la bandiții care vin dinspre 0-8-5.

— *Roger, Shotgun* 1. Trecem la executare.

— *Shotgun* 1, aici 1-1. La comanda mea, degajăm la stânga şi ne dispersăm doi câte doi. Hai să vedem dacă *gagii*

vor să-intre în joc.

— *Roger,* a confirmat Slider. Hai să agățăm câțiva avortoni!

— Gata... la trei... doi... unu... DEGAJ!!!

Cu o mişcare perfect sincronizată, cele patru Tomcat s-au lăsat pe aripa stângă, îndepărtându-se de Intrudere către est. S-au separat în două grupe, Coyote şi Mustang mai sus şi mai spre nord, iar Slider şi Lobo mai jos şi spre sud. Bandiții se apropiau rapid, fiind deja la o altitudine de trei mii de metri cu o viteză de peste Mach 1.

— Ne apropiem prea repede pentru a risca o lansare de Phoenix, i-a spus Cat lui Coyote. Zburau cu o încărcătură clasică de armament de intercepție, compusă din patru rachete AIM 54, două Sidewinder şi două AMRAAM.

— Recomand AMRAAM.

— Rog.

Dacă se apropiau şi mai mult ar fi ajuns la o distanță pentru lupta corp la corp.

— 1-1, aici 1-3. Era Arrenberger. Am patru bandiți, repet, patru. Distanța zece mile şi se apropie rapid!

— Confirmat, a spus Cat în ICS. Patru bandiți. Coyote, am semnal de avertizare.

Coyote îl auzea în cască, un sunet subțire, de înaltă

frecvență, ce însemna că radarul inamic de control al armamentului i-a locat avionul.

— Comut HUD pe modul *air-to-air.*

La dracu'! Însumând vitezele, se apropiau cu peste 1.500 de noduri, mai bine de juma de milă pe secundă. Nu mai era timp pentru gândit, doar pentru acțiune.

— Mustang! Ține aproape! Gaz în plin!

A împins maneta până în zona 5, la capăt, simțind instantaneu cum enorma putere a celor două motoare transformată în accelerație, îl presează în scaun. Odată cu accelerația, aripile s-au pliat singure spre înapoi până la un unghi de şaizeci şi opt de grade, iar câteva clipe mai târziu avionul spărgea bariera sonică.

— Lansare! Lansare! a strigat Cat. Bandiții au lansat!

Dar atingând viteze supersonice, Coyote a micşorat atât de repede distanța, încât se afla deja în interiorul razei optime a ruşilor de lansare a rachetei autoghidate radar. A văzut cum doi vânători inamici au fulgerat pe lângă el, două scântei strălucitoare pe fondul cerului albastru, care au apărut, apoi s-au topit în spatele său prea repede pentru a le putea urmări.

Imediat, Coyote a tras înapoi maneta de gaze şi a aruncat avionul într-un viraj strâns spre stânga. Tomcat s-a

cutremurat când a ajuns aproape de limita anvelopei unghiului de atac, aripile s-au extins la maxim, forța G zdrobindu-i pe el şi pe Cat în scaune, ca şi cum în poala lor s-ar fi aşezat câte şase oameni. Pete luminoase le dansau în fața ochilor... apoi vederea i s-a întunecat în tonuri de gri, câmpul vizual s-a îngustat pe măsură ce sângele nu mai ajungea la creier. A început să respire forțat, încordând puternic muşchii toracelui şi ai picioarelor cu scopul de a pompa sângele să-i irige capul. Această tehnică era numită manevra M-1, dar aviatorii îi spuneau uzual „grohăiala". Un grohăit hotărât putea diminua efectele virajelor strânse cu cel puțin un G.

— Unde... Sunt... ceilalți... doi? spuse, forțând fiecare cuvânt să-i iasă printre dinți.

Şi-a încercat şansa lăsându-i pe bandiți să treacă între el şi Intrudere, dar distanța de la care a pornit manevra a fost atât de mică încât nu a mai putut face nimic. Acum se afla în spatele unei celule inamice.

Mustang, cu Walkman, RIO său, se aflau încă în dreapta.

Apoi au ieşit din viraj direct pe şasele celor doi bandiți.

— Mustang, aici Coyote! a chemat, chiar în timp ce se fixa pe ținte. Îl iau pe cel din stânga!

— Şi eu pe ăl din dreapta!

Un *buzz* s-a auzit în căşti.

— Am ton. *Fox* 1!

O AMRAAM a alunecat de pe şina de fixare de sub aripă.

1138 Zulu

Tomcat 209, *Shotgun* 1-4

Lieutenant-commander Gregory Arrenberger şi-a căpătat numele de cod – conform slangului utilizat la bordul navelor – în timpul zborurilor de antrenament de la Pensacola. Un „slider" era un hamburger, spre deosebire de un „roller" care era un hotdog. Lăudat de CO pentru sângele rece şi precizia cu care zbura, a replicat: „Ce dracu', s*ir,* doar nu sunt un *hotdog*". După asta, porecla Slider a fost inevitabilă, în special în legătură cu terminația „berger" a numelui său.

Slider îşi folosea acum fiecare *bit* al preciziei sale tehnice pentru a scoate Tomcatul din virajul extrem de strâns spre dreapta, urmărind a doua celulă de avioane ruseşti care se strecurase prin formația lor. A fost un moment când efectul de tunel i-a întunecat vederea şi chiar s-a simțit la limita leşinului, dar a *grohăit* un M-1, forțând sângele să-i rămână

în cap... apoi şi a revenit, ținându-se după MIG-ul de sub el ce-i apărea pe HUD.

Unde dracu' era *wingman-ul* său... *wing-person* – s-a corectat singur, cu un zâmbet crispat sub masca de oxigen. Privind scurt în stânga, spre exteriorul virajului, nu a văzut nimic şi a presupus că ea nu a putut ține pasul cu el. Nu avea nimic cu Hanson personal – chiar părea să fie o puştoaică simpatică – dar, ce dracu', femeile nu aveau ce căuta la comenzile unui avion de vânătoare.

— Locat! *Blue* Grass[231]! L-a avertizat pe RIO. Am ton! *Fox* 1!

AMRAAM a plecat vuind departe de Tomcat, iar Slider a tras de manşă spre dreapta pentru a încerca locarea şi celui de al doilea avion rusesc.

— Sus, Slider! I-a urlat Blue Grass în ureche. CABREAZĂ!!!

Instinctiv a readus manşa înapoi, revenind pe traiectorie. O umbră a blocat lumina dinspre dreapta, apoi a alunecat sub avionul său.

— Jesus, Slider! a răsunat în căşti. Cască ochii pe unde te mişti!

---

[231] În slang – marijuana.

Abia atunci a realizat Slider că Lobo l-a însoțit prin interiorul virajului unde forțele G erau mai mari... şi a fost cât p-aici să-intre în ea când a virat dreapta.

— Ce mama dracu', Hanson! a strigat la rândul lui. Lasă-mi şi mie nişte *aer!*

Dar era conştient şi fără ca ea să spună nimic, că ar fi trebuit să se uite după *wingman* şi la dreapta nu numai la stânga.

— Rămâne aşa, fraților! Era locotenent j.g. „Vader" McVey, RIO lui Hanson. Mai avem două care vin dinspre Ura Guba.

— OK, a spus Slider. Da' nu te mai ține de curu' meu, cucoană! mai termină cu aiureala asta de *aripă sudată*[232]*!*

— Afirmativ.

Vocea lui Hanson era seacă şi rece. Oare era şi ea la fel de şocată de manevra greşită, cum era şi el? Sau era doar furioasă pentru că se răstise la ea? îşi va cere scuze mai târziu. La urma urmei, a fost greşeala lui, iar Arrenberger se mândrea cu spiritul său de fair-play.

În față, avionul rusesc asupra căruia Slider trăsese în urcare abruptă, era acum destul de aproape încât să i se

---

[232] Formație de zbor în care avioanele sunt foarte apropiate unul de altul.

distingă caracteristica siluetă de MIG-29, cu nacelele celor două motoare depărtate şi extensiile fuselajului (LERX) peste gurile de admisie a aerului.

— Ăsta aruncă pleavă, a anunțat Blue Grass. Are de gând să facă un immelmann.

— Mă țin de el. A tras tare de manşă spre înapoi, cabrând puternic pentru a i tăia traiectoria rusului în vârful manevrei verticale de răsucire. AMRAAM îl urmărea încă, dar Slider voia să se poziționeze astfel încât să-l poată doborî dacă acesta ar fi putut păcăli racheta aer-aer.

— Vreau o locare pentru Sidewinder, a anunțat Lobo pe canalul tactic.

— Gata de lansare.

— Şterge-o, Lobo. E al meu!

— Mai dute-n... Slider. *Fox* 2!

O coadă de fum s-a înşurubat pe cer în fața lui F-14 al lui Slider, urmărind în urcare jeturile de gaze fierbinți ale MIG ului.

— AMRAAM a fost fraierită, Slider, i-a spus Blue Grass. A ratat!

— Shit!

Privind înapoi peste umăr pentru a fi sigur că are *liber,* a virat cu Tomcat la dreapta. Voia să manevreze pentru a

ocupa o poziție favorabilă în vederea interceptării MIG-urilor ce veneau dinspre baza de la Ura Guba.

Lobo n-avea decât să-şi adjudece afurisitu' de Fulerum.

1140 Zulu
MIG 744
În apropiere de Ura Guba

În manevra immelmann, avionul intră într-o urcare răsucită, la verticală, aruncă pleavă sau flăcări pentru a preveni o locare cu racheta, apoi degajează de sus într-o direcție imprevizibilă. Pilotul de pe Fulerum evitase deja locarea rachetei americane AMRAAM; acum o putea vedea pe Sidewinder venind în sus după el şi următoarea manevră a fost efectuată pentru a o înşela şi pe aceasta.

Eliberând o dispersie de flăcări intense, a ieşit din cabraj cu fața către atacatori, în mod deliberat îndepărtând jeturile motoarelor din calea rachetelor căutătoare de căldură şi a redus şi maneta de gaze în acelaşi timp. Chiar dacă AIM-9M era ghidată în infraroşu, senzorii ei nu erau infailibili. De data asta aceştia au preferat flăcările incandescente de magneziu în locul unei ținte care brusc nu mai emitea

aproape nimic. Sidewinder a trecut pe lângă, când Fulerum aproape că s-a oprit în vârful traiectoriei de urcare, apoi a plonjat direct peste perechea de Tomcat aflată la o milă mai în față şi mai jos.

Rusul a rânjit când a locat un F-14 cu marele tun cu țevi multiple de 30 mm montat în interiorul LERX din stânga.

Fulerum s-a scuturat când tunul s-a dezlănțuit.

1140 Zulu

Tomcat 209, *Shotgun* 1-4

Arrenberger se afla la jumătatea virajului când trasoarele au trecut peste canopie, globuri de lumină galbenă strălucitoare mari cât un grape-fruit şi destul de aproape ca să le atingă. Ceva a lovit fuselajul Tomcat-ului, făcând dinții lui Slider să clănțăne.

— Cristoase, Slider! a răcnit Blue Grass. Scoate *curcanul* de aici!

Curcanul. Ăsta era numele pentru Tomcat, dat de aviatorii din Navy, un avion pe care-l iubeau, dar care-i putea trăda prin dimensiunile şi greutatea prea mari şi prin încetineala manevrelor comparativ cu mult mai agilul MIG-

29. Aflat în plin viraj cu aripa dreaptă în sus, Slider a înscris avionul într-un tonou, pe deasupra traiectoriei proiectilelor ce veneau de la MIG.

Prea târziu. Pilotul de pe MIG a şi corectat unghiul dintre avionul său şi Tomcatul lui Slider. Alte cinci proiectile au lovit în Tomcat cu un scrâşnet de metal torturat, iar Slider a văzut pe bord luminile de avertizare pentru motorul din dreapta.

— *Shit!* şi a deschis microfonul pe canalul tactic. Aici *Shotgun* 1-3! Sunt lovit! Sunt lovit!

Tracțiunea motorului din dreapta scădea. Altă rafală de trasă de tunul de 30 mm a lovit avionul şi Blue Grass a strigat, un geamăt inuman, prelung de agonie.

— Blue Grass! Blue Grass!

RIO nu acționase comutatorul ICS, dar strigătele sale erau suficient de tari pentru a fi auzite în cockpit.

— Picioarele!

ŞI RIO a gemut din nou, un coşmar intens care continua... şi continua... pe măsură ce MIG-ul se apropia.

CAPITOLUL 25

Marţi, 17 Martie

1140 Zulu + 2

Tomcat 207, *Shotgun* 1-4

Lobo a avut doar o fracțiune de secundă pentru a face alegerea corectă. Avionul ei era drept pe traiectoria MIG-ului ce se apropia, iar HUD gata setat pe modul rachetă aer aer. Cum distanța dintre avionul ei şi MIG scădea cu repeziciune către zero, ea ar fi putut degaja şi face un cerc complet, pentru a încerca să ajungă în coada *banditului,* sau ar fi putut prelungi urcarea pentru câteva secunde în încercarea de a înregistra o lovitură în plin. Ar trebui să fie o lansare de Sidewinder; nu avea timp să comute pe tunuri.

Adu-l în stânga. Acolo! Locat! FOC!

— *Fox* 1! a strigat, şi ultima ei rachetă Sidewinder a izbucnit de pe şină înainte către MIG. Distanța deja scăzuse la doar câteva sute de metri. Timpul părea să fi înghețat o clipă. Lobo putea vedea MIG-ul chiar în stânga nasului Tomcat-ului, putea vedea detalii ca numărul 744 pictat pe laterala stângă a gurii de admisie a aerului la motor şi casca roşu-albă a pilotului prin plasticul transparent al canopiei.

AIM-9M a lovit în Fulerum sub LERX din stânga direct în gura de admisie a aerului. Explozia a spulberat motorul

stâng al MIG-ului, un nor de fum şi resturi scânteietoare, înşelător de blând... apoi rezervorul din aripa avionului rusesc a erupt în flăcări alb portocalii, iar botul s-a răsucit, înşurubându-se prin aer direct spre ea odată cu expandarea globului de distrugere.

Lobo a degajat brusc spre dreapta, încercând să evite norul mortal de sfărâmături, dar tot a auzit zgomote ascuțite de *ping* şi *pock* de fragmente ce-i loveau aripile, fuselajul şi canopia. Secțiunea din față, arzândă, a trecut spre înapoi, atât de aproape că ar fi putut să o atingă, ratând-o cu mai puțin de cincizeci de metri. Focul a rămas în urmă.

Apoi ea s-a trezit înconjurată de cer limpede, albastru.

— Direct pe gât! a strigat Vader din scaunul din spate. Doamne, Lobo! A fost cea mai bărbătească lovitură pe care am văzut-o vreo dată!

— Mulțumesc. *Shotgun* 1-3! 1-3! Aici *Shotgun* 1-4! Mă auzi?

Nu a fost un răspuns imediat. La dracu'! Unde era?

— Vader! Ce se întâmplă acolo? Unde-s cu toții?

— Se pare că celelalte MIG-uri au fost distruse sau au şters-o, Lobo. Coyote i-a dus pe cei din *Shotgun* înapoi lângă Intrudere.

— Îl ai pe Slider pe ecran?

— Pe direcția 2-7-5, distanța două mile.

Ea şi-a întors capul, căutând acolo! Era jos, atât de jos încât nu i-a observat avionul gri pe fondul de gri monoton al terenului de dedesubt. Avea aripile extinse şi zbura încet spre vest, departe de ea.

— *Shotgun* 1-3! A repetat. 1-3! Aici *Shotgun* 1-4! Mă auzi? Te rog răspunde!

— 1-4, aici 1-3! Vocea lui Slider suna obosită.

— Slider! Ai anunțat că eşti lovit. Care sunt pagubele?

— Motorul din dreapta terminat. Nu poate fi repornit. Şi... Blue Grass e lovit. A scos câteva strigăte, dar acum tace. Nu pot să-l văd. Cred că e rănit destul de rău.

— Ok. Comenzile mai funcționează?

Ea se afla mai aproape acum, urmărind Tomcatul lui Slider, un vultur mare, cenuşiu pe linia orizontului din față.

— Afirmativ. Am scos-aripile spre înainte ca să mențin portanța.

— Te văd. Menține cursul, Slider. Vin din urmă la cinciul tău şi mai jos.

— Rog.

Ea s-a apropiat încet, inspectând celălalt avion.

— Văd câteva avarii, Slider. Câteva găuri în nacela din dreapta, cam la nivelul compresorului şi de acolo spre

înainte. Şi... trei găuri mari chiar în spatele scaunului lui RIO.

— Poți să-l vezi pe Blue Grass?

— Îi văd casca. Este prăbuşit peste aparate, nu se mişcă. Ori este inconştient, ori e mort.

— Oh, la dracu'.

— OK, Slider. Uite cum facem! Poți să zbori în continuare, deci hai să-ți ducem *curcanul* înapoi la fermă, OK?

— N-am să reuşesc, Lobo.

— La dracu', ba ai să reuşeşti! Acum adu-l la 3-5-0, încet şi elegant.

Apoi a schimbat frecvența.

— *Shotgun* 1-1, aici *Shotgun* 1-3!

— 1-1. Dă-i ‚nainte, Lobo.

— Wingman-ul meu a fost lovit destul de rău. Un motor este nefuncțional şi RIO este rănit. Cer permisiunea să-l escortez înapoi la *Jeff*.

A urmat un moment de ezitare, apoi:

— OK, Lobo. Am recepționat. Am distrus trei MIG, inclusiv al tău, iar celorlalte se pare că le-a pierit cheful. Ia-o înainte şi du-i pe Slider şi Blue Grass înapoi pe navă.

— *Roger.* O să vă aşteptăm cu o bere rece la întoarcere. A

comutat înapoi pe canalul folosit pentru a vorbi cu Arrenberger. OK, Slider. Hai să vedem dacă poți scoate ceva mai multă viteză din *chestia* asta.

144 Zulu

Tomcat 211, *Shotgun* 2-2

Lieutenant Steve „Striker" Strickland, a auzit scurtul dialog dintre Coyote şi Lobo. Uşurarea resimțită auzind că Chris este bine l-a cam făcut să se simtă slab şi puțin cam amețit, suficient cât să-l determine a-şi verifica indicatorul pentru alimentarea cu oxigen pentru a fi sigur că masca funcționează corect. Acum nu mai avea niciun dubiu. Sentimentele sale pentru Chris Hanson depăşeau cu mult simpla atracție sexuală. Sexul putea explica atracția sa inițială pentru ea. Asta şi pofta lor comună pentru exotic şi pericol i-a făcut pe amândoi, la început, să încalce regulile. Dar acum, ştia că o iubeşte, ştia că se va căsători cu ea imediat după ce *Jefferson* se va întoarce la Norfolk.

Gândul că ceva i s-ar putea întâmpla lui Chris…

A aruncat o privire în stânga cockpit-ului. Batman şi Malibu se aflau chiar lângă aripa lui stângă, iar dincolo de

ei, Brewer şi Pogie şi C.T. şi Junker.

Niciunul dintre ei nu a fost implicat în această scurtă, dar violentă *dogfight* de mai înainte, şi îşi menţineau poziţia la trei sute de metri înălţime, între cele două zboruri de Intruder *White Lightning.*

Striker încă nu era sigur ce gândea despre prezenţa femeilor pe avioanele de luptă. Întotdeauna se considerase un liberal progresist, iar asta însemna, implicit, că era convins de dreptul femeilor de a face tot ce puteau face bărbaţii, inclusiv să-şi apere ţara. De când începuse să simtă ceva pentru Chris, însă, a început să regândească problema. De câte ori se gândea că ea ar putea sfârşi într-o explozie de flăcări, sau în marea rece şi pustie.

— *Shotgun, Shotgun,* a auzit în căşti. Aici *Echo-Whiskey* 2-1. Avem mai multe avioane decolate de la Ura Guba, cel puţin încă patru *bogies.* Mai înregistrăm alte patru noi contacte la foarte joasă altitudine, imediat la sud de Port Vladimir, şi se deplasează pe direcţia voastră.

— Copy, Echo-Whiskey 2-1, a confirmat Coyote. Deşteptarea, *Shotgun.* Ne vine companie.

Striker verificase deja poziţia pe o mică hartă a peninsulei Kola ce o avea într-un buzunar transparent de pe coapsă. Două grupuri de avioane ruseşti, unul la doar

câteva mile vest de Ura Guba, celălalt venind în spatele lui dinspre nord. Acest grup de la nord, avioanele ruseşti de la Port Vladimir... veneau direct către Chris şi Slider.

Chris!...

— *Shotgun* 2-1, aici 2-2! a chemat, Batman! *Bogies* de la Port Vladimir probabil că se duc să-i atace pe *Shotgun* 1-3 şi 1-4!

— Te aud, Striker, a replicat Batman. Menține formația.

— Dar... Batman! Se duc la...

— Menține formația, Striker! Dacă acele MIG-uri se duc după cineva, acela este *White Lightning!*

— Hey, Striker, l-a chemat *lieutenant* j.g. Ken Barringer din scaunul din spate. Păstrează-ți calmul, omule! Ea nu va păți nimic!

— Tacă-ți fleanca, K-Bar! a ripostat.

Ținta lui *White Lightning* o constituia instalațiile şantierelor navale din golful Kola, aflate la mai puțin de cinci mile în față. Pentru un moment, scurt dar intens, s-a întrebat ce s-ar putea întâmpla dacă ar rupe formația şi s-ar duce spre nord să taie cale bandiților de la Port Vladimir înainte de a o ataca pe Chris.

Desigur, în afară de faptul că ar fi fost deferit Curții Marțiale imediat ce s-ar fi întors pe *Jefferson.*

1145 Zulu

Tomcat 202, *Shotgun* 2-1

Batman a privit către dreapta, încercând parcă să citească expresia de pe fața lui Striker, sub masca de oxigen, care zbura la doar câțiva metri de aripa lui dreaptă. Putea conta că *wingman*-ul său va rămâne cu el?

— Batman, aici Coyote.

— Aici Batman. Spune.

— Ia altitudine şi poziționează-te spre nord. Vezi dacă îi poți opri pe bandiții ce vin dinspre Ura Guba.

— *Roger.* Ați auzit cu toții? Unul după altul, celelalte trei avioane din *Shotgun* 2 au confirmat ordinul. OK. Trecem la executare. Degajați!

Cele patru Tomcat au glisat spre stânga, şi s-au înscris pe un curs de interceptare.

1145 Zulu

MIG 871

Ura Guba

Podpolkovnik[233] Evgheni Averin a tras de manşă, ridicându-şi uşor avionul de pe pistă. Excitarea a pus stăpânire pe întreaga lui ființă.

Ieri, când atacul american a început, a fost furios datorită ordinelor primite de regimentul său de interceptoare de la Kandalaksha, ordine ce-i cereau să rămână la sol în adăposturi bine camuflate împotriva sateliților yankei de spionaj sau a avioanelor de recunoaştere de mare altitudine. Părea o laşitate să te ascunzi atunci când loviturile bombardierelor şi ale rachetelor de croazieră loveau ținte militare de la Pechenga până la Kandalaksha.

El şi cu oamenii lui au respectat ordinele, totuşi, supunându-se sistemului chiar dacă, în sinea lor, aveau îndoieli cu privire la inteligența tâmpiților de superiori din eşalonul de comandă, cei care comandau acest colosal rahat. Acum, însă, se gândea că ordinele au avut, totuşi, o motivare strategică. De peste tot din peninsula Kola, avioanele ferite de distrugerea generală din ultimele optsprezece ore decolau de pe aerodromuri. Pistele distruse la greu de bombardamentele americane fuseseră rapid

[233] Podpolkovnik – locotenent-colonel.

reparate în cursul nopții, de tehnicieni ce acopereau cu grilaje metalice zonele cu găuri mici şi umpleau craterele cu moloz.

A fost ceva asemănător unui război de gherilă, dar purtat cu armele *high-tech* ale aviației moderne de luptă. Avioanele de atac americane şi escortele lor, pătrunse adânc în teritoriul rusesc au fost atacate pe neaşteptate, din toate părțile, de avioane decolate de pe aerodromuri pe care americanii le credeau cu totul scoase din uz.

Şi-a verificat radarul. Greu vizibile datorită bruiajului efectuat de EA-6B Prowler inamice, putea identifica câteva grupuri de avioane la est, majoritatea pe direcția Polyarny.

— *Volkodav* 8-7-1, a apelat el, indicativul însemnând „câinele lup". Avioane inamice.

După câteva secunde, au început să-i sosească date detaliate de la centrul de control aerian de la Ura Guba.

1145 Zulu
Tomcat 211, *Shotgun* 2-2

Striker era lipit de *wingman*-ul său, menținându-şi poziția la dreapta 202-ului, în timp ce Batman punea ochii

pe avionul lider rusesc ce venea dinspre Ura Guba.

— Hai să-l *executăm* cu o Phoenix, K-Bar! îi spuse lui RIO.

— Avem locare, a replicat K-Bar. Distanța cinci mile.

Prea aproape pentru o AIM-54C, dar avioanele americane şi ruseşti se vor amesteca foarte aproape peste câteva momente. Voia să-şi păstreze rachetele Sidewinder şi AMRAAM pentru lupta de aproape.

— Foc! Masiva Phoenix a alunecat de sub burta Tomcat-ului. *Fox* 3!

AIM-54 s-a arcuit înainte spre vest, trasând o traiectorie de fum de-a latul cerului.

Câteva momente mai târziu, o mică izbucnire de lumină a apărut pe orizontul vestic şi a lăsat un nor de fum alb.

— Lovit! a strigat K-Bar. Am distrus un MIG!

Dar MIG-urile rămase au sosit cu o viteză mai mare de Mach 1.

Cerul a fost mâzgălit de traiectorii albe, răsucite, atunci când avioanele americane şi ruseşti s-au încleştat într-o sălbatică *dogfight*.

1146 Zulu

Air Ops

USS Thomas Jefferson

— Sus, C.T. Sus!

— Nu pot să-l *scutur* pe ăsta!

— Mustang, aici Coyote. Trecem în *loose goose.* Tu-l iei de sus, eu îl aştept jos!

— 1-2! Sunt liber! îl preiau eu!

— Haide, Mustang! Ajută-mă de acolo!

— Degajează stânga, C.T! *Fox* 1!

— Vine... Vine...

— Lovit! Distrus încă un Fulerum!

Tombstone stătea nemişcat în liniştea ciudată a Air Ops de pe *Jefferson.* Închizând ochii în timp ce asculta comunicațiile radio dintre echipajele de pe Tomcat, putea să-şi imagineze acea *dogfight*, încrucişarea traiectoriilor şi a avioanelor, a vitezei, tehnologiei şi a dinamicei tridimensionale pe care aviatorii din Navy o numeau *furball*[234]*.* Conform datelor de pe display, retransmise de la Hawkeye aflat la înălțime deasupra Port Vladimir, două MIG au fost deja doborâte, dar cel puțin alte opt încă încercau să

[234] furball – o dog-fight la care participă un mare număr de avioane.

forțeze trecerea către cele două grupuri *White Lightning* – şase Intruder şi două Prowler.

Era *crimă,* să-şi asculte oamenii cum luptă pentru viața lor şi să fie incapabil să-i ajute.

1146 Zulu

Tomcat 207, *Shotgun* 1-4

— În față, Lobo! a avertizat Vader. Detectez doi bandiți care vin direct spre noi şi în urcare. Cu noi au treabă!

— Din ce direcție?

— 3-5-3.

Între ei şi *Jefferson.*

— 1-3, aici 1-4. Menține cursul, Slider. Mă duc înainte, să văd dacă pot să-i atrag după mine pe *idioții* ăştia.

— *Roger,* Lobo. Şi... Ăăă... mulțam fain. Că mi-ai salvat fundu' adineaori.

— N-ai pentru ce, Slider. E doar o parte a manierelor noastre politicoase şi a încrederii reciproce. Ține-te bine, Vader. Trec pe postcombustie.

1146 Zulu

MIG 871

La est de Ura Guba

Locotenent-colonelul Averin a degajat din zona principală a luptelor când MIG-ul ce zbura la mai puțin de douăzeci de metri în dreapta sa a explodat pe neașteptate într-un flash orbitor, un glob de flăcări. Sărmanul Iuri... doborât de una din super rachetele americane cu rază lungă de acțiune, înainte ca măcar să aibă timp să locheze şi el o țintă!

Averin era în sectorul de nord al zonei de luptă, iar când a analizat datele de pe radar a realizat că are o oportunitate neașteptată. Două avioane-americane se îndreptau spre nord la joasă înălțime. Câteva MIG ce veneau de la Port Vladimir încercau să le intercepteze. Iar Averin se afla într-o poziție ideală de unde se putea plasa în coada americanilor în timp ce aceştia aveau atenția concentrată asupra forțelor ruseşti din fața lor. A studiat imaginile ce-i prezentau situația curentă, în ciuda bruiajului.

Da... cu siguranță două avioane, unul în față, celălalt urmându-l, poate deja avariat, după maniera în care se mişca. Averin a selectat o rachetă cu rază scurtă R-20, cu autoghidare în infraroşu, pe care vesticii o numeau Aphid.

Dacă se putea apropia destul, putea trimite pe R-20 direct în fundul yankeului chiar înainte ca acesta să-şi dea seama că este vânat.

1146 Zulu

Tomcat 211, *Shotgun* 2-2

— Hey, Striker! a apelat K-Bar. Avem un cioflingar ce vine dinspre nord. Distanța circa zece mile.

Striker se uită la display încercând să interpreteze complexa schemă de *blip*-uri mişcătoare. Se părea că nişte MIG-uri încercau să-i blocheze pe Chris şi Arrenberger, iar un gagiu solitar se apropia de ei din spate.

— Batman, Striker! a apelat, mişcând maneta de gaze până la maxim. Am o țintă! Sunt în urmărire!

— La dracu', Striker! Unde, mama naibii, te duci?

Dar Striker nu-l mai asculta. Se concentra complet pe MIG-ul rusesc solitar, aflat acum la nouă mile în față. A selectat o AMRAAM şi a căutat o locare radar.

1147 Zulu

MIG 871

La est de Ura Guba

Locat! Averin a rânjit în spatele măştii când a apăsat butonul de pe manşă, lansând racheta R-20 căutătoare de căldură de sub aripă, către o țintă pe care nu o putea rata.

1147 Zulu

Tomcat 207, *Shotgun* 1-4

Tomcat zbura direct către nord, împins de două jeturi de foc ce ieşeau din motoarele sale. Aerul era încărcat de umezeală şi fuioare de ceață au apărut, formate spre înapoi de la vârful aripilor.

— Distanța patru mile, a avertizat Vader. Unul dintre ei ne-a locat.

— Selectez o AMRAAM, a replicat Lobo. Îl am pe HUD.

— Lansare! O rachetă autoghidată radar e locată pe noi!

— Locat! Ton! *Fox* 1! Acu țin'te bine! Degajăm la dreapta! aruncă *pleava!*

În timp ce AMRAAM se ducea spre nord, Chris s-a înscris într-un viraj strâns, lansând nori de pleavă meniți să

deruteze racheta ce venea spre ei.

Forțele G au crescut, zdrobind-o în scaun până ce a ajuns pe direcția 1-8-0 şi s-a înscris din nou spre sud.

— Lobo! Vine o rachetă, direct din față!

— Ce.

Ea nu a mai avut timp de reacție sau analiză. Pentru o secundă fatală, s-a gândit că

Vader se referă la racheta trasă de avionul ce venea dinspre Port Vladimir şi care acum se afla în urma lor. Dar pentru că ea virase la dreapta şi arunca în continuare pleavă, a realizat că Vader a identificat o altă rachetă, o căutătoare de căldură, ce sosea dinspre sud. Încât acum o putea vedea şi ea ca pe un punct negru conturat pe fondul propriilor flăcări de reacție, care creştea rapid în dimensiuni. Pe măsură ce-şi menținea avionul mai departe în viraj, noua rachetă s-a „deplasat" peste umărul ei stâng, arcuindu-se uşor către interceptare, parcă direct către cockpitul ei.

— Flăcări! a strigat la Vader. Aruncă flăcări!

1147 Zulu

Tomcat 211, *Shotgun* 2-2

— *Fox* 1!

AMRAAM s-a dus înainte către MIG-ul rusesc, aflat acum la numai trei mile în față... dar Striker văzuse deja flash-ul lansării rachetei de pe MIG. *Shit!*

Era prea târziu?

1147 Zulu

Tomcat 207, *Shotgun* 1-4

Lobo ştia că era prea târziu. Aruncând flăcări, continuând virajul spre înapoi pentru a se îndepărta de noua rachetă... ştia că nu putea face mai mult. Racheta s-a înfipt în aripa stângă aproape de motor. A fost o explozie zguduitoare, apoi jumătate din F-14 a explodat, iar ea a fost prinsă într-o amețitoare mişcare de rotație, cu cerul şi pământul arătându-se alternativ prin canopie. Forța centrifugă a presat-o pentru un moment în laterala cockpitului, dar tot a fost în stare să apuce inelul vărgat al comenzii de ejectare aflat între picioare.

— Vader, a strigat. *Punch out!* Niciun răspuns. EJECT!!! EJECT!!! EJECT!!!

Apoi a tras de inel. Canopia a explodat peste capul ei, iar

motorul rachetă din scaunul de catapultare s-a aprins, aruncând o într-o cacofonie urlătoare de curenți de aer, zgomote şi flăcări.

CAPITOLUL 26

Marţi, 17 martie
1148 Zulu + 2
Deasupra Peninsulei Kola

Lobo cădea prin spațiu, urletul catapultării încetase, înlocuit de şuieratul straniu al aerului în jurul căştii de zbor. Un moment mai târziu, paraşuta s-a deschis cu o smucitură sălbatică transmisă în umeri şi vintre. Privind în sus a putut vedea căderea rotitoare a canopiei.

Unde era Vader? Scaunul lui de catapultare trebuie să se fi declanşat imediat ce ea a părăsit cockpitul, dar nu-l putea vedea. Era o încâlceală de traiectorii marcate cu alb spre sud, unde *Shotgun* încă se confrunta cu MIG-urile, dar ea era cu totul singură pe toată întinderea cerului albastru, pustiu.

Nu... parcă se vedea ceva în depărtare, un avion care se

apropia dinspre sud. Dar era oare un Tomcat sau un MIG? îl privea în timp ce cădea spre câmpia stearpă şi pustie.

1148 Zulu

Tomcat 211, *Shotgun* 2-2

— Lovit! a strigat K-Bar. Am distrus un MIG!

— Dă-l dracului de afurisit de MIG! Vezi vreo paraşută?

— Negativ, Striker. Negativ. Nu! Stai o clipă! La 1-5-0! Da! O paraşută! Dar numai una.

— *Shotgun, Shotgun,* aici *Shotgun* 2-2, a strigat Striker. Văd o paraşută. E în bună stare, la... opt mile sud est de Sayda Guba. Coordonatele pe hartă sunt *Victor* 3-1 cu *Sierra* 9-5.

— Striker, aici Coyote. Treci înapoi în formație.

— Negativ, *Shotgun.* Văd vehicule pe şoseaua de sub mine, îndreptându-se spre paraşută. Mă duc să asigur protecție aeriană.

— *Shotgun* 2-2, aici *Shotgun* 1-1. Întoarce te în formație. Execută imediat.

Dar întreaga atenție a lui Striker era concentrată la paraşuta solitară şi la vehiculele din apropiere. Era Vader

sau Chris? Nu era nicio posibilitate de a şti până ce el sau ea îi putea contacta cu radioul de urgență SAR.

Păstrând distanța, Striker şi a înscris F-14 pe o traiectorie către paraşuta ce cobora uşor la o milă şi jumătate mai departe.

1150 Zulu

Deasupra Peninsulei Kola

Silueta distinctivă a avionului nu putea fi confundată; mare pentru un avion de vânătoare, cu aripile extinse pentru zbor la viteză redusă. Un Tomcat se rotea deasupra ei, totuşi distanța era prea mare pentru ca Lobo să poată recunoaşte cine era. Prezența unui F14 era reconfortantă, totuşi, un semn că nu a fost abandonată de camarazi.

Pământul se apropia cu repeziciune. Acum era destul de apropiat pentru a putea observa detalii – bifurcația unui drum simplu, neamenajat, între largi petice de zăpadă şi noroi, o colibă sau o cabană cu acoperiş de paie şi un hambar în apropiere. Era şi un orăşel sau un sat la câteva mile spre nord vest. Dincolo de acesta se vedea griul albăstrui al mării şi coloane de fum negru acolo unde cei din

Marine năvăleau pe țărm.

Pentru Hanson, peisajul de sub picioarele sale ce se legănau în aer, era nespus de sumbru un teren plat şi sterp de tundră, pământ golaş, maro, vegetație pipernicită şi petice împrăştiate de zăpadă. S-a răsucit într-o parte şi alta în hamuri, încercând să vadă paraşuta lui McVey. Unde naiba era? Reuşise să se catapulteze? Nu-l vedea nicăieri, iar acest fapt o îngrijora. Iar ceea ce vedea o îngrijora şi mai mult. Acolo, spre sud era o coloană de vehicule, cu forme neclare, ce se deplasa spre nord de-a lungul drumului noroios.

Pământul se apropia cu rapiditate. Se părea că va ateriza în apropiere de colibă şi hambar.

1151 Zulu
Tomcat 211, *Shotgun* 2-2

Striker îşi manevra Tomcatul foarte aproape de sol, vuind peste tundra întinsă şi pustie, petice de zăpadă şi pământ amestecându-se în viteza survolului într-un mozaic noroios de maro-alb-gri. Convoiul inamic era la vreo două mile înainte, câteva camioane şi cel puțin un vehicul blindat

de nu se ştie ce tip, posibil un tanc.

A virat uşor spre stânga, urmărind prin reticulul de ochire al tunului coloana de vehicule cum se apropie, apoi a apăsat pe trăgaci, trimițând o rafală de proiectile de 20 mm care a biciuit pământul, maşinile şi oamenii.

1151 Zulu

Air Ops

USS Thomas Jefferson

— *Shotgun* 2-2, aici *Homeplate.* 2-2, aici *Homeplate.* Răspunde, te rog.

Tombstone strângea cu putere microfonul, continuând să privească ecranul radar de pe consola din față. Era aglomerat cu avioane, prietene şi ostile. Aeronavele ruseşti decolaseră de pe fiecare bază aeriană din peninsula Kola, iar avioanele americane luptau efectiv pentru a supraviețui.

Striker a părăsit formația şi patrula în zona unde *Shotgun* 1-4 a fost doborât. La naiba, de ce nu voia să răspundă?

— *Shotgun* 2-2, *Homeplate.* Răspunde, te rog.

1153 Zulu

Tomcat 211, *Shotgun* 2-2

Pierduse paraşuta din vedere. Chris – *trebuia* să fie Chris! – cu siguranță că a aterizat până acum. Simți un mic junghi la acest gând, dar l-a înlăturat. Abia îl cunoştea pe RIO lui Chris, McVey. Asta nu însemna că-l voia mort pe flăcău... dar te rog, Doamne, las-o pe Chris vie şi nevătămată!

— *Shotgun* 2-2, *Homeplate.* Era vocea lui CAG. 2-2, răspunde, te rog.

— Ah, ascultă, Striker, a spus K-Bar din scaunul din spate. Nu crezi că ar trebui să răspundem?

— Mai dă-i dracului, a spus Striker. Avem dificultăți cu comunicarea radio.

— Oh! Chiar aşa, a chicotit K-Bar. Mda, am tot felul de probleme cu aparatura asta.

— Doar atât cât să nu avem necazuri comutând pe frecvența SAR.

— *Roger.* Sunt pe recepție, dar nu aud nimic încă.

— Păi, continuă, ce dracu'!

Shit! Era furios pe sine însuşi pentru conflictul

emoțional, furios că nu s-a supus ordinelor, speriat rău că Chris ar putea fi moartă şi supărat că s-a luat degeaba de K-Bar.

A strâns virajul avionului, verificând dacă sunt mai multe trupe ruseşti la sol. Câteva vehicule ardeau pe drumul de dedesubt, dar altele se apropiau de zona unde aterizase paraşuta.

Şi era o paraşută, fâlfâind de a latul pământului! Şi mai era şi o siluetă care alerga peste un petic de zăpadă?

La naiba, aici aveau nevoie de o misiune SAR, imediat!

— *Homeplate, Homeplate,* a apelat. Aici *Shotgun* 2-2. Am un om *la pământ,* repet, om *la pământ.* Cred că ea nu e rănită...

— Striker! O am pe frecvența SAR!

— Vreau să o aud!

—.la *pământ,* cam la opt mile sud est de Sayda Guba. Aici Lobo, *Mayday, Mayday*[235]*.*

— Chris! i-a tăiat vorba. Chris! Aici e Steve!

— Steve! Ce cauți aici?

— Pe tine, iubito. Ascultă. Rămân cu tine până va veni un elicopter SAR. Stai ascunsă. Sunt pe aproape nişte

[235] Mayday – termen-cod utilizat în radiofonie ca cerere de ajutor. Este o denaturare a expresiei franceze „venez m'aider" – veniți-mi în ajutor.

afurisiți la vreo două mile sud de tine, şi păreau de-a dreptul înnebuniți când am trecut pe aproape.

— Dumnezeule, Steve! Pleacă de aici!

— Nici să nu te gândeşti. Acum, caută un adăpost şi ascunde-te!

Văzu alte câteva vehicule ruseşti la sud. Bucuria îi cuprindea sufletul. Chris era în viață!

A înscris Tomcatul pe o traiectorie lungă, orizontală, aliniindu-l pentru încă o trecere de foc.

1154 Zulu

Air Ops

USS Thomas Jefferson

— Ce zici de asta, Jim? L-a întrebat Tombstone pe ofițerul cu operațiile. L-a auzit pe Striker vorbind cu cineva de la sol şi a presupus că trebuie să fie Hanson, pentru că radioul ei SAR nu avea suficientă putere ca să audă şi el ce spune.

— Putem trimite un elicopter SAR atât de departe?

— Nicio şansă, CAG. Putem să-i chemăm pe Marines. Poate că pot ei să trimită pe cineva de la *Red Beach.* Ei sunt

cel mai aproape.

— Păi, cheamă-i.

A ridicat iar microfonul.

— *Shotgun* 2-2, aici *Homeplate.* RTB. Repet, întoarce-te la bază!

Ostilii se apropiau, iar un Tomcat solitar nu avea nicio şansă.

— *Shotgun* 2-2, aici *Homeplate.* Răspunde!

1154 Zulu

În apropiere de Sayda Guba

Chris stătea în genunchi, abia ridicându-se deasupra solului, în timp ce privea spre sud. Chiar şi fără binoclu, putea să recunoască cu uşurință turela îndesată, cu tunurile jumelate de 23 mm. Vehiculul era un ZSU-23-4, o mortală baterie antiaeriană mobilă, numit *Shilka* de către ruşi, dar cunoscut printre piloții americani ca „Zoo”. Ea a estimat că se află la mai mult de o milă, stând în mijlocul drumului noroios pe care-l văzuse din aer.

A înşfăcat micul aparat de radio ataşat de costumul de zbor, şi a apăsat butonul de emisie.

— Steve! a strigat. Steve, retrage-te! Acolo jos e un *Zoo* 2-3!

Turela s-a şi rotit la dreapta, iar marea antenă radar, numită *Gun Dish* în cod NATO, urmărea ceva aflat spre vest, jos, chiar deasupra orizontului. Putea vedea tunurile cum deschid focul, învăluind vehiculul într-un nor de fum. O clipă mai târziu, sunetul a ajuns până la ea, un neîntrerupt şi îndepărtat *thud-thud-thud-thud* provocat de focul tunurilor... apoi... o, Doamne, nu! Acolo era Tomcatul lui Striker, care zbura la joasă înălțime deasupra tundrei pustii direct spre *Zoo*, apoi a ieşit fum, o trenă albă, neîntreruptă în urma avionului care a început să se dezintegreze şi a auzit urletul motoarelor Tomcat-ului acoperind zgomotul produs de tunurile *triple-A*... apoi nu a mai fost decât foc şi fum când aparatul lui Steve s-a izbit de pământ.

Câteva secunde mai târziu, *whump*-ul prăbuşirii a ajuns la ea.

O, Doamne, Te rog, NU!!!

1158 Zulu

Air Ops

USS Thomas Jefferson

— Îmi pare rău, domnule. *Shotgun* 2-2 e doborât.

Tombstone a pus microfonul la loc, cu ochii încă la ecranul radar.

Asta însemna că erau două avioane lipsă din *Shotgun flight,* plus un altul avariat care se întorcea acasă.

— *White Lightning* a ajuns deasupra țintei, a anunțat *Ops officer*. Avionul lider tocmai şi-a largat bombele.

Tombstone şi-a refocusat atenția de la spotul alb de pe harta electronică – de lângă Sayda Guba – la țărmul dantelat al golfului Kola, lângă Polyarny.

Intruder-ele se înscriau unul după altul pe vectorii de atac, care-i duceau direct către bazele navale şi depozitele de pe țărmul vestic al golfului. Putea să-i audă pe aviatori şi B/N comunicând între ei, pe măsură ce-şi executau atacurile.

— White Lightning 1-2-2! Pickle's hot! Mă bag!

— Aici 1-2-1! Sunt peste ei!

— *White Lightning* 2, aici *Lightning* 1-1. Atenție la flak-ul de deasupra golfului. Ăştia au nişte nave pe acolo, două corvete, poate şi un crucişător uşor. Se trage la greu şi dinspre falezele de deasupra bazei.

— *Roger,* 1-1. Văd trasoarele.

— SAM! SAM! Am o lansare de SAM la 0-9-5!

— Atenție la *vânători! Echo-Whiskey* semnalează *bandiți* la 1-8-0!

Fir ar dracu' al dracului! Furios, Tombstone a ridicat receptorul telefonului şi a format un număr.

— Fred? Tombstone. Care-i treaba cu *pasărea* mea?

— Ăă... e pe punte, gata de zbor, CAG. Dar...

— Pregăteşte-o şi pune-o în catapultă. Sunt pe punte în zece minute.

— Aye, aye, sir.

A pus receptorul la loc.

— Ops officer!

— Da, domnule.

— Preia operațiunile de aici. Eu decolez.

— Ăă... da, domnule. Ar trebui să-i spun.

Dar Tombstone părăsise deja încăperea.

1200 Zulu

Lângă Sayda Guba

Hanson se deplasa în direcția locului prăbuşirii, cu ochii pe cerul mohorât, rugându-se să vadă vreo paraşută. Totuşi,

nu era nimic... nimic... şi a căzut greoi într-un şanț pe care nu-l observase. A icnit datorită şocului, apoi s-a ridicat plină de noroi.

Stăpâneşte-te, femeie! s-a îndemnat singură cu duritate. Dacă te plimbi aiurea prin teritoriul inamic fără să te gândeşti la ce faci, ai putea să mori!

Voci. A auzit voci... şi zgomotul unui motor de camion. Întorcându-se, Hanson a văzut un camion pe drumul noroios la o sută de metri în urma ei, mult mai aproape decât Zoo. Oameni înarmați au sărit din benă, strigând unul către altul pe măsură ce se desfăşurau în linie de a latul câmpului. Venind către ea. Dibuind la şoldul costumului de zbor, a scos pistolul, un Beretta automat de 9 mm. Numără doisprezece oameni, care, în mod evident, o văzuseră deja. Cei de pe flancurile liniei alergau pentru a o înconjura din ambele părți.

S-a gândit să fugă... dar unde? Erau destul de aproape pentru a o putea împuşca, dacă ar fi vrut. Ar putea să tragă în ei, sacrificându-se într-un gest eroic à la John Wayne – dar ar fi fost doar o dovadă de prostie. De la o sută de metri nu putea să-i doboare cu pistolul, în timp ce ei aveau AKM-uri, arme de asalt ce puteau trage cu precizie la peste patru sute de metri. Hanson nu se gândise niciodată la învechitul

principiu de macho că e mai bine să mori decât să te predai.

— Stoy![236]

Comanda a izbucnit dinspre dreapta, iar ea s-a răsucit surprinsă. Ce naiba! Când au ajuns-atât de aproape?! Un rus stătea la mai puțin de douăzeci de metri, cu AKM-ul ațintit asupra ei.

— *Stoy!* a lătrat din nou, amenințând cu arma. *Zdavayte! Brosati arujye[237]!*

Şi-ar fi dorit să poată vorbi ruseşte. Totuşi era evident ce-i spunea. Încet, fără mişcări bruşte, a întins mâna în care ținea Beretta şi-a lăsat arma să cadă pe pământ. Soldatul se apropia prudent.

— *Ruky v'vverh[238]!* şi a săltat țeava armei, cu un gest sălbatic, iar ea şi-a ridicat mâinile deasupra capului.

Părea a fi un oriental, nu chiar chinez, dar cu trăsături mongoloide, față plată şi ochi oblici. Ochi care se măriră uimiți pe măsură ce ea se apropia, iar Hanson nu se simțea prea liniştită observând că individul îşi dăduse seama abia acum că prizonierul său este o femeie.

---

[236] Cron – stop, stai pe loc.

[237] Cgabante! Epocate opyoicne! – Predă-te! Aruncă arma!

[238] Pykm BBepx – Mâinile sus!

A scuipat câteva cuvinte care nu păreau a fi în rusă şi un rânjet larg s-a întins sub ochii sclipitori, în timp ce şi ceilalți soldați se grăbeau să se apropie.

Hanson stătea nesigură, cu mâinile ridicate, în timp ce labe aspre o pipăiau, o băteau peste şolduri şi fese şi o întorceau cu fața când spre unul când spre altul şi iar o pipăiau. Unul i-a tras în jos brațul stâng, i-a luat ceasul şi l-a băgat în buzunar. Un altul a apucat aparatul de radio SAR şi l-a smuls din costumul de zbor. Încerca să se concentreze asupra uniformelor celor ce o înconjurau şi să le ignore rânjetele de pe fețele lor excitate. Camuflaj verde... dar cu glugă curioasă prevăzută cu orificii pentru ochi... şi cu epoleți cu litere aurite BB.

Ştia că în alfabetul chirilic B era, de fapt, V. Ce însemna VV? Era sigură că aceştia nu vorbesc ruseşte când bolboroseau unul către altul.

După ce au percheziționat-o amănunțit, unul a scos o sfoară cu care i-a legat mâinile strâns la spate. Se aştepta ca să fie urcată în camion, dar cel care o capturase primul se părea că are altă intenție.

— *Vpered*[239]*!* I-a ordonat acesta, şi i-a proptit capătul

[239] Bnepeg – Înainte!

țevii în spate, chiar sub mâinile legate.

— Nu te înțeleg! I-a răspuns ea. Sunt americană, înțelegi? Ameri...

— Skarey[240]!

O îmbrânci din nou, de data asta lovind-o în fund atât de tare încât a căzut în genunchi iar bărbații din jurul ei au început să râdă şi să huiduie. Doi dintre ai au înşfăcat-o de fiecare braț, şi au târât-o înainte. Cu oroare crescândă a văzut că o duceau spre hambarul pe care-l observase mai înainte.

Înăuntru, lumina ce trecea printre scândurile pereților era filtrată de norii de praf, iar aerul era îmbâcsit de mirosul de fân şi gunoi de grajd.

Careva a apucat-o strâns pe la spate de brațe, în timp ce ceilalți se apropiau de ea.

— Nu! a strigat disperată, dar atât de furioasă – cum nu mai fusese niciodată în viața ei. Nu, nemernicilor! Nu!

A încercat să lovească, dar au apucat-o de picioare, iar un mongol care rânjea s-a aplecat să-i desfacă bocancii. Altul trăgea de fermoarele costumului de zbor. Dar, cum treaba mergea încet, cuțitele au sclipit în semiobscuritate şi

---

[240] CKapeu – Mai repede!

vreo trei sau patru dintre ei au început să taie cu brutalitate cusăturile costumului de pe ea. Materialul din care era confecționat echipamentul de supraviețuire de sub costum era gros şi rezistent ca neoprenul unui combinezon de scafandru. În timp ce tăiau de zor, izbucneau uneori în râs ca răspuns la nişte glume deocheate.

Apoi au trântit o pe spate în fân, toți s-au adunat în jurul ei ținând o strâns, i-au depărtat picioarele şi izbucneau în hohote de râs la tentativele ei de împotrivire. Fânul îi înțepa spatele gol şi picioarele, iar aerul era atât de încărcat cu mirosuri de grajd, animale şi de oameni nespălați, încât abia putea respira.

Ştia că asemenea fapte se mai petrecuseră, auzise istorii despre femeile violate de ruşi în Germania în cel de al doilea război mondial, despre sârbii care au viola... dar asta... asta nu i se putea întâmpla ei.

A reuşit, totuşi, să se abțină şi să nu țipe când primul dintre ei s-a trântit peste ea.

CAPITOLUL 27

Marți, 17 martie

1200 Zulu

Peninsula Kola

Unul după altul, elicopterele Super Stallion coborau din cer ca nişte insecte greoaie camuflate în gri verzui. Pe perimetrul LZ, patrulau AH-1 Cobra puternic înarmate, care se năpusteau ca nişte dragoni furioşi asupra poziţiilor inamice copleşindu-le cu un foc ucigător. La sol, observatorii Marines chemau moartea din înalturi, elicopterele Cobra şi avioanele Harrier ce vuiau la joasă altitudine zdrobind punctele de rezistenţă ruseşti, vehiculele şi concentrările de trupe cu rachetele de 2, 75 inci, sau cu tunurile cu tragere rapidă.

Lângă Polyarny, elemente din batalioanele 1, 3 şi 8 din Marine, desfăşurate din LZ iniţială, au ocupat poziţii pe înălţimile sterpe, bătute de vânturi, de unde controlau golful Kola. Un grup de baterii SAM şi o staţie radar – acum în ruine fumegânde după repetatele atacuri aeriene şi cu rachete de croazieră – dominau crestele falezei, veghind asupra instalaţiilor portuare de andocare.

Cei din Marine tocmai fuseseră debarcaţi de pe LHA *Nassau*, o aglomerare plutitoare de coridoare şi compartimente cenuşii, numită – cu un sarcasm muşcător –

luxosul hotel plutitor[241]. Numele glumeț a fost născocit de veteranii din 1/8 şi 3/8[242] care după ce au fost nevoiți să doarmă în cuşetele etajate pe câte 5-6 nivele împreună cu alți 1.900 de puşcaşi, timp de şase săptămâni – acum erau mai mult decât gata să înfrunte tot ceea ce ruşii ar fi putut să *arunce* în ei.

Infanteria Navală Rusă încă mai ocupa ruinele, dar era foarte împrăştiată după ce o pereche de Harrier i-a *vizitat* la mică înălțime deasupra crestelor, cadorisindu-i cu rachete şi bombe cu cădere liberă. Pe măsură ce Marines înaintau, duzini de oameni obosiți, cu uniforme de camuflaj ferfenițate, apăreau cu mâinile ridicate dintre grămezile de ziduri de cărămidă prăbuşite şi grinzi.

Locotenentul Ben Rivera a ajuns pe creastă strângând în mâinile tremurânde arma M16. Adevărat, era speriat, dar mai mult emoționat. Nu participase anul trecut la luptele din Norvegia, dar visase la acest moment încă de pe vremea colegiului când a intrat în programul ROTC[243]. De la început

---

[241] Luxosul hotel plutitor – Luxury Hotel Afloat – parodie pentru clasificarea LHA.

[242] 1/8 şi 3/8 – batalioanele 1 şi 3 din regimentul 8.

[243] Reserve Officers' Training Corps (ROTC) – program de pregătire – la nivel de colegiu – a ofițerilor în rezervă.

îşi dorise să devină pilot în Marine Corps, şi a devenit, învățând să zboare pe avioanele F/A 18... şi lăsând la o parte falsa modestie, putea afirma că este unul dintre cei mai buni piloți.

Dar tradiția Marine Corps respectată cu sfințenie de către toți, fie ei piloți, tanchişti sau bucătari, era aceea că – înainte de orice – cu toții erau în primul rând puşcaşi. Ba mai mult, aviatorii din Marine erau prin rotație observatori avansați, aviatori ataşați infanteriei şi îndeplineau rolul de controlori de la sol aflați în linie avansată.

Şi-ar fi dorit să intre în Rusia într-un Hornet. În schimb, a venit cu un Super Stallion, ataşat la 1/8. Nu că i-ar fi păsat prea mult, antrenamentul îl pregătise tocmai pentru acest fel de misiuni. Doar că – atunci când avioanele din Navy sau Marine treceau vuind pe deasupra piscurilor înzăpezite ce străjuiau golful Kola – strângea tare arma în mâini privind în sus, de jos din noroi, şi se gândea că ceilalți piloți au făcut cu siguranță o afacere mai bună. Sau, cel puțin, aveau un loc în lojă la scena războiului.

Rezistența locală părea că a cedat şi acum el căuta un loc bun pentru un post de observație. Cincizeci de metri mai în față, pământul se ridica sub forma unui mic deal rotund acoperit cu nişte ruine de beton ce încă mai fumegau după

bombardamentele aeriene de astă noapte. Avertizându-şi printr-un semn operatorul radio – *gunnery sergeant*[244] Ed Larson – Rivera s-a aruncat la pământ, alertat de o mişcare percepută în faţa sa. S-a apropiat de ruine şi s-a strecurat printre ele, folosindu-se de orice zonă de umbră sau mascare. În partea de est a colinei, era un zid dărâmat, cu creneluri provocate de explozii, ca dinţii unui dragon cenuşiu ieşiţi dintr-o falcă monstruoasă. De acolo, putea vedea toată întinderea golfului.

De fapt, colina sa se ridica deasupra intrării într-un golfuleţ mai mic ce se deschidea din Kola şi avea peste trei mile lungime. De partea cealaltă a apei era micul orăşel Polyarny, o adunătură urâtă, dezordonată de clădiri care-i aminteau lui Rivera de unele aşezări militare sau industriale pe care le cunoştea, cu coşuri înalte de fum, macarale şi depozite, „colorate" în gri negru de anii îndelungaţi de poluare şi neglijenţă. La câteva sute de metri mai jos de poziţia ocupată de Rivera, versanţii dinspre apă adăposteau o aşezare riverană, mai mică decât Polyarny, dar identică în ceea ce priveşte grămada de depozite, coşuri de fum industriale şi blocuri militare cu apartamente, cu faţade

---

[244] Gunnery Sergeant – grad militar în US Marine Corps (cod NATO OR-7); echivalent *plutonier.*

întunecate, neo-staliniste. Nişte diguri delimitau un dreptunghi de apă murdară, cenuşie, chiar sub postul de observație al lui Rivera. Dane şi docuri erau extinse dinspre țărm către interiorul golfului, de o parte şi de alta a digurilor şi se puteau vedea numeroase vase amarate la chei. Cele mai multe erau submarine. Rivera a identificat cu uşurință silueta enormă a unui Oscar SSGN[245]; două ciudat de cocoşate PLARB-uri Delta IV; o juma de duzină de submarine de atac, mai mici şi mai suple, Alfa şi Victor; trei Kilo, submarine de atac convenționale, diesel electrice, cu sistemele de apărare cu rachete ascunse în lungi turele pătrățoase. Mai erau şi câteva mari nave de suprafață, fregate şi corvete şi un distrugător din clasa Udaloy.

Majoritatea acestor nave şi submarine prezentau avarii provocate de atacurile aeriene, şi se putea vedea că de la prova distrugătorului Udaloy, ieşea o coloană de fum alb către înaltul cerului, care apoi se curba direct către nord. Rivera ştia că distrugătoarele din clasa Udaloy erau echipate cu rachete moderne suprafață aer SA-N-9, similare americanelor Sea Sparrow.

Se părea că exista şi o mare structură de beton

[245] SSGN – submarin dotat cu rachete de croazieră.

construită în colina pe care era ascuns Rivera, dar din poziția în care se afla nu putea să-şi dea seama ce este.

Totuşi, era un excelent *cuib de vulturi* avansat, pentru observare, cu un adevărat *bufet suedez* de obiective, ce dădea un nou sens expresiei *mediu suprasaturat de ținte.*

Un zgomot ca un clipocit a fluturat prin aer. O secundă mai târziu, porțiunea de colină pe care se afla Rivera a izbucnit într-un gheizer de fum negru, noroi şi sfărâmături. Strângând bine casca de kevlar şi arma din mână, Rivera s-a aruncat la pământ, adăpostindu-se într-o mică adâncitură din spatele zidului, cu genunchii şi coatele adânc înfipte în zăpada murdară.

Prima explozie a fost urmată de o alta, o bufnitură cumplită care l-a zgâlțâit pe Rivera şi a rostogolit la vale blocuri mari de beton. Următoarea explozie a fost şi mai aproape... apoi următoarea în spatele lui.

Ridicând capul doar atât cât să-şi potrivească binoclul într-o spărtură din zid, Rivera a început să observe pantele de pe partea cealaltă a golfului, de la vest de Polyarny. I se păru că vede sursa infernului care venea peste el, câteva vehicule cu silueta joasă şi alungită, ce se păreau a fi tunuri autopropulsate 2S3 sau 2S5. În timp ce le cerceta, a văzut o fulgerare tăcută dinspre acele forme ghemuite; după câteva

secunde, auzind şi sunetul ca de țesătură ruptă făcut de proiectilul ce venea, s-a *făcut mic,* la adăpost. Explozia a cutremurat pământul.

Operatorul său radio era pitit la vreo zece metri mai departe.

— Larson! Mişcă-ți curu'n coa'!

O altă explozie i-a împroşcat pe amândoi cu pietriş sfărâmat, dar Larson s-a târât până la Rivera care a preluat microfonul.

— *King* 3! *King* 3! a apelat. Aici *White Knight* 5! Over![246]

— *White Knight* 5, aici *King* 3. Spune.

Aruncă încă o privire spre colinele din depărtare, comparându-le cu mica hartă ce o purta împăturită în buzunarul de la piept.

— *King* 3, neutralizare imediată, grila *Charlie Delta* 3-5-9-1-1-2. Vehicule şenilate, presupun că sunt două *Sierra* 5 piese de artilerie, dealul 8-9. Confirm *Sierra. Over!*

— *White Knight* 5, *King* 3, neutralizare imediată, grila *Charlie Delta* 3-5-9-1-1-2, vehicule şenilate.

Pe măsură ce vocea celuilalt repeta mesajul, Rivera era uimit de imbecilitatea politicilor moderne. Din când în când,

---

[246] Over – termen-cod în traficul radiofonic ce înseamnă: Trec pe recepție.

U.S. Marines era atacată în mod parşiv, nu de un inamic străin, ci de politicienii americani foarte zeloşi în a diminua bugetele militare, sau în eliminarea a ceea ce ei numeau *risipa* comisă de Pentagon.

Că exista risipă în armată, nu se putea nega, totuşi Rivera a simțit întotdeauna că armata a devenit mult prea des țapul ispăşitor al congresmenilor ce încercau astfel să abată atenția de la adevărata risipă din *jurul* Colinei Capitoliului. Totuşi, în ultimii ani, lucrurile au cam fost scăpate din mână. De-a lungul unor perioade prosteşti din timpul Administrației Clinton, au fost comise încercări de eliminare în totalitate a US Marines Corps sau, cel puțin, de diminuare substanțială a efectivelor; o măsură controversată prevedea eliminarea artileriei din dotarea Marine, în ideea că această artilerie trebuie să aparțină numai de U.S. Army. Conform acestui mod de a gândi, a permite celor din Marine să dețină propria artilerie, fie şi numai pentru foc anti-artilerie pe câmpul de luptă, era o dublare inutilă a efortului.

În acelaşi spirit de eficiență, nu au permis celor din Marine să-şi achiziționeze propriile tancuri moderne M-1A1, obligându-i să se bazeze în continuare pe *anticul* M60.

O altă țintă, încă nedoborâtă, a fost Air Marine; la urma

urmei de ce trebuiau ei să aibă propria aviație de luptă dacă America oricum avea Air Force?

Desigur, aceste idei erau susținute de aceeaşi *amici* care considerau şi că Navy nu avea nevoie de aviația de atac. Acei REMF incompetenți care făceau asemenea sugestii – decise Rivera cu amărăciune – nu se aflaseră niciodată ghemuiți într-o *foxhole* în timpul unui baraj de artilerie inamică.

Bombardamentul asupra pozițiilor deținute de Marines continua, nori de noroi şi fum izbucnind spre cer după fiecare salvă. După câteva momente, un puşcaş ce se adăpostea în apropiere, a ridicat capul şi a strigat:

— Vin nişte A-6!

— *Go Marines!!!* a răspuns un altul, dar Rivera deja cerceta prin binoclu avioanele gri, cu nasul turtit care se năpusteau în golful Kola venind dinspre nord.

— Nu-s Marines, a strigat, după ce a descifrat literele de pe fuselaje. Sunt din Navy!

— Go Navy!!! Go Navy!!!

Tradiționala rivalitate inter-arme era uitată când Intruder-ele au survolat dealurile de deasupra lui Polyarny în trecerea lor de la nord spre sud, zburând incredibil de jos. Bombele lansate de pe acroşajele de sub aripi au sclipit în lumina soarelui căzând rapid... apoi dealurile au dispărut

într-o izbucnire vulcanică de flăcări portocalii şi resturi incandescente care au umplut cerul cu nori de fum negru.

— Nu-i rău pentru *moluştele* astea, a spus Larson ridicând disprețuitor din umeri. Dar cei din Marines ar fi zburat şi mai jos.

De fapt, fusese mai mult decât *„nu-i rău”,* se gândi Rivera. Aceste A-6 au lovit țintele mortal, iar atacul asupra pozițiilor celor din 1/8 şi 3/8 a încetat instantaneu.

Preluând din nou aparatul radio, a început să aleagă obiectivele țintă dintre navele şi submarinele grupate în apă, sub poziția sa, pe care le transmitea celor răspunzători de managementul bătăliei aflați în larg.

La distanță, în timp ce dealurile continuau să ardă, primul Super Stallion al puşcaşilor marini ateriza deja chiar lângă Polyarny.

1230 Zulu
Centrul de Comandă Kandalaksha
Peninsula Kola

— Credeam că ai spus că vei fi pregătit! a tunat Karelin în telefonul roşu pe care-l strângea cu putere în mână.

Acum ar fi trebuit să te afli în larg!

— Suntem pregătiți, tovarăşe amiral! replică vocea lui Chelyag. Suntem gata de opt ore. Dar americanii.

— *Derzkiy Plamya* nu-i poate aştepta pe americani, după cum nu poate aştepta după tine! Dacă nava ta este gata să iasă în larg, atunci scoate-o în larg! Imediat!

— Domnule, conform rapoartelor primite puşcaşii marini americani au debarcat pe înălțimile de deasupra Adăpostului Trei. Forțele noastre sunt dispersate sau se află în retragere. Un colonel din Infanteria Navală mi-a spus acum cinci minute că luptele se desfăşoară acum chiar în Polyarny! Spațiul aerian de deasupra golfului Kola este controlat de avioanele lor! Sunt douăzeci şi cinci de kilometri până la marea liberă! Nu vom reuşi niciodată să ajungem în larg!

Karelin a făcut o pauză, apoi a respirat adânc, forțându-se să rămână calm.

Chelyag habar nu avea ce se *juca* acum.

— Ascultă-mă cu atenție, tovarăşe căpitan. Ordinele inițiale îți cereau să ajungi la bastionul strategic al banchizei înainte de a ieşi la suprafață pentru lansare. Dar în acest moment, lansarea în sine este mai importantă decât pericolul la care este supusă nava ta. Trebuie să execuți

lansarea imediat ce ieşi din adăpost.

A urmat un lung moment de tăcere la celălalt capăt al liniei. Karelin aştepta răbdător, cu telefonul la ureche. Departe, dincolo de pereții buncărului, se auzeau tunetele înfundate ale raidurilor de bombardament, focul tunurilor antiaeriene, vaietul îndepărtat al unei sirene. Lucrurile mergeau rău, foarte rău. Cu câteva ore în urmă, Regimentul 5 de Gardă al lui Leonov trecuse Volga pe la Simbersk. Strategii lui Krasilnikov considerau că aceştia pot ajunge fără probleme până la Novgorod, aflat la patru sute de kilometri est de Moscova. Forțele lui Leonov trebuiau să fie oprite acum, înainte de a reuşi izolarea Moscovei, a Nordului îndepărtat şi a liniilor de aprovizionare de la est de Urali de către trupele loialiste.

— Îmi ordonați să lansez imediat ce ies din adăpost.

— Exact, tovarăşe căpitan. O singură rachetă lansată asupra lui Celiabinsk. După aceea, îți continui drumul prin golf până în Marea Barents.

— Dacă va fi posibil. Glasul lui Chelyag era plin de amărăciune.

— Da, Chelyag. Dacă va fi posibil.

— Superioritatea aeriană americană.

— Mi se fâlfâie de superioritatea aeriană americană! Voi

ordona celor din *Frontovaya Aviatsiya,* Regimentelor 23 şi 47 de la bazele din Revda şi Kirovsk să decoleze imediat cu toate aparatele ce le-au la dispoziție ca să acopere spațiul aerian de deasupra golfului Kola. Grupurile aeriene americane sunt obosite şi trebuie să acopere o zonă foarte extinsă. Au suferit deja pierderi grele. Într-o oră nu vei mai vedea decât MIG-uri deasupra lui Polyarny. Vei avea destul timp ca să pleci cu *Leninskiy Nesokrushimyy Pravda.*

Iar a urmat o scurtă ezitare.

— Foarte bine, tovarăşe amiral. Voi executa ordinul.

— Contez pe tine, Chelyag. Mareşalul Krasilnikov contează pe tine.

— Sunt foarte sigur că oamenii din echipajul meu vor aprecia faptul... domnule.

Era o notă de sarcasm în vocea lui Chelyag? În timp ce lăsa jos receptorul telefonului, Karelin nu prea ştia ce să creadă.

1245 Zulu

Viper Ready room

USS Thomas Jefferson

Tombstone a intrat în vestiarul din *ready room* fără să mai bată la uşă. La urma urmei, cea mai mare parte dintre piloții escadrilei erau fie în misiune, fie în Ops, fie în CIC. Dar *Lieutenant-commander* Joyce Flynn era deja înăuntru, iar Tombstone a apucat să observe picioarele lungi şi sânii mici şi goi, înainte de a-şi întoarce privirile. Cu grija de a nu se uita spre ea, dar nici să exagereze privind demonstrativ numai în partea opusă, a început să-şi scoată uniforma.

— Am auzit că ai să zbori, CAG, a spus Flynn din spatele lui. S-a întors să-i răspundă... şi a început să clipească. Avea pe ea doar o pereche de chiloței albi şi se uita la el cu o privire sinceră, lipsită de falsă pudoare sau jenă. Ținea într-o mână voluminosul costum de supraviețuire din neopren. Ce zici, marinare? Pot să fac autostopul?

El i-a zâmbit crispat. Nightmare fusese dezgustat de faptul că avionul său era consemnat la sol, dar a acceptat fără comentarii sugestia lui Tombstone de a se face util în Ops. Treaba asta a lăsat-o pe Tomboy, RIO său, *pe liber*. Dar nu se aşteptase ca ea să deschidă subiectul.

— Ştii ceva, *Commander* – i-a spus cu grijă – s-ar putea să nu fie o mişcare prea isteață în ceea ce priveşte cariera ta.

— Hey, ai nevoie de un RIO, da? Şi-a trecut degetele

mâinii libere prin părul roşcat, tuns scurt, clătinând din cap semnificativ. Avea piele albă, acoperită de mulți pistrui mici, ochii verzi şi un zâmbet larg, neastâmpărat, toate acestea formând o imagine deloc militărească. Sunt *omul* tău!

Fir ar… chiar avea nevoie de un RIO. F-14 putea fi pilotat şi de unul singur, dar era o experiență neplăcută – cam ca şi cântatul la pian cu o mână în timp ce cu cealaltă tastezi la PC – iar în caz de *dogfight,* era curată sinucidere. Nici nu voia să se gândească la consecințe. Ce naiba, poate că avea nevoie de cineva în scaunul din spate care doar să-l supravegheze pe el.

Tombstone a scos un oftat, apoi a dat din cap.

— Pune-ți echipamentul, *Commander.* Şi mişcă-ți *coada.* N-avem mult timp la dispoziție.

CAPITOLUL 28

Marți, 17 martie
1305 Zulu + 2
Flight deck
USS Thomas Jefferson

Douăzeci de minute mai târziu, cu căştile în mâini, Tombstone şi Tomboy traversau puntea de zbor către Tomcat 200, parcat la babordul lui *Jefferson,* în dreptul *insulei. Pasărea* lui CAG, rezervată de obicei pentru Tombstone când voia să mai *adune* nişte ore de zbor, fusese pregătită de câțiva tehnicieni în veste verzi cu dungi negre, personal din Air Wing care realiza mentenanța.

Înainte de a urca în carlingă, amândoi au dat roată avionului, verificând dacă totul e în regulă – capace de acces închise, armamentul bine asigurat în suporți, etc. Patru rachete Sidewinder şi patru AMRAAM erau montate sub fuselaj şi aripi. Rezerva de AIM-54C se cam *subțiase,* şi oricum, luptele de deasupra Kola se duseseră, în general, de aproape. Deci, folosirea unor rachete Phoenix de înaltă tehnicitate şi valorând câte un milion de dolari fiecare, era curată risipă. Pe când Flynn se aşeza în scaun şi-şi punea casca, Tombstone finaliza inspecția vizuală a exteriorului avionului, apoi a urcat scara în carlingă, la locul său.

— Verificarea a fost deja făcută, ca şi planul de zbor, CAG! a raportat căpitanul avionului, un om solid într-o vestă maro. Te vor fixa în Cat-1 imediat după KA-6.

Tombstone a salutat confirmând luarea la cunoştință, apoi a început verificările din lista de *preflight.* Nu prea era

sigur de ce făcea asta... cu excepția faptului evident că efectivul de piloți înregistrase destule pierderi până acum, şi poate că prezența sa în acțiune ar fi fost de ajutor.

Moralul era în continuare scăzut şi va fi şi mai rău când vor realiza ce pierderi reale au. Unii dintre ei ar putea fi tentați să se lanseze în cascadorii prosteşti, ca aceea care-i terminase pe Striker şi K-Bar.

Poate că dacă Şefu' apare în mijlocul acțiunii, asta i-ar ajuta să rămână concentrați.

Eh, de fapt, ştia foarte bine cum stă situația. Coyote şi cu Batman făceau o treabă excelentă şi fără el. Dar voia să fie şi el acolo. Cu ei. Cu oamenii lui.

— Atențiune! a izbucnit din difuzoarele 5-MC montate pe laterala insulei. Atențiune! Se ridică baricada. Acum, se ridică baricada. Echipajul de intervenție, pompierii şi personalul medical, să fie pregătit la pupa.

Uhh! Tombstone s-a răsucit în scaun, privind cerul cețos dinspre pupa. *Shotgun* 1-3 trebuia să apară. Jos, în Ops, urmărise ce se întâmpla cu avionul avariat şi, fără tragere de inimă, a aprobat cererea lui Arrenberger de a încerca aterizarea pe *Jefferson* în loc să se catapulteze deasupra mării. Încă nu aveau niciun semn de la RIO. Dacă Blue Grass era în viață, şocul unei ejectări – ori prăbuşirea în

stare de inconştienţă în apa rece ca gheaţa – cu siguranţă l-ar fi ucis. Slider voia să-şi aducă avionul infirm – lucru riscant, desigur, dar era singura metodă de a salva viaţa lui Blue Grass. Şi Tombstone se aflase în aceeaşi situaţie, cu ceva ani în urmă, când a aterizat pe punte cu RIO rănit.

Chiar în spatele locului unde staţiona avionul lui Tombstone – la linia de cincizeci de yarzi, ca la fotbal – două şiruri de personal de punte se ocupau cu ridicarea baricadei pentru prăbuşire, o *scară* orizontală confecţionată din cabluri şi fâşii textile rezistente concepută să stopeze un avion care, din diverse motive, nu putea executa o aterizare normală cu ajutorul cablelor arestoare. Tomcat 209 avea un motor oprit, iar cârligul neputând agăţa vreun cablu, nu avea nici puterea de tracţiune necesară pentru a completa un *touch-and-go* urmat de un *bolter*. Din acest motiv, Slider şi Blue Grass vor face o aterizare cu barieră.

În apropiere, oameni în veste roşii cu dungi negre erau pregătiţi să-intervină cu extinctoarele sau cu micile tractoare utilate pentru stingerea incendiilor.

Alţii, cu veste albe cu cruce roşie erau din personalul medical, erau în *standby* cu trusele de prim ajutor şi brancardele uşoare tip Stokes.

Strania alcătuire de grinzi metalice pe patru roţi,

macaraua pentru manipularea avioanelor cunoscută sub numele de „Tilly”, se proiecta deasupra lor în umbra insulei lui *Jefferson.* Un om aflat sus pe macara era complet anonim în costumul său voluminos-argintiu, ignifug. Avea o misiune precisă. Dacă *Shotgun* 1-3 exploda, el era cel care trebuia să sfideze focul şi să se arunce în tona de combustibil arzând, în încercarea de a-i scoate pe Slider şi Blue Grass din epavă.

Privind din nou către pupa, Tombstone a văzut Tomcatul „căzând” direct către *Jefferson.* În partea opusă lui a punții, LSO şi echipa sa erau lângă *meatball,* ghidând avionul avariat pe lunga pantă ce trebuia să-l aducă pe punte. Aproape, mai aproape, nasul sus, flapsurile coborâte, trenul de aterizare scos... Cu aripile extinse la maxim, F-14 plana, generând o imensă portanță, încât părea suspendat, mişcându-se parcă cu încetinitorul pe cerul din spatele portavionului. Tombstone îl şi vedea aterizat în siguranță pe punte.

Când brusc şi cu o viteză amețitoare, plonjând după propria sa umbră peste pupa, s-a trântit jos într-un vacarm de scrâşnete de cauciuc şi oțel, direct în barieră. Din motorul din dreapta ieşeau valuri de fum... apoi nasul a trecut printre benzile verticale, stârnind jerbe de scântei la

frecarea cu puntea... iar aripile şi coada au fost învăluite de structura de cabluri şi avionul s-a oprit.

Echipa de intervenție înconjurase deja aparatul... galbena Tilly s-a apropiat cu marinarul în costum de protecție gata să-intervină.

Tombstone şi a dat seama că şi ținea respirația. Cineva a deschis canopia şi-l ajutau pe Slider să iasă din cockpit. A mai durat câteva momente până l-au scos şi pe Blue Grass. De la cei aproape şaizeci de metri depărtare, Tombstone putea vedea costumul de pe RIO îmbibat de sânge, când l-au pus pe brancardă.

— Dumnezeule Mare! o auzi pe Tomboy spunând. Nu mai are picioare!

Orice o fi lovit Tomcatul 209, l-a nimerit în partea ventrală şi a secționat picioarele lui Blue Grass între şolduri şi genunchi. Omul era mort; hemoragia l-a ucis în doar câteva clipe după ce a fost lovit.

— Tot mai vrei să zbori? a întrebat o pe Tomboy prin ICS.

— Da! Nu era în voce nicio urmă din umorul ei obişnuit. Şi hai odată să ne mişcăm.

OK?

În jurul lor, operațiunile curente îşi continuau nesfârşitul *dans de punte*. Operațiunile de lansare şi au

încetinit tempo-ul pentru a permite recuperarea avioanelor întoarse din misiune, iar Air Boss alterna lansările spre prova cu aterizările dinspre pupa. După activitatea frenetică din această dimineață, cu scurte reprize încărcate de adrenalină – precum aterizarea cu barieră a lui Slider – munca părea aproape uşoară, oamenii îndeplinindu-şi sarcinile cu o eleganță a mişcărilor care le dezmințea epuizarea.

După ce verificările au fost terminate, iar Tomboy a raportat că toate comutatoarele sunt setate şi sistemele de bord pornite, el şi-a întors atenția către motoare. Pe măsură ce puterea lor creştea, întreg avionul trepida ca şi cum ar fi vrut să plece singur din saboții de pe punte către înaltul cerului.

— Tomcat 2-0-0, Air Boss.

Hmm… dacă ceva trebuia să se întâmple, acum era momentul.

— 2 dublu zero. *Copy.*

— CAG. E cineva aici care vrea să ți vorbească.

— Ascult.

— CAG? Aici *Admiral* Tarrant.

— Da, domnule. Tombstone putea paria că Tarrant ar fi dorit să nu ştie de această lansare neautorizată… sau, şi

mai bine, să afle de ea doar după ce Tombstone s-ar fi aflat departe de *Jeff.* Tombstone nu putea refuza un ordin direct de a rămâne *la sol,* dar spera din tot sufletul că un astfel de ordin nu va fi dat.

— Stoney, Air Ops raportează că se desfăşoară acțiuni grele deasupra golfului Kola, peste Polyarny. Păzeşte-ți fundul pe acolo, auzi?

— Yes, sir!

— Chestia aia în care eşti e o maşinărie foarte scumpă. Adu-o înapoi întreagă.

— *Aye, aye, sir!* Tombsone se surprinse rânjind prosteşte.

Un dirijor de avioane se îndepărta cu spatele de avion, semnalizându-i lui Tombstone. Cu grijă, a slăbit frânele, urmându-l cu avionul de treizeci de tone pe lângă locul unde se rupsese *nasul* lui Slider şi Blue Grass, înainte spre catapultă.

1314 Zulu

Tretyevo Peschera

Lângă Polyarny, Rusia

Căpitanul de rangul întâi Anatoli Chelyag s-a aplecat în afară peste marginea cockpit-ului aflat în vârful turnului submarinului Typhoon.

Soldați din trupele de Infanterie Navală erau aliniați la cheiul unde *Leninskiy Nesokrushimyy Pravda* fusese amarat, cei mai tineri dintre ei aruncând priviri speriate când sunetul îndepărtat al tirurilor de arme reverbera pe sub bolțile cavernei.

Cei de la manevră îndepărtaseră enormele otgoane ce legau Typhoon-ul de babale. Acum, Chelyag supraveghea cum creşte treptat distanța dintre chei şi flancurile rotunjite ale monstrului metalic.

— Liber la babord, a spus în receptorul telefonului. Încet înainte.

— Încet înainte, tovarăşe căpitan, a venit confirmarea de la ofițerul din centrul de control.

Uriaşul submarin îşi lua avânt alunecând prin apa murdară, împins de ursuzul *chugehug-chug* al celor două enorme elice.

Chelyag îşi reaminti din nou vocea lui Karelin care-i ordonase să scoată *Pravda* de la adăpostul peşterii în infernul de foc de afară. Să ajungă în Marea Barents? Ar fi teribil de norocoşi dacă vor reuşi să iasă măcar din golful

Polyarny până în şenalul navigabil central. Amiralul Marchenko triimitea din oră în oră rapoarte informative către eşaloanele inferioare. Ultimul preciza că puşcaşii marini americani ocupau poziții chiar pe înălțimile de deasupra locului unde se ascundea *Pravda.*

Dar nu se punea problema să refuze executarea ordinelor date de Karelin. Chelyag va face ceea ce i s-a comandat: va ieşi din Tretyevo Peschera, apoi va lansa racheta numărul unu, deja setată pe ținta Celiabinsk. După aceea... ei bine, supraviețuirea lor va depinde în totalitate de unitățile din *Frontovaya Aviatsiya* care se apropiau acum de Polyarny venind dinspre sud.

Duse din nou telefonul la gură.

— *Pervîi*[247] Mizin. Transmite celor de la țărm să deschidă porțile adăpostului.

— Am înțeles, tovarăşe căpitan. Urmă o pauză. Tovarăşe căpitan? Avem un mesaj de la amiralul Marchenko.

— Citeşte-mi-l.

— Spune... „Noroc, Pravda. Mergeți cu Dumnezeu".

Chelyag aproape că putea vedea strâmbătura buzelor lui Mizin, când citea mesajul. Secundul său era un ateist

[247] NepBMM – primul (ofițer), numărul unu, secundul navei.

convins, un om care spera cu o convingere aproape *religioasă* că revenirea la putere celor duri în Moscova ar însemna stoparea maniei religioase care a explodat în întreaga națiune pe vremea lui Gorbaciov şi Elțîn.

Evident, era dezamăgit.

— Transmite-i amiralului Marchenko: „Mulțumim. Mesaj primit şi apreciat foarte mult".

Şi se întrebă: ce credea Mizin despre asta?

1317 Zulu
Tomcat 200
Deasupra Golfului Kola

— Ne apropiem de coastă, spuse Tomboy prin ICS. *Dry feet.*

— Mai mult sau mai puțin, replică Tombstone. Încă nu suntem deasupra pământului.

El virase departe, spre est, de CBI, survolând flota amfibie a celor din Marine, apoi s-a îndreptat spre sud, direct către golful Kola.

Deschiderea golfului era la patru mile distanță de acest punct. Spre est erau dealurile joase, domoale ale ostrovului

Kildin. Construcții cu aspect militar erau împrăştiate de-a lungul ambelor linii de coastă, printre stânci golaşe şi petice de gheață şi zăpadă. Gheața încă acoperea mare parte din suprafața apei, totuşi canalul navigabil din centrul golfului îngust a fost păstrat permanent deschis de spărgătoarele de gheață.

Fumul se încolăcea spre cer, în partea dreaptă. În acest moment, țărmul vestic al golfului era controlat de forțele americane, iar cel din est de ruşi. O navă mare – Tombstone presupunea că este un distrugător – era pe jumătate scufundată în apele puțin adânci dintre bancurile din partea de vest, înconjurată de gheață. Din ea ieşea o perdea groasă de fum. Dincolo de ea săgetau cerul nişte elicoptere, pe sub liniile albe de la altitudine, ce marcau traiectoriile rachetelor.

— Nouăzeci şi nouă avioane, Nouăzeci şi nouă avioane, s-a auzit pe frecvența tactică. Aici *Echo-Whiskey* 2-1. Depistăm un mare număr de *bogies* venind dinspre sud, probabil de la bazele din Kirovsk şi Revda. Ar putea fi un atac general.

— Ce? Alți *bandiți?* a întrebat Tomboy. Credeam că până acum au rămas fără MIG-uri.

— N-ai auzit, Tomboy? Au rezerve inepuizabile. Pe

undeva au fabrici care scot MIG-Uri pe bandă rulantă la fel de repede pe cât le doborâm noi. Verifică armamentul.

— Armat şi gata de tragere. Păcat că *ferma* a rămas fără AIM-54.

— E-n regulă. Trebuie doar să-i fraierim să vină mai aproape.

— Admirabil plan, CAG. Altceva nu ți-a dat prin minte?

Tombstone verifică suprafața apei. Soarele se reflecta în ceva argintiu ce survola golful.

— Ba da. Hai să ne *plimbăm* împreună cu acel *flight* A-6 de acolo jos.

— Acela e *Red Hammer* 1, l-a informat RIO. Câțiva dintre băieții noştri de pe *Jeff*.

— Foarte bine. Hai să ne cuplăm cu ei. Cheamă-l pe lider şi spune-i că suntem aici.

— Rog.

Mai multe avioane ruseşti venind dinspre sud. Era evident că loviturile aeriene şi rachetele de croazieră din ultimele douăzeci şi patru de ore nu au avut succesul scontat. Aşa ceva se întâmpla mereu în războaiele moderne; armele *high-tech* erau deosebit de precise şi distructive... dar se pare că inamicul avea întotdeauna rezerve, adaptabilitate, inteligență... de care nu se ținuse seama în planificarea

inițială. De asemenea, arme gândite să aibă o precizie de peste 90% se dovedeau mai târziu ca având doar 60% sau chiar mai puțin. Oamenii deveneau obosiți, neglijenți. Sau descurajați.

Desigur, aceleaşi probleme puteau afecta şi partea inamică. Una dintre provocările strategiei militare era aceea de a şti când a ajuns inamicul la sfârşitul rezervelor sale, când ajungea doar un mic *bobârnac* ca să doboare apărarea aparent impenetrabilă. Se întreba: care parte va ceda prima în această confruntare?

1319 Zulu
Intruder 504
Deasupra golfului Kola

— CAG? Willis Payne s-a răsucit în scaun, încercând să se uite în spatele şi deasupra avionului său, care zbura la joasă înălțime. Ce naiba caută p-aci?

— A coborât în rândurile maselor largi, populare? a replicat Sunshine, cu fața îngropată în manşonul ecranului radar. Sau poate au dat de greu acolo, în Ops. I-au trimis pe cei din REMF.

— Hey, stimată doamnă, din câte am auzit, Magruder nu e deloc un REMF.

— Mda, e un *patru trese*[248], nu? Care stă la birou, scrie rapoarte, îşi şterge nasu… Suntem la nouă mile de Polyarny. Armele desinguranțate. *Pickle hot.*

— *Rog.* Ascultă, se spune că a pilotat Hornetul care a dat anul trecut lovitura de grație lui *Krerul.* Ştii de portavionul ăla baban al ruşilor? Tipul are mai multe medalii decât am putea obține noi amândoi la un loc, chiar dacă am zbura tot timpul pe *overbust,* şi un record de luptă mai mare decât puntea de zbor a lui *Jefferson.* Nu e deloc un sulangiu. Ba chiar e un pilot al dracului de bun. E numărul unu pe lista mea.

— Am ÎNȚELES!

— Şi… de ce eşti aşa înverşunată împotriva celor cu *patru trese?*

— Păi… nu prea ştiu. Moralul la bordul lui *Jefferson* a cam scăzut în ultimul timp.

— Moralul la bordul lui *Jeff* e la pământ.

— Cum spuneam. Mă gândeam că vina e şi a lui.

— Aiurea… tipi ca el țin unit echipajul lui *Jefferson* în

---

[248] Patru galoane aurii țesute pe mâneca vestonului de uniformă – *Captain* în US Navy.

asemenea situații. Ar fi trebuit să-l vezi săptămâna trecută la inițierea *Nasurilor Albastre.*

— A cui?

— Ăăă… nu contează. A trecut. Ce vezi pe radar?

— Vin o mulțime de chestii. Golfuri la dreapta. Ar trebui să vezi nişte coloane de fum drept în față. Acolo e Polyarny.

— Le văd. Doamne, da' e o grămadă de fumuri.

— N-o să ne încurce deloc. Trec pe FLIR.

Intruder zbura direct către cea mai importantă bază de submarine a Rusiei.

1319 Zulu
Tretyevo Peschera
Lângă Polyarny, Rusia

Imensa barieră care separa adăpostul trei de lumea exterioară se deschidea încet. Dincolo de ea, lumina soarelui se răsfrângea în apele golfului Kola.

Ținând binoclul la ochi, cu pleoapele strânse împotriva luminii orbitoare, Chelyag observa câteva dintre submarinele ce fuseseră amarate în afara pereților de stâncă ai adăpostului.

Acela era *Kolosov,* un PLARB cu silueta gheboasă cunoscut în vest sub numele de Delta IV. Era deplasat cam la treizeci de grade față de chei şi cu prova scufundată. Se părea că o rachetă de croazieră l-a lovit chiar în fața turnului.

Blestemații! Dincolo era subul lui Lovehikov, unul dintre cele mai rapide submarine de atac. Cunoscut de vestici sub indicativul Alfa, acest tip de navă de înaltă tehnologie era atât de scump încât a fost poreclit *Zolotaya Râbka*[249]. Doamne, ce i-au făcut? Turnul era îndoit, periscoapele rupte ca bețele de chibrit. Peştişorul de aur nu va mai înota niciodată în adâncul oceanului. În curând, nici *Leninskiy Nesokrushi Pravda* nu va fi într-o stare mai bună, dacă Karelin nu-şi va onora promisiunea de a trimite cât mai multe interceptoare din *Frontovaya Aviatsiya.*

— Eliberați puntea exterioară, a ordonat. Toată lumea sub punte!

O scară spiralată, împodobită aiurea cu balustrade de lemn, ducea de la puntea exterioară prin coca dublă, până la centrul de atac al lui *Pravda,* care se întindea dintr-o parte a cocii interioare până la cealaltă, ca şaua pe spatele

---

[249] Boaotm PbieKa – Peştişorul de aur.

unui cal.

— Căpitanul pe punte! a strigat un marinar, când Chelyag a păşit de pe scară.

De la consolele din jurul compartimentului, fețe palide îl priveau, unele în aşteptare, altele pline de teamă.

— Ofițerul cu rachetele! s-a răstit.

— Da, tovarăşe căpitan!

— Starea rachetelor.

— Silozul numărul unu este deschis, tovarăşe căpitan. Manevrele de prelansare executate, codurile verificate şi autentificate. Racheta e fixată pe țintă şi gata pentru lansare.

— Foarte bine. Fii pregătit. Vom lansa imediat ce ieşim din radă.

Avea nevoie de suficientă adâncime sub navă pentru ca şocul lansării rachetei de şaizeci de tone să nu izbească chila submarinului de fundul apei.

Pe ecranul unui televizor plasat în partea de sus a încăperii intrarea spre larg ocupa orizontul.

1319 Zulu

Tomcat 200

Deasupra golfului Kola

— *Bandiți*, Tombstone! Mulți!

— Câți şi unde?

— Zece... doisprezece... al dracului de mulți... vin la joasă altitudine, de la 1-6-0 până la 1-8-0! Distanța, cinci mile!

— Uite unu, spuse Tombstone, alegând o țintă dintre multele afişate pe HUD. A acționat selectorul. Trimitem o AMRAAM. A urmat o pauză, apoi a auzit în cască *ciripitul* plin de satisfacție al locării radar. Locat! Şi un *Fox* 1!

Sub el, Intruder-ele se împrăştiaseră, dar tot îşi mențineau cursul spre sud, săgetând la doar câțiva metri înaintea propriilor umbre proiectate pe suprafața apei.

Altfel, cerul era gol, cu excepția dârelor albe lăsate de rachete mult deasupra.

— Aici Tomcat 2-0-0, a apelat Tombstone. Mă apropii de Polyarny dinspre nord. Am un *flight* de Intrudere care are nevoie de ajutor.

— 2 dublu 0, aici *Shotgun* 1-1. Tombstone, ce naiba cauți pe acolo?

— Îmi pun fundu' la bătaie, Coyote. Tu pe unde bântui?

— Realimentăm la altitudinea bază plus zece, Delta 3-5-

5, *Charlie* 1-8-1. Tombstone şi-a cercetat harta. Coordonatele îl situau pe *Shotgun* cam la optsprezece mile spre nord vest. Suntem pe curs de revenire la *Jefferson* după ce l-am escortat pe *White Lightning.*

— Vreunul dintre voi a alimentat deja?

— Da. Trei dintre noi.

— Dacă mai sunteți înarmați, am avea nevoie de o mână de ajutor la Polyarny. Multe *bogies* vin dinspre 1-8-0.

— Le văd. OK, Tombstone. Vine *Cavaleria.*

— Mă bucur, Coyote. Tombstone a locat a doua țintă, apoi a apăsat pe trăgaci. *Fox* 1!

— Hey, lasă ne şi nouă câteva!

Dar, când MIG-urile au apărut pe cerul sudic, Tombstone şi-a dat seama că Coyote nu avea de ce să se teamă că ar rămâne *şomer.*

În câteva secunde, MIG-urile 29 Fulerum erau pretutindeni, avioane suple cu două stabilizatoare, dotate cu *ciorchini* de arme mortale sub aripi.

Apoi, Tombstone şi Tomboy luptau pentru propria lor viață.

CAPITOLUL 29

Marţi, 17 martie
1320 Zulu + 2
Lângă Polyarny, Rusia

Locotenentul Ben Rivera s-a urcat pe ruinele zidului, privind în jos la instalațiile portuare de la poalele colinei. De la postul său de observare, din partea de sus a pantei de circa şaptezeci de grade şi de la înălțimea de două sute de metri, avea impresia că un monstru imens iese din versantul stâncos de sub picioarele sale.

Gri întunecat, cu suprafața acoperită cu ceva ce-i dădea aspect de zid de cărămidă, sau ca plăcuțele ceramice ce acoperea corpul navetei spațiale, era însuşi Leviatan. Înainte ca jumătate din el să iasă la vedere, Rivera şi a dat seama că stătea chiar deasupra intrării într-o bază secretă de submarine despre care fusese instruit înainte de debarcare. Se presupunea că există câteva caverne care împănează înălțimile de lângă Polyarny, fiecare adăpostind unele dintre cele mai puternice *boomere* ale Rusiei, iar datorită norocului el a picat chiar deasupra uneia.

Monstrul ăsta care aluneca în golf era lung ca naiba! Sigur era un submarin Typhoon purtător de rachete

balistice! Niciun altul nu putea fi atât de uriaş. Pe măsură ce Rivera îl supraveghea, puntea anterioară, nesfârşită, continua să alunece de sub stâncă, pe partea superioară aflată deasupra apei, distingându-se clar două rânduri de trape ale silozurilor de rachete.

Şi... Sfinte Dumnezeule... un siloz era deschis!

Rivera era cât p-aci să cadă de pe zid când a putut privi în jos, direct prin trapa deschisă, şi a văzut ceea ce semăna cu privirea fixă a unui ochi alb – capul unei SS-N20 ICBM aflată în adâncul silozului.

— Larson! S-a tras repede înapoi de pe marginea versantului rupând vraja hipnotică indusă de ceea ce văzuse. *Gunny!*

Turnul Typhoon-ului apăru la vedere, apoi puntea dinspre pupa, mai scurtă decât cea cu rachetele, dinspre prova. Cârma avea anvergura unui A-6, iar corpul larg, turtit, de douăzeci şi cinci de metri la travers îl făcea să pară la fel de masiv ca un portavion. La dracu', cu o LOA[250] de 170 metri, avea două treimi din lungimea lui *Nassau,* şi mai mult de jumătate din lungimea lui *Jefferson* sau *Eisenhower.*

---

[250] Length Overall – lungimea totală.

Larson manevra aparatul de radio cu mâini tremurânde.

— King 3! King 3! Aici White Knight 5! Over!

Nu a fost un răspuns imediat.

— *King* 3! Aici *White Knight* 5! Iisuse, Maria şi Iosif, răspunde!

1322 Zulu + 2

Intruder 504

Deasupra golfului Kola

— *Red Hammer, Red Hammer,* făcea apel liderul de la *flight* Intruder. Aici *Red Hammer* 1-1. Obiectivul țintă schimbat. Avem o nouă țintă la cererea Marine Air-Control.

— *Red Hammer* 1-3, *copy,* a confirmat Willis. Apoi: Doamne, acu ce mai vor şi ăştia?

— Probabil încă un parc auto, replică Sunshine. *Shit,* s-ar putea crede că nu sunt în stare să găsească o țintă interesantă pentru noi ca să-i terminăm cu totul.

Dar, pe măsură ce Willis primea noile instrucțiuni de la 1-1, a realizat că noua țintă era mai mult decât *interesantă.*

Era chiar teribil de periculoasă. Şi-a manevrat uşor avionul spre dreapta, studiind cu grijă panorama cu munți

şi ape ce se deschidea înainte.

1322 Zulu

Tomcat 200

Deasupra golfului Kola

— Lovit! a strigat Tombstone. Am *împrăştiat* MIG-ul!

— Atenție, Tombstone! îl atenționă Tomboy din scaunul din spate. Sunt doi care se țin de noi!

— Îi văd! Țin'te bine!

A simulat o manevră de evaziune spre dreapta, apoi s-a rostogolit spre stânga, înscriindu-şi Tomcatul într-un tonou rapid, în urcare care l-a dus mai sus şi în afara vectorului de ochire al celor de pe Fulerum. Cerul era împânzit de avioane, toate de tip Fulerum, pare-se. Drept în față, a fost un *flash* şi o revărsare de flăcări portocalii şi fum negru lăsate de un meteor ce plonja către apele golfului Kola. A doua lor rachetă AMRAAM lovise în plin.

— Avem două... aahh! gemu RIO când Tombstone a acționat maneta de gaze la maxim, într-un viraj extrem de strâns care scoase avionul din rotația tonoului. Cele două MIG-uri au fulgerat prin stânga, apoi au degajat stânga

dreapta, unul venind aproape direct în fața Tomcat-ului. Tombstone s-a lansat în urmărire, apoi a redus brusc gazele, lăsându-şi avionul să piardă aproape trei sute de metri din altitudine.

— Hey, CAG? a strigat Tomboy. Te-a cuprins mila? Aveai o poziție perfectă. De ce l-ai *iertat?*

— Aruncă o privire spre înainte!

Red Hammer, flightul A-6, îşi divizase formația inițială foarte strânsă, dar fiecare avion menținea altitudinea şi viteza, fiind practic înscrise pe panta de apropiere la obiectiv. Un Fulerum venit dinspre sud le-a reperat şi s-a angajat la şasele unui Intruder.

Iar Tombstone a picat la şasele lui Fulerum.

— Trag cu Sidewinder, a spus. Am o poziție bună, direct în coada lui. A aşteptat ca racheta să depisteze ajutajele fierbinți ale MIG ului, apoi a apăsat pe trăgaci. *Fox* 2!

— Avem pe altul în spate, Stoney! Ba nu, două!

— Cât mai durează până soseşte Cavaleria?

— Vin. Peste vreo treizeci de secunde. Avertisment! Ne-au locat!

Tombstone trase violent de manşă, lansând în acelaşi timp şi momeală în urmă, pe măsură ce urca.

Trebuia să protejeze spatele lui *Red Hammer* pe timpul

atacului, cel puțin până ce soseau Coyote şi ai lui. Totuşi, în acest moment, şansele lui Tomcat 200 de a supraviețui în următoarele treizeci de secunde, nu erau deloc roze.

1323 Zulu
Intruder 504
Deasupra golfului Kola

Intruder s-a zguduit violent, iar Willis a trebuit să-i ridice uşor nasul pentru al menține pe traiectorie.

— Ce dracu' se-ntâmplă? a întrebat Sunshine, care avea în continuare fața îngropată în manşonul radarului.

— Un Fulerum în coadă, a răspuns Willis, aruncând o privire peste umăr. Cineva tocmai l-a dat jos cu o căutătoare de căldură.

— *Rog.* Treizeci de secunde.

Două sute cincizeci de metri.

— Trec pe manual.

Ținta – conform Marine Air-Control care transmitea informațiile lui *Red Hammer* – era în mişcare... şi înconjurată de numeroase alte ținte. De data aceasta, Willis nu se putea baza numai pe computer. La dreapta sa,

Sunshine comuta rapid între modulele radar şi FLIR; Dacă sistemele s-ar fi defectat sau ar fi devenit dezorientate, ea ar fi fost capabilă să-l mențină pe traiectorie.

Două sute de metri.

1323 Zulu
Tomcat 200
Deasupra golfului Kola

Locatorul radar a alunecat spre dreapta, păcălit de *pleava* lui Tombstone şi de agresivul bruiaj ECM al lui Tomboy. Proiectilele au trecut pe deasupra canopiei, la cel puțin treizeci de metri de Tomcat. Tombstone a acționat frânele aerodinamice şi a cabrat brusc. Plutind la limita vitezei de angajare, Tomcat se roti spre dreapta, tocmai când, surprins de manevra lui Tombstone, Fulerum fulgera pe alături, atât de aproape încât Tombstone a putut citi marcajele de identificare de pe fuselajul avionului.

— Tunurile! şi a trecut HUD pe modul GUN chiar în momentul când MIG-ul începea să execute un viraj strâns, în urcare spre stânga. Manevra a zădărnicit intenția de tragere a lui Tombstone. El se afla în aşa numita poziție *lag*

pursuit, adică în exteriorul virajului şi în urma inamicului. Deoarece MIG continua să vireze la stânga, Tombstone a decis să contracareze cu o manevră *low yo-yo,* adică să cupleze scurt forțajul şi să-intre în picaj pe stânga, căpătând viteză pe sub traiectoria MIG-ului, apoi redresând violent, să iasă din picaj direct în spatele inamicului care tocmai i-ar trece pe deasupra. Şi a ținut ochii pe celălalt avion care-i zbura pe deasupra; un oponent valoros şi-ar *fi îndulcit* virajul, apoi ar fi plonjat asupra avionului advers de dedesubt – manevra preferată de contracarare a unui *low yo-yo* – dar se părea că pilotul de pe MIG pierduse din vedere Tomcatul. Da! îşi păstra virajul, orientându-se din nou către Intrudere. Tombstone şi-a aruncat Tomcatul în sus, folosind gravitația pentru reducerea vitezei, şi s-a strecurat direct la coada MIG-ului la distanță *point blank*[251]*,* adică mai puțin de 120 metri în urma sa.

Tombstone a apăsat pe trăgaci şi tunul M61 a tunat, trasoarele galbene înşirându-se peste spațiul dintre MIG ŞI F-14. Pentru o clipă, MIG-ul a încasat globurile de foc menținându-şi cursul, aliniat direct în spatele unui Intruder aflat mai în față şi mai jos, apoi Tombstone a văzut resturi

---

[251] Distanța point-blank – este distanța dintre o armă şi ținta sa, de la care se poate trage fără corecția de elevație.

metalice zburătăcite din corpul Fulerum ului.

Apoi l-a depăşit, în timp ce acesta intra în glisadă mortală pe stânga.

— Scoate fum, spuse Tomboy când redresau. Se prăbuşeşte. S-a catapultat!

— Tomcat 2-0-0, aici *Shotgun* 1-1. Mişto lovitură, Stoney!

— Coyote! E timpul să intri în acțiune!

— Credeam că vrei să monopolizezi tu toată distracția! chicoti Batman.

— Aşa cum face un super-CAG, a adăugat o voce feminină. Totdeauna păstrează toată gloria numai pentru sine!

— Aşa-i, Brewer. Ochiu' mare! *Bandiți* sus la ora două!

— Tombstone! a chemat Coyote. Fii atent! Ai doi pe şasele tău!

— Nu purta grija noastră, replică Tombstone. Ajută-mă doar să țin MIG-urile departe de Intrudere!

1323 Zulu

Intruder 504

Deasupra golfului Kola

— Acolo! Ținta la vedere, a spus Sunshine. Vino stânga două grade. Distanța o milă.

Încă şapte secunde. Adrenalina îi pompa în inimă, şi putea auzi respirațiile accelerate – A lui şi a lui Sunshine – în ICS.

La naiba, trebuia să folosească oxigenul. Şi-a blocat chingile care-l fixau în scaun în timpul manevrei de luping inversat, cu minus 5G. Sunshine era la fel de rece şi dură ca gheața de pe colinele ce flancau ambele părți ale avionului. Pe VDI, markerul pentru largarea bombelor se deplasa rapid pe linia de curs.

O sută cincizeci de metri.

1324 Zulu
Tretyevo Peschera
Lângă Polyarny, Rusia

Leninskiy Nesokrushimyy Pravda a depăşit zona docurilor pentru submarine din exteriorul cavernei, alunecând uşor prin apa uleioasă, în şenalul navigabil principal din Polyarny.

— Cârma, a ordonat Chelyag. Vino cinci grade babord.

Rotații pentru zece noduri.

— Tovarăşe căpitan! îl atenționă de la consolă ofițerul radarist. Avion inamic, se apropie dinspre nord!

S-a terminat cu promisiunile lui Karelin.

— Menține cursul, a spus, păstrând un ton calm şi rece ca gheața. Armurier, pregăteşte-te să lansezi racheta numărul unu.

— Racheta pregătită, tovarăşe căpitan.

— FOC numărul unu!

1324 Zulu
Intruder 504
Deasupra golfului Kola

Acum, Willis putea vedea ținta, un sub Typhhon purtător de rachete ce înainta uşor pe lângă cheiurile bazei ruseşti de submarine. Îşi orientase prova imensă şi rotunjită către nord, spre el, oferindu-i o țintă mai mică decât sperase.

Totuşi, obiectul avea vreo 170 metri lungime, fiind o țintă aproape indecent de greu să o ratezi.

Triple-A acoperea cerul, zguduind violent Intruder-ul. Ceva a lovit botul, dar a continuat să țină ferm manşa. Încă

puțin.

Markerul pentru largare a atins marginea de jos a ecranului, iar Willis a apăsat butonul. Bombele de două sute douăzeci şi cinci de kilograme au făcut *bump-bump-bump* când au plecat de sub burta Intruder-ului, căzând ca o ploaie mortală.

1324 Zulu

Lângă Polyarny, Rusia

Rivera avea o vedere perfectă asupra atacului, imensul submarin purtător de rachete balistice ce vira greoi în şenalul Polyarny, Intruder venind în picaj dinspre nord prin cerul brusc aglomerat cu avioane şi rachete, bombele ce cădeau în cascadă de sub fuselajul lui A6... Una... două... trei au lovit apa aproape de botul Typhoon-ului, ridicând coloane de apă care apoi s-au prăbuşit peste punte într-o avalanşă albă. Apoi o bombă de două sute douăzeci şi cinci de kilograme a lovit în Typhoon chiar la îmbinarea turnului cu puntea anterioară. Detonația a erupt ca o enormă minge portocalie de foc precedând sunetul exploziei cu câteva secunde, apoi a lovit o altă bombă... şi încă una, ce au

deschis o rană adâncă în bordul Typhoon-ului, în spatele turnului, dând peste cap plăcile cocii exterioare de parcă ar fi fost făcută din lut moale. Alte detonații în apă... şi altele direct în țintă, de data asta departe spre pupa, aproape de cârma cu aspect de aripi de avion. Tunetele exploziilor s-au izbit de colinele îndepărtate reverberând în ecouri multiple.

O explozie finală, cataclismică, a izbucnit din silozul aflat chiar înaintea turnului hăcuit de bombe. Flacăra albă a erupt drept în sus precum lava din craterul unui vulcan.

Explozii secundare! se gândi Rivera. Ceva a declanşat combustibilul solid al rachetei – Oh, Binecuvântată fii Sfântă Fecioară! – probabil că secvența de lansare fusese declanşată deja, când prima bombă a lovit, sfâşiind carcasa ICBM, sau poate că bomba de două sute douăzeci şi cinci de kilograme a nimerit direct prin trapa deschisă a silozului.

Explozia a cuprins jumătate din Typhoon, rupând coca dublă şi aruncând resturi arzânde la zeci de metri înălțime. Unda de şoc a trecut peste ape escaladând faleza. Sunetul l-a lovit pe Rivera cu o forță care l-a făcut să se dea cu un pas înapoi şi i-a scos aerul din plămâni.

Încă o detonare s-a declanşat mai în față când o altă rachetă avariată a explodat. Pentru o clipă terifiantă, Rivera

s-a întrebat dacă nu cumva s-a declanşat o *nuke*[252], dar exploziile multiple erau doar detonațiile violente ale rezervoarelor cu combustibil solid de la rachetele SS-N-20.

Flăcările se răspândeau pe suprafața apei.

1324 Zulu
Intruder 504
Deasupra golfului Kola

— *Weee ho!* marcă Sunshine victoria, iar mâna sa înmănuşată a plesnit zdravăn coapsa lui Willis. *Way to go! Way to go!*[253]

Intruder s-a scuturat din nou şi numai cu greu a reuşit Willis să-l stabilizeze. A aruncat o privire scurtă peste umăr şi a văzut că întreaga lățime a golfului Polyarny era acoperită cu flăcări portocalii.

Avertizorul RAW[254] a început să pâlpâie intermitent.

---

[252] Nuke – explozie nucleară.

[253] Way to go – un îndemn adresat cuiva ca să continue o treabă bine făcută – felicitare, încurajare, aprobare.

[254] Radar Acquisition Warning – avertizare că avionul este locat de un radar inamic.

— Suntem locați!

— Îl vezi?

— Negativ! Nu pot vedea nimic decât exploziile!

— Aruncă pleava!

Într-o clipă Willis a văzut racheta lansată de pe puntea prova a unui distrugător de clasă Udaloy amarat pe partea cealaltă a golfului. A tras stânga de manşă cât de tare a putut.

Explozia a lovit Intruder-ul în partea dreaptă cu un zgomot ca de tunet. Canopia de deasupra capului lui Sunshine a dispărut şi un urlet tunător a pătruns în cockpit. Sunshine s-a lăsat moale spre stânga, cu casca în brațul lui Willis. Sânge era pulverizat peste Willis, peste parbriz, instrumentele de bord şi pe costumul de zbor.

— Sunshine! a răcnit, întorcându-se pe jumătate pentru a o sprijini în timp ce continua să piloteze Intruder-ul. Sunshine!

1325 Zulu

Tomcat 202, *Shotgun* 2-1

Deasupra golfului Kola

Batman a văzut racheta SAM lansată de distrugător detonând în laterala Intruderului, dar nu avea ce să facă în acel moment. Era implicat într-o *furball* şi doborâse două MIG-uri unul după altul, dar apoi, un Fulerum s-a aruncat din înaltul cerului ca un vultur cu ghearele scoase. Trasoare au trecut peste partea stângă a canopiei, iar el a degajat dreapta stânga, fără a se putea desprinde de MIG-ul din coadă.

— 2-1, s-a auzit în cască. Aici 2-3!

— Brewer! Unde eşti? Nu mă pot scutura de ăsta!

— Sunt pe el! Când îți spun, degajează dreapta!

Batman a tresărit la auzul unui *thud-thud-thud* produs de o rafală de proiectile care îi perforau fuselajul.

— Fă-o! Fă-o!

— Trei... doi... unu. Degajează!

1325 Zulu
Tomcat 218, *Shotgun* 2-3
Deasupra golfului Kola

Brewer a căutat un unghi bun de lansare pentru ultima sa Sidewinder, dar MIG-ul se ținea atât de aproape de coada

lui Batman, încât ea nu putea trage în aşa fel încât să-l doboare pe rus fără a loca accidental motoarele lui Batman. Totuşi, când el a degajat brusc la dreapta, a ieşit din conul ei de ochire, iar sistemul lui AIM-9M a semnalat locarea pe MIG.

— *Fox* 2!

Fulerum se afla deja în plin viraj către dreapta, când racheta a lovit unul dintre motoare şi a detonat. Au izbucnit flăcări din coada MIG-ului, apoi rezervoarele au explodat într-o imensă minge de flăcări.

— Bună lovitură, Brewer! a strigat Batman.

— Asta duce scorul la egalitate, Batman.

— Ascultă, frumoaso! După asemenea reuşită, ne predăm. Nu-i aşa, Malibu?

— Afirmativ, fu de acord Malibu. Facem cinste cu o cină şi bere!

Ea se puse pe râs.

— Cui îi spui tu „frumoaso”, amice?

— Oricine manevrează un Tomcat aşa are toată admirația mea. Unde-i Stoney?

— L-am depistat, spuse Pogie. Direcția 1-8-5 la altitudine 1. Are probleme.

— Hai să-l ajutăm! 2-1 mă bag!

— 2-3, adăugă şi Brewer. Mă bag şi eu!

1325 Zulu
Tomcat 200
Deasupra golfului Kola

Un Fulerum a căzut în spatele lui Tombstone venind dintr-un atac în picaj. El l-a contracarat printr-un semitonou pe stânga, în cabraj. Fiind acum în zbor inversat, se uita în jos prin partea superioară a canopiei, la avionul rusesc ce trecea pe sub el. La naiba! Acum cabra, rotindu-se într-o manevră identică cu a lui. Revenind în zbor normal, Tombstone a încercat o tragere scurtă cu tunurile, dar pilotul MIG-ului ieşise din cabrajul său, şi l-a forțat pe Tombstone să-l depăşească şi să treacă cockpit la cockpit sub Fulerum-ul răsturnat.

Cele două avioane erau acum blocate într-o manevră mortală numită *foarfece rotitor pe verticală,* fiecare avion aflat în viraj încercând să se alinieze în spatele celuilalt, printr-o rotație inversă. Fiecare repetare a manevrei costa ambele avioane viteza şi altitudinea. Altimetrul de pe HUD-ul lui Tombstone arăta două sute douăzeci de metri, iar cele

două avioane continuau să se rotească unul în jurul celuilalt, fiecare încercând să ajungă deasupra – la sfârşit – niciunul nefiind în stare să se degajeze fără a oferi celuilalt un avantaj imediat.

— Stoney, la avertizat Tomboy. Atenție la altitudine!

— Văd!

Ei, pur şi simplu, *ieşiseră* de pe cer. Un munte, stânci negre şi petice de gheață şi zăpadă albă, se ivi drept înainte, şi Tombstone a *tăiat-o* la stânga în cabraj. MIG-29 a încercat să-i copie manevra, a cabrat...

Şi a izbit versantul.

— *Way to Go,* CAG! a strigat Tomboy.

Tombstone a continuat mişcarea de ieşire din tonou, cu postcombustia activată, încercând să câştige altitudine.

Iar aripa stângă a Tomcat-ului s-a dezintegrat într-o vâlvătaie de flăcări.

Şocul a fost atât de brusc, de neaşteptat, încât lui Tombstone i-a trebuit un moment ca să realizeze ce s-a întâmplat. Un alt MIG a stat în urma repetatelor *foarfece* făcute de cei doi, aşteptând momentul potrivit să tragă, iar când Tombstone a degajat la stânga, i-a oferit tipului o poziție perfectă pentru o căutătoare de căldură AA-8 Aphid.

Tomcatul avariat, aflat încă în cabraj, a intrat într-o

rotație lentă, cuprins de flăcări.

— Asta e, Tomboy! I-a spus lui RIO. Trebuie să ne catapultăm!

— Go! Go!

— Eject!

A tras de inel. Canopia s-a desprins, inundându-i universul cu urletele turbate ale vântului. Apoi tunetul rachetelor de la scaunul de catapultare a fost chiar mai puternic, iar el a fost aruncat în cerul înghețat şi gol.

Tundra rusească peticită cu zăpadă se rotea nebuneşte deasupra capului lui Tombstone.

CAPITOLUL 30

Marţi, 17 martie
1325 Zulu
Tomcat 201, *Shotgun* 1-1
Deasupra Golfului Kola

— Tombstone a fost lovit! a strigat Coyote.

— Îl văd, spuse Cat. Două paraşute! Două în stare bună!

— Mulțumescu-ți Doamne! Batman! Brewer! Unde

sunteți?

— Pe individul care i-a dat foc lui CAG, replică Brewer. *Shit,* prea aproape! îl *fac* cu tunurile!

— 2-3, 2-1! Trag! *Clear!*

— E al tău! Degajez stânga!

— Sunt pe el! Spulberat un MIG!

— Uite la fraier cum arde!

Coyote se rotea pe dreapta, cercetând terenul de dedesubt. Neașteptata apariție a trei Tomcat se pare că i-a răvășit pe rușii de pe MIG-uri.

— Cat! Unde-s *băieții răi*?

— Au şters-o, Coyote. Cred că le-a fost de ajuns!

— OK. Vezi unde a aterizat Tombstone?

— Negativ. Negativ. E prea mult fum pe acolo.

— Ok. Ne mai rotim. Ține-te bine.

1326 Zulu

Intruder 504

Deasupra Golfului Kola

— Să nu-mi mori în brațe, Sunshine! striga Willis cu vocea răvășită. La naiba, să nu-mi mori în brațe!

O gaură cât pumnul său de mare perfora tribordul avionului, imediat sub canopie şi chiar în spatele scaunului de catapultare a lui Sunshine. Aerul urla prin gaură iar Intruder-ul se scutura cu violență.

Era ceva în neregulă cu suprafețele de control din dreapta. Nu putea vedea nimic prin canopia avariată din partea lui Sunshine, dar era sigur că aripa dreaptă era grav avariată.

Strângând manşa între genunchi, s-a răsucit în scaun, încercând să vadă de unde provenea tot sângele ăsta.

Acolo. Costumul de zbor al lui Sunshine era rupt chiar deasupra sânului drept. Pe piept, în mijlocul unui petic de piele însângerată, se vedea o gaură de grosimea degetului mare, cu margini neregulate. Sângele făcea spumă.

Intruder s-a scuturat violent în zbor. Era la trei sute de metri înălțime, mult deasupra colinelor, pe un curs aproximativ către nord est, înapoi spre coastă. Cu avionul stabilizat iarăşi, a revenit la examinarea neîndemânatică a B/N său.

Gaura din piept era un orificiu de ieşire. Ceva trecuse prin scaunul ei de catapultare şi apoi prin partea sa dreaptă. Şi-a scos mănuşa din mâna stângă şi, aplecându-se în fața ei, a pipăit în jurul rănii. Iată, era o gaură mare

cât degetul lui, la vreo 8 centimetri sub subsuoară. Simțea coaste rupte când a apăsat. Ea gemu apoi se sufocă. I-a scos masca. Oxigenul nu-i făcea deloc bine dacă se îneca în propriul ei sânge, şi-i curgea o grămadă pe nas şi pe gură.

Spuma de sânge din piept însemna că plămânul este străpuns – fapt evident şi din traiectoria şrapnelului. Într-un torace astfel rănit, plămânul ar fi colabat în câteva secunde şi i-ar fi provocat moartea după câteva minute, dacă el nu acționa imediat.

Cu o mână însângerată, a tras fermoarul buzunarului de la umărul costumului de zbor şi a scos pachetul de țigări. Rapid, a dezvelit ambalajul de celofan, a aruncat țigările şi a rupt celofanul în două. O jumătate a presat-o pe rana din pieptul lui Sunshine. La următoarea respirație celofanul aproape că a dispărut în rană, formând un fel de bandaj care a *sigilat* rana, împiedicând plămânul să colabeze.

S-a aplecat din nou către ea şi a pus cealaltă jumătate de celofan în rana laterală, apoi i-a tras mâna strâns pe lângă corp pentru a menține aşa-zisul bandaj la locul lui.

Şi nu mai putea face nimic altceva pentru ea, cu excepția faptului de a duce jos Intruder-ul avariat, cât mai repede posibil. După ceea ce simțea prin manşă era sigur că nu vor ajunge înapoi la *Jefferson...* şi era al dracului de evident că

Sunshine nu ar fi supraviețuit unei catapultări în mare.

Avea nevoie de ceva mai la îndemână, mai apropiat.

1328 Zulu

Deasupra peninsulei Kola

Tombstone se legăna în paraşută, privind cum tundra pătată cu petice de zăpadă venea grăbită în sus, către picioarele sale. Şi-a îndoit genunchii, cu picioarele apropiate.

Apoi s-a izbit de teren, cu un icnet... şi s-a rostogolit, târât de paraşuta parțial pliată.

Privind în sus către cer, a putut vedea paraşuta lui Tomboy. Venea în jos la vreo jumătate de milă spre vest. Către est se vedeau nori mari de fum proveniți de la holocaustul din golful Polyarny.

După ce a scăpat de paraşută, şi-a verificat rapid trusa de supraviețuire: kitul de prim ajutor, rachetele de semnalizare, radioul SAR, pumnal, pistol. Mulți dintre zburătorii din Navy purtau revolver, dar Tombstone a preferat întotdeauna M-1911-A1. Marele pistol automat calibru 45 era un fel de relicvă, fiind înlocuit de câțiva ani

cu o armă standard, Beretta de 9 mm, dar purtat în continuare de către unii care considerau acest Colt ca fiind mult mai de nădejde.

Nu că ar face mare lucru cu el. Se aflau, cu siguranță, în spatele liniilor inamice. Tombstone avea două încărcătoare cu câte şapte cartuşe, unul în pistol, altul în buzunarul costumului de zbor. Paisprezece gloanțe... împotriva trupelor MVD şi ale Infanteriei Marine dotate cu pistoale mitralieră de asalt. Totuşi, era ceva. A tras închizătorul spre înapoi introducând cartuş pe țeavă, apoi a coborât siguranța: *„Cocked and locked”*[255].

Şi s-a grăbit către locul unde a aterizat paraşuta lui Tomboy.

1330 Zulu
Intruder 504
Deasupra golfului Kola

— OK, Navy. Ai permisiunea să aterizezi, de la sud spre nord. E doar o singură pistă, aşa că n-ai cum să te pierzi.

---

[255] Cocked and locked – Armat şi asigurat.

— Mulțumesc, Marine, replică Willis. Să aveți un sanitar pregătit. B/N-ul meu e rănit destul de grav.

— Roger.

A fost pur şi simplu un noroc că a găsit acest loc, o pistă rusească cucerită de Marines cu câteva ore mai devreme. O foloseau ca bază avansată pentru ale lor Harrier şi Hornet, dar au eliberat-o acum ca să fie pistă pentru aterizarea de urgență a Intruder-ului din Navy.

Sunshine gemea. Sângele de pe fața ei era roşu deschis.

— Sunshine? Sunshine, mă auzi?

Niciun răspuns. Doamne, n-o lăsa să moară!

Vibrația devenea tot mai pronunțată, şi nu mai avea niciun control asupra flapsului din dreapta. Când a acționat comutatorul pentru coborârea trenului de aterizare, nu a primit niciun răspuns nici de la acesta. *Shit!* Roțile erau blocate. Trebuia să aterizeze pe burtă.

Cei din Marine trimiteau un radiosemnal baliză pentru a-l dirija către pistă. Acum o putea vedea, o singură pistă pe fondul maro al tundrei, lângă câteva clădiri. Fumul murdărea cerul către est. Acolo încă se duceau lupte.

Altimetrul îi indica 200 metri. Controlorul de zbor îi spusese deja că baza pe care va ateriza se afla la 80 în altitudine, deci mai avea dedesubt 120 m de spațiu. Trăgând

uşor de maneta de gaze spre înapoi, a păstrat botul Intruder-ului ridicat, cu viteza aproape de angajare, coborând cu 300 m/minut... mai jos... mai jos.

Pista se desfăşura în faţa lui cu o viteză ameţitoare. A încercat frânele aerodinamice – degeaba – şi din nou flapsurile – degeaba – şi a tras maneta de gaze spre înapoi până la zero, apoi s-a aflat deasupra pistei căzând ca o piatră. Coada a lovit prima cu un zgomot de metal hârşâit... apoi burta fuselajului a lovit tarmacul[256], oţelul şi aluminiul torturat ţipau, iar el se lupta să păstreze controlul avionului, încercând să-l păstreze pe linie dreaptă, dar aripa dreaptă s-a rotit, el a pierdut controlul, aluneca, aluneca în lungul pistei... flăcări izbucnind în urma lui ca siajul unei bărci cu motor.

Şi s-a oprit! Cu o clătinare finală, Intruder-ul s-a oprit, cu botul într-un crater plin cu moloz, iar vântul ducea fumul departe de motoarele avionului.

A acţionat mecanismul de deschidere a canopiei, rugându-se ca măcar acesta să funcţioneze... şi a funcţionat. Apoi a desfăcut cu mâini tremurânde chingile sale şi pe ale lui Sunshine. Avionul era în flăcări, iar el

[256] Tarmac – Suprafaţa pistei de decolare/aterizare.

trebuia să facă tot posibilul să iasă amândoi afară!

— OK, Mac, a spus o voce gravă alături de el. Nişte mâini l-au apucat de braţe, săltându-l din scaun. Extinctoarele şuierau aruncând spuma peste flăcări.

— Acum îl scoatem şi pe camaradul tău.

— Scoateţi-o! Scoateţi-o! Ea e rănită grav!

— Ea?! Oh, Cristoase...

— Nu te mai holba, Mike, a intervenit un alt Marine. Pune mâna!

— Încet. Puneţi-o pe targă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, umblaţi cu grijă, spuse Willis. Cel mai bun *afurisit* de B/N pe care l-am avut.

Picioarele l-au dus singure pe pistă. Niciodată nu şi a amintit dacă a fost ajutat să se îndepărteze de avion.

1340 Zulu
Lângă Sayda Guba
Peninsula Kola

Tombstone a văzut atât paraşuta cât şi omul şi a rupt-o la fugă, cu greul Colt în mâna încleştată. Tipul purta uniformă de camuflaj cu glugă şi avea un AKM la spate, cu

țeava în jos. Era cu spatele spre Tombstone şi aplecat peste Tomboy, care era întinsă pe spate, prinsă încă în hamul paraşutei care fâlfâia în bătaia vântului. Soldatul părea a fi singur. Întreaga sa atenție era concentrată la femeia de la picioarele sale. Stoney a ridicat pistolul, continuând să alerge, şi încerca să centreze cătarea pe o țintă care sălta la fiecare pas pe care-l făcea.

De la cincisprezece metri depărtare, Tombstone a tras... şi a ratat. Soldatul s-a întors, surprins de această apariție care-l amenința cu pistolul, apoi a încercat să apuce AKM-ul dibuind după cureaua acestuia.

Tombstone a tras din nou. La dracu'! Părea simplu la TV, în filmele cu polițişti, dar un pistol era o armă ridicol de neprecisă, mai ales când se trage din alergare. Rusul a ridicat țeava AKM-ului.

Din nou, Tombstone a apăsat pe trăgaci... ratare!

Apoi s-a auzit un *crack* strident şi rusul s-a clătinat spre înainte, strângând în continuare AKM-ul. Tomboy, încă pe spate, avea revolverul scos. A tras în spinarea rusului de la un metru. Omul încerca să ridice iar țeava.

Tombstone s-a oprit, a fixat 45-ul cu ambele mâini şi a apăsat pe trăgaci de trei ori în succesiune rapidă. Cel puțin unul dintre gloanțe l-a lovit pe rus în piept şi l-a trântit pe

spate. Arma i-a căzut din mâini.

Tombstone s-a lăsat în genunchi lângă ea.

— Tomboy! Eşti OK?

— Salut... Stoney. Fața-i era plină de durere. Aterizare rea.

I-a văzut piciorul răsucit sub ea într-un unghi imposibil. Se părea că şi a rupt şi tibia şi fibula chiar sub genunchi. Era şi sânge pe picior, şi se vedea şi un fragment de os printr-o ruptură a costumului de zbor – o fractură complexă, una urâtă tare.

Tombstone a cercetat rapid împrejurimile. Soldatul rus era mort şi nu se mai observa niciunul pe aproape. Vedea doar acoperişurile unui mic sătuc aflat la oarece distanță spre est. Erau adăpostiți la nord de o mică ridicătură, doar cu puțin mai înaltă decât o movilă acoperită de zăpadă. Nimic altceva nu era vizibil în nicio direcție decât munți, teren şi cer.

A atins butonul de emisie al radioului SAR ataşat costumului său de zbor.

— Aici Tomcat 2 dublu zero, Tomcat 2 dublu zero, *Mayday, Mayday.*

S-a oprit ascultând cu atenție, dar nu se auzea decât zgomotul static şi o dată o izbucnire ce părea un fragment

de transmisie făcută pe o frecvență apropiată.

Nimic. Radioul putea fi avariat în timpul aterizării, sau poate că nimeni nu asculta pe frecvență în acel moment. A setat SAR să emită un semnal baliză de urgență, apoi s-a întors către Tomboy.

— Lasă-mă să arunc o privire la piciorul tău, i-a spus.

Mai întâi, a scos din trusa de ajutor o *syrette*[257], a căutat o ruptură în costumul ei de zbor şi, strângând cu degetele piele şi muşchii, a introdus acul.

— Asta o să te facă să te simți mai bine, i-a spus.

— Ca o drogată.

Cu un marker din trusă a notat un M pe frunte şi ora. Micul ritual era reconfortant, o recunoaştere a faptului că au de gând să iasă din această situație.

— Doar nu crezi cu adevărat că vom fi salvați, nu-i aşa? a întrebat ea.

Ochii îi erau sticloşi, cuvintele articulate cu greutate. El se gândi că probabil a intrat în şoc.

— Sigur că vom fi, i-a răspuns. Încearcă să te legi. Morfină sau nu, o să doară.

---

[257] Syrette – dispozitiv cu care se injectează un lichid printr-un ac. Similar unei seringi, dar în loc de piston are un tub flexibil (ca la pasta de dinți).

Şi a durut; a încercat chiar să se împotrivească, când el îi lega piciorul.

Tombsone s-a uitat în jur după ceva ce putea fi folosit ca atelă, dar nu era nimic potrivit decât AKM-ul soldatului. Ar fi dorit să păstreze arma – un AKM cu un încărcător cu treizeci de cartuşe era mai bun decât un pistol – dar avea neapărată nevoie de o atelă... şi chiar şi cu o armă de asalt tot nu ar fi putut ține la distanță un inamic hotărât să acționeze în forță. A folosit cuțitul ca să taie cât mai multă coardă din suspantele paraşutei, şi benzi din canopie pe care le putea folosi ca bandaje sau umplutură. A înlăturat de la AKM încărcătorul curbat ca o banană, făcând tot ce-i stătea în putință să fixeze bine piciorul lui Tomboy de la coapsă până la gleznă. A încercat o singură dată să reaşeze oasele, dar s-a oprit imediat ce ea a țipat. Fiind în imposibilitate de a vedea ce face, şi nedorind să-i vatăme piciorul mai mult decât era deja, s-a mulțumit să-l imobilizeze doar, legându-l strâns cu fâşii de nailon de paraşută.

După un timp, Tomboy a deschis ochii.

— Hey, CAG. Vocea i era parcă adormită şi zâmbea. E adevărat ce spun unele fete?

— Ce anume?

— Că un marinar s-a strecurat la duşurile noastre şi ne-a fotografiat.

— Cine dracu' a dus vorba?

— Toate fetele vorbesc despre asta.

Cum de se răspândeau veştile atât de uşor la bordul navei? Tombstone sperase ca femeile să nu afle niciodată despre acest episod. Evident, el nu ținuse cont de viteza incredibilă şi puterea de diseminare a zvonurilor la bordul navei.

— E adevărat.

— Era şi vreuna cu mine? Am auzit că era.

— Da. Una.

— Probabil... că arătam îngrozitor... nemachiată.

— Oh, din câte am putut vedea, arătai destul de bine.

— Pariez. Ha! Cam atât despre problemele sensibile referitoare la femei. S-ar fi zis că tu nu trebuie să observi asemenea lucruri.

— Cam atât despre intimitatea la bordul navei. Chiar şi una atât de mare ca *Jefferson.*

S-a ridicat în picioare.

— Cum te simți?

— Doare a dracu'. CAG?

— Da?

— N-o să scăpăm din treaba asta, nu?

— Ba sigur că o să scăpăm. Am activat baliza. Ne aud ei.

— Dar ne pot auzi şi ruşii. Mai bine pleci fără mine.

— Nici gând.

— Poziţiile ocupate de Marine nu pot fi la mai mult de cinci şase mile spre nord de aici. La naiba, *Captain,* de ce trebuie să fim capturaţi amândoi? De ce trebuie să fii capturat tu?

— De ce nu taci? Voi, femeile vorbiţi prea mult, ştii asta, nu?

— Afurisitule! Pleacă de aici, cât încă mai poţi.

— Şi ce fel de CAG aş mai fi eu, ştiind că am fugit şi mi-am părăsit un om, pe jumătate ameţit de morfină şi culcat undeva în noroi? Ce încerci să-mi faci, Tomboy? Vrei să-mi ruinezi cariera?

Ea a început să râdă, un mic hohot involuntar. Apoi durerea din picior a cuprins-o şi a început să se sufoce. Muşcându-şi buzele, a dat din cap.

— Tombstone, dacă nu...

— Şşşt! Tombstone a ridicat pistolul. Auzea zgomotul unui motor, undeva în apropiere şi creştea în intensitate. Sursa era mascată de movila de pământ şi zăpadă dinspre nord.

Încet, Tombstone s-a ridicat în picioare.

— Vine ceva.

Soldați au trecut peste movilă, răspândindu-se pe flancuri.

Lui Tombstone i-a trebuit o intensă jumătate de secundă până să recunoască uniformele şi să coboare pistolul.

— Sunt sergentul Bradley, s-a prezentat comandantul puşcaşilor. Voi, cei din Navy, vă alegeți cele mai blestemate de Dumnezeu LZ-uri!

— Cum?

— O grămadă de rahați ruşi se îndreptau spre voi, dar le-am tras-o acum câteva minute. Haideți. Avem un hummer[258] dincolo de movilă. Îl luăm pe camaradul tău de aici.

Luați pe sus de patrula de recunoaştere Marine, Tombstone şi Tomboy au fost escortați către un grup de vehicule camuflate ce aşteptau la câțiva metri dincolo de movilă. Pe deasupra capetelor, un trio de Tomcat-uri a vuit la joasă înălțime peste tundră, cu soarele în aripi.

Abia în acest moment, cei doi au realizat că sunt cu adevărat salvați.

---

[258] Vehicul militar de teren (un fel de *jeep pe steroizi).*

1443 Zulu

Centrul de Comandă Kandalaksha

Peninsula Kola

Amiralul Karelin nu a aflat că racheta de pe *Pravda* nici măcar nu a ieşit din silozul de lansare. L-a auzit pe ofițerul armurier dând comanda „FOC”, apoi a aşteptat... şi a aşteptat... o confirmare a lansării, dar nu auzea decât zgomotul de static.

Dar racheta trebuie să fi fost lansată, trebuie să fi pornit prin cerul de deasupra lui Polyarny către ținta sa, Celiabinsk. Baza de submarine era atacată, ştia, şi era posibil ca

Pravda să fi fost lovit la câteva secunde după lansare, dar nimic nu putea opri o ICBM odată ce era ieşită din siloz, nimic!

Dar nu a mai venit niciun cuvânt de la Polyarny şi nicio confirmare de la Moscova că racheta a lovit Celiabinsk. Poate că, la urma urmei, ceva nu a fost în regulă.

Blestemate să fie forțele americane de pe portavioane! Cine ştie cum, ei reuşiseră să scoată din uz mândria Flotei

de Nord a Rusiei, furând în doar câteva secunde tentativa de a pune capăt o dată pentru totdeauna războiului civil care-i distrugea țara. Se părea că întotdeauna era vorba de americani, de US Navy şi de portavioanele lor cu rază mare de acțiune.

În mod ironic, nu US Navy, ci un avion F-117 Stealth a pus punct destinului lui Karelin. Baza de la Kandalaksha a fost identificată cu câteva zile mai înainte datorită transmisiunilor radio. În timpul nopții, au fost executate câteva atacuri cu bombe şi rachete de croazieră asupra bunker-ului lui Karelin, o construcție joasă, din beton, ghemuită în partea de nord a bazei militare aeriene de la Kandalaksha. Acum, un avion *stealth* urmărea spotul unei raze laser de marcaj a țintei, un grilaj de la o gură de ventilație, largă de numai un metru, aflată pe acoperişul bunker-ului. Bomba, lansată cu câteva momente mai devreme, plana către spotul laser, suprafețele de control dirijându-i traiectoria către țintă.

Cu precizie, de parcă ar fi fost pusă cu mâna, bomba de patru sute cincizeci de kilograme a alunecat prin ventilator, a străpuns traversele metalice şi instalațiile ca şi cum ar fi fost făcute din carton, penetrând câțiva metri de beton înainte de a detona într-o explozie sălbatică.

Amiralul Karelin nici măcar nu a simțit explozia care l-a ucis.

EPILOG

Miercuri, 18 martie
1530 Zulu
Puntea de Zbor
USS Thomas Jefferson

Elicopterul SH-3 a aterizat uşor pe puntea lui *Jefferson.* Tombstone şi-a desfăcut chingile şi, ținându-şi cascheta pe cap cu o mână, a sărit pe punte. S-a aplecat pentru a evita palele rotorului ce continuau să se învârtă, îndreptându-se peste punte către insulă. Amiralul Tarrant, căpitanul Brandt, Coyote şi alți câțiva ofițeri adjutanți îl aşteptau.

Luptele de pe uscat erau pe terminate, deşi, numai Dumnezeu ştia cât vor mai continua. Ultima ştire pe care o auzise era că cei din Marine controlau un perimetru de douăzeci şi cinci de mile, de la Polyarny până la Port Vladimir, dar că se vor retrage curând. Marines care i-au găsit pe el şi pe Tomboy în tundră, i-au regalat cu poveşti

despre lupte, inclusiv despre duelurile corp la corp din interiorul unei uriaşe baze subterane de submarine ruseşti.

Se părea că, în cea mai mare parte, rezistența rusească ceda.

Cele mai multe dintre ICBM-urile lor au fost capturate, altele avariate sau distruse de neîncetatele raiduri de bombardament. Peste tot, trupele ruseşti se predau. Războiul civil a avut un efect demoralizator teribil asupra lor, iar situația a fost complicată de problemele de logistică şi dificultățile în comunicații. Moralul din rândul Armatei Roşii era practic nul, iar unii dintre prizonieri povesteau despre penuria de alimente, corupția sau laşitatea unor ofițeri, şi chiar despre rebeliuni şi dezertări din rândul soldaților.

Poate că echipajul de pe *Jefferson* trebuise şi el să facă față unor probleme cu moralul, dar niciodată atât de serioase ca acestea.

Tombstone mai învățase ceva în timpul cât a fost *la sol* împreună cu Marines.

În după amiaza de ieri, o patrulă de Marines a intrat în oraşul Sayda Guba după o scurtă dar intensă luptă cu nişte trupe izolate MVD. Acolo au găsit o pe locotenentul Hanson închisă într-o cuşcă din sârmă ghimpată. Violată şi bătută

rău, dar în viață. Marines au trimis-o în zbor pe LPH *Iwo Jima,* care avea la bord o excelentă infirmerie-spital cu trei sute de paturi şi cu echipament medical modern. Tomboy a fost şi ea transportată cu elicopterul tot pe *Iwo,* împreună cu o altă femeie rănită grav, RIO în VA-89, numită Sunshine.

Conform ultimului raport, toate trei vor fi bine, chiar dacă unele răni vor necesita un timp mai îndelungat pentru vindecare decât altele. Chris Hanson, i s-a spus, s-ar putea să nu-şi revină niciodată în întregime, totuşi Tombstone nu prea lua în serios acest prognostic. Aviatorii din Navy erau nişte duri – trebuiau să fie – şi dacă era cineva care putea găsi resursele, tăria şi voința de a reveni după o asemenea experiență, Tombstone era sigur că Lobo o putea face.

Dar. Oare meritase Marele Experiment? Nu era prea sigur.

Femei în luptă.

Ele au dovedit că pot suporta stresul la fel ca bărbații... şi chiar mai bine în unele cazuri. Iar în acidul test de luptă, au arătat că erau la fel de capabile ca orice bărbat cu care zburau. Dumnezeu ştia că ele îşi câştigaseră dreptul de a lupta pentru patrie. Tombstone nu a negat niciodată acest fapt.

Totuşi, punând în balanță toate faptele, integrarea

femeilor a făcut să apară probleme indiscutabile. Problemele de moral i-au pus în pericol întregul *wing* şi poate chiar întregul CBG. Chiar dacă din acest episod ar fi învățat doar un singur lucru, acesta era că unitățile militare ale Statelor Unite nu erau locul potrivit pentru experimente sociale inițiate de politicieni sau grupuri liberale de activişti ca DACOWITS sau NOW. Navy, cu toate evenimentele scandaloase descoperite în ultima decadă, cu toate problemele pe care a trebuit să le îndure, rămânea, totuşi, prima linie de apărare a Americii, brațul ei lung care ținea în frâu ambițiile de înarmare nucleară ale unor nebuni precum Krasilnikov.

Orice națiune care ar fi dispus de pregătirea şi eficiența de luptă a serviciilor sale militare, ar fi procedat la fel în aceste vremuri dacă exista un pericol.

Tombstone s-a apropiat de comandantul CBG-14 şi de ceilalți ofițeri care-l aşteptau în tăcere. A salutat, apoi s-a adresat lui Brandt.

— Solicit permisiunea de a urca la bord*, sir.*

— Permisiune acordată, a confirmat Brandt. La naiba, Stoney, ar trebui să-ți dau permisiunea să mergi la *arest.*

— Îl iau eu întâi, spuse Tarrant. Tombstone, ce ți-am spus eu despre aducerea înapoi a avionului tău?

— Cred că l-am pierdut, *sir.*

Tarrant a dat din cap, începând să râdă.

— Ar trebui să te trimit înapoi să-l aduci. În fine, bine ai venit la bord. Şi bine te-ai întors!

— Mă bucur că m-am întors, *Admiral.*

— Cum te-ai înțeles cu *grohăitorii?*[259] a întrebat Coyote.

— Oh, nu prea rău. Marines sunt aproape umani... după ce te obişnuieşti cu ei.

— Am văzut că ți-ai pierdut RIO, a adăugat Tarrant. Sclipirea din ochi îi spunea lui Tombstone că amiralul ştia că Tomboy se afla în siguranță la bordul lui *Iwo.* Ce s-a întâmplat, Stoney, ai decis că şi aşa ai destule femei în *Air Wing* şi ai părăsit-o în Kola?

— Teribilă treabă, domnule, spuse Coyote, zâmbind larg. Dar ştiți ce se spune: *„Femeile şi apa sărată pur şi simplu nu se amestecă”.*

— Nu ştiu cum e cu femeile sau apa sărată, a replicat Tombstone. Dar Tomboy, Lobo, Brewer şi celelalte sunt AVIATORI!

Şi, cu un zâmbet foarte larg, spuse hotărât:

— Ele pot să zboare oricând cu mine!

---

[259] Grunts – grohăitori (una dintre poreclele date puşcaşilor marini).

Sfârşit